

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

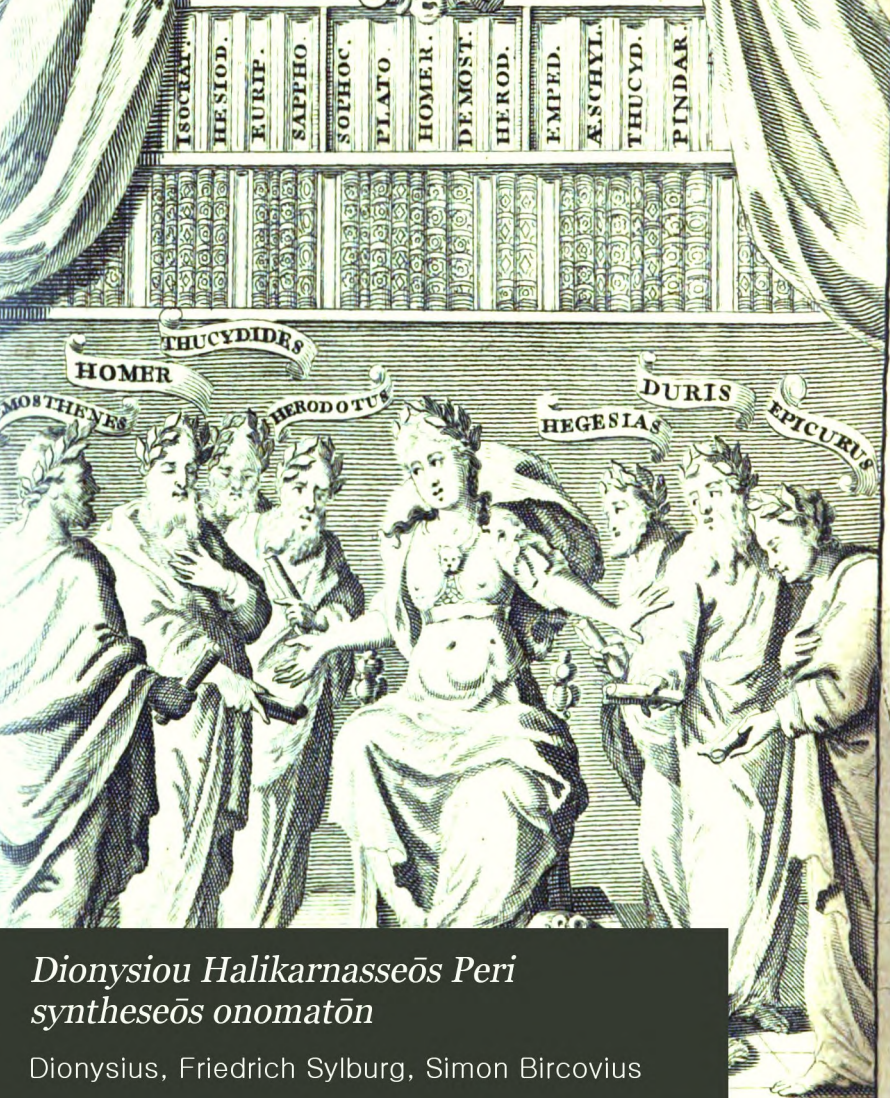
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

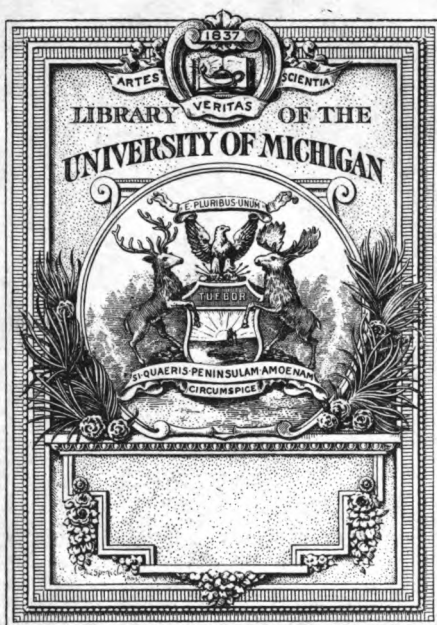
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
Περὶ
Συνθέσεως.

*Dionysiou Halikarnasseōs Peri
syntheseōs onomatōn*

Dionysius, Friedrich Sylburg, Simon Bircovius

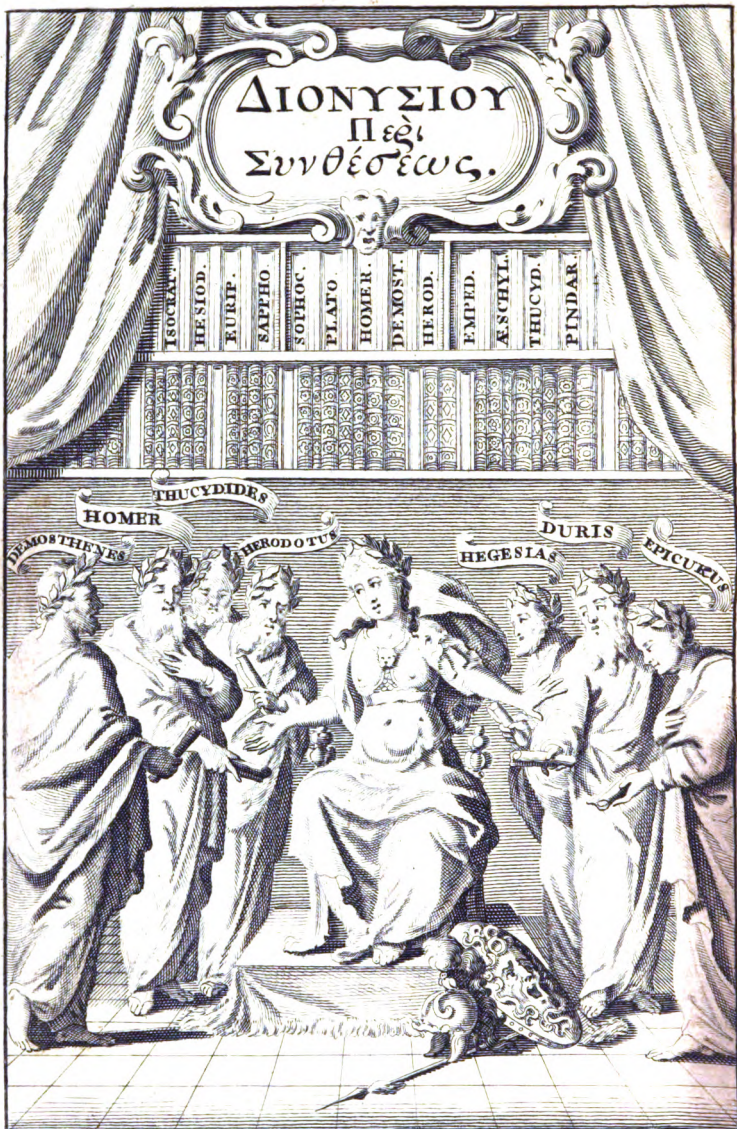

B. L. ens delin.

I. Short sculp.

Dionysius, 19 - 84 of Halicarnassus

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

[De compositione Verborum, Latin
ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ & Greek]

ΠΕΡΙ

1290

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DIONYSII

HALICARNASSEI

DE

STRUCTURA ORATIONIS

LIBER.

Ex Recensione JACOBI UPTONI, A. M.

Collegii Regalis apud Cantab. nuper Socii :

Qui & veterem Interpretationem emendavit, & Notis integris
FRIDERICI SYLBURGII selectisque aliorum, suas passim
Animadversiones adjecit.

HIS ACCESSERUNT

IMONIS BIRCOVII Exempla Latina,

Cum Duobus INDICIBUS.

EDITIO TERTIA, prioribus emaculatio.

Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταίου ἐπιγύνημα. LONG.

L O N D I N I,

Privato AUCTORIS sumptu excudebatur

Typis J. BETTENHAM, et prostat venalis apud G. HAWKINS,
in vico vulgò dicto Fleetstreet, anno æræ christianæ

M DCC XLVII,

888

D9c

U72

1747

Buller

LECTORI.

NON multis ipso in limine te morabor, dum introeundi desiderio captum, ut intima Eloquentiæ penetralia, à Dionysio feliciter reclusa, contempleris. Neque enim mihi persuadere possum, multis opus esse, quò arcana hæc mysteria, quæ frustra apud præstantissimos etiam dicendi magistros quæsieris, tibi gratiora commendentur. Satis eruditi norunt & argumentum libelli, cuius verè aureoli tibi à me facta est jam copia, & libelli Auctorem politissimum; cui primas communi prope omnium consensu, Ciceronem si exceperis & Aristotelem, ob gravissima dicendi præcepta optimi quique detulerunt iudices. Qui cum plurima eruditione singulari & exquisito iudicio ad Oratorem formandum conscripserit volumina, nullum quo tantopere se jactet, aut cui à nobis plus debeatur, quàm tibi quod offerimus de struendâ Oratione, ad nostra usque propagatum est tempora. Quem librum, per se cum pretii quantivis sit, ideo pluris etiam æstimabunt eruditi, quòd solus est ex omni Antiquitate de Verborum Construtione institutus, quem nobis veteres incolumem transmiserint, præterea nullum. Alia quæ rei literariæ injuriâ temporum evenerunt damna, ex aliis aliunde reliquiis resarciri possunt; sin nostra hæc intercidissent vetustate absorpta, nullis nec

b

Græcorum

LECTORI.

Græcorum nec Latinorum monumentis jactura esset reparanda. Id enim scriptionis genus, id argumentum sibi illustrandum sumpsit, quod veterum Oratorum nemini ante se ne quidem in mentem venerat: nec seculis eo mortuo subsequentibus, ab ullo artifice præter Longinum, (cujus itidem duo scripta non sine magno detrimento sunt amissa) ut dilucidius explicari posset, de integro susceptum est.

Sed ut cætera omnia, quæ hoc scripto continentur Eloquentiæ mysteria, & paucissimis, ipso affirmante Dionysio, sunt cognita, tacitus præteream; cum tria sint præcipua dicendi genera, quæ à Græcis Συνθεσῶς χαρακτήρες appellantur, & à veteribus magistris aut calamo rudiori sunt descripta, aut temerè prætermissa; hæc notis suis ille distincta, descriptionibus plenissimis illuminata, exemplorum ex optimis scriptoribus varietate & copiâ confirmata, adeò luculenter depinxit, ut nemini non possint esse luculentissima. Quæ si quis cognitione indigna judicabit, in errores idem sæpissime inter legendum incurrat, vitia pro virtutibus, virtutes pro vitiis habeat, necesse est.

Hæc cum ita sint, mirum nec immeritò quibusdam videatur, quum cæteri omnes, qui Rhetorica præcepta memoriæ tradiderunt, in lucem toties prodeant doctissimorum laboribus illustrati, cur & Dionysius, nemini eruditione secundus, eloquentiæ studiosis pari jure non proponatur; & quemadmodum multa ex Græcis Latinisque Oratoribus sunt selecta, itidem

LECTORI.

dēm & hoc scriptum proprio edatur volumine. Equidem nolui per me ut fieret, (quanquam peritiori manu tractari dignus est) quò literis humanioribus juvenus dedita, libello desideratissimo diutius careret. meos adeò qualescunque, cæteris quiescentibus, labores (ut spero) non aspernabitur.

Jam verò, his ita expositis, quæ à nobis tibi sint expectanda, paucis accipe. Cùm primam huic operi manum multis abhinc annis admoveimus, aliorum auctoritate inducti, accuratam Friderici Sylburgii editionem, quæ typis Wechelianis excusa est, summâ fide secuti sumus, vestigiis illius ubique insistentes. Quod ut facerem, non solum voluntas, sed ipsa me necessitas adigebat, omnibus aliis, exceptâ Bircovianâ, adminiculis destitutum. Hanc autem, rogantibus amicis, mecum humaniter communicavit Joannes Laughton, bibliothecæ Cantabrigiensis eo tempore præfectus; qui, cùm esset ipse eruditus, & literis unice favebat, & morum facilitate multum laudabatur. Nec quicquam aliud isti adornandæ editioni mihi auxilio fuit, scriptum editumve: prodiit tamen suis haud denudata ornamentis, non solum emaculata, (quod maximi faciendum est) sed in quibusdam ipsâ Sylburgianâ & auctior, & castigation.

Verùm secundis hisce Curis, quæ ferè, ut dicitur, meliores sunt, (& jam tertiâ recensentur vice) alia haud contemnenda ad hanc provinciam, quam denudò in nos recepimus administrandam, naçti

LECTORI.

sumus adjumenta. Quicquid enim ab exteris regionibus, ope clarissimi viri Mich. Lequienii sibi transmissum ad opera Dionysii illustranda, mihi, dum in vivis fuit, amicissimus, doctissimusque acceperat Hudsonus, id omne, quantum scilicet ad hunc libellum attinet, suis locis distributum reperiēs. Quo factum est, ut multa prius aut mutila aut luxata, è codicibus calamo exaratis, duobus præcipuè Regiis & uno Colbertino, feliciter in hac impressione in integrum restituantur.

Versionem hujus libri suscepit olim Simon Bircovius, in Academiâ Samosicensi centum & triginta abhinc annis professor; sed infelici admodum successu. Est enim si qua alia, non tantum inepta, sed in plurimis à sensu Auctoris aliena, & scriptori quæ politissimo adjungeretur, prorsus indigna. Sanè hunc hominem Hegesiæ Magnessio, si scripta extarent, idoneum vix judices interpretem. Quod igitur ad Versionem attinet, aut novam à me habes, aut veterem, instar Theseæ navis, adeò immutatam, ut pristina, si ulla, pauca admodum reperiantur vestigia. De fide non sum adeò sollicitus, ne eam cuiusvis utriusque linguae perito non adprobem; elegantiam viri eloquentissimi, cujus ex oratione venustates Atticæ imprimis efflorescunt, ne in votis quidem fuit exprimere, aut dicendi gratiam exæquare.

Integras Sylburgii notas, docti imprimis & eruditi viri, singulis paginis subjectas exhibemus: de quibus ipse non veretur ita scribere: Quicquid Victorius,

LECTORI.

“ rius, Muretus, Brodæus, Leopardus, Stephanus;
 “ Canterus in Variarum Lectionum & Emendatio-
 “ num libris notârant, diligenter excerpti : è Ca-
 “ merarii item, Xylandri & Wolfii libris quæ amici
 “ nobis suggererant, eodem adhibui. *Hæc ille;*
nec est, cur jactantiolem credas : etenim promissa
exolutum reperiēs, plura etiam quàm quæ pollicitus
est, impertientem. Quem tamen si nonnunquam er-
rantem deprehendimus, venia omnino danda est; cùm
longo in opere fas somnum sit obrepere. Sed cùm ad
calcem ille notas rejecerit, & brevitatis studiosus
Lectorem, paginâ versuque indicatis, ad alia subinde
loca aliis Dionysii libris tractata, amandet ; ea nos
inseruimus, ne plurimis, qui integra Dionysii opera
non haberent, à viro doctissimo annotata forent in-
utilia. Locum itidem quem citat ex Herodoto pag.
26, cùm esset longior quàm ut notis commodè im-
misceri posset, omisimus. Hæc dicenda judicavi, ne
quis fidem suspicaretur. Quas insuper notas adjeci-
mus, aut ad difficiliora explicanda è Casaubono, è
Vossii & patre & filio, aliisque eruditione pariter &
judicio præstantibus viris, aut è nostro etiam penu,
ut, si quid uspiam à nobis in contextu mutatum sit,
fideliter indicent, depromptas habes.

Exempla Latina, Græcis Dionysii respondentia,
à Bircovio sunt collecta : quæ cùm aliquem usum
essent habitura, nolui aut eorum utilitate studiosi
Juvenes, aut suâ laude Bircovius fraudaretur. Hoc
tamen scias velim, me omnia recensuisse, cum optimis
editionibus

LECTORI.

editionibus collata, & passim fœdissimos (sive id incuriâ, sive ignorantia factum) errores sustulisse. Duos etiam indices, & Græcum & Latinum, ad finem habes adjectos: quos quidem composuit Sylburgius, quandam totius libri Synopsin non inutilem; nos autem utrumque locupletiores fecimas.

Hæc sunt, amice Lector, quæ tuâ nonnihil interesse ut scires judicavi; nec habeo, quod ulterius te monitum velim, nisi æquum videri, ut te mihi candidum fore vicissim sperem, quemadmodum me tui causâ diligentem præstiti; idque eo æquius, ubi scieris me Amicorum potius hortatu, quàm meâ voluntate hoc munus suscepisse, ut ipse laborem molestiamque, alii fructum ex eruditissimo scriptore perciperent. Vale.

STRABO.

Εἶθ' Ἀλικαρνασσός, τὸ Βασίλειον τῶν τῆς Καρίας δυναστῶν, Ζεφύρα καλεμένη πρότερον. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν Θύριον ἐκάλεσαν διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θυρίδας ἀποικίας· καὶ Ἡράκλειος ὁ ποιητής, ὁ Καλλιμάχου ἐταῖρος· καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεὺς.

SUIDAS.

Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεύς· ῥήτωρ, καὶ * παντοῖος λόγιος, γέγονεν ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρότερον τῆς ἐπὶ Ἀδριανῷ γερονότητος Ἀττικιστῆς.

* παντοῖος, *Portus*.

QUINTILIANUS.

Multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius, & Halicarnasseus Dionysius. *Lib. iii.*

Eademque dicunt Theodectes ac Theophrastus, similia post eos Halicarnasseus Dionysius. *Lib. ix.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΕΡΙ
ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DIONYSII HALICARNARNASSEI
DE
STRUCTURA ORATIONIS
LIBER.

B

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

Π Ε Ρ Ι

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Τ Μ Η Μ Α α.

Ὅτι τὸ συγγραμμάτιον τῆτο, τὸ περὶ Συνθέσεως Ὑματων, πασι τοῖς ἀσκῶσι τὰς πολιτικὰς λόγους ἀνακαίον ἐστὶ.

“ 2

ΩΡΟΝ τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τῆτο δίδωμ
καθάπερ ἡ παρ' Ὀμήρῳ φησὶν Ἑλένη ξενίζε
σα τὸν Τηλέμαχον· πρώτην ἡμέραν ἄλγους
ταυῖνι³ γενέθλιον, ἀφ' ἧ παραγέγονας εἰς ἀνδρὸς ἡλικία⁴
ἡδὺς

¹ Περὶ Συνθέσεως] Multimodis hanc inscriptionem, eodem licet omnes sensu, verterunt viri docti. Alii de Verborum Compositione ; de Collocatione alii ; quidam de Structurâ Orationis, interpretantur. Addas ex Cicerone in Orat. de Verborum Constructione : *Et ipsa oratio conformanda, non solum electione, sed etiam constructione verborum.*

Occurrit etiam, sed rarius, vox Συνθήκη hâc significatione : Chrysostomus in 4to περὶ Ἱερωσύνης, ubi de Paulo Apost. agit : Ἄλλ' ἐξέγω καὶ τῇ λέξει πωχεύειν, καὶ τὴν Συνθήκην τῶν ὀνομάτων ἀπλὴν τινα εἶναι καὶ ἀφελή. Nec non Lucianus de *Conscribend. Historia*, Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρησίον.

Post Halicarnasæum scriptam etiam hâc de re Dionys. Longinus, præter Sectionem illam libro περὶ Ὑψους nobis reliqua... duos, sicuti ipse testatur, libros integros, qui vetustate penitus interciderunt. *Dolor ingens*, (verba sunt Fabri) *damnum ingens*, quod hi libri perierint. *Longe enim acrius est Dionysii nostri iudicium esse exquisitius multo, quam Dionysii Halicarn. quod olim fuisse ostendam ex iis Scriptorum locis, quod uterque examinavit.* Id opus scripserit Faber, necne, haud scio ; hoc interim certissimum habet, omnes omnium ætatum eruditissimos homines hunc Dionysii libellum maximi semper fecisse. *Testes proferre, otiosi est.*

Lemna, quod primæ huic Sectioni

DIONYSII HALICARNASSEI

D E

STRUCTURA ORATIONIS

L I B E R.

SECTIO I.

Hunc Dionysii de Structurâ Orationis Commentarium, viris esse civilibus in primis utilem.

HOC etiam accipies à me, charissime, munus: (licet enim mihi iisdem affari te verbis, quibus apud Homerum Helena Telemachum affatur hospitem) hoc tuo natali die, quem primum jam, ex quo virilem ad ætatem pervenisti, agis, ex omnibus festis tam jucundissimum mihi,

etioni inscriptum habes, è meo est; reliqua ex ipsis Dionysii verbis ut plurimum collecta, Editionis suæ margini apponenda curaverat Sylburgius.

² Δῶρον.] Plenius et fortasse rectius legemus,

Δῶρον τῆς καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τὸτο δίδωμι.

ut apud Homerum est Odyss. 6. ὥ. 125; unde hic locus est desumptus. Sylburgius.

Ibid. Δῶρον.] Sylburgii conjecturam secutus, particulam καὶ, quæ huc usque defuit, suo loco inserendam curavi; quam ad rem nonnihil me movet initium, quo Theophylactus suam Παιδείαν Βασίλειον ad Constantinum Porphyrogenitum exorsus est.

Δῶρον τοι καὶ ἐγὼ, Βασίλειε φίλε,

τὸτο δίδωμι· δῶρον ἐμοὶ διδόναι, καὶ σοὶ λαμβάνειν ἰθαυῶς οἰκειότατον. Dionysium planè æmulari studuit, licet impari successu.

³ Γενέθλιον.] Natalitii titulo Lucianus suum περὶ Μακροβίων libellum Quintillo, ut notat Lindenbrogius, & Cenforinus itidem suum de Die Natali Q. Cerellio dedit. Mos verò antiquissimus, ut amici invicem, & clientes patronis die natali munera mitterent. Exempla passim obvia: Epidicus apud Plautum; *Non meministi me auream ad te offerre die natali Lunulam, atque anellum aureolum in digitum?* Est autem memorix lapsus, quod ibi in notis ad Cenforinum doctissimis, Rufum Melitium, Dionysii filium Lindenbrogius dicit.

B 2

† HX. 5. 4.]

⁴ ἡδίστην καὶ τιμιωτάτην ἐορῶν ἐμοί. Πλὴν ἔτε χειρῶν δη-
μιουργήματα πέμπω σοι τῶν ἐμῶν, ⁵ ὥς ἐκείνη ἔφη διδῶσα τῷ
μειρακίῳ τὸ πέπλον, ἔτε εἰς γάμους μόνον ὥραν, καὶ γαμεῖν
χάριν εὐθεῖον· ἀλλὰ ποίημα μὴ καὶ γέννημα παιδείας καὶ
ψυχῆς τῆς ἐμῆς, ⁶ κλήμα δὲ σοι τὸ αὐτὸ, καὶ χρῆμα πρὸς
αἰπάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὅπως αἰ γίνονται διὰ λό-
γων, ⁷ ὠφελίμον, ἀναγκαϊότατον αἰπάνων χρημάτων·
⁸ εἴ τι δὴ καὶ γὰρ τυγχάνω τῶν δεόντων φρονῶν· ἅπασιν μὲν
ὁμοίως τοῖς ἀσκήσοι τῆς ⁹ Πολιτικῆς λόγου, ἐν ἧ ᾧ ποτὶ αὐτὸν
ἡλικία τε καὶ ἔξει τυγχάνωσιν ὄντες· μάλιστα δὲ τοῖς μειρα-
κίοις τε καὶ νεωστὶ τῷ μαθήματι ἀπλομένοις ¹⁰ ὑμῖν, ὧ
¹¹ ῥᾶφθαι Μελίτιε, πατρὸς ἀγαθοῦ, καὶ μοι τιμιωτάτε
φίλων.

¹² Διτλής

⁴ Ἠδίστην.] Non agnoscit codex
alter Regius è bibliothecâ Galli-
canâ, ut Hudonius monet.

⁵ Ὡς ἐκείνη.] Operæ pretium
erit, integrum ex Homero locum
ante oculos ponere :

— Ἐλένη δὲ παρίστατο καλλι-
πάρῃ.

Πέπλον ἔχουσ' ἐν χειρσίν, ἔπειτα τὸ
ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τῷ-
το δίδωμι,

Μνημ' Ἐλένης χειρῶν, πολυηράτου
εἰς γάμους ὄρη.

Σὴ ἀλόχῳ φορέειν.

Amicos autem domum digreden-
tes, pretiosissimis ornare muneribus
erat olim in usu.

⁶ Κτήμα.] Locum Isocratis ad
Demonicum, uti censet Wolfius,
in animo noster habuit. Πειρῶ
τὸν πλεόντων χρῆματα καὶ κτήματα
κατασκευάζειν· ἐστὶ δὲ χρῆματα μὲν
τοῖς ἀπολαύειν ἐπιταμένοις, κτήματα
δὲ, τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. Ci-
cero Epist. ad famil. Si vales,
bene est. Sum enim χρῆσει μὲν

tuus, κλήσει δὲ Attici nostri : ergo
fructus est tuus, mancipium illius.
Lucretius lib. 3.

Vitaque mancipio nulli datur, om-
nibus usu.

Sed ita & Xenophon in Oeconom.
τέτοις αὐτὸ ἔτε αἱ ἐπιστήμαι χρῆμα-
τὰ εἰσιν, ἔτε κτήματα.

⁷ Ὡφελίμον.] Eadem ferè struc-
tura usus est Polybius lib. 4to.
Μουσικὴν γὰρ, τὴν γε ἀληθῶς μουσι-
κὴν, πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὀφελῶς
ἀσκειῖν, Ἀρκάσι δὲ καὶ ἀναγκαῖον.
Sed verfu priore articulum τὰς,
auctoritate trium codicum addi-
di ; τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας.

⁸ Εἴ τι δὴ καὶ γὰρ.] Ita Æschines
contra Ctesiph. quem videtur hoc
loco imitatus : Εἴ τι καὶ γὰρ τυγχάνω
γινώσκων. Si ullo modo assequi com-
plectique potuissem. Cicero de Orat.

⁹ Πολιτικῆς.] Πολιτικὸς λόγος· aut
ad forum, aut ad populum perti-
net, tribuiturque εἰς δικανικὸν καὶ
δημηγορικόν. Sub genere dicantico
quid sit, notum est. Sub demegorico
autem longè plura sunt, eaque
grandiora.

mihî, quàm honoratissimum. Veruntamen hoc, quod ad te mitto munus, neque manuum mearum opus est, (uti illa dicebat, juveni peplum tradens) neque tempori solummodo nuptiarum uxorisque venustati conciliandæ accommodatum; sed ingenii mei eruditionisque, & foetus est, & fructus; quod in usum tibi commodumque cedat, ad quævis vitæ munia peragenda, quæ possint oratione confici, utilissimum; ex omnibus rebus (si quid ego demum, quod argumento respondeat, animo complector) cùm viris civilibus universis, oratoriam exercentibus eloquentiam, maximè necessarium, quâcunque fuerint ætate, & profectu; tum in primis tibi adolescenti, & ad studia dicendi nuperrimè accedenti, ô *Rufe Meliti*, qui patre bono honestoque natus es, plurimumque ex amicis mihî observando.

Cùm

grandiora. Complectitur enim illa omnia, de quibus agi ad populum soleat. Item Legatorum orationes, Εὐχαριστήρια ob felicem præceliorum eventum, Laudationes funebres, ducum & imperatorum alloquia, seu adhortationes copiarum, &c. uno verbo πολισικὸς λόγος opponitur rhetorum sophistarumque μελίταις, quales sunt declamationes, & illæ orationes, quæ in otio & umbra scholarum habentur. Eodem etiam conjicere haud dubitem Panegyricos rhetorum quorundam, qui populi fremitum, strepitum, tumultum ferre non poterant, quod nimiam frontis tencritudinem, nec satis firmas aures haberent. Πολισικὸν λόγον vocare possis *virilem* ἢ *oratoriam eloquentiam*, ut auctor Dialogi *de causis corruptæ eloquentiæ*. Sed, inquires, ἐφήλογικόν & πολισικόν eandem esse scribit Pollux, & ἐήτορα esse πολισικόν. Fateor, si rhetoras pro iis accipiat, qui rempublicam admini-

strant; sin aliter, errat. *Faber.*

¹⁰ Ἰμῶν, ὃ Ῥῶφι.] Hæc verba per *communicationem*, ut loquuntur, sunt accipiendæ, ac si dixerat, καὶ σοὶ αὐτῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις μισρακίοις ἅπασιν, τοῖς, &c. Sic Longinus Sect. 12. ubi Terentianum suum alloquitur, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἀν' ἄμεινον ἐπικρίνοισι. Id est, *Tu ἔσ' Romani tui.*

¹¹ Ῥῶφι Μελίταις.] Quia Rufus Latinum est cognomen, haud scio, an pro Μελίταις legendum sit Μενύκις, seu Μινύκις. Rufum autem Minucii familiæ, cognomen fuisse, testantur in M. Minucii consulatu Sallustius, Eutropius, Fasti Siculi. Et hunc librum Romano adolescenti fuisse inscriptum, non absimilis vero est conjectura: quemadmodum sequentium etiam unum Cn. Pompeio; & alium Q. Ælio Tuberoni dedicavit. Infra in fragmento de Atticorum oratorum Characteribus, meminit quidem hujus libri Περὶ τῆς Συνθέσεως τῶν Ὁνο-

B 3

μάταις

¹² Διτῆς γὰρ ἔσης ἀσκήσεως περὶ πάντας ὡς εἰπεῖν τὰς λόγους, τῆς περὶ τὰ νοήματα, καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα. ὧν ἡ μὲν, τῆ ¹³ Πραγματικῆ τόπῳ μᾶλλον ἐφάπτεσθαι δόξειεν ἂν, ἡ δὲ ¹⁴ τῆ Λεκτικῆ καὶ πάντων, ὅσοι τῆ λέγειν εὖ σοχαζοῦνται, περὶ ἀμφοτέρων τὰς θεωρίας τῆ λόγῳ ταύτας σπευδαζούτων ἐξ ἴσου, ἡ μὲν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐν τέτοις φρόνησιν αἰετα ἡμᾶς ἐπιστήμη, βραδεῖα ἔστι καὶ χαλεπὴ νεοῖς, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος εἰς ἀγενεῖων καὶ μεираκίων πεσεῖν ἡλικίαν. ἀκμαζέσης γὰρ ἤδη ¹⁵ συνέσεώς ἐστι, καὶ πολιαῖς καθηρημένης ἡλικίας ἡ τέττων γνῶσις [ἐστίν] οἰκιοτέρα πολλῇ μὲν ἰσορίᾳ λόγων τε καὶ ἔργων, πολλῇ δὲ πείρᾳ καὶ συμφορᾷ παθῶν οἰκείων τε καὶ ἀλλοθρίων συναυξανόμενη. τὸ δὲ περὶ τὰς λέξεις φιλότιμον καὶ φιλόκαλον, καὶ ταῖς νεαραῖς πεφυκὸς συνανθεῖν ἔχῃ τιτὸν ἡλικίαις. ¹⁶ Ἐπιόηται γὰρ ἅπασα νέε ψυχὴ περὶ τῆς

τῆς

μάτων; sed ejus, ad quem librum istum scripsit, nullam mentionem facit. *Sylburg.* Codex primus Regius cum Colbertino legunt, 'Ρῆφι Μείλιτι.

¹² Διτῆς.] Hanc operis divisionem duplicem observat, & in libro περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος, ubi multa repetit, quæ hoc volumine continentur: τὴ λέγειν εὖ διττὴν ἡ διαίρεσις ἐστίν, εἰς τε τὸν πραγματικὸν τρόπον, καὶ εἰς τὸν λεκτικόν.

¹³ Πραγματικῆ τόπῳ.] Τόπου vocabulum in hac ipsa significatione repetitur paulo post, ἵνα τὸν λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξελεῖσται μείνῃ ἔχῃς. Et Sect. 2. τῶν περὶ τὸν λεκτικὸν τόπον θεωρημάτων, necnon infra multis in locis. Sed Henr. Stephanus Schediasmatum lib. 2. cap. 14: lextori considerandum relinquit, annon τύπου nomen in his locis reponendum sit. Infra certè in

Γραμμάτων Μεθόδῳ sic legimus 35, 45. πότε μὲν ἔν ἐν ἀρχῇ χρησίον τῷ τύπῳ τέττω, πότε δὲ καὶ ἐπὶ τέλει. Itidemque in Isocrate 95, 14. τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν. Et rursus in Xenophonte 131, 3. ὁ πραγματικὸς τύπος, καὶ ὁ λεκτικός. In eodem Isocrate paulo post ver. 37, pro eodem τύπῳ nomine, usurpat etiam τρόπον vocabulum; cum ait, τὰ ἐν τῷ πραγματικῷ τρόπῳ θεωρημάτων; itidemque 114, 31. εἰς τὸν λεκτικὸν τρόπον. Et mox ὧ. 34. καὶ τὸν πραγματικὸν τρόπον. In Xenophontis & Philisti comparatione, non modo τύπον, sed etiam χαρακτηρὰ dicit. Cum enim ejus comparationis initio scripsisset, (130, 40.) καὶ ἀμφοτέρων τῶν χαρακτηρῶν τὸν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν, paulo post, (131, 3.) τῆ πραγ-

ματικῆς

Cum itaque duplex sit exercitatio in omnibus, ut ita dicam, orationibus, altera in sensis animi rerumque inventionem, altera in vocabulis versata; quarum illa quidem ad *Locum* rerum, hæc ad verborum, videtur pertinere: cumque omnes oporteat, qui benè ornatèque dicendi laudem obtinere student, in utramque pariter orationis disciplinam incumbere: illa, quæ nos ad res ipsas earumque gerendarum solertiam deducit scientia, tardior est & juvenuti perdifficilis; adeoque fieri vix potest, ut in teneram nondum ortâ lanugine, & juvenilem ætatem, possit cadere. Est enim intelligentiæ maturioris, ætatisque canis compositæ, harum rerum cognitio familiarior; utpote quæ ex multâ tam dictorum quàm factorum notitiâ, ex longo item usu atque experienciâ tum eorum, quas nobis, tum quæ aliis benè vel malè evenerunt, annis crescentibus simul incrementa sumat. Sed de verborum elegantia, et nitore ambizioso, studium videmus singulare in ætate etiam puerili efflorescere. Mens enim ferè omnis adolescentium

μαλὶκῶν χαρακτῆρῶν enarrationem sic concludit, καὶ ὁ μὲν γραμματικὸς τύπος αὐτῷ τοιούτῳ, & χαρακτῆρῶν vocabulum rursus usurpat γ. 12. Quin & ἰδῶ in hac significatione dicit 69, 36: necnon etiam ἰδέα, 130, 11. 146, 22. è quibus locis perspicuum est, non absurdum esse Stephani conjecturam. Sed ne quid diffimulem, ut quibusdam in locis τύπος vocabulum videtur magis consentaneum, ita in quibusdam magis aptum est nomen τόπος: sicut etiam in altero tractatu de Thucydide ad *Tuberonem*, dicit, τὰ περὶ τὸ γραμματικὸν μέγεθος ἀμαρτήματα, 146, 20. itemque 153, 4. 159, 28. edit. Francof. 1586. *Idem*.

¹⁴ Τὸ λεκτικὸν] Pro λεκτικῶν perperam in Aldinâ editione legitur λεκτικῶν, adnotavit idem Ste-

phanus eodem *Schediasmatum* capite. Cognoscitur idem è loco Dionysii, quem modo citavi ex 130, 40. *Ξενοφῶν μὲν γὰρ Ἡρόδοτον ἑλληνικῶς ἐγίνετο καὶ ἀμφότερος τὰς χαρακτῆρας, τὸν τε γραμματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν* necnon ex aliis permultis locis. *Idem*.

¹⁴ Συνίστιός ἐστι.] Τὸ ἐστὶν videtur abundare; & sine ullo aut sensû, aut periodi detrimento potest auferri: posteriorem uncinis inclusi. Sed aliter hunc locum profert Reg. 2. Συνίστιός ἐστιν ἢ τέτων καλὰληψις; & mox προκατηρτυμένης Colb. κεκοσμημένης ἡλικίας ἢ τέτων γνώσις ἐστιν ἡ κατεργασία. quæ vox postrema nihili est.

¹⁶ Ἐπιόηται.] Ita Plato in *Phædone*, περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπιτοῦσθαι; & Chrysost. in *Gen.* Ἐπισθὴ γὰρ Ἰουδαίοις διαλέξω, τοῖς περὶ τὰ παρόντα ἐπισημένους; & in-

τῆς ¹⁷ Ἑρμηνείας ὠραϊσμόν, ἀλόβως τινὰς καὶ ὥσπερ ἐνθεσιώδεις ἐπὶ τῷτον λαμβάνουσα ὁρμάς· οἷς πολλῆς πάνυ καὶ ἔμφρον^α δεῖ τῆς πρώτης ἐπιστασίας τε καὶ αἰωγῆς, εἰ
 “ μέλλουσι μὴ πάν ὅ, τι κε¹⁸ ἐπ’ ἀκαιρίμαν γλώσσαν
 “ ἐπ^α ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προσυχόνα ἀλλήλοις, ἀλλὰ ¹⁹ ἐκλογῇ τε χρῆσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων, καὶ συνθέσει ταῦτα κοσμήσειν μεμιγμένον ἐχέσῃ τῷ σεμνῷ τὸ ἡδύ.

Εἰς δὴ τῷτο τὸ μέρ^α, ὃ δεῖ ²⁰ πρώτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι μέρ^α εἰς τ’ ἔρωτα τ’ περὶ Συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, τὴν πραγμασίαν ἐκ ὀλίγοις μὲν ἐπὶ νῦν ἐλθῶσαν, ὅσοι τῶν ἀρχαίων Ῥητορικὰς ἢ καὶ Διαλεκτικὰς συνέγραψαν τέχνας, ἔθεν δὲ ἀκριβῶς εὐδὲ ἀποχρώτως μέχρι τῆς παρόν^α ἐξεργασμένην, ὡς εἰώθεισθαι. Ἐὰν δὲ ἐγγένῃαί μοι σχολή, καὶ περὶ τῆς ²¹ Ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων ἐτέραν ἐξοίσω σοι γραφὴν, ἵνα τ’ Λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξεργασμένον ἔχῃς· ἐκείνην μὲν ἐν τῇν πραγμασίαν ²² εἰς νέωτα πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς προσδεχε,

itio primi περὶ Ἑρμηνείας pari modo ; περὶ τὰς ἐν τῇ σκηπῇ τέρεψις ἐπισημένον.

¹⁷ Ἑρμηνείας.] Demetrius Phalereus eodem etiam sensu Ἑρμηνείας vocabulo usus est ; alio autem Aristoteles, qui λέγειν pro *Elocutione*, ut alii plerique φράσιν utuntur, teste Fabio lib. 8. sed & vocem Ἀπαγγελίας infra Sect. 20. hâc significatione habet ; Οὐχὶ *Ὑποκατακινύλῃσαι* τῷ βάρεϊ τῆς ψήτρας ἢ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τῆ λίθου φορὰν τὸ τῆς Ἀπαγγελίας τάχ^α ; sic in Μεθόδῳ Προσφωνηματικῶν ad finem. Ita & Chrysostomus in 4to περὶ Ἑρμηνείας· Καὶ εὐδὲν μοι φράσεις, εὐδὲ Ἀπαγγελίας μίλει. Unde lectio Ἀπολογίας, margini apposita, ni-

hil est, ex ignorantia nata.

¹⁸ Ἐπ’ ἀκαιρίμαν.] De hoc loquendi genere, ἐπὶ γλώσσαν ἰλδιῶν, vide quæ a Petro Victorio adnotata sunt, Var. Lect. lib. 11. cap. 16. Sylburg.

Ibid.] Lucianus *de conscrib. Hist.* Ἀναπλάττορις ὅ, τι κιν ἐπ’ ἀκαιρίμαν γλώτταν φασιν ἰλθῇ. Et, *scribere quicquid in buccam venerit*, loquendi modus à Cicerone non semel usurpatus ; valetque, temere nullo verborum aut sententiarum habito delectu, sensa animi effutire. Ita Isocrates in Panathen. Ὅμοι^α ἂν εἶναι δοξάζω τοῖς εἰκῇ καὶ φοβικῶς καὶ χυδῶν, ὅ, τι ἂν ἐπὶ ἐλθῇ λέγουσι. Plato auctorem videtur indicare Æschylum : Οὐκᾶν κατ’ Αἰσχύλον, ἔφη, ἐξῆμιν, ὅ, τι νῦν ἦλθε ἐπὶ τόμα. At locus

centium, stupore veluti imbuta, venustatem oratoriam demiratur, incredibili pæne entheoque impetu ad eam delata: quibus sanè moderandis, multâ admodum prudentique opus est institutione & curâ; si modò hoc sibi habeant propositum, ut *quicquid in buccam venerit, id sermone non effutiant intempestivo*, nec quævis temerè oblata coagmentent vocabula; sed ut verborum, quæ pura sint & generosa, delectu utantur, eaque tali illustrent compositione, quæ gravitati conjunctam habeat suavitatem.

Ad hanc itaque partem, quæ prima juventuti est exercenda, hosce tibi labores meos confero; ut amor inde tuus ad hæc studia pulcrè orationis componendæ excitetur: opus, quod non paucis quidem ex veteribus dicendi magistris in mentem venit, qui Rhetoricas artes vel Dialecticas conscripserunt; sed à nemine, uti ipse arbitror, eâ quâ decuit curâ ac diligentia, ne quidem mediocri, ad hanc usque diem pertractatum. Quòd si mihi otium contigerit, alium insuper tibi adferam de *Verborum Delectu* libellum, ut Locum de elocutione plenè habeas perfectæque conscriptum. Illud utique opus anno proximo, natalibus iterum tuis expectes, Diis
ab

locus in his, quæ supersunt Æschyli fabulæ, non apparet. Est autem in *Eumenidibus* quidam non adeò dissimilis;

— εἶδ' ὃν ὄμμαλα πείθεις,
"Ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἱπώπῃ
Πρὸς τὰς δ' αἰεὶς ἀπανηναμμένας.

Quam rem pulcrè sanè exprimit Martialis:

*Pallentes procul hinc abite curæ.
Quicquid venerit obvium, loquamur
Morosâ sine cogitatione.*

¹⁹ Ἐκλογὴ τε χεῖρισθαι.] Κε-
χεῖρισθαι habet Reg. 1. alter χεῖ-
ρισσασθαι: & mox pro ἀποχεῖρίως,
Reg. 1. ἰσχεῖρίως.

²⁰ Συμβάλλομαι σοι μίջε.]
Nihil dubito, quin hæc vox μέ-
γε αὐτὰ μάλᾳ manu sit; cum ad
rem parum attineat, & bis vitiosè

occurrat repetita. Πραγματείας au-
tem Victorius per *Institutam scriptio-
nem* explicat. Cicero in *Orat. Il-
lud autem est hujus institutæ scriptio-
nis, ac temporis*. Opus itidem suum
Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας eo nomine
sæpius appellat Dionysius; non
longè ab initio Hist. ὅτε πρὸς αὐ-
τὴν ὤρησεν τὴν πραγματείαν. ita
& Josephus, Dionysii imitator,
contra Apionem; πάσης μοι τῆς
πραγματείας (de bello Judaico) ἐν
παρασκευῇ γεινημένης.

²¹ Ἐκλογὴς.] Hunc librum scrip-
serit Dionysius necne, quem *Ruso
Melitio*, non *Echetrati*, ut ait Gerh.
Vossius memorizæ errore, promit-
tit, plane sub ancipiti hæret. Huic
verò dicata est *Ars Rhetorica*.

²² Εἰς νέα] Hesychius, εἰς
τὸ

δέχου, ²³ θεῶν ἡμᾶς φυλαττόντων ἀσιναιῖς τε καὶ ἀνόσους· εἰ δὲ ποῖε ἡμῖν ἄρα τάττε πέπρωται βεβαίως τυχεῖν. νυνὶ δὲ ἦν τὸ δαιμόνιον ἐπὶ νῦν ἤσπερ μοι πραγμασίαν προσδύχου.

Τῆς πραγ-
μασίας ταύ-
της τὰ κεφα-
λαία.
Κεφάλαια δὲ αὐτῆς ἔστιν, ἃ πρόκειλαι
“ μοι δεῖξαι, ταῦτα· τίς τέ ἐστιν ἡ τῆς συν-
“ θέσεως φύσις, καὶ τίνα ἰσχύον ἔχει, καὶ τίνων
“ σοχάζεται, καὶ πῶς αὐτῶν τυγχάνει, καὶ
“ τίνες αἱ γενικώταται αὐτῆς εἰσι διαφοραὶ, καὶ τίς ἐκάστης
“ χαρακτὴρ, καὶ ποίαν κρατίστην αὐτῶν πείθομαι. Καὶ
“ ἔτι πρὸς ταῖς, τί ποτ’ ἐστὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο, καὶ
“ εὐγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, ὃ πέφυκε τῇ συν-
“ θέσει τῆς πεζῆς λέξεως παρακολυθεῖν· ποιητικῆς τε
“ ²⁴ καλῶσκειν καὶ ἀποίησον ἐκμιμνεμένης λόγον, καὶ σφόδρα
“ ἐν τῇ μνήσσει καλορθέσης αὐτῷ τὸ κράτος· καὶ διὰ ποίας
“ αἱ ἐπιηδύσεως γένοιτο ἐκάτερον αὐτῶν. Τοιαυτὴ μὲν δὲ
τινὰ ἔστιν, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν.

τὸ ἐπίον, ἢ ἰόν ἐτ. Theocritus in *Adoniaz*. εἰς ἰαλ’ ἐνδυμήσαι; nec aliter Moschopulus.

²³ Θεῶν ἡμᾶς.] Eodem ferè modo, nec minori pietate, ad Ammæum scribit, ad finem libri *de Demosthene*: Ἐὰν δὲ σώξῃ τὸ δαιμόνιον ἡμᾶς, καὶ περὶ τῆς πραγματικῆς

αὐτῆς δεινότητος, ἐν τοῖς ἐξῆς γραφησομένοις ἀποδώσομεν σοὶ λόγον. Erat autem et eruditione excellens, & religionis cultor observantissimus.

²⁴ Καλῶσκειν.] Locus difficilior, quantum equidem video. Neque enim liquidò constat à quo nomine Genitivus καλῶσκειν depend-

Τ Μ Η Μ Α Β΄.

Συνθέσεως ὀρισμὸς, καὶ μέρη, καὶ τὸ ἔρπον.

¹ **Η** Σύνθεσις ἔστιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τὸ νομα, ποιά τις θέσις παρ’ ἀλλήλα τῶν τῷ λόγῳ μορίων·

¹ Ἡ Σύνθεσις.] Nota hic elipsin conjunctionis δὲ, vel conformatis; ut infra Sect. 12 Οὐχ ἀπαντα πέφυκε τὰ μέρη, &c. & Sect. 16. Πλὴν ἂν ἔρπον εἴη λέγειν; necnon alibi. In sequentibus vero Aldina Editio conjun-

ctim scribit παρὰ ἄλληλα. Henricus Stephanus Schediasmatum lib. 2. c. 14, mavult παρὰ ἄλληλα· quanquam paulo post itidem sequitur οἰκειώς θείναι τὰ ὀνόματα παρ’ ἀλλήλα; & infra Sect. 23, ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἀλλήλα. Sed.

ab omni me periculo incolumem, morbisque immunem conservantibus; si modò nobis, id certo ut assequamur, à Parcià ordinatum est. Nunc verò, quam Deus componendam mihi in mentem attulit, hanc institutam scriptionem accipe.

Hujus verò libelli capita, quæ mihi suscepi
 “ demonstranda, sunt hæc: Quænam sit nempe *Hujus libelli*
 “ compositionis natura, quam vim potestatem- *quæ sint capi-*
 “ que habeat, quem finem sibi propositum, & *ta.*
 “ quibus eum modis consequatur: quæ deinde generalissimæ
 “ ipsius sint differentiæ, quæ nota etiam uniuscujusque &
 “ character, earumque qualem ego judicem præstantissimam.
 “ Præterea quid illud tandem sit poeticum, illa suavitas, au-
 “ riumque oblectatio, quæ comitari soleat ornatam solutæ ora-
 “ tionis compositionem; quantum etiam robur, quanta vis po-
 “ etici sit apparatus, nudum simplicemque imitantis sermonem,
 “ si modo felici successu facta sit imitatio: quibus denique stu-
 “ diis institutisque eorum sit utrumque assequendum. Hæc itaque
 “ sunt, ut ea summam comprehendam, de quibus dicendum est.

dependeat. At mihi hæc Interpretatio videtur optima: Καί τί πόλ' ἐστὶ τὸ κράτος ποιητικῆς καλασπειῦς, τὸν ἀποίηλον ἐκμιμνήσκον λόγον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει αὐτῇ καλορθέσης. Nam pro αὐτῷ, αὐτῇ

legendum censeo (nisi αὐτὸ malueris, ut ad τὸ κράτος referatur) & καλορθέσης absolute debere accipi. Ita initio de Thucydidis characterē: τῆς δυνάμειος καὶ ἐν ἅπασιν τοῖς ἔργοις καλορθέσης. Vide Sectionem ult.

SECTIO II.

Compositionis definitio, partes, atque opus.

Compositio, sicuti nomen ipsum indicat, est quædam orationis partium inter se mutua positio; quas dictionis etiam

Sed Stephano patrocinatur quod infra in Isocrate est, 94, 46. τῶν φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις. Sylburg.

Idem. Ἡ σύνθεσις.] Collocatio quam alio vocabulo, ut et Longinus, Ἀρμοσίαν vocat, à Scaligero

definitur, Aptus ordo partium inter se coherentium. Partes autem sunt, Elementa, Syllabæ, Voces. Hæc de re fusissimè agit Cicero in *Orat. perf.* ubi partes ejus tres esse tradit, Compositionem, Concinnitatem, & Numerum.

² Ταῦτα.]

ρίων, ἃ δὴ καὶ σοιχειῖά τινες τῆς λέξεως καλῶσι. ² ταῦτα δὲ ³ Θεοδέκῃς μὲ καὶ Ἀριστέλης, καὶ ⁴ οἱ κατ' ἐκείνης Φιλοσοφῆσαντες τὰς χρόνας, ἅκρι τριῶν προήγαγον, Ὀνόματα, καὶ Ῥήματα, καὶ Συνδέσμους, πρῶτα μέρη τῆς λέξεως ποιῶντες. οἱ δὲ μετ' αὐτὰς γενόμενοι, καὶ μάλιστα ⁵ οἱ τῆς Στωϊκῆς αἰρέσεως ἡγεμόνες, ἕως τετάρτων πρῆβιθασαν, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν Συνδέσμων τὰ Ἄρθρα. εἴθ' οἱ μεταγενέστεροι ⁶ τὰ Προσηγορικά διελόντες ἀπὸ τῶν ⁷ Ὀνοματικῶν, πέντε ἀπεφάνησαν τὰ πρῶτα μέρη. ἕτεροι δὲ καὶ ⁸ τὰς Ἀνωθυμίας ἀποζεύξαντες ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἔκλινον σοιχειῶν τέτοιο ἐποίησαν. οἱ δὲ καὶ τὰ Ἐπιρρήματα διεῖλον ἀπὸ τῶν ῥημάτων, καὶ τὰς Προθεσεις ἀπὸ τῶν Συνδέσμων, καὶ τὰς Μετοχὰς ἀπὸ τῶν Προσηγορικῶν. οἱ δὲ καὶ ἄλλας τινὰς εἰσάγοντες τομὰς, πολλὰ τὰ πρῶτα μόρια τῆς λέξεως ἐποίησαν ὑπὲρ ὧν ἔ μικρὸς ἂν εἴη λόγος. Πλὴν ἤγε τῶν πρῶτων, εἴτε τῶν τριῶν ἢ τετάρτων, εἴθ' ὅσων δὴ πῶς ὄντων μερῶν, πλοκὴ καὶ παράθεσις, τὰ λεγόμενα ποιῇ καὶ λα.

² Ταῦτα δέ.] Hunc locum ad verbum pæne descripsit Fabius cap. 4, lib. 1. *Veteres, quorum fuerunt Aristoteles quoque atque Theodectes, verba modo ἔσ nomina ἔσ convinctiones tradiderunt: videlicet quod in verbis vim sermonis, in nominibus materiam, (quia alterum est quod loquimur, alterum de quo loquimur) in convinctionibus autem complexum eorum esse judicaverunt, quas conjunctiones à plerisque dici scio, sed hæc videtur ex συνδέσμων magis propria translatio. Paulatim à Philosophis, ac maxime Stoicis auctus est numerus: ac primum convinctionibus articuli adjecti; post præpositiones, nominibus appellatio; deinde pronomen; deinde misum verbo participium; ipsi verbis adverbia.*

³ Θεοδέκῃς.] Theodectes, cujus

sæpe meminit Dionysius, erat orator à Lyciâ oriundus, Aristandri filius; scripsit etiam Tragedias. Sed similem locum è libro *de Demosth.* non pigebit adscribere. Τοῖς πρώτοις μορίοις τῆς λέξεως, ἃ δὴ σοιχειῖα ὑπὸ τινων καλεῖται, εἴτε τρία ταῦτ' εἰναι, ὡς Θεοδέκης τε καὶ Ἀριστέλης δοκεῖ, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ σύνδεσμοι, εἴτε πλείω, δύο ταῦτα ἀκολουθεῖ, μέλῃ καὶ χρόνῳ ἴσα. Sed de hæc ultimâ voce nonnihil dubito.

⁴ Οἱ κατ' ἐκείνης.] Ita in *Antiquit.* de Attio Navio; τὰς κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμείψαντας ἡλικίαν. Lege, οἰωνοσκοπήσας, seu potius ἀκμασάντας. Etenim unde sit ἀμείψαντας, nisi à malâ manu, non intelligo.

⁵ Οἱ τῆς Στωϊκῆς.] De verbis, eorumque significatione atque origine

etiam elementa nonnulli vocant. Hæc autem Theodectes
 æque Aristoteles, & qui temporibus illis philosophiæ operam da-
 bant, ad tria producere; Nomina, Verba, & Conjunctiones,
 quas primas orationis fecerunt partes. Hos vero, qui subsequuti
 sunt, præcipuèque Stoicæ sectæ principes, ad quatuor usque pro-
 moverunt, à Conjunctionibus Articulis separatis: Et qui dein-
 cept eos exceperunt, à nominibus Appellativa rescentes, quinque
 primas prodiderunt partes. Alii Pronominibus à Nominibus se-
 junctis, sextum & hoc orationis fecerunt elementum. Adver-
 bia alii à Verbis, & Præpositiones à Conjunctionibus & Parti-
 cipia ab Appellativis divisere: alii alias præterea distinctiones
 introduxerunt, multaque inde orationis prima posuerunt elemen-
 ta; de quibus longa sanè esset oratio instituta. Hæ verò primæ
 partes, seu tres, seu quatuor, sive quo alio fuerint numero,
 sibi ipsis connexæ, ac compositæ, efficiunt illa, quæ in oratione
 dicuntur membra: quorum rursus junctura illos Orbes, quæ Periodi
 vocantur,

gine inquirendâ multum laboris
 infumebant Stoici. Cicero in Of-
 fic. *Audeamus imitari Stoicos, qui
 studiose exquirunt, unde verba sint
 ducta.* Et in Oratore, *Architectos
 pæne verborum,* vocat. Noster
 etiam Sect. 4. Εἰδὼς τὰς ἀνδρας,
 τὰς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἢ μικρὰν φροσί-
 δα τῷ λεκτικῷ τύπῳ ποιημένους.

5 Προσηγορικά.] Theodorus *In-
 troduit. Grammat.* capite περὶ ὀνό-
 ματων, ita scribit: "Ὀνομα δὲ τὸ
 μὲν κύριον, οἷον Σωκράτης· τὸ δὲ
 προσηγορικόν, οἷον ἀνθρωπίνον· τὸ δὲ
 ἐπιθῆλον, οἷον ἀσάθως. Quam vocem
 alii *vocabulum*, alii *appellationem* in-
 terpretantur. *Vocabulum, an appel-
 latio dicenda sit προσηγορία, & subji-
 cienda nomini, necne, quia parvi refert
 liberum opinaturis relinquo.* Quintil.
 lib. 1. Servius ad hunc Maronis
 versum 4to Georgic. *Corycium vi-
 disse senem.* Malè quidam *Cory-
 cium* proprium asserunt esse no-

men, cum sit appellativum ejus,
 qui more *Corycio* hortos excoluit.

7 Ὀνομαστικῶν.] Malet forsan
 aliquis ὀνομαστικῶν, sed ὀνομαστικῶν
 vocabulum in hac ipsâ significa-
 tione usurpatum est infra Sect.
 12. Χρηθὲν δὲ καὶ τὰς πλώσεις τῶν ὀνο-
 μαστικῶν ταχὺ μεταλαμβάνειν: &
 alibi. Ὀνομαστικά verò hîc vocat
 nomina substantiva, seu quæ à
 nominibus sunt declinata; ut in-
 fra Sect. 22. Πάλιν τῷ κλυτὰν προση-
 γορικῷ τὸ Πέμπτε ἐρηματικὸν ἐπι-
 κείμενον. Imperativum Πέμπτε
 à verbo πέμπω deflexum, vocat
 ἐρηματικόν. Infra Sect. 5. "Ἐτι πρὸς
 ταῖς καὶ ἡξίαν τὰ μὲν ὀνομαστικά
 περιλάττειν τῶν ἐπιθέτων· τὰ δὲ προση-
 γορικά τῶν ὀνομαστικῶν. Ὀνομαστικά
 vocat nomina substantiva, & quæ
 illorum vice funguntur. *Sylburg.*

8 Τὰς Ἀντωνομασίας.] Codex 1.
 Regius habet Ἀντωνομασίας.

λα. ἔπειθ' ἡ τέτων ἀρμονία, τὰς καλεσμένας συμπληροῦσιν περιόδους· αὗται δὲ τὴν σύμπαυλα τελειῶσι λόγον.

9 Ἐστὶ δὴ τῆς συνθέσεως ἔργα, οἰκειῶς θεῖναι τὰ τε ὀνόματα παρ' ἀλλήλα, καὶ τοῖς κώλοις ἀποδοῦναι τὴν προσήκουσαν ἀρμονίαν, καὶ ταῖς περιόδοις διαλαβεῖν αὐτὸν ὅλον τὸν λόγον. Δευτέρα δὲ ἔσται μοῖρα, τῶν περὶ τὴν ¹⁰ Λεκτικὸν τόπον θεωρημάτων καλانوῦν τὴν τάξιν· ἡγεῖται γὰρ ἡ τῶν ὀνομάτων Ἐκλογὴ, ¹¹ καὶ προϋφίσταται ταύτης κατὰ φύσιν ἡδονὴν καὶ πειθῶ καὶ κράτῳ ἐν λόγοις ἐκ ὀλίγῳ κρείττω ἐκείνης ἔχει. Καὶ μηδεὶς ἡγήσῃαι παράδοξον, εἰ πολλῶν καὶ μεγάλων ὄντων θεωρημάτων περὶ τὴν Ἐκλογὴν, ὑπὲρ ὧν πολλοὺς ἐγένετο φιλοσόφοις τε καὶ ῥητορικοῖς ἀνδράσι λόγῳ, ἡ σύνθεσις δευτέραν ἔχουσα χώραν τῇ τάξει, καὶ λόγοις πλεονέχουσι πολλὰ δὲ τῶν ἴσων ἐκείνῃ τυχεῖσα, τοσαύτην ἴσχυιν ἔχει καὶ δυνάμιν, ὥς ¹² περιεῖναι πάντων τῶν ἐκείνης ἔργων καὶ κρατεῖν ἐνθυμέμενῳ, ὅτι καὶ αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι διαφόρους ὕλας λαμβάνουσιν, συμφορητὸν ἐκ τέτων ποιεῖσι τὸ τέλῳ, ὡς Οἰκοδομικὴ τε καὶ Τεκτονικὴ, καὶ Ποικιλικὴ, καὶ ὅσαι ταῖς τοιαύταις εἰσὶν ἐμμενεῖς, ¹³ αἱ συνθεταὶ καὶ δυνάμεις, τῇ μὲν τάξει δευτέρα τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότερα. ὥς· εἰ καὶ τῷ λόγῳ τὸ αὐτὸ συμβέβηκεν, ἐκ ἄτοπον ἡγήεον. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πείθει παρασχεῖν τῷ προκειμένῳ, μή τι δοξῶμεν ἐξ ἐτοίμου λαμβάνειν τῶν ἀμφισβήτησιν ἐχόντων λόγων.

T M H M A

9 Ἐστὶ δὴ τῆς.] Cicero de Orat. lib. 3. cap. 43. Sequitur continuatio verborum, quæ duas res maximè, collocationem primum, deinde modum quandam, formamque considerat. Collocationis est compone-

re, & struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulcus sit, sed quodam modo coagmentatus, & lævis: & quæ sequuntur.

¹⁰ Λεκτικὸν τόπος.] De τῷ τῷ nomine

vocantur, constituit; ex quibus absoluta omnis perficitur oratio.

Est autem collocationis, aptissime inter se verba componere, propriam membris tribuere harmoniam, suisque adeo periodis totam orationem distinguere. Et quanquam hæc sit pars posterior, si præceptionum, quæ ad Locum elocutionis pertinent, ordinem consideres, (præit enim Verborum delectus, ac illius est naturâ fundamentum) voluptatem tamen, & suadam, & vim in dicendo, delectu longè præstantiorem obtinet. Nec verò id cuiquam mirum videatur, si, cum de vocabulis seligendis multa fuerint tradita et gravia præcepta, quâ de re tam philosophi, quàm rhetores scripserunt plurima, Compositio locum ordine posteriorem sortita, nec pares illi (multum enim abest) consecuta sermones, tantam vim tamen potestatemque habeat, ut omnia illius opera immane quantum superet & vincat: secum modò consideret, quod & in aliis artibus, quæ diversam multiplicemque materiem recipiunt, & collatum inde finem constituunt, (veluti domuum struendarum peritia, & ars fabrilis, & illa acu pingendi, ac si quæ aliæ sunt ejusmodi) istæ facultates componendi ordine posteriores sunt iis, quæ in delectu consistunt, virtute verò priores. Id quod orationi si contigerit, minimè absurdum est putandum. Nihil verò impedit, quò minus fidem propositæ rei adstruamus; ne temerè quicquam, quod in disceptationem cadat, pro manifesto sumere videamur.

SECTIO

mine dictum superius, Sect. 1.
Not. 10. Sylburg.

¹¹ Καὶ προϋφίσταται.] Ideo dixit Cæsar, Verborum delectum originem esse eloquentiæ. Cic. de claris Orat.

¹² Περιεῖναι.] Quo sensu Homeris sæpiissime: Iliad. α. γ. 258.

Οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' εἰς μάχεσθαι.

¹³ Αἱ συνθηκαί.] Articulus αἱ πλεονάζει, perspicuitatis gratiâ: nam superius dixerat, αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

¹ Απ-

Τ Μ Η Μ Α γ'.

Λέξεως γένη· κὺ ποία ἡ τῆς Συνθέσεως δύναμις.

ΕΣΤΙ τοίνυν πᾶσα λέξις, ἥ σημαίνομεν τὰς νοήσεις, ἥ μὲν ἔμμελρο, ἥ δὲ ἄμμελρο· ὧν ἐκατέρω, καλῆς μὲν ἀρμονίας τυχεῖσα, καλὸν οἶά τ' ἐς ποιεῖν τὸ μέτρον κὺ τὸ λόγον· ¹ ἀνεπιστάτως δὲ κὺ ὡς ἔτυχε ῥιπτομένη, προσαπόλλυσι κὺ τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ χρήσιμον. ² Πολλοὶ γὰρ ποιηταὶ κὺ συγγραφεῖς, φιλοσοφοὶ τε κὺ ῥήτορες, λέξεις πάνυ καλὰς κὺ πρεπύσας τοῖς ὑποκειμένοις ἐκλέξαντες ἐπιμελῶς, ἀρμονίαν δὲ αὐταῖς περιθέντες εἰκαίαν τινὰ κὺ ἄμικτον, ἐδὲν χρηστὸν ἀπέλαυσαν ἐκείναις τῷ πόνῳ. ἕτεροι δὲ, εὐκαλαφρόνητα κὺ ταπεινὰ λαβόντες ὀνόματα, συνθέντες δὲ αὐτὰ ἡδέως κὺ περιττῶς, πολλὴν τὴν ³ Ἀφροδίτην τῷ λόγῳ περιέεικον. Καὶ σχεδὸν ἀνάλογόν τι πεπονθέναι δοξοῖεν ἂν ἡ σύνθεσις πρὸς τὴν ἐκλογὴν, ὃ πᾶσχει τὰ ὀνόματα πρὸς τὰ νοήματα. ὥσπερ γὰρ ἐδὲν ὀφελος διανοίας ἐστὶ χρηστῆς, εἰ μή τις αὐτῇ κόσμον ⁴ ἀποδώσει καλῆς ὀνομασίας, ἔτω καὶ ταῦθ'.

¹ Ἀνεπιστάτως.] Suidas, ἀνεπιστάσιος: cuius rei hoc profert exemplum, tacito auctore: ἐκ αἰσίου ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων. Sed et Longinus eadem voce usus est Sect. 33. παροραμαίᾳ δι' ἀμέλειαν εἰκὴ πῶς, κὺ ὡς ἔτυχειν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρρησιμείνα. Ita & Polybius lib. pri. Μηδ' εἰᾶσαι παρελθεῖν ἀνεπιστάτως τὸ κάλλιστον ἅμα κὺ ὀφελιμώτατον ἐπιήδευμα τῆς τύχης.

² Πολλοὶ γὰρ.] Hunc locum, ut notat Tollius, tantum non αὐ-

τολεξὶ descripsit Longinus Sect. 39. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι τε πολλοὶ κὺ συγγραφῶν κὺ ποιητῶν, ἐκ ὧν τις ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δι' κὺ ἀμεγέθεις, ὁμῶς κοινοὶς κὺ δημώδεις τοῖς ὀνόμασι, κὺ ἐδὲν ἐπαλομένοις περιττοῖς, ὡς τὰ πολλὰ συγχρωμένοι, διὰ μόνον τῷ συνθεῖναι κὺ ἀρμόσαι ταῦτα, ὁμῶς ὅλοι κὺ διάστημα, κὺ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, περιεβάλλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, κὺ Φίλιππος, Ἀριστοφάνης τε ἐν τισιν, ἐν δὲ τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης) ἰκανῶς ἡμῖν δεδήλωται.

³ Ἀφρο-

SECTIO III.

Dictionis genera : Et quæ compositionis potestas.

EST igitur omnis dictio, quâ sensa animi significamus, aut numeris ligata, aut soluta & poetica : quarum utraque, si pulcram fuerit consecuta juncturam, fieri nequit, quin pulcrum etiam efficiat & carmen & orationem : quod si nullo adhibito studio temerè projiciatur, etiam ea quæ animo præclare sunt cogitata, corrumpit. Multi sanè poetæ, multi rerum scriptores, philosophi item & rhetores, cum verba summo studio & pulcra, & argumento accommoda selegissent, temerariam verò & insulsam iis compositionem adjungerent, nullam prorsus ex tanto labore frugem percepere. Alii autem, cum vocabula usurparent abjecta & humilia, collocatione tamen ea adornarent jucunda & elegantia, multam Venerem suæ imposuerunt orationi. Et quidem eandem ferè rationem videtur habere Collocatio cum Delectu, quam habent verba ipsa cum rebus cogitatis. Nulla enim sicuti est utilitas præclaræ cogitationis, nisi locutionis etiam

3 'Αφροδίτην.] Lucianus ad finem Scythæ : Τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ πάνσοφος ἔχει. Est autem Translatio non inuenta. Sic Horat. in Arte, *Ordinis hæc virtus erit, Et Venus.* quâ usus est figurâ Halicarn. in Περὶ τῆς Δημοσθένους διωότητος. Oratio ibi Demosthenis ob secretam numerorum suavitatem, Sirenibus ab Æschine comparatur : ὥς κ' τῶν φανερῶν αὐτὸν ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς Σειρήνας τὰς ἐπὶ τῆς ἀρμονίας. Nec pulcherrimus iste versus Euripidis omittendus est in *Phœnissis* :

Ἐχουσιν Ἀφροδίτην τὴν ἡδίστην θεῖον.

Hæc autem translata, ait Cicero, tanquam stellæ quædam, notant, & illuminant orationem.

4 'Αποδώσει.] In vulgatis exemplaribus legitur ἀποδώσει ; itidemque paulo post περιθήσει ; duplici errore, etymologico & syntactico. Tu si indicativi modi verba nolis, optativè legere poteris, ἀποδῶν & περιθίσκων. Sequenti etiam versu perperam in iisdem exemplaribus nominandi casu scriptum περιέργον. *Sylburg.* † Ἀποδώσει & mox περιέργον, Reg. 2. & Colb. μάστιγα μιν, ἵνα περιέργῃ τὴν γέννησιν. Isocrates Orat. Pa-negy.

C

5 Φασίν.]

ταῦθ' ἔδεν ἔσι πρῆρξ, λέξιν εὐρεῖν καθαράν κ' κα-
λιρρήμονα, εἰ μὴ κ' κόσμον αὐτῇ τῆς ἀρμονίας τ' προσ-
ήκοντα περιθήσει.

Ἴνα δὲ μὴ δόξω, ⁵ φασίν, ἀναπόδεικτα λέγειν, ἐξ ὧν
ἐπέσθην κρεῖττον εἶναι κ' τελειότερον ἄσκημα τῆς ἑκ-
λογῆς ⁶ τὴν Σύνθεσιν, ἔρῳ πειράσομαι δεικνύναι, ἐμ-
μέτρων τε κ' πεζῶν λόγων ἀπαρχὰς ὀλίγας προχει-
ρισάμεν. λαμβανέσθω δὲ ποιητῶν μὲν Ὅμηρος· συγ-
γραφέων δὲ, Ἡρόδοτος. ἀπόχρη γὰρ ἐκ τέτων κ' περὶ τῶν
ἄλλων εἰκάσαι. Ἔσι δὴ παρ' Ὀμήρῳ μὲν ὁ παρὰ τῷ
Συβώτῃ καλαγόμενος Ὀδυσσεύς, περὶ τὴν ἐωθινὴν ὥ-
ραν ⁷ ἀκραλίζεσθαι μέλλων, ὡς τοῖς παλαιοῖς ἔθ. ἦν
ἐπεὶ αὖ ὁ Τηλέμαχος αὐταῖς ἐπιφανόμενος ἐκ τῆς εἰς
Πελοπόννησον ἀποδημίας. ⁸ Πραγματῖα λίαν κ' βιωτικὰ
ἡρμηνευμένα ὑπέρευ. πᾶ δὲ εἰσιν ἡ τῆς ἐρμηνείας ἀρετῇ,
τὰ ποιήματα δηλώσει παραθεθέντα αὐτά.

“ ⁹ Τῷδ' αὖτ' ἐν κλισίῃς, Ὀδυσσεύς κ' ¹⁰ διτ. ὑφ' ἑρμῆος,

“ Ἐνὶ νηὶ ἄριστον ἄμ' ἡοῖ, ¹¹ κειάμεν πῦρ,

“ Ἐκ πεμψάν τε νομῆας ἄμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.

“ Τηλέμαχον δὲ περισσάον κύνας ὕλακόμωροι,

“ Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ διτ. Ὀδυσσεύς

“ Σαῖνον ἰάς τε κύνας, ¹² ὑπὸ δὲ κλύπ. ἦλθε ποδοῖν.

“ Αἰψά

⁵ φασίν.] Wolfius pro φασίν, legit ὡς φασίν. Idem.

⁶ Τὴν Σύνθεσιν.] Τὴν θέσιν. Colb.

⁷ Ἀκραλίζεσθαι.] Ἀκραλίζω, ait Suidas, idem est atque ἀκραλὸν πίνω, & ἀκραλισμός, τὸ πρῶτον ἡμέρωμα. Quod tempore matutino panem mero imbutum, ad vires corroborandas solebant fumere. Theocriti quoque Scholiastes annotat, ἀκραλισμὸν esse, quum πρῶτας ἔτι ἔσσης ὀλίγον τινα ἐσθίοντες ἄριστον, κ' ἀκραλὸν οἶνον

πίνοντες, ut pares oneri ferendo simus. Idyll, 1. πρὶν ἢ ἀκράτιστα ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι.

⁸ Πραγματῖα.] Horat. in Arte, Tantum series, juncturaque pollet, Tantum de medio sumptis accedit honoris.

Est sanè in tenui labor, at, quæ inde provenit, si curam feliciter adhibueris, non tenuis est gloria.

⁹ Τῷδ' αὖτ'.] Ita Virgilius pari cum elegantia & jucunditate, agricolarum opera, per se & te-
nuia

etiam pulcræ addideris ornamentum; ita hæc in re parum interest, pura excogitare & venusta vocabula, nisi aptus iis compositionis ornatus imponatur.

Sed ne cuiquam, quod aiunt, ea quæ nondum sint demonstrata, videar dicere; quibus rationibus inductus sim affirmare, verborum compositionem delectu præstantius esse & perfectius studium, re ipsâ conabor ostendere; cum pauca prius tam ex ligatâ, quàm solutâ oratione, excerpta delibavero. Ex poetis Homerus, ex historicis assumatur Herodotus: nam ex his licebit de cæteris etiam conjecturam facere. Apud Homerum à subulco Ulysses matutino tempore deducitur jentaturus, ut priscis erat hominibus in usu: quibus deinde inopinato supervenit Telemachus, ex illâ reversus, quam in Peloponnesum susceperat, peregrinatione. Res perquam tenues, & quæ ad vitam communem pertinent, sed egregiè admodum enarratæ. In quo autem sit hæc virtus elocutionis sita, versus propofiti indicabunt.

- “ Jam verò in stabulis, ad lumina prima, subulcus
 “ Et Laertiades, cœnam accenso igne parabant;
 “ Compulsasque suos tectò eduxêre magistri.
 “ Telemachum ecce! canes agnoscunt murmure læto,
 “ Nec dominum allatrant venientem: advertit Ulysses
 “ Latitiam, creberque pedum sonus attigit aures.

“ Protinus

nuia & pæne immunda, feliciter admodum pertractavit.

*Sed tamen alternis facilis labor;
 arida tantum*

*Ne saturare fimo pingui pudeat
 sola; neve*

*Effætos cinerem immundum ja-
 ctare per agros.*

*Sic quoque mutatis requiescunt
 sætibus arva:*

*Nec nulla interea est inaratæ gra-
 tia terræ.*

Aliud exemplum sanè pulcherri-
 mum pete è septimâ Virgilii Ec-
 logâ, non longè ab initio.

¹⁰ Δῖος.] In vulgatis Home-
 ri Editionibus pro δῖος legitur
 Δῖος. Ex iisdem sequenti versu
 pro vulgato ἰνὺνός τις reposui ἰν-
 τύνος. Extat verò hic locus O-
 dyss. π. Sylburg.

¹¹ Κηαμένω.] Κηαμένω Reg. 2.
 atque ita Eustath. u.

¹² Ἵπὸ δὲ κλύπῳ.] In vulgat.
 Homeri editionibus pro Ἵπὸ δὲ
 legitur ἀπὸ τῆς. Sed Dionysiana
 lectio melius congruit cum his
 quæ mox sequuntur, ἀπὸ δὲ
 Ἵπὸ δὲ κλύπῳ ἀκύνῳ. Sylburg.

C 2

¹³ Πέσο-

“ Αἶψα δ’ ἄρ’ Εὐμαιον ¹³ προσεφώνεεν ἔργυς ἰόνη·
 “ Εὐμαι’, ἡ μάλα τίς τοι ἐλεύσειαι ἐνθάδ’ ἑταῖρῳ,
 “ Ἡ καὶ γνώριμῳ ἄλλῳ, ἐπεὶ κυνὲς ἐχ’ ὑλάεσιν,
 “ Ἀλλὰ περισσαίνεσι· ¹⁴ ποδῶν δ’ ὑπὸ δῆπον ἀκέω.
 “ Οὐπω πάν εἴρηλο ἔπῳ, ὅτε οἱ φίλῳ υἱὸς
 “ Ἔσῃ ἐνὶ προθύροισι. ταφῶν δ’ ἀνόρεσε συβώτης·
 “ Ἐκ δ’ ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγλα, τοῖς ἐπονείτα,
 “ Κιρνὰς αἰθοπα οἶνον· ὃ δ’ ἀνίλῳ ἤλθεν ἀνακλῳ·
 “ Κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
 “ Χειράς τ’ ἀμφοτέρως· θαλερόν δ’ οἱ ἐκπεσε δάκρυ.

Ταῦθ’ ὅτι μὲν ἐπάγειαι καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, ποιημάτων
 τε καὶ τῶν πάντων ἡδίστων ἐδενὸς ἡτῶ μοῖραν ἔχει, πάντες ἀν-
 οῖδ’ ὅτι μαρτυρήσειαν. Πᾶ δὲ αὐτῶν ἐσιν ἡ πειθὼ, καὶ
 διὰ τί τοιαῦτά ἐσι; πότερον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνο-
 μάτων, ἢ διὰ τὴν σύνθεσιν; εἰδὲς ἂν εἴποι διὰ τὴν
 ἐκλογὴν, ὡς ἐγὼ πειθόμεαι. Διὰ γὰρ τῶν εὐτελεσιμάτων
 τε καὶ ταπεινοτάτων ὀνομάτων πέπλεκται πᾶσα ἡ λέξις,
 οἷς ἂν καὶ γεωργός, καὶ θαλαττεργός, καὶ χειροτέχνης, καὶ
 πᾶς ὁ μηδεμίαν ¹⁵ ὥραν τῆ λέγειν εὖ ποιέμενῳ, ἐξ
 ἐτοίμου λαβὼν ἐχρήσατο. Λυθένῳ γὰρ τῆ μέτρῃ, φαῦ-
 λα φανήσεται τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ¹⁵ ἄζηλα. οὔτε γὰρ
¹⁷ μέλαφοραὶ τινες ἐν αὐτοῖς εὐγενεῖς ἐνεῖσιν, οὔτε ὑπαλ-
 λαταὶ, οὔτε καλαχρήσεις, οὔτε ἄλλη ¹⁸ τροπικὴ διάλεκ-
 τῳ.

¹³ Προσεφώνεεν.] Hemistichium
 istud, προσεφώνεεν ἔργυς ἰόνη, in
 vulgatis Homeri Editionibus sic
 legitur, ἔπεια πειρομένη προσήυδα;
 verbis tantum mutatis, non sen-
 tentia. Sic ψ. 14, in eisdem
 exigua mutatione scriptum, ἀνίλον
 ἤλυθ’ ἀνακλῳ. Idem. † At in
 Regio 2. codice hæc lectio exhi-
 betur, ὃ δ’ ἀνίλῳ ἔδραμ’ ἀνακλῳ.

¹⁴ Ποδῶν δ’ ὑπὸ δῆπον.] Virg.

in fine libri i i^{mi}.

*Adventumque pedum, flatusque au-
 divit equorum.*

Sed proximo versu codex Colb.
 εἴρηλαι legit.

¹⁵ Ὁραν.] Rectius exili spiritu
 ἔραν hic scribemus; ut Ammo-
 nius docet his verbis: “Ὁρα δα-
 σίως, τῇ ἔτες, καὶ τῇς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ,
 ἢ φροσίς. Idem. † Ita imprimen-
 dum

" Protinus adstantique Eumæo talia fatur.

" Eumæe, buc aliquis nobis adventat amicus,

" Aut tibi quis notus : latratibus abstinet acer

" Alluditque canis : plantarumque audio motus.

" Nondum finierat ; cùm jam sibi filius adstat

" Vestibulo. Surgit pastor stupefactus, & amens ;

" Et patera excussa est manibus, quâ munera Bacchi

" Miscuerat ; regi properans ipse obvius ibat.

" Et capiti, atque oculis crebra oscula figit, utrisque

" Et manibus ; lacrymæque genis cecidère profusæ.

Hæc verò nostras aures delinire carmina, & summâ perfundere voluptate ; versibus etiam suavissimis nihil cedere, omnes, sat scio, confitebuntur. In quo autem sita est horum tam jucunda suavitas & delectatio ? aut quam tandem ob rem hujusmodi sunt facta ? ob verborum delectum, an eorundem potius ob structuram ? propter delectum nemo, ut arbitror, dicturus est. Tota siquidem oratio, ex vilissimis composita humillimisque constat vocabulis ; quibus utique vel agricola, vel nauta, vel opifex, vel alius quilibet, qui nullam omnino benè ornatæque dicendi curam habet, ex promptu assumptis uteretur. Nam solutâ carminis mensurâ, humiles iidem ipsi videbuntur, nec versus imitatione digni. Nullæ etenim generosæ in his occurrunt Translationes, nullæ Immutationes, nullæ Abusiones, figurata denique locutio nulla ; Lingux paucissimæ, ut etiam peregrina, & fa-
cta

dum curavi, cùm & Suidas prolati etiam exemplis idem tradat.

*" Ἡδὴ γὰρ ἔσχατος ἱλπίδ', ὥς ἐμὲ θεὸς
" Ὡραν τιν' ἔξειν, ὥς τε σωθῆναι ποιεῖ.*
Sophocles Oedip. Colon.

¹⁶ *" Ἀζήλα.]* Hesychius, ἀτιμα καὶ ἀμίμηλα. Nec honore, nec imitatione digna. Idem de Attio Navio, ὥς τε πάντας ἀζήλως ἀποδείξαι. Antiquit. lib. 3^{uo}.

¹⁷ *" Μεταφοραί.]* Locum Aristotelis in Poetic. cap. 21, videtur respexisse. Ἄπαν δὲ ὀνόματα ἴσιν, ἢ

κύριον, ἢ γλῶττις, ἢ μεταφορά, ἢ κόσμος, ἢ πεποιημένον, ἢ ἐκτελεσμένον, ἢ ὑφηρετήμενον, ἢ ἐξυλλαγμένον. Quam consule ; exemplis ibi illustrantur omnia.

¹⁸ *" Τροπικῇ.]* Quamvis Dionysius Τροπικὴν λέγει opponat sæpius τῇ κυρίᾳ, & in Lysia dicat etiam διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν καλῶς λευγῶν ἐκφέρειν τὰ ὀνόματα ; hoc tamen loco, ut Stephanus annotat, τὰ τροπικὰ ulterius ab eo quàm usque ad metaphorica extenduntur.

C 3

¹⁹ *" Καυδάλην.]*

τῷ οὐδεμία, οὐδὲ δὴ γλῶτται πολλάι τινες, οὔτε ξένα ἢ πεποιημένα ὀνόμαζα. τί οὖν λείπεται, μὴ ἔχῃ τὴν σύνθεσιν τῇ κάλλος τῆς ἑρμηνείας αἰτιαῖσθαι; Τοιαῦτ' ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ μυρία, ὡς εὖ οἶδ' ὅτι πάντες ἴσασιν. ἔμοι δὲ ὑπομνήσεως ἕνεκα λείοντι ἄρκει ταῦτα μόνα εἰρησθαι.

Φέρε δὴ μελαβῶμεν καὶ ἐπὶ τὴν περὶ τὴν διάλεκτον, καὶ σκοπῶμεν, εἰ καί κεινὴ τὸ αὐτὸ συμβέβηκε πάθος ὥς περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα πράγματα τε καὶ ὀνόματα συλλαχθέντα καλῶς, μεγάλας γίνεσθαι τὰς χάριτας.

Ἔστι δὴ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ βασιλεὺς τις Λυδῶν, ὃν ἐκ-
 εῖναι ¹⁹ Κανδαύλην [καλεῖ, ²⁰ Μυρσίλον δὲ καλεῖσθαι]
 φησιν ὑφ' Ἑλλήνων, τῆς εἰαυτοῦ γυναικὸς ἑρῶν, ἔπειτα ἀξίων τινα τῶν ἐταίρων αὐτῆς γυμνὴν τὴν ἀνθρωπον ἰδεῖν. ὃ δὲ, ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι. ²¹ ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, ὑπομένων τε καὶ θεώμενος αὐτὴν ἦν. Τὸ δὲ πρᾶγμα ἐκ ὅτι σεμνὸν ἢ καλλιλογεῖσθαι ἐπιήδειον, ἀλλὰ καὶ ταπεινὸν καὶ ἐπικίνδυνον, καὶ τῷ αἰσχυρῷ μᾶλλον ἢ τῇ καλῇ ἐγλύβερω. ἀλλ' εἶρηται σφόδρα θεξιῶς, καὶ κρεῖττον γέγονεν ἀκροσθῆναι λεγόμενον, ἢ ὀφθῆναι γινόμενον. Ἴνα δὲ μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει, μελαθεῖς αὐτῆς τὴν χαρακτῆρα εἰς τὴν Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, ἔτις ἐξοίσω τὴν διάλογον.

“ 22 Γύγη,

¹⁹ Κανδαύλην.] Verba signis his [ ] inclusa, ad explendam loci sententiam inserta sunt ex Herodoto; cujus lib. 1, pag. 3, (edit. Londin.) hæc verba sunt, Ἦν Κανδαύλης, τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον καλέουσι, τύραννος Σαρδίων. Tu si variandæ locutionis gratiâ pro καλεῖ malis ὀνομάζει, non refragabor. Sylburg.

²⁰ Μυρσίλον.] Alio à Græcis nomine, quod notatu dignum judi-

cavi, alio à Lydis, idem Candaulis appellatur. Sed huic scriptori familiare est peregrina interpretari nomina, ita sexto libro, Δυνάμει δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν ταῦτα τὰ ὀνόματα, Δαρειός, ἐξείνης· Σέρξης, ἀργίος· Ἀβλαξέρξης, μέγας ἀργίος. Sed hæc ideo scripsi, ut verisui, nobis ab Hephæstione conservato, lucem aliquam adferrem; video enim nondum intellectum: occurrit

Et vocabula. Quid igitur restat, quo minus ipsi verborum Structuræ hanc elocutionis pulchritudinem adscribamus? Quælia in eodem poetâ occurrunt etiam infinita, quæ nemini possunt, pulchrè scio, esse ignota. Mihi verò, ut facilius in memoriam præcepta redigantur, scribenti, sola hæc sufficiat dixisse.

Age itaque, ad solutam jam orationem transeamus, an similes ei quoque affectus contigerint, quæsituri: ita ut tam ex rebus quàm vocabulis, quæ tenuia sunt et abjecta, pulcræ verò consecuta orationis Structuram, egregiæ venuustates oriantur.

Est igitur apud Herodotum rex quidam Lydiæ, (quem ille Candaulem vocat; Myrsilum verò à Græcis appellatum scribit) qui suam perditè amabat uxorem; ac quendam deinde ex amicis voluit, nudam mulierem conspicerè. Ille autem primò ne cogeretur, obstitabat; sed regi cùm persuadere non potuit, sustinuit, eamque conspexit. Argumentum sanè non modò non grande, aut venuustati sermonis atque elegantiae idoneum, verum etiam & humile & periculòsum, quodque turpi propius videtur, quàm honesto: sed felici explicatur elocutione, ita ut fando jucundius multo sit auribus nostris, quàm id si oculis subjiceretur. Sed ne quis fortè dialectum esse in causâ suspicetur, cur adeò suavis & jucunda sit oratio; Ionico charactere in linguam Atticam permutato, nullo insuper aut fuco aut ornamento addito, ipsum, ut est, sermonem colloquentium proferam.

“ Gyges,

occurrit autem capite de *Trochaico metro*,

Ἐγγὺν πῶν δῆτ' ἀνολέει ἀθροΐ-
ξῆσαι τραλός.

Dario sanè infelices comparantur copiae.

Penultimam, metri gratiâ corripuit poeta; fuit autem, nisi me fallit conjectura, Simonides; qui de Cambyfis & Darii regno scripsit, ut auctor est Suidas; Hæc

adeo ad pugnam cum Græcis Marathone ductu Datidis, et auspiciis Darii, initam, videntur pertinere; quem regem hoc loco intelligendum puto.

²¹ Ως δὲ ἐκ.] Redundare hîc videtur particula δὲ. Sed si nominativa hæc omnia referantur ad initiale periodi verbum ἔστ', nullus est pleonasmus. *Sylburg.*

“ 22 Γύη, οὐ γάρ σε δοκῶ πείθεσθαι μοι λέγωνι [τὰ]
 “ περὶ τῆς εἰδὸς 23 τῆς γυναικός· 24 ὅτα γὰρ τυγχάνει ἀν-
 “ θρώποις ὄντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν· ποίει ὅπως ἐκείνην
 “ θεάσῃ γυμνῇ. ὁ δὲ, [μέλα] ἀναβοήσας εἶπε· Δέσπο-
 “ τα, τίνα λέγεις λόγον οὐχ ὕψι, κελεύων με δέσποιναν τὴν
 “ ἐμὴν θεάσασθαι γυμνῇ; 25 ἅμα δὲ χιῶνι ἐκδυομένῳ
 “ συνεκδύεσθαι καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. Πάλαί δὲ τὰ καλὰ ἀν-
 “ θρώποις ἐξεύρηται, ἐξ ὧν μανθάνειν δεῖ· ἐν οἷς ἐν τῷδε ἐστίν,
 “ ὁρᾶν τινα τὰ ἐαυτῶν. ἐγὼ δὲ πείθομαι ἐκείνην πασῶν
 “ γυναικῶν εἶναι καλλίστην, καὶ σὺ δέομαι μὴ χρῆζειν ἀνόμων.
 “ Ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα, ἀπεμάχετο· [26 ἀρῶδων μὴ
 “ τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν.] ὁ δὲ ἡμέτερον τοῖςδε· Θάρ-
 “ σεις, Γύη, καὶ μὴ φοβῶ μήτ’ ἐμὲ, ὡς πειρώμενός σε, λό-
 “ γον λέγω τόνδε· μήτε γυναῖκα τὴν ἐμὴν, μή τι σοι ἐξ
 “ αὐτῆς γένηται βλάβη. Ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι
 “ ἔτως, ὥς ἐ μὴδὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσαν ὑπὸ σε. ἀλα-
 “ γὼν γάρ σε εἰς τὸ οἶκημα ἐν ᾧ κοιμώμεθα, ὅπισθεν τῆς
 “ ἀνοιγομένης θύρας ᾗσῳ· μετὰ δ’ ἐμὲ εἰσελθούλα παρέσαι
 “ καὶ

22 Γύη.] Si locum hunc cum vulgatis Herodoti editionibus conferas, præter Ionismos à Dionysio datà operâ sublato, invenies alias quoque diversitates. Primum enim inclusus articulus τὰ ab editionibus illis abest, & vicissim inclusum nomen μέλα, abest à vulgatis edit. Dionysii. Deinde pro ὁρᾶν τινα, quædam Herodoti exemplaria habent τινὰ σκοπεῖν; quædam σκοπεῖν τινα. Tum pro πασῶν γυναικῶν εἶναι, mutato verborum ordine illic legitur, εἶναι πασῶν γυναικῶν. Et mox pro χρῆζειν, ibidem scriptum est δεῖσθαι. Sic pro ταῦτα ibidem est τοιαῦτα. Et mox ibidem post ἀπεμάχετο leguntur hæc, quæ à Dionysii vulgatis exemplaribus

absunt; ἀρῶδων μὴ τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. Adhæc pro sequentibus hisce, ἡμέτερον τοῖςδε, ibidem est ἀμείβεσθαι τοιαῦτα. Præterea ibidem est, ὡς σέο πειρώμενον λόγον τόνδε; & in quibusdam exempl. ὡς σέο πειρώμεθα λέγω λόγον τόνδε. Insuper ibidem pro ἀλαγὼν legitur ἐγὼ; & mox θήσω pro ᾗσῳ. Ibidem eadem exemplaria pro κοίτην & ἐγὼς, habent κοιτῶνα & ἀλγῶ. Et rursum pro ἐκδύσα & παρέσαι, eadem habent ἐκδύνουσα & παρέξει. Rursum pro ὅταν & πορεύηται in iisdem legitur ἐπειὰν & εἰρήνη. Et deinde pro composito ἀπιδύματα, eadem habent simplex ἰδίαια, & mox cum articulo διὰ τῶν θυρών. Denique loci clausula in iisdem

"Gyges, neque enim videris mihi fidem habere referenti de forma conjugis; (quod magis incredulæ sunt hominibus aures quam oculi)
 "fac illam conspicias nudam. Hic autem vehementer exclamans,
 "Quemnam, inquit, here, sermonem proferis, haudquaquam sanum,
 "qui me jubet inspicere heram meam nudam? Mulier exutâ tunicâ,
 "et verecundiam pariter exuit. Jam olim hominibus sunt
 "honestæ excogitata, unde discere oportet; ex quibus hoc unum est,
 "Quæ sua sint, quemque inspicere debere. Ego verò tibi fidem
 "habeo, illam esse fœminarum omnium formosissimam; teque oro,
 "ne illicita à me exigas.

"Atque hæc dicendo Gyges repugnabat; Cui vicissim ille his
 "verbis, Fidens, inquit, esto Gyges; cave timeas aut me, tanquam
 "hoc te sermone tentantem; aut uxorem meam, ne quid tibi ex eâ
 "detrimenti fiat. Principio etenim, sic ego machinabor, ut illa
 "ne deprehendere quidem possit se fuisse à te inspectam. Te nam-
 "que in quo cubamus cubiculo deductum, post fores, quum apertæ
 "fuerint, collocabo. Ubi ergo fuero ingressus, aderit et uxor mea
 "ut lectum conscendat; juxta cujus introitum sella posita est, super
 "quam vestes illa, ut quamque exuit, reponet, sese per multum
 otium

iisdem hæc est, ἢ ἰτοίμην, factâ scilicet transpositione, & omissis ultimis hisce, ποιῶν ταῦτα. Idem.

²³ Τῆς γυναικός.] Quare nomen non posuit? Herodoti παιδικὰ Plesirrhous adamabat Nyssiam, Halicarnasseam genere; repulsam passus, suspendio vitam finivit. Fuit Regina huic nomen Nyssia; quod ideo silentio obscurare voluit Herodotus. Alii vocant Tudun, alii Clytiam, alii denique Abronen. Gale.

²⁴ Ὅτα γάρ.] Hor. in Arte poet. Segnius irritant animos demissa per aurem,

Quàm quæ sunt oculis subjecta fidelibus, et quæ

Ipse sibi tradit spectator.

Addam etiam è Sophocle in Oedipo Tyranno :

τῶν δὲ περὶ χεῖρῶν τὰ μὲν

Ἀλλ' ἂν ἀπειρῶν ἡ γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐπαίρει. Sic Polybius, τὰ ὁμαία τῶν ὧτων ἀκριβέστεροι μάστιγες, hunc locum Herodoti imitatus. Et Lucianus in libro de Saltatione; Ἡροδότου μὲν ἐν τὰ δι' ὁμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ ὁρχήσει δὲ καὶ τὰ ὧτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσκειναι. At Strabo, τὴν ἀκοὴν πρὸς ἐπιστήμην ὀφθαλμοῖς πολὺ κρείττω εἶναι, dicit: quod licet certiora sint, quæ oculis percipimus, pauca tamen sint, quæ sic sciri possint.

²⁵ Ἀμα δὲ χεῖρῶν.] Hæc è Theano, uxore Pythagoræ, videtur historicus accepisse. Γυναικὶ περὶ τὸν ἴδιον ἄνδρα μελλομένη πορεύεσθαι, παρῆναι, ἅμα τοῖς ἐνδυμασίῳ καὶ τὴν αἰσχύνην ἀπολίσσεται, ἀνταμῖν τε πάλιν ἅμα αὐτοῖσιν ἀναλαμβάνει. Laertius in vitâ Pythagoræ.

²⁶ Ἀέξω δὲ.] Quæ hic uncinis inclu-

“ καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοίτην. κεῖται δὲ εἰς τὴν εἰσόδον
 “ θρόνον· ἐπὶ τῶν τῶν ἱματίων καθ’ ἐν ἑκάστῳ ἐκδύσασθαι
 “ θήσει· καὶ καθ’ ἡσυχίαν πολλὰ παρῆσαι σοι θεάσασθαι.
 “ Ὅταν δὲ ἀπὸ τῆ θρόνου πορεύῃαι ἐπὶ τὴν εὐνὴν, καὶ
 “ νῦν τε αὐτῆς γένῃ, σοὶ μελέτω τὸ ἐννεύθεν, ὅπως μὴ
 “ σε ὄψῃαι ἀπιόντα διὰ θυρῶν. Ὁ μὲν δὲ, ὡς οὐκ
 ἠδύνατο διαφυγεῖν, ἔτοιμα ἦν ²⁷ ποιεῖν ταῦτα.

Οὐκ ἂν ἔχοι τις οὐδὲ ἐνλαῦθα εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἀξίωμα
 καὶ ἡ σεμνότης τῶν ὀνομάτων εὐμορφον πεποιήκε τὴν
 φράσιν. ἀνεπιλήδεια γὰρ ἐστὶ καὶ ²⁸ ἀνεκλεκτα, οἷα φύσις
 τέθηκε σύμβολα τοῖς πράγμασιν. οὐδὲ γὰρ ἤρμωτο ἴσως
 κρείττοσι χρήσασθαι ἑτέροις. Ἀνάγκη δὲ πε, ὅταν τοῖς
²⁹ κυριωτάτοις τε καὶ προσεχισταῖς ὀνόμασιν ἐκφέρῃαι τὰ
 νοήματα,

inclusimus, ex Herodoto habes
 desumpta, ipso sensu, ut videtur,
 postulante.

²⁷ Ποιῶν ταῦτα.] Hæ sunt hu-
 jus loci in Herodoti & Diony-
 sii vulgatis exemplaribus diver-
 sitates, de quibus hoc monen-
 dum videtur; quædam vocabu-
 la studio à Dionysio fuisse mu-
 tata; quippe quæ Ionicæ Dia-
 lecti magis sint propria. Sic enim
 pro κοιπεῖν, seu κοιπεῖν, ma-
 luit ὄρεαι: & ἐκδύσασθαι pro ἐκδύ-
 σασθαι, itidemque ὅταν & πορεύῃαι,
 pro ἐπεῖν & εἰρήνη. forsan etiam
 ποιῶντα & ἀρχῆ, velut Ἰωνικώ-
 τερα summovit; quanquam ipse
 in Rom. Antiquitatum libris, ad-
 verbio ἀρχῆ non infrequenter uti-
 tur. Similiter pro Ionico pro-
 nomine μιν posuit commune αὐ-
 τῇ, ὥς μὴ δὲ μαθεῖν αὐτὴν ὀφθεῖσαν.

Si verò etiam alterum Ionif-
 morum genus cognoscere cupias,
 quod scilicet in vocum metaplas-
 mis situm est, & ipsum tibi paucis
 exponam. Eorum metaplasmo-
 rum, sive ad Orthographiam

referantur, sive ad Etymologiam
 seu Analogiam, alii cernuntur
 in quantitate, alii in qualitate.
 Quantitatis Metaplasmi sunt in
 additione & deductione: additio-
 ne, ut cum Herodotus dicit ἀν-
 θρώποισιν ἰούσιν, pro ἀνθρώποις ὄσιν.
 Ad eandem additionem referri
 potest contractorum dissolutio, seu
 incontractorum pro contractis usur-
 patio: ut εἶδεν pro εἶδεν, itidem-
 que εἶο pro εἶ, sic ὑγία pro ὑγία:
 & πασιῶν pro πασῶν, θυρίων pro
 θυρῶν. Sic etiam in verbis δοκῶν
 pro δοκῶ, διαφυγεῖν pro διαφυγεῖν.
 contra per deductionem è commu-
 ni eis facit is. Eodem referri
 possunt quæ contra communis
 linguæ consuetudinem contrahit,
 ut ἀμβώσας pro ἀναβοήσας.

Qualitatis metaplasmos vel in
 commutatione facit, vel in trans-
 positione. Commutatio verò aut
 vocalium est, aut consonantium;
 vocalium, ut cum θυρῆς pro θυρας:
 itidemque θεήσασθαι pro θεάσα-
 σθαι. Sic in diphthongis, εἰωνῶ
 pro εἰωνῶ: itidemque σῶν pro σῶ,
 &

" utium tibi spectandam præbens : quæ quum à sellâ cubitum por-
 " gat, & ei fueris à tergo, curæ tibi sit deinceps, ne te per fores
 " abeuntem conspiciat. Gyges igitur, ubi effugere non potuit, ad
 " ea faciendâ se paratum dedit.

Nemo fanè vel hoc etiam loco potest dicere, dignitatem verbo-
 rum gravitatemque, formosam effecisse locutionem ; sunt enim
 nullo studio, nullo delectu habito, sumpta ; qualia natura imposuit,
 ut rebus essent signa : nec decuit fortasse uti præstantioribus.
 Nam cum sensa animorum propriis cognatisque exprimuntur vo-
 cabulis, nihil his majori cum dignitate efferri posse, quodammo-
 do necesse est. Atqui elatum nihil his adesse, nihil vibrantibus
 pictum sententiolis, qui voluerit, mutatâ paululum solâ verborum
 constructione, cognosceret. Et quidem multa sunt in Herodoto
 hujusmodi loca, ex quibus facere conjecturam cuivis licet, non
 in

& φῶς pro φῶν quamquam in his
 duobus postremis contractio potius
 statui potest, ex οἷο & φῶσι. Consonantium quoque commuta-
 tionem facit ; ut τοῖ pro σοῖ, ὅπως
 pro ὅπως, quibus addi potest, ἐκ
 τῶν pro ἐξ ὧν, & τῷ pro ὧ. Trans-
 positionis Ionice exemplum est in
 κιδῶνι. Id enim aspirationis sede
 transpositâ, usurpant Iones pro
 communis linguæ vocabulo χιδῶνι.
 Sic ἰθεῦται pro communi ἰθεῦθεν.
 In quibusdam duplicatus est meta-
 plasmus, quantitatis scilicet et
 qualitatis, ut τοῖσι pro οἷσι. Sic
 διήσιαι pro διέσση, quippe in qui-
 bus præter commutationem facta
 est etiam additio.

Hi metaplasmī Ionici, ne quid
 venustatis & gratiæ viderentur
 afferre, (sicut scilicet Fabius Quin-
 tilianus lib. 9. cap. 4. scribit,
*ipsam διάλεκτον in Herodoto eam ha-
 bere jucunditatem, ut latentes etiam
 numeros complexa videatur*) de in-
 dustriâ sunt à Dionysio sublatis, &
 Atticisimī pro illis repositi. Sed

locus Herodoti aduendus : ut clarius
 utriusque linguæ proprietates per-
 spici queant. Sylburg.

28 Ἀνέλεκτα.] Pro corrupto ἀνέ-
 λεκτα, incertum est sitne reponen-
 dum ἀνέλεκτα, ἀνέλεκτα, vel aliud
 quippiam magis consentaneum.
 Idem. † Priorem Sylburgii con-
 jecturam, probante codice Reg. 2.
 in contextum admisi. Nec dissi-
 mulandum est, posteriorem quo-
 que, nempe ἀνέλεκτα agnoscere
 Colbertinum.

29 Κυριώτατοι.] Alio sensu
 Κύριον ὄνομα, ὃ χροῖται ἴσασι,
 cui γλῶττα opponitur. hic verò,
nomina verè rebus imposita, sunt
*κύρια ὀνόματα, οἷα δηλοῦν οἷον ἱε-
 ρον ἐστὶ τῶν ὄντων, ex Cicrone,*
verba usitata, quæ propriè de-
monstrant ea, quæ nobis signifi-
canda sunt. Petronium libet ad-
dere : Nondum juvenes declamatio-
nibus continebantur, cum Sophocles
aut Euripides invenerunt verba, qui-
bus deberent loqui.

20 Περίττοι.

νοήματα, μηδὲν σεμνότερον εἶναι, ἢ οἷά ἐστιν. ὅτι δὲ εἶδεν ἐν αὐτοῖς ἐστὶ σεμνόν, εἶδεν 3^ο περιττόν, ὃ βυλόμενος εἴσθαι, μελαθεῖς, εἶδεν ὅτι μὴ τὴν ἀρμονίαν. Πόλλα δὲ καὶ παρὰ τῷ τῷ ἀνδρὶ τοιαῦτά ἐστιν, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι ἐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἢ περὶ τῆς ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ 3¹ συζυγίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἰκανὰ ταῦτα.

3^ο Περιττόν.] Nimia concinnitatis affectatio, Longinus, ὀρεγόμενοι μὲν τῷ περιττῷ καὶ ποιημένῳ. *Accersitum vocat Fabius, & elaboratum.* 3¹ Συζυγία ἦν.] Redundat ἢ post

Τ Μ Η Μ Α Δ'.

Συνθέσεως λύσις λύει καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ κράτος.

ἼΝΑ δὲ πολὺ μάλλον αἰσθῆται, ὅσην ἔχει ῥώμην ἢ συνθετικὴ δύναμις ἐν τε ποιήμασι καὶ λόγοις, λήψομαι τινος εὖ ἔχειν δοκούσας λέξεις, ὧν τὰς ἀρμονίας μελαθεῖς, ἀλλοῖα φαίνεσθαι ποιήσω καὶ τὰ μέτρα, καὶ τὰς λόγους. Λαμβανέσθω δὲ πρῶτον ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ταυτέ·

Ἄλλ' ἔχον, ὥς τε τάλαν ἡ γυνὴ χερυνήτις ἀληθής,
Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα, καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει,
Ἰσάζουσα, ἵνα παῖσιν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται.

Τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἐξάπην, τέλειον, καὶ ἀπὸ πᾶσα δάκτυλον βαινόμενον. ἐγὼ δὲ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων τῶν μελακινήσας τὴν σύνθεσιν, τοὺς αὐτοὺς εἰσὶν ἀντι μὲν ἐξαμέτρων ποιήσω τετραμέτρους, ἀντὶ δὲ ἡρωϊκῶν περσοδικούς, ἢ τὸν τρόπον τοῦτον·

Ἄλλ' ἔχον, ὥς τε γυνὴ χερυνήτις ἀληθής,
Ἦτ' εἴριον ἀμφὶς καὶ σταθμὸν ἔχουσα ἀνέλκει,
Ἰσάζουσα, ἵνα ἀεικέα παῖσιν ἄρῃται μισθόν.

Τοιαῦτά

1 Ἄρῃται.] Ἄρῃται, pro vulgato ἀρῃται ex Homeri Editionibus receptum, magis est consenta-

neum: quanquam paulo post idem verbi modus optativus receptus. Est autem desumptus locus

in verborum pulcritudine, sed structurâ, constare dicendi suavitatem. Sed de his satis dictum est.

post συζυγία; neque enim video, meis secundis curis, cum nec cur repetatur. Quam vocem Regius i. agnoscat, nec Colbermeritò è contextu ejeci, hisce tinus.

SECTIO IV.

Soluta verborum compositione, solvi etiam ipsius vim omnem & pulcritudinem.

SED ut omnibus multo magis innotescat, quantam potestatem habeat componendi facultas, tam pedibus adstrictâ, quam solutâ oratione; quasdam locutiones assumam, quæ pulcræ videntur construi; quarum compositione mutatâ, diversa penitus ut appareant efficiam tum carmina, tum prosaicae orationes. Primo itaque hæc sint ex Homero decerpta:

*Ac veluti æquatas mulier paupercula lances
Erigit, & lanam & pondus tenet æqua seorsim;
Exiguum ut possit pueris adferre lucellum.*

Hæc mensura carminis est heroici, sex constans pedibus, perfecta, quæ pede dactylico incedat, quorum ipse jam mutatâ verborum collocatione, eosdem versus pro hexametris tetrametros faciam, pro heroicis prosodicos, hoc modo:

*Ac veluti æquatas lances opifex Minervæ
Erigit, & lanam tenet & pondus seorsim:
Exiguum pueris ut adferat lucellum,*

Cujusmodi

locus ex Iliad. μ. γ. 433. *Sylburg.* † Idem verbum necesse est in utroque loco ponatur; itaque paulo post ἀγλαί, etiam reponendum curavimus, cujus ultima corripitur. Alludit his versibus poeta, ut censet Eustathius, ad matrem Critheida, quæ lanâ et telâ inopiam

suam sustentabat. Sed quod notandum judicavimus, hunc locum expressit Apollonius tertio *Argonaut.* γ. 291.

Ὡς δὲ γυνὴ μαλίστ' αὐτὴ πάρεφ' ἄν
χρυσάλο δαλῶ
Χερῆτις, τῇ περ ταλασθία ἔρτα
μίμητιν.

² Πριά-

Τοιαῦτά ἐσι τὰ ² Πριάπεια, ὑπὸ τινων δὲ Ἰθυφάλλια λεγόμενα, ταυτί

Οὐ βέβηλα, ³ ὡς λέγειται, τῷ νέῳ Διονύσῳ,
Κἀγὼ δ' ἐξ εὐερφείης ὠρλιασμένῳ ἤκω.

* Ἄλλης πάλιν λαβὼν εἴχης Ὀμηρικῆς, ἔτε προσθεὶς ἐδὲν αὐτοῖς, οὔτε ἀφελῶν, τὴν δὲ σύνθεσιν ἀλλάξας μόκον, ἕτερον ἀποδώσω μέλῳ τετραμέτρῳ, τὸ καλέμενον Ἰωνικόν.

⁴ Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρῳ κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχῶς, κόνιῳ δεδραγμένῳ αἱμαλίοεσσης.

⁴ Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρῳ κεῖτο τανυσθεὶς,
Αἱμαλίοεσσης κόνιῳ δεδραγμένῳ, βεβρυχῶς.

Τοιαῦτά ἐσι τὰ ⁵ Σωλᾶδεια ταυτί

* Ενθ'

² Πριάπεια.] Ludicra carmina in honorem Priapi conscripta, auctore, ut scribit Plutarchus, Archilochus; fracta verò sunt, & mollia, quæ minime ad majestatem Heroici carminis affurgunt. Talia sunt & ista apud Hephæstionem:

Ἡρίγησα μὲν, ἐπεί μ' ἀπὸ μικρὸν ἀπεκλάς.

Ὅν δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἀβρῶς ἐρόισσαν

Ψάλλω πηκλίδας, τῇ φίλῃ κωμάζων παῖδ' ἀβρῇ.

Hi verò ab Heroicis non aliter discrepant, nisi quòd in tertiâ sede Creticus occurrat. Sed de Archilochus idem quoque tradit Hephæstion, eum tetrametris dactylicis Ithyphallica primum subjunxisse; quod carmen tribus constat Trochæis, cujus hoc exemplum profert, Κάκρ' εἶλαί γάρ ἦδη.

³ Ὡς λέγειται.] Pro λέγειται Aldinus codex habet τελείαι. In Hephæstionis enchiridio quidam codices habent, ὡς τελείαι. quidam δὲ τελεσάι. non absurdè. Sequenti etiam versu eadem Aldina editio, idemque Hephæstionis Enchiridion, pro ἐρλασίης habent εὐερφείης. Veriusne sit Ἐλευσινίης, an aliud confirmile, viderint doctiores. In eodem Hephæstionis Enchiridio additur tertius hic versus;

Ὀδύνην παρ' Αἰσιακὸν κρηφαῖον παρὰ τέλμα.

Tribuuntur autem istis versibus hi Euphorioni Cherronesitæ, itemque Priapei nominantur. Sylburgius. † Legendum est Πηλυσιακόν, Pelusiacam propter rarietatem, ex Hephæstione: ita ut Sylburgii conjectura de Ἐλευσινίης non adeò vera sit. Ipse autem pro simplici ἐρλασίης, ex eodem

Cujusmodi sunt & Priapeia, quæ ab aliis & Ithyphallica vocantur, qualia sunt:

*Non profanus, ut fertur; Bacchi juvenilis,
Sacro ipse ex munere adsum orgiis celebratis.*

Alios præterea accipiam Homeri versus, quibus nihil addam, aut adimam; ipsâ solummodo mutatâ collocatione, aliud carmen, ut tetrametrum sit, quod Ionicum vocatur, efficiam.

*Sic ille inter equos fusus jacet, inter & arma;
Ore fremens, terram sædatam sanguine mordet.
Sic ille inter equos fusus jacet, inter & arma:
Tellurem sanguine sædatam mordet, ore frendens.*

Qualia sunt & Sotadea hæc:

Tam

dem scriptore εὐεστέρως reposui, versu, ut videtur postulante. Sensus est; *Non sum profanus, ut dicitur & ipse sacris initiatus adsum, dum vespertinus iter facerem juxta Pelusiacam paludem.* Quod ad Bacchi ἐκείνου attinet, erat illi, ut cum Nasone loquar, *inconfumpta juvenitas.* Nisi postremum hunc Hephæstionis versum ex alio loco desumptum putes.

* Ὡς ὁ πρὸς θ'.] Locus desumptus ex Iliad. v. φ. 392. Agitur de Asio ab Idomeneo interfecto. Sed quæ scribit Ilocrates in *Encomio Evagoræ*, rem præsentem commodè illustrabunt; *Ἡ γὰρ τις τῶν ποιημάτων τῶν εὐδοκίμωνων τὰ μὲν ὀνόματα, καὶ τὰς διανοίας καλαδίπνη, καὶ τὸ μέτρον διακρίσει, φανήσονται πολὺ καλαδέεστερα τῆς δόξης, ἥς οὖν ἔχομεν περὶ αὐτῶν.* Omnis scilicet eodem modo Vir-

giliani carminis majestas interibit, si feceris Sotadeum; verbis etiam iisdem manentibus.

Musa, mihi causas memora, quo namini læso.
Sotad.

Læso numine quo, memora causas mihi, Musa.

5 Σωτάδεια.] Stephanus mavult Σωτάδεια diphthongas; ut apud Hephæstionem quoque legitur. Sic certè mox sequitur Εὐεστέρως; & infra Sect. 9. Σοφόνδεια. tamen prioris quoque Scripturæ reperiuntur exempla. Sylburg. † Ita & Σιμωνίδεια Sect. ultimâ; ideo in hac impressione Σωτάδεια rescripti.

Ibid. Σωτάδεια.] Sotadei versus, qui & Ionici, nomen habent à Sotade, Cretensi poetâ sordissimo; qui, ut auctor est Strabo, ἡγεῖται πρῶτος τῶν κνημιδαλογῶν. & pretium sanè operæ tulit; nam in vincula conjectum ob spurcitiem contabuisse

Ἐνθ' οἱ μὲν ἐπ' ἄκραις πυραῖς νέκυες ἔκειντο
 Γῆς ἐπὶ ξένης, ὄρφανά τείχεα προλιπόντες
 Ἑλλάδ' ἱερῆς, καὶ μυχὸν ἐσίης παλῶρης,
 Ἦβην τ' ἐραλαινὴν, καὶ καλὸν ἡλίας πρῶσσωπον.

Δυναίμην δ' ἂν ἔτι πολλάς ἰδέας μέτρων καὶ διαφό-
 ρας, εἰς τὴν ἡρωϊκὸν ἐμπιπύσας εἶχον ἐπιδεικνύναι, τὸ δὲ
 αὐτὸ καὶ τοῖς ἄλλοις ὀλίγα δεῖν πᾶσι συμπεθεκὸς μέ-
 τροις τε καὶ ῥυθμοῖς ἀποφαίνειν, ὥστε τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν
 ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενέσης, τῆς δὲ συνθέσεως μόνης⁶ μά-
 λιστα πεισέσης, τὰ τε μέτρα μελαρῶν ῥυθμίζεσθαι, καὶ συμμε-
 ταπίπτειν αὐτοῖς τὰ σχήματα, τὰ χρώματα, τὰ ἦθη,
 τὰ πάθη, τὴν ὅλην τῶν ποιημάτων ἀξίωσιν· ἀλλ' ἀναγ-
 κασθήσομαι πλείονων ἀψασθαι θεωρημάτων, ὧν ἔνια
 ὀλίγοις πάνυ ἐς ἡ γνώριμα. Ἐπὶ πολλῶν δὲ ἴσως, καὶ
 οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν τοιούτων, καλῶς ἂν ἔχοι Εὐριπίδεια
 ταῦτα ἐπενεῖκεῖν·

“⁸ Μή μοι

“ Λεπῶν θίγγανε μύθων, ψυχῇ.

“ Τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις·

“ Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ταῦτα μὲν οὖν ἑάσειν μοι δοκῶ κατὰ τὸ παρόν. Ὅτι
 δὲ καὶ ἡ περὶ τὴν λέξιν τὸ αὐτὸ δύναται παθεῖν τῇ ἐμμέτρῳ,
⁹ ὅλην

buisse scribit Plutarchus. Aliter
 verò de hujus morte Athenæus;
 Πάτροκλος δὲ τὸ Πτολεμαίου στρατηγὸς
 ἐν Κανὼν τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν, καὶ
 εἰς μολυβδῆν κεραιμίδα ἐμβαλὼν, καὶ
 ἀναλαγὰν εἰς τὸ πέλαγος, κατέπνι-
 γνεν. Varia autem sunt genera
 Sotadici carminis; ut cùm he-
 roicum recurrit, cujus exemplum
 appositè Quintilianus dabit; fit ut
 iisdem verbis alii atque alii versus
 fiant, ut,

*Astra tenet cælum, mare classem,
 area messem.*

Hic retrorsum fit Sotadeus; &
 vocatur ἀνίστροφος. eodem mo-
 do si retro legatur Iambicus, fit
 pentameter,

*Micant nitore τεττα sublimi au-
 rea.*

Aliud ex Hephæstione proferam
 exemplum;

*Σείων μελίην Πηλιάδα διξίον καὶ
 ὤμον.*

Sunt autem inveniustiores, quòd
 metris præcipuè constant ana-
 pæsticis, quæ fracta sunt, & ro-
 boris

*Tum verò summis in rogis mortui jacebant,
Longè à patriâ, vidua mœnia relinquentes
Græciæ sacræ, & penetræ Vestæ patroæ,
Floremque juventutis, & solis dulce lumen.*

Possent & alia etiam carminum multa genera, eaque diversa, quæ in heroicos facillè incidunt versus, ostendere; & hoc idem accidere ferè omnibus tam mensuris quàm numeris, demonstrare: permanente scilicet verborum delectu, ipsa solummodo mutatâ compositione, transmutari carmina, & corruiere unâ orationis figuras, colores, mores, affectus, totamque aded poematis dignitatem. Sed necesse habeo plura præcepta attingere, quorum nonnulla quàm paucissimis sunt cognita. Ista autem ex Euripide cùm de multis rebus fortasse, tum his etiam præcipuè licebit proferre:

“ *Ne subtiles*

“ *Tange loquelas animi; ut quid enim*

“ *Vana labores? nisi fortè inter*

“ *Vis te jacitare sodales.*

Hæc itaque mihi in præsentem esse omittenda arbitror. Solutam verò orationem, idem hoc pati posse secum ligatæ commune,

boris expertia; cui sententiæ adstipulatur Demetrius Phalereus, Se&. 193. Sotades verò Ἰλιάδα ἔγραψε, μέλαις τὰ τῷ ποιητῇ εἰς ἴδιον μέτρον.

⁶ Μάλιστα.] Pro μάλιστα πιστότης legendum videtur πισταπιστότης; sic ut mox sequitur συμμίσταπιστον. Sylburg. † Fortè repotatur ἥκιστα; vel minimum.

⁷ Ἐπὶ πολλῶν.] Cicero in primo de Officiis: *Quod ab Ennio positum in unâ re, transferri in permultas potest.*

⁸ Μή μοι λεπτόν.] Hos versus in anapæstos digerit Grotius in *Excerptis*, & Barnesius in *Euripide*

suo; quos auctores in contextu reformatando secutus sum. Nihil verò aliud intelligit Dionysius, quàm quod uno verbo λεπτολογία Græci dicunt: *subtiliter & argutè disputare, sive nimiam in rebus minutulis diligentiam addibere.* Quin & alium ex eodem poetâ in *Medeâ* locum proferam;

Πολλὰ κίς ἤδη διὰ λεπτολογίῃν
Μύθων ἱμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἥλθοι μείζους.

Sibi ipsi temperandum existimat, ne nimius sit, & fusiori tractatione rem præsentem persequatur. Sed incertum est, cui Tragediæ sint hi versus adscribendi.

D

⁹ Ὁρίων.]

ᾧων μὲν ὀνομάτων, ἀλλασσομένης δὲ τῆς συνθέσεως, πᾶρεςι τῷ βυλομένῳ σκοπεῖν. Λάβομαι δὲ ἐκ τῆς Ἡροδότου λέξεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας, ἐπεὶ καὶ γνωστός ἐστι τοῖς πολλοῖς, μετὰ τοῖς ἡ χαρσκιῆρα τῆς διακρίσεως μόνον.

“¹⁰ Κροῖστος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάτῃ, τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἀλυοῦ ποταμοῦ, ὃς ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας, μετὰ δὲ Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων ἐξίησι πρὸς Βορέαν ἄνεμον, εἰς τὸν Εὐξείνου καλέμενον πόντον.

Μετὰ τὴν λέξιν ταύτην τὴν ἀρμονίαν, καὶ γενήσεται μοι ἐκτετεταμένον τὸ πλάσμα, οὐδὲ ἱστορικόν, ἀλλ’ ὁρθὸν μᾶλλον καὶ ἐπαγωγίον.

“¹¹ Κροῖστος ἦν υἱὸς τοῦ Ἀλυάτῃ, γένος δὲ Λυδοῦ, τύραννος δὲ τῶν ἐντὸς Ἀλυοῦ ποταμοῦ ἐθνῶν, ὃς ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων, μετὰ δὲ Σύρων καὶ Παφλαγόνων εἰς τὸν Εὐξείνου καλέμενον πόντον ἐκδιώσκει πρὸς Βορέαν ἄνεμον.

Οὗτος ὁ χαρσκιῆρα ἔστι πολὺ ἀπέχων ἀνὰ δόξειεν τῶν Θεκυδίδου τέτων.

“¹² Ἐπίδαμνος ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλεύσει τῷ Ἰόνιον κόλπον. προσοικῶσι δὲ αὐτὴν Ταυλαῖοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος.

“¹³ Πάλιν διαλλάξας τὴν λέξιν, ἐτέραν αὐτῇ μορφήν ἀποδώσω, ἢ τρόπον τῶτον.

“ Ἀλυάτῃς μὲν υἱὸς ἦν Κροῖστος, γένος δὲ Λυδοῦ, τῶν ἐντὸς Ἀλυοῦ ποταμοῦ τύραννος ἐθνῶν, ὃς ἀπὸ μεσημβρίας

9^{ον}ων μὲν.] Forſan legendum, μινόνων μὲν τῶν ὀνομάτων: vel μινόνων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων: ut paulo ante, ὥς τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μετέθεσης. Wolfius legit, ὅλων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων. Sylb.

10 Κροῖστος ἦν.] Lucem aliquam huic argumento Demetrius de Elocutione afferet, qui simile exemplum habet ex Thucydide, Sect. 45.

11 Σύρων.] Syrorum nomine Leucosyros intellige. Quoniam verò, ſublatis Ionismis, quedam in contextu manent variationes, verba Herodoti, ut eas facilius deprehendat lector, adſcribam: Κροῖστος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, παῖς δὲ Ἀλυάτῃ. τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἀλυοῦ ποταμοῦ, ὃς ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας μετὰ δὲ Σύρων καὶ Παφλαγόνων, ἐξίησι πρὸς Βορέαν ἄνεμον εἰς τὸν Εὐξείνου καλέμενον

commune, manentibus scilicet iisdem verbis, mutatâ verò compositione, licet cuilibet volenti considerare. Assumam ex Herodoti dictione historice initium, locum plurimis notissimum, caractere tantum dialecti immutato:

“ Cræsus genere quidem fuit Lydus, patre autem Alyatte; earum verò nationum rex, quæ intra Halym amnem sunt, qui à meridie Syros ac Paphlagonas interfluens, contra ventum Aquilonem in mare, quod vocant Euxinum, evolvitur.

Transponam dictionis hujus structuram; & neque ad animos demulcendos accommodata mihi amplius erit compositio, nec historica, sed simplex potius, & forensis.

“ Cræsus erat filius quidem Alyattis, genere verò Lydus, tyrannusque earum, quæ intra sunt Halym amnem nationes, qui à meridie interfluens Syros ac Paphlagonas, in mare quod vocant Euxinum, evolvitur contra ventum Aquilonem.

Quæ sanè forma non multum ab hisce Thucydidis videtur differre :

“ Epidamnus est urbs ad dextram sita navigantibus Ionium sinum versus, cui finitimi sunt Taulantii barbari, gens Illyrica.

Hæc iterum transmutatâ dictione, aliam ei formam dabo, hoc modo :

“ Alyattis quidem filius erat Cræsus, genere verò Lydus, earumque intra sunt Halym amnem tyrannus nationum; qui à meridie

τον ὀρίον. Mox in sequenti collatione, pro ἐξήσσι habet ἐπιδάμσιν, in tertiâ ἐξήσιν.

¹² Ἐπιδάμω. Thucydidis locus desumptus est ex initio narrationis, finitâ præfatione. edit. Oxon. pro εἰσπλίονσι lægit εἰσπλίονσι : sic & Demetrius, Sect. 205, qui hunc locum citat, ut naturalis verborum ordinis exemplum.

¹³ Πάλλω διαλλάξας.] Quintili-

anus lib. 9, cap. 4. Quod cuique visum erit vehementer, dulciter, speciosè dictum, solvat & turbet : abierit omnis vis, jucunditas, decor. Et mox : Illud notasse satis habeo, quo pulchriora & sensu & elocutione dissolveris, hoc orationem magis deformem fore : quia negligentia collocati-
onis ipsâ verborum luce depreben-
ditur.

“ σημερίας ῥέων, Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων μετὰ πρὸς
 “ Βορέαν ἐξείσιν ἀνεμόν εἰς τὸν καλέμενον πόντον Εὐξεινον.

¹⁴ Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα τῆς συνθέσεως, μικρό-
 κομψον, ἀγενές, μαλθακόν. τῶν γὰρ τῶν λήρων ¹⁵ ἱερεὺς
 ἐκεῖν^Ω ἀνὴρ, τοιαῦτα γράφων·

“ Ἐξ ἀγαθῆς ἐορτῆς ἀγαθὴν ἄγομεν ἄλλην·

“ ¹⁶ Ἀπὸ Μαγνησίας εἰμι τῆς μεγάλης Σιτυλεύς.

“ Οὐ γὰρ ¹⁷ μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔπηυσεν ὁ Διό-
 “ νυσ^Ω. ¹⁸ Ἡδὺς μὲν γὰρ ἐστὶ, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι.

“ Ἀλὶς ἔσω τῶν παραδειγμάτων. Ἰκανῶς γὰρ οἶομαι
 πεποικέναι φανερόν ὃ πρὸς κείν^Ω μοι, ὅτι μείζονα ἰσχύ^ν
 ἔχει τῆς Ἐκλογῆς ἢ Σύνθεσις.

Ἡ Σύνθεσις Καί μοι δοκεῖ τις οὐκ ἂν ἀμαρβάνειν,
 μείζονα ἰσχύ^ν εἰκάσας αὐτὴν τῇ Ὀμηρικῇ Ἀθηνᾷ. ἐκεῖ-
 ἔχει τῆς Ἐκλο- νη τε γὰρ τὴν Ὀδυσσεά τὴν αὐτὸν ὄντα, ἀλ-
 γῆς. λογε ἀλλοῖον ἐποίει φαίνεσθαι τοῦ μὲν ῥυ-
 σὸν καὶ μικρὸν καὶ αἰσχροῦν,

“ Πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον, ἥδὲ γέροντι·
 τοῦ δὲ, τῇ αὐτῇ ῥάδῳ πάλιν ἐφαίσαμενη,

¹⁹ Μείζονά

¹⁴ Ἡγησιακόν.] Plures fue-
 runt Hegesiæ; at hic, de quo
 sermo est, orator idem fuit at-
 que historicus, ex Magnesiâ ori-
 undus; & extremis Ptolemæi
 Lagi, ut Vossius conjicit, pri-
 misque Philadelphi temporibus
 vixit. Asiaticum genus dicendi
 introduxit, à nemine unquam,
 Varrone excepto, laudatum. Ci-
 cero in Orat. *Sunt etiam, qui il-
 lo vitio, quod ab Hegesiâ maxime
 fluxit, infringendis concidendisque
 numeris, in quoddam genus abjectum
 incidunt, Siculorum simillimum.*
 Vid. Longinum Sect. 3, & quæ
 mox à Dionysio Sect. 18, dicen-
 tur; ubi illustre Hegesiæ com-

positionis exemplum habes.

¹⁵ Ἱερεὺς.] Hanc loquendi for-
 mulam ex Aristophane in *Nub.*
 desumpsit;

Καί τοι, ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς ὦ
 θνητὰ λόγων φιλομύθων·

Σὺ τε λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ.

Ita & Cicero in Oratione pro
 P. Sextio, eadem & voce & fi-
 gurâ usus: *Erat autem mihi res
 cum scurrarum locupletium scorto,
 cum sororis adultero, cum supro-
 rum Sacerdote.*

¹⁶ Ἀπὸ Μαγνησίας.] Ita fortè
 opus aliquod inchoavit Sophi-
 sta. ideo autem τῆς μεγάλης addi-
 dit, quia duæ erant ejusdem no-
 minis Magnesiæ. Sed, opinor,

"*dis fluens Syros inter ac Paphlagonēs, contra Boream erumpit*
 "*ventum in mare, quod vocant Euxinum.*

Hegesiaca hæc est struendæ orationis forma; parum comp-
 ta, vilis, robore destituta. Est enim istiusmodi nugarum Sa-
 cerdos vir ille, hæc qui scribat :

"*Ex bonâ solennitate, bonam ducimus aliam.*

"*Ex Magnesiâ sum magnâ, Sipylenfis. — Neque enim gut-*
 "*tulam in Thebanorum undam evomuit Bacchus. Est quidem potu*
 "*dulcis, parit verò insaniam.*

Abunde satis exemplorum. id enim quod proposueram, me
 affatim demonstrâsse arbitror; maiorem scilicet vim habere
 structuram verborum, quàm delectum.

Ac mihi quidem non multum ille videtur
 aberrare, quicunque structuram hanc verbo-
 rum Homericæ Minervæ assimilaverit. Nam
 Minerva Ulyssēm, unum eundemque homi-
 nem, aliàs alium videri efficit; modò rugosum, humilem &
 sordidum,

*Structura ora-
 tionis maiorem
 vim habet de-
 lectu.*

"*Mendico similem, curas annosque ferenti:*
 modò eadem ubi virgâ iterùm contigerit,

Maiorem

non abs re erit, consimilem ex
 Luciano *de Conscribendâ Hist.*
 locum proferre. Ineptum ibi
 quendam Herodoti imitatore, celato nomine, qui hoc exordio
 usus est, deridet. "Ερχομαι ἐρέ-
 ων περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσέων. καὶ
 μικρὸν ὕστερον. "Εδεε γὰρ Πέρσης
 γινέσθαι κακῶς. καὶ πάντιν. "Ἦν
 Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληες Ὀξυρόην
 ὀνομάουσιν. In quod vitium vi-
 detur & ipse Dionysius ad finem
 prioris Sect. incidisse: Οὐδὲ γὰρ
 ἡγεμότιν ἴσως κρείττοσι χρῆσασθαι
 ἰτίγοις. necnon vicesimâ quartâ:
 δοκί μοι τὰ πρῶτα ἐπιληθῆναι εἶναι
 φέρεσθαι.

¹⁷ Μικράν.] In μικράν ellip-
 sis est substantivi fœminini, λι-

βάδα, χύσιν, aut alius consimi-
 lis. Forſan etiam in tribus his
 ex Hegesiâ desumptis periodis,
 triplex est exemplum, e tribus
 diversis locis petitum. Sylburg.
 Μισαράι malit Casaub. ut Hudso-
 nus monet.

¹⁸ Ἥδύς.] Πολυμὸς subintelligi-
 tur; neque enim ad ὕδωρ referri
 potest. Scholiastes Euripidis in *C-
 restē* ad ῥ. 804, hæc verba pro-
 fert, sed auctorem silentio præ-
 terit; Ἥδύς δὲ πολυμὸς πινῶν. E-
 andem quoque de amne Lynceſ-
 tio naturam refert Ovidius;

*Quem quicunque parum moderato
 gutture traxit,*

*Haud aliter titubab, quàm si me-
 ra vina bibisset.*

D 3

¹⁹ Μετ' ὅρα.]

“¹⁹ Μείζονά τ' εἰσίδειν, καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδεσθαι.

“ καδδὲ κάρη]●

“ Οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίας.

²⁰ Αὐτὴ τε, τὰ αὐτὰ λαμβάνουσα ὀνόμαϊα, τοῖς ῥ' ἄμορφα καὶ πτωχὰ καὶ ταπεινὰ ποιεῖ φαίνεσθαι τὰ νοήμαϊα, τοῖς δὲ ὑψηλὰ καὶ πλύσια καὶ ²¹ ἀδρά καὶ καλὰ. Καὶ τέτῳ μάλιστα διαλλάττει ποιητῆς τε ποιητῆ, καὶ ῥήτωρ ῥήτορος●, τῷ συνηθῆναι δεξιῶς τὰ ὀνόμαϊα.

Τοῖς μὲ οὖν ²² ἀρχαίοις ὁλίγῃ δεῖν πᾶσι πολλῇ ²³ ἐπίδασκιν ἦν αὐτῷ· παρ' ὃ καὶ καλὰ ἐστὶν αὐτῶν τὰ μέτρα, καὶ τὰ μέλη, καὶ οἱ λόγοι· τοῖς δὲ μεταγενεστέροις ἐκέτι, πλὴν ὁλίγων· χρόνῳ δὲ ὑστερον παντάπασιν ἡμελήθη καὶ ἐδείς ἄλλο δεῖν ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, οὐδὲ συμβάλλεσθαι τι τῷ κάλλει τῶν λόγων. Τοιγάρτοι τοιαύτας συνιᾶξεις κατέλιπον, οἷας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρ' ²⁴ Κορωνίδος● διελθεῖν· ²⁵ Φύλαρχον λέγω, καὶ ²⁶ Δού-

ρι,

¹⁹ Μείζονα.] Saepius occurrunt hi versus. Odyss. ζ'. γ'. 231.

Τὸν μὲν Ἀθηναῖον θῆκεν Διὸς ἐκγελαυῖα,

Μείζονά τ' εἰσίδειν, καὶ πάσσονα·
καδδὲ κάρη●

Οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίας.

Priorem locum habes Odyss. π. γ'. 273.

Αὐτὰρ ἐμὲ περὶ ἄγρυπνίας
ὑστερον ἄξει,

Πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον.

²⁰ Αὐτῇ.] In vulgatis editionibus est αὐτῇ: nostrum αὐτῇ melius congruit cum ἐκείνῃ, quod praecedit. Syllburg.

²¹ Ἀδρά.] Unde τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπτόλον, in Longino. Τὸ ἀδρόν, inquit Faber, circa τὰς νοήσεις, nil aliud significat, quam pleniorē copiam earum sententiarum, quae stylo ἀδρῶ convenire possint; grandes, graves, politae, &

quae nihil scholasticum recipere videantur.

Idem testatur de dicendi facultate Isocrates, initio Orationis rhapsodicae. Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσιν τὴν φύσιν, ὥστ' οἷον τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τάτε μεγάλα ταπεινά ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι. κ. λ.

²² Ἀρχαίοις.] Idem tradit Fabius cap. 4. lib. 9: idem etiam Dionysius in περὶ τῆς Δημοσθ. διελκυστῆρος. Πολλὴ τις ἐγένετο ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐπιθυμία καὶ πρόνοια τῷ καλῶς ἀρμόττειν τὰ ὀνόμαϊα, ἐν τε μέτροις, καὶ δίχα μέτρων· καὶ πάντες οἱ σπουδαῖας ἐβαλὴθησαν ἐξεσκεῖν γραφάς, ὅ μόνον ἐξήγησαι ὀνομάσαι τὰ νοήματα καλῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εὐκόμῳ συνθεῖσαι περιλαβεῖν. Nec omitendum Horatii iudicium, etiam loco difficiliore; qui scripta Graecorum antiquissima non dubitet vel optima appellare; cum diversa
de

“ *Majorem exhibuit, præstanti corpore firmum:*

“ *Et multo contortos orbe capillos,*

“ *Purpureo similes flari, de vertice misti.*

Sic & structura, verbis iisdem sumptis, modò informes, abjectæ, ac humiles ut videantur sententiæ, facit: modò sublimes reddit, plenas, copiosas, atque elegantes. Atque hoc illud præcipuè est, quo poetæ poeta præstat, orator oratori; felici nempe verborum compositione & structurâ.

Antiquissimi quidem scriptores hâc in re pæne omnes multum laboris atque curæ posuerunt; quo factum est, ut pulera sint eorum carmina, versus lyrici, & solutæ orationes: recentiores verò, paucis exceptis, eandem non adhibuerunt diligentiam; ac postea sequentibus temporibus omnino negligebatur. Nemo etenim aut eam esse necessariam, aut orationis venustati quicquam conferre existimabat. Quo fit, ut ea post se conscripta reliquerint volumina, quæ nemo sustinuerit ad Coronidem usque evolvere: Phylarchum dico,

de suis Romanis statuatur.

²³ Ἐπίδοσις.] Pro ἐπίδοσις convenientius legeris ἐπιήδευσις, ut infra Sect. 22. τίς δὲ καλασκειασθῆσα ἐπιήδευσις τοιαῦτα γίνοιται. Major mutatio foret, si legeremus ἐπιστροφή. sed idem sensus qui paulo post, ἡ μικρὰν φρονίδα τὴν λαλῆσιν τόπῳ ποιημένην, pro quo Sect. 5. dicit φρόνισα. πολλὰ φρόνισα τοῖς ἀρχαίοις ἦν. Syllburg.

Ibid. Ἐπίδοσις.] Eâdem quidem voce utitur initio epistolæ ad Ammæum, sed non eodem sensu & significatione, τῆς περὶ τῆς πολιτικῆς λόγῳ ἐπιμελείας ἡ μικρὰν ἐπίδοσιν ποιημένην ἐπὶ τὰ κρείττω. Appositè Aristoteles, primo Ethic. ὅθεν καὶ τῶν τεχνῶν γιγνώσκειν ἐπιδοσις *progressus, incrementa.*

²⁴ Κορωνίδα.] Nota, quam veteres in fine librorum solebant apponere: *Hanc lineam brevem ab inferiore parte fluxam fuisse,*

annotavit Cæl. Rhodiginus lib. 15, cap. 20. Romanis in usu dicunt, non minus ut librorum initium, quam finem, *crescentis Luna* imagine signarent; unde adagium, Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς Κορωνίδος; & Martialis,

Si nimius videor, serâque Coronide longus.

Alii volunt aut è navium rostris translationem, aut ab ædificio, cujus jam absoluti fastigio cornix apponitur.

²⁵ Φύλαρχον.] Phylarchi patria incerta est; alii Ægyptium dicunt, alii Atheniensem. Euergetæ vixit ætate & Philopatoris, scriptor multarum rerum; libros historiarum ad mortem Euergetæ perducebat, sumpto ab expeditione Pyrrhi in Peloponnesum exordio.

²⁶ Ἀγρίν.] Philadelphi tempore floruit Duris Samius; de Tragœdiâ librum scripsit, ut & historiam

ριν, καὶ ²⁷ Πολύβιον, καὶ ²⁸ Σάωνα, καὶ τὸν Καλαυσιανὸν
²⁹ Δημήτριον, ³⁰ Ἰερώνυμόν τε καὶ ³¹ Ἀνίλοσον, καὶ
³² Ἡρακλείδην, καὶ Ἡγήσιαν Μάγνητα, καὶ ἄλλους μυ-
 ρίους ὧν ἀπάγων τὰ ὀνόματα εἰ βελομένην λείπειν,
³³ ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. Καὶ τί δεῖ τέττας
 θανατῶσαι, ὅπως γε καὶ οἱ τὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμε-
 νοι, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ἐκφέρουσαι τέχνας, ἔτιω εἰσὶν
 ἄθλιοι περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ὥστε αἰδεῖσθαι καὶ
 λείπειν; Ἀπόχρη δὲ τεκμηρίῳ χρῆσασθαι τῷ λόγῳ
³⁴ Χρυσίππῳ τῷ Στωϊκῷ· περαιτέρω γὰρ ἐκ αὐτοῦ προβαί-
 ην. τέττε γὰρ ἔτε ἄμεινον εἶδεις τὰς διαλεκτικὰς τέχνας
 ἡκρίβωσεν, ἔτε ³⁵ χεῖροσι ἀρμονία συλλαχθέντας ἐξήνε-
 κα

Agathoclis Syracusani; de quo ita
 Cicero ad Atticum; *Num idcirco
 Duris Samius, homo in historia
 diligens, quod cum multis erravit,
 irridetur?* Hunc etiam Photius
 dicendi venustate longè inferiorem
 fuisse Ephoro, & Theopompo judi-
 cat; quos tamen dictionis gratiā,
 non ad eò demiratur.

²⁷ Πολύβιον.] Megalopolitanus
 fuit, Lycortæ filius; ἀνὴρ πολυμα-
 θής, Σκηπτίῳ συνειρόμενος, ut de
 eo Ælianus; dictionis incuriam
 hoc loco reprehendit Dionysius.
 “ Sed profecto, ait Vossius, nihil
 “ mirum videtur, dictionis comp-
 “ tæ minus rationem habere virum
 “ adeò seriis semper deditum;
 “ sive, ut cum Strabone loquar,
 “ τὸν ἔτιω ἰσχυροτάτοιον ἀνδρα.
 “ Verùm ut sanè Polybius elo-
 “ quentiā cedat Herodoto, Xeno-
 “ phonti, & præterea uni alteri-
 “ que Græcorum; attamen civi-
 “ lem prudentiam si spectes, &
 “ scientiam militarem, nulli fuerit
 “ secundus. Cicero in tertio de
 Offic. *Polybius, bonus auctor in
 primis.*

²⁸ Σάωνα.] Viri eruditi suspi-

cantur eundem esse, qui Σαῖος
 dicitur Athenæo, lib. 4; ubi eum
 citat ἐν τῇ Λακωνικῇ πελοπίδα.
 Vossius. † Quem tamen alii Περ-
 σαῖον vocant, ut mutilato sit no-
 mine; & Ciceronem Persæum
 intelligunt.

²⁹ Δημήτριον.] Siculus fuit;
 Patria illi Calantis, seu Calactæ;
 quæ urbs erat medio intervallo
 inter Mylas & Panormum. Sui-
 das in Κακίλιος, cum duplici λ,
 Καλαυσιανὸς & Κάλλασις. Ita
 etiam dicitur Marciano Heracle-
 otæ, & extrito, Καλασιανός.

Ὁ Καλασιανὸς συγγραφεὺς Δημή-
 τριος.

viginti scripsit libros de Asiâ &
 Europâ.

³⁰ Ἰερώνυμον.] Patria fuit huic
 viro Cardia, Thraciæ Chersonesi
 civitas, scriptori inter historicos
 non ignobili: ὅς τὰ ἐπ’ Ἀλεξάν-
 δρου (ita enim legit Wolfius in Suidâ)
 παραχρῆστα συνέγραψε.

³¹ Ἀνίλοσον.] Viri docti legunt
 Ἀνίλοχον, & Antiochum Syracusa-
 num intelligunt: at Vossius Ἀνί-
 λοχον potius, propter hunc locum
 Clementis lib. 1. Στρωμάτ. Ἀνί-
 λοχος.

dico, & Durim, & Polybium, & Saona, & Demetrium Calantianum; Hieronymum, Antilogum, Heraclidem, Hegesiam, Magnessum, & sexcentos alios; quorum omnium nomina, si velim recensere, me prius diei spatium deficeret. Sed quid ego hos mirer, cum & illi qui philosophiam profitentur, & artes Dialecticas conscribunt, adeo sunt miseri in collocandis sententiis, ut etiam me pudeat dicere? Sed dictione Chryssippi Stoici ad hanc rem confirmandam uti mihi sufficit: neque enim ulterius procedendum est. Nam eo nemo unquam accuratius dialecticorum disciplinas profecutus est; neque deteriori compositos harmonia sermones in lucem protulit, ex iis omnibus, qui nomine

λοχῶ δὲ αὖ, ὁ τέτυς ἱστορίας γραμματευσάμενος ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τοῦ Ἐπικύρου τελευτήν. Unde discimus, scripsisse doctorum Chronologiam.

32 Ἡρακλείδην.] Multi erant hujus nominis scriptores: verisimile autem est, fuisse hunc Heraclidem, Serapionis filium, cognomento Lembum. Qui ut multa alia, ita grande composuit historiarum opus, Ptolemæi Philometoris temporibus florens.

33 Ἐπιλείψει.] Usitata καὶ ὑπερβολὴν loquendi formula. Ita Cicero, *desiceret me dies*; & auctor epistolæ ad Hebræos in simili argumento: Καὶ τί ἐτι λέω; ἐπιλείψει γάρ με διηγόμενον ὁ χερόν. Quem si ex hoc loco corrigere nefas putes, tamen necesse est τῆς ἡμέρας subintelligas. Et multa sanè suadent, ut hunc librum legisse credam. Erat enim in omnium ferè doctorum manibus; quod probatu facillimum.

34 Χρυσίππῳ.] De re Dialecticâ plurimos fecit libellos: de nominibus dialecticorum, de conjunctis probabilibus, de connexo, de proloquiis, de iis quæ negantur,

de iis quæ dicuntur per privationem, de optimis proloquiis, de differentiâ indefinitorum, de interrogatione, de responsione, de categoriis, de syllogismis, de soritis, de definitionibus. Οὕτω δ' ἐπιδόξῃ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἰγνίει, ὥς δοκεῖν τὴν πλείονα, ὅτι εἰ παρὰ θεοῖς ἢ ἡ διαλεκτική, ἐκ αὐτῆς ἄλλη ἢ Χρυσίππῳ. Fuit ille vir πολύγραφος, qui composuerit volumina septingenta quinque, in quibus acutissimè disputasse fertur, sed jejunè & exiliter. Cicero de Orat. lib. 1. *Etenim videmus iisdem de rebus jejune quosdam exiliter, ut eum, quem acutissimum ferunt Chrysippum, disputavisse.* Strebæus.

35 Χείρῳι ἀρμονία.] Idem etiam, sed aliquanto mollius, tradit Diogenes Laertius; verba adscribam: *πλεονάσας δὲ τοῖς γραμμασι, τὴν λέξιν οὐ καλῶς θωσι.* Et Seneca lib. 1. de Beneficiis: *Chrysippus quoque, panes quem subtile illud acumen est, ex in imam penetrans veritatem, qui rei agendæ causâ loquitur, ex verbis, non ultra quàm ad intellectum satis est, loquitur.* Tradunt etiam obscu-

κε λόγους, τῶν ὀνόμαί@ καὶ δόξης ἀξιοθέτητον. Καί τοι σπουδάζειω γέ τινας προσηπειθήσαντων αὐτῶν καὶ περὶ τῆτο τὸ μέρ@, ὡς ἀναγκαῖον ὄν τῷ λόγῳ, καὶ τεχνικῶς τινὰς ἐπέγραψαν ὑπὲρ τῆς Συνιάξεως τῶν τῷ λόγῳ μερίων. ἀλλὰ πολὺ τι μᾶλλον πάντες ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανήθησαν, καὶ εἰδὲ ³⁶ ὅναρ εἶδον, τί ποτ' ἐς τὸ ποιεῖν ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν σύνθεσιν.

Ἐγὼ γ' οὖν, ὅτε δίδυνων συνιάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐξήτην εἴ τι τοῖς πρότερον εἰρηῇαι περὶ αὐτῆς, καὶ μάλιστα τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς φιλοσόφοις, εἰδὼς τοὺς ἀνδρας οὐ μικρὰν φρονίδα τῷ λεκτικῷ τόπῳ πεποιημένους. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ταλπηρῇ μαριρυεῖν. οὐδαμῇ δὲ εἶδεν ὑπ' οὐδενὸς εὐρύων τῶν ὀνόμαί@ ἡξιωμένων, οὔτε μείζον οὔτε ἑλαττον ³⁷ συναχθέν εἰς ἣν ἐγὼ προήρημαι πραγματεῖαν· ἃς δὲ Χρύσιππος καὶ αἰελοῖπε συνιάξεις διήταας, ἐπιγράψην ἐχέσας, ³⁸ Περὶ τῆς Συνιάξεως τῶν τῷ λόγῳ μερίων, οὐ ῥητορικὴν ³⁹ θεωρίαν ἐχέσας, ἀλλὰ διαλεκτικὴν, ὡς ἴσασιν οἱ τὰς βίβλους ἀνεγνωκότες ὑπὲρ ⁴⁰ ἀξιωμαίων συνιάξεως, ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν, καὶ δυνάτων καὶ ἀδυνάτων, ⁴¹ ἐνδεχομένων τε καὶ μείαπιπτόντων, ⁴² καὶ ἀμφιβόλων, καὶ ἄλλων τινῶν τοιῶτοτρόπων, εἰς αὐτὴν ἔτε χρεῖαν ἔτ' ὠφέλειαν τοῖς πολλοῖς λόγοις συμβαλλομένων, εἰς γὰρ ἡδονὴν ἢ κάλλ@ ἐρμηνείας, ὣν δεῖ στοχάζεσθαι τὴν σύνθεσιν· ταύτης μὲ τῆς πραγματείας ⁴³ ἀπέστην. Ἐσκόπεον δὲ αὐτοὺς

44 ἐπ'

obscuritate laborâsse: sed hodie (quod mireris) apud Gellium lib. 14. cap. 4. huius extat sanè quàm elegans fragmentum, è libro Περὶ τῷ καλῷ καὶ ἡδονῆς desumptum.

³⁶ Ὅναρ. Absolute dicitur, pro καὶ ὅναρ: & verti potest, ne vestigium quidem ullum.

³⁷ Συναχθῆν. Debito, an συνταχθῆν legi debeat.

³⁸ Περὶ τῆς συνιάξεως.] Inter

varia librorum volumina, à Chrysippo conscripta, cujusdam Ἐπιγραφῆς recenset Laetius his verbis, Περὶ τῆς Συνιάξεως τῶν λεγόμενων δ'. itemque, Περὶ τῆς Συνιάξεως καὶ σοικίων τῶν λεγόμενων, πρὸς Φίλιππον, γ'. Hos judicat Ægid. McNagius eosdem esse cum his, quorum meminit Dionysius. Idemque addit pro eo quod hic legitur Περὶ τῆς

mine aliquo & famâ censentur digni. Et tamen eorum nonnulli hanc etiâ partem, utpote quæ ad elocutionem plurimâ conferat, se curare videri noluerunt; & quædam præcepta de partium orationis Structurâ scriptis ediderunt. Sed omnes quâ longissimè à rei veritate aberrârunt, ne somnio quidem, quod aiunt, videntes, quid tandem sit, quod jucundam simul & pulcrâ efficiat compositionem.

Cùm itaque in animo mecum ipse decrevissem, hunc de principiis eloquentiæ tractatum componere, quærebam an aliquid ab antiquis etiâ scriptoribus eâdem de re esset dictum, & præcipuè à Stoicis philosophis: novi etenim multam eos homines curam ac studium in verbis explicandis insumpisse, nam æquum est vera de iis testari. Sed nihil uspiam ab ullo eorum, quos honore aliquo dignamur, conscriptum inveni, five id magnum esset, five parvum, quod nostræ huic institutæ scriptioni accommodum judicaretur. qui verò à Chrysippo relictî sunt libelli duo, qui *de partium orationis Constructione* inscribuntur, nihil artis Rhetoricæ habent, sed Dialecticæ, ut sciunt omnes, qui istos perlegerint: de compositione Enunciationum, tam verarum quàm falsarum, possibilem, & impossibilem, contingentium, migrantium, ambiguarum, aliarumque hujusmodi, quæ nullum commodum, nullam utilitatem virili adferunt eloquentiæ, quò voluptas pariter & dicendi pulcritudo concilietur; quæ sibi præcipuè assequenda proponit ars orationis struendæ: ab hoc propterea me opere abstinui. Consideravi autem mecum in animo, si quod naturale initium possem deprehendere; siquidem id in omni re & quæstione videtur

τῆς Συνάξεως τῶν λεγόμενων, δ. scriptum esse è in quibusdam codicibus calamo exaratis.

39 Θεωρίαν ἰχθύος.] "Εχουσι, lego; errore ex priorē ἰχθύος nato.

40 Ἀξιώματων.] Cicero Tusc. Quæst. lib. 1. Omne pronunciatum (sic enim mihi in præsentia occurrit, ut appellarem ἀξίωμα: utar post alio, sed si invenero melius) id ergo est pronunciatum, quod est verum, aut falsum. Idem de Fato: Non

omnis enuntiatio, quod ἀξίωμα dialectici appellant, aut vera aut falsa erit.

41 Ἐνδιχομένων τι.] Si quis pro τι malit δι, fruatur suo judicio. Sylburg.

42 Καὶ ἀμφιβόλων.] Ambiguum est, quicquid in duos pluresve sensus verti potest.

43 Ἀπίστην.] Huic verbo nominativum ἐγὼν, qui præcesserat, referas necesse est. 44 Ἐν

44 ἐπ' ἑμαυτῷ γένομεν^Θ, εἴ τινα δυναίμεν εὐρεῖν φυσικὴν ἀφορμὴν, ἐπειδὴ παντὸς πράγματι^Θ καὶ πάσης ζηλήσεως αὕτη δοκεῖ κραδίῳ εἶναι ⁴⁵ καὶ ἀρχή. Ἀψάμεν^Θ δὲ τινῶν θεωρημάτων, καὶ δόξας ὁδῶν τινα τὸ πρᾶγμα χωρεῖν, ὥς ἑμαυτὸν ἐτέρωσέ ποί ταύτην ἄβυσσαν ἐμὲ τὴν ὁδόν, ἐκ ὅποι προέβημεν, καὶ ἀναγκαῖον ἦν ἐλθεῖν, ἀπέστη. Κωλύει δὲ ἔδεν ἴσως καὶ κείνης ἀψασθαι τῆς θεωρίας, καὶ τὰς αἰτίας εἰπεῖν, δι' αἷς ἐξέλιπον αὐτήν, ἵνα μὴ με δόξῃ τις ἀλνοῖα παρελθεῖν αὐτήν, ⁴⁶ ἀλλὰ μὴ προαιρέσει.

44 Ἐπ' ἑμαυτῷ.] Ita de Scipione cogitabundo, dum flammam Carthaginis ex adjacenti colle intuebatur, scribit Appianus : ἐπὶ πολὺ δ' ἴπας, ἐφ' ἑαυτῷ γενόμενός τε, καὶ συνιδών. Cicero, cum contemplor animo. Mox verò φυσικὴν

ἀφορμὴν vertit Schottus, si quod ab ingenio subsidium percipi possem : Quæ interpretatio quid sibi velit, equidem nescio. Dionysius lib. 1. Antiquit. de urbe Româ ; τῆς αἰοιδίμης γινομένης καθ' ἡμᾶς πόλεως, ἀδόξως καὶ πάνυ ταπεινὰς τὰς πρώτας ἀφορμὰς

Τ Μ Η Μ Α Ε.

Τὰ μόρια τῷ λόγῳ πῶς ἄρμοςέον.

ἘΔόκει δὴ μοι τῇ φύσει μάλιστα ἡμᾶς ἐπομένους ἔτῳ δεῖν ἀρμόττειν τὰ μόρια τῷ λόγῳ, ὡς ἐκεῖνη βέλεια. Αὐτίκα τὰ ὀνόματα ἡγάμεν τάττειν ¹ πρὸ τῶν ῥημάτων τὰ μὲν γὰρ, τὴν ἐσίαν δηλῶν, τὰ δὲ, τὸ συμβεβηκός· πρότερον δὲ εἶναι τῇ φύσει τὴν ἐσίαν τῶν συμβεβηκότων ὡς τὰ Ὀμηρικὰ ἔχει.

“ Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μάσσα, πολύτροπον.

καί,

“ Μῆνιν αἶειδε, θεά.

καί

¹ Πρὸ τῶν ῥημάτων.] Nam ἐσίαι, quæ substantiæ dicuntur, priores sunt accidentibus. Sed huc planissime respexit Quintilianus Institut. Orat. lib. nono : Illa nimia

quorundam fuit observatio, ut vocabula verbis, verba rursus adverbis, nomina appositis, et pronomi- nibus rursus essent priora. Nam fit contra quoque frequenter non in- decorè.

videtur plurimum valere, & esse fundamentum. Cum quædam itaque præcepta attigissem, putaremque feliciori quâdam viâ mihi jam res procedere; posteaquam animadverti me aliud penitus esse deductum, non eò autem quò mihi proposueram, & quò erat veniendum, incepto absissebam. Nihil verò impedit, quò minus illam etiam attingamus disciplinam, & rationes, eam quare omisimus, proferamus; ne fortè quispiam nos hæc ignorantia potius quàm consilio defugisse arbitretur.

ἀφορμὰς λαβόντες; ab initiis obscurissimis profecta. Hanc adeò vocem cum ἐπισήμη conjungit Xenophon in *Oeconomi*. alterâ ab initio paginâ; ὁρῶμεν τινὰς ἐπισήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμὰς; jacto scilicet disciplinarum fundamento.

⁴⁵ Καὶ ἀρχή.] Pro καὶ ἀρχή,

forſan rectiùs legerimus ἢ ἀρχή. eo ſcilicet loquendi genere quo infra Sect. 16. μεγάλη τέτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἢ φύσις. *Sylburg.*

⁴⁶ Ἀλλὰ μὴ προκαίρεισι.] Particulam negativam non exhibent, nec codex Reg. 1. nec Colb.

SECTION. V.

Quo modo construendæ sint partes orationis.

VISUM est itaque mihi, ducem naturam nobis esse sequendam, & ex illius prorsus arbitrio partes orationis coaptandas. Ac primo quidem nomina verbis præponenda censebam; illa rei quippe substantiam, hæc accidens tantum, connotent: naturâ autem priorem esse essentiam accidente; quemadmodum illa sunt Homeri:

“ *Versutum mihi, Musa, virum cane.*

&c,

“ *Iram, Diva, cane.*

&c,

decorè. Necnon & illud nimis est superstitionis, ut quæque sint tempore, ea facere etiam ordine priora: non quin frequenter sit hoc melius, sed quia interdum plus va-

lent ante gesta, ideoque levioribus superponenda sunt. Verbo sensum cludere, multo, si compositio patiatur, optimum est; in verbis enim sermonis vis est.

² Ἡλίος.]

καί,

“² Ἡέλιος δ' ἀνόρεσε λιπών·

καὶ τὰ παραπλήσια τέτοις. ἡγεῖται μὲν γὰρ ἐν τέτοις τὰ ὀνόματα, ἐπεὶ αὖτε τὰ ῥήματα. πιθανὸς ὁ λόγος, ἀλλ' ἐκ ἀληθῆς ἐδόξεν εἶναί μοι. Ἔτερα γὰρ παρὰσχολῶν αὖτις παραδείγματα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ κείμενα, ἐναντίας συνίεταί μοι, ἢ ταῦτα συνίεταί μοι, καλὰ τε οὐκ ἥττον καὶ πιθανά. Τίνα ἔν ἐς ταῦτα;

“³ Κλυθὶ μεν Αἰθίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυϊῶνι.

καί,

“Ἐσπερε νῦν μοι, μῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.

καί,

“Μῦσαι πάρος σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἐν γὰρ τέτοις ἡγεῖται μὲν ῥήματα, ὑποίεταί μοι δὲ τὰ ὀνόματα καὶ ἔδειξεν αὖτε αἰτιάσασθαι τὴν σύλλαξιν αὐτῶν ὡς ἀληθῆ.

Ἔτι δὲ πρὸς τέτοις ἁμεινον ἐδόκεν εἶναι τὰ ῥήματα πρότερον αὐτῶν τῶν ἐπιρρημάτων. ἐπειδὴ πρότερον ἐστὶ τῇ φύσει τὸ ποιεῖν ἢ πάσχειν, τῶν συνεδρευόντων αὐτοῖς τρόπος λείω, καὶ τόπος, καὶ χρόνος, καὶ τῶν παραπλησιῶν αὖτε καὶ καλεῖται Ἐπιρρημάτων παραδείγματα χρωμένους τέτοις.

“⁵ Τύπτε δ' ἐπιγραφάδην· τῶν δὲ εὐνοῦ ὤρνυ' αἰεκής.

καί,

“Ἡεστὸς δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχῆς ἐκείνου σεν.

καί,

Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἐν

² Ἡέλιος.] Desumptus est hic versus ex initio Odyss. γ.

Ἡέλιος δ' ἀνόρεσε, λιπών περι-
καλλία λίμνη,

Οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον.

³ Κλυθὶ.] In vulgatis Homeri editionibus legitur κλυθὶ μοι: minus bellè locus est Odyss. δ. Sequens versus exordium est Catalogi navium, Iliad. 6. Tertius

verò desumptus est Iliad. ω. 486. Sylburgius. † Præmissus versus Κλυθὶ μεν, occurrit etiam Iliad. ε. 115. ut aliis locis ubi μοι legitur; at initio Iliadis, Κλυθὶ μεν ἀργυρότοξ', ὅς Χρυσῆν ἀμφιβεβηκας.

⁴ Τῶν συνεδρευόντων.] Huic certæ stabilique sententiæ quæ sint conjuncta, explicabo brevi. Cicero de Finibus. At poeta Venusinus;

Semper

&c,

" Sol undam exiliit linquens.

aliaque his similia: hic etenim præeunt nomina, sequuntur verba. ratio hæc probabilis, at non verè, mihi visa est. Alia siquidem exempla apud eundem poetam sparsa, cujusvis est ostendere, quæ prorsus è contrario, atque hæc sint ordinata, componuntur; nec ideo tamen aut minus pulchra, aut probabilia. Quænam ergo sunt hæc:

" Audi invicta Jovis magni me filia, Pallas.

&c,

" Dicite jam, Musæ, cœlestia testæ tenentes.

&c,

" Par superis, memor esto tui genitoris, Achille.

His etenim locis præponuntur verba, nominibus subsequenti-
bus; nec quisquam tamen eorum structuram, tanquam inju-
cundam, potest incusare.

Præterea melius etiam mihi videbatur, ut verba adverbis præponerentur: siquidem ita à naturâ comparatum est, ut id, quod agit aut patitur, prius sit assidentibus; *modum* dico, *locum*, *tempus*, & quæ his similia, quæ nos Adverbis appel-
lamus; atque hujusmodi utebar exemplis:

" Ense feris validè: vox horum indigna cietur.

&c,

" Lapsa cadit retro, vitamque exhalat in auras.

&c,

*" Procidit obliquè; manibusque excussa ferantur**" Pecula.*

In

Semper in adjunctis, ævoque morabimur aptis.

[Tóτῃσι.] Occurrit hic versus Iliad. φ. γ. 20. At in α. γ. 413, pro τῷτῃσι legitur κῆρῃσι. Sed utroque loco pro κῆρῃσι in vulgatis Homeri editt. κῆρῃσι scriptum habes: quod multo con-

venientius est; atque ita repo-
nendum curavi; Sequens autem in α. γ. 467. Animo derelin-
quitur Andromache, occiso Hec-
tore. Tertius ex Odyss. α. γ. 17. Antinous ab Ulyssè inter
vinum, sagittâ confixus, in mensam
procumbit.

6 Βόλῃσι

Ἐν ἅπασιν γὰρ τέτοις ὕστερα τέτακται τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρῥήματα. καὶ τὸτο πιθανόν μὴ ὡς τὸ πρῶτον, ἐκ ἀληθὲς εἶναι, ὡς εἰδὲ ἐκεῖνο. καὶ γὰρ δὴ καὶ ταῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐναυλίως ἢ ἐκεῖνα εἰρηλαί.

“⁶ Βορρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ’ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι.

καί,

“ Σήμερον ἄνδρα φάοςδε μοῖος ὅκος. Εἰλείθιαι

“ Ἐκφανεῖ.

Ἄρ’ ἐν χεῖρῳ τι γέρονε τὰ ποιήματα, ὑπολαχθείων ἐναυθα τοῖς ἐπιρῥήμασι τῶν ῥημάτων; Ἐτι ⁷ καὶ τὰδε ὥδμην δεῖν μὴ παρέρως φυλάττειν, ὅπως τὰ πρότερα τοῖς χρόνοις, καὶ τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται. οἷά ἐστι ταυλί.

“⁸ Αὐτῆς ἔρυσαν μὴ πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν, καὶ ἔδειραν.

καί,

“ Δίγχε βιός, νευρὴ δὲ μέγ’ ἰαχεν, ἄλλο δ’ οἷσός.

καί,

“ Σφαῖραν ἔπει’ ἔρριψε μέλ’ ἀμφίπολον βασιλεία,

“ Ἀμφιπόλε μὴ ἁμαρτε, βαθείη δ’ ἔμβαλε δίνη.

τῇ Δία, Φαίη τις αὖν. ἐς δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκ οὕτω συνηλασμένα ποιήματα, εἰδὲν ἥτιον ἢ ταῦτα καλὰ.

“⁹ Πλήξεν ἀνασχόμενον σκίζῃ δρυός, ἣν λίπε κείων. πρότερον γὰρ δῆπερ τὸ Ἐπαναλείνασθαί ἐστι τῷ Πλήξαι. καὶ ἔτι,

Ἥλασεν

⁶ Βορρυδόν.] Desumptus est hic versus ex Iliad. 6. γ. 89. alter ex Iliad. τ. γ. 103.

⁹ Καὶ τὰδε.] Forfan rectius singulare τόδι, hoc. Sequenti certe versu convenientius legitur τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται: ordine priora accipiantur. Sylburgius. † Quam lectionem pro dandi casu προσέλεα in contextum recepi, auctoritate etiam codicum tum Regii 1. tum Colbertini.

⁸ Αὐτῆς ἔρυσαν.] Sæpissimè occurrit Iliad. α. γ. 454, & 6. γ. 422. Versus sequens notissimus Iliad. δ, γ. 125. Tertius ex Odyss. ζ. desumptus est, γ. 115. edidi verò ex vulgatis Homeri editionibus; cum ita Sylburgius exhibet:

Σφαῖραν ἔπει’ ἔρριψε μέλ’ ἀμφιπόλε βασιλεία.

Ἀμφιπόλε μὲν ἁμαρτε, βαθείη δ’ ἔμβαλε δίνη.

Nausicaa cum virginibus pilâ ludens

In hisce omnibus, posterius ordinantur verbis adverbia. Et hoc etiam verisimile videbatur, ut & illud superius, non tamen verum, uti neque id erat; etenim à poetâ hæc eadem modo contrario sunt dicta.

" Vere racematim volitant per florea rura.

&c,

" Maturos hodie partus quæ curat, in auras

" Educet Lucina virum.

Ecquid igitur deteriores sunt hi versus, in quibus verba sunt adverbis subjecta? Quinetiam diligenter hæc esse observanda existimabam; ut quæ tempore priora sint, priora etiam ordine & loco sumantur: qualia sunt hæc;

" Flexa retro est cervix, jugulata; & tergora raptâ.

&c,

" Dat stridorem arcus, nervus sonat, acta sagitta est.

&c,

" Deinde pilam misit celerem regina puellæ,

" Nec tetigit tamen; æquoream projecit in undam.

Certissimè per deos, dicet aliquis. Sunt tamen versus quàm plurimi, nec eodem constructi ordine, qui dicendi venustate his nihil cedunt.

" Percussit manibus sublati, stipite querno,

" Quem capiti impaeto projecit vulnere porcæ.

nam prius elevanda est manus, quàm possit ictus infligi. nec non illud,

Percutit

dens describitur. Hic lusus Φινις appellabatur, (unde Tenny's linguâ nostrâ) quem Suidas ita exprimit; Παιδια δια σφαίρας, ὅπη-νίκα ἰτέρω προδεδεικνύεις, εἴτα ἄλλω ἀφιστῶ τὴν σφαῖραν, ὥσπερ φειακίζοις. De quo ita Apollonius, 4to Argon. ψ. 951:

Σφαίρην ἀθύρῃσιν περιηγέει, τὴν μὲν ἱπείλα

" Ἀλλή ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἥρα πέμπει

" Ὑψί μελαχρόντην ἢ δ' ἑπείε πάλαιαι ἔδει.

9 Πληξεν.] Pro πληξεν ἀνασχόμεν, Antiquitatum Romanarum lib. 7, pag. 476, legi Κόψε δ' ἀπαρχόμεν, adnotavi: participium ἀνασχόμεν agnoscit etiam Eustathius, & interpretatur ἀναλείνας. Sylburg.

Ibid. Πληξεν.] Versus desumptus ex Odyss. ξ. quem duobus versiculis Latinum feci. agitur de Eumæo suem macitante. At apud codices Reg. 1. & Colb. alia occurrit lectio, καλλιπείων.

E

Sequens

Τοῖς ἀρχαίοις πολλή ἦν πρό-
ποια τῆς Συνθε-
σις.

εἰς ταῦτα ἐξέβην ὅτι πολλή πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν, καὶ ποιηαῖς καὶ συγγραφεῦσι, φιλοσόφοις τε καὶ ῥήτορσι τῆς ἰδέας ταύτης· καὶ ἔτε τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν, ἔτε τὰ κῶλα τοῖς κώλοις, ἔτε τὰς περιόδους ἀλλήλαις εἰκὴ συνάπλιν ὥντο δεῖν· τέχνη δὲ τις ἦν παρ' αὐτοῖς καὶ θεωρήματα, οἷς χρώμενοι συνεβίβησαν εὖ. Τίνα δὲ ἦν τὰ θεωρήματα ταῦτα πειράσομαι διδάσκειν, ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, ὅσα μοι δύναιμι ἐγένετο συνεξευρεῖν· ἔχ' ἅπαντα λέγων, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαϊότατα.

Τ Μ Η Μ Α 5'.

Τῆς Συνθετικῆς ἐπιστήμης ἔργα τρία.

ΔΟΚΕῖ δὲ ¹ μοι τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης τρία ἔργα εἶναι· ἐν μὲν, ἰδεῖν τί μετὰ τίνῃ ἀρμολόγητον, πέφυκε καλὴν καὶ ἡδέϊαν ² ἀναλήψεσθαι συζυγίαν· ἕτερον δὲ, γινῶναι τῶν ἀρμολόγητον μελλόντων πρὸς ἀλλήλα, πῶς ἂν ἕκαστον σχηματισθὲν κρείττονα φαίνεσθαι ποιήσῃ τὴν ἀρμονίαν· τρίτον δὲ, τί δεῖται μελασκειῶς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρέσεως λέγω καὶ προσθήκης, καὶ ἀλλοιωσέως, γινῶναι τε πῶς καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν χρείαν οἰκείως ἐξεργάσασθαι. Τί δὲ τέτων ἕκαστον δύναιται, σαφέστερον ἐρῶ, χρυσάμεν ³ εἰκοσι τῶν ³ δημοικρικῶν τεχνῶν τισιν, ἃς ἅπαντες ἴσασιν· Οἰκοδομικῇ λέγω, καὶ ⁴ Ναυπηγικῇ, καὶ ταῖς παραπλησίαις. ὅτε γὰρ οἰκοδόμῃ, ὅταν πορίσῃ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς μέλλει κάτασκευάζειν τὴν οἰκίαν, λίθους, καὶ ξύλα, καὶ κέραμον, καὶ τὰλλα πάντα, συνί-

¹ Δοκεῖ μοι.] Wolfius legit, δοκεῖ δὴ μοι. Sylburg. † Initio prioris Sect. Ἐδοκεῖ δὴ μοι; infra tamen Sect. 10: δοκεῖ δὲ μοι. Atque ita sententiam repræsentavi, ne in-suavis videretur.

² Ἀναλήψεσθαι.] Pro quo codi-

ces Reg. 2. & Colb. λήψεσθαι le-gunt, quæ vox paulo infra oc-currit; & mox Reg. 1. & Colb. κάτασκευῆς pro μελασκευῆς, sed paucis interjectis idem invenies vocabulum.

³ Δημοικ.

sum digressus: Antiquos scilicet, & poetas & rerum gestarum scriptores, tam philosophos quàm oratores, multum in hâc eloquentiæ parte curæ adhibuisse. Illi etenim nec verba verbis, nec membris membra, nec periodos temerè inter se committendas esse censuerunt. Erat autem iis quædam ars, & præcepta, quorum ope ac beneficio, pulchrâ utebantur compositione. Quæ autem hæc fuerint præcepta, quantum potero pro facultate solertiæ meæ in his rebus inquirendis, edocere conabor; nec tamen dicam omnia, sed quæ maximè sint necessaria,

Antiqui magnam Structuræ orationis habuerunt curam.

SECTIO VI.

Tria esse, quæ ad facultatem struendæ orationis potissimum spectant.

TRIA sunt, ut mihi quidem videtur, quæ spectant ad facultatem struendæ orationis: primò advertendum esse, cui quid connexum pulcrum soleat accipere & jucundam collocationem: secundò sciendum, quo pacto eorum singula quæ sunt componenda, novâ conformatione efficiant, ut præstantior junctura orationis videatur: tertio, paratis vocabulis, eorum quænam aliqua indigeant mutatione; sive ea ablatio sit, sive appositio, sive denique in aliam quamlibet formam traductio; necnon ad rem præsentem quibus modis aptissimè singula elaborentur. Quam verò potestatem eorum unumquodque habeat, à me apertiùs dicitur, adductis ad hæc illustranda quarundam artium vulgarium exemplis, quæ satis omnibus sunt notæ; domorum struendarum, naviumque scientiam dico, & quæ sunt istiusmodi. Nam cum ædificatori præsto est materia, ex quâ domum oporteat struere,

³ Δημιουργῶν.] Idem Wolfius mavult δημιουργικῶν. Sylburg.

Ibid. Δημιουργικῶν.] Wolfii conjecturam in contextu reformando secutus sum, ut quæ sit certissima, & mox ναυπηγικῇ admisi,

emendante Sylburgio.

⁴ Ναυπηγῇ.] Pro ναυπηγῇ vereor ne auctor scripserit ναυπηγικῇ, ut conjicere licet è sequentibus; ὁ τε ναυπηγός. Sylburg.

E 3

5 'Επὶ

συνίθῃσιν ἐκ τέτων ἤδη τὸ ἔργον, τρία ταῦτα πραγ-
μαλεύμεν⁵. ποίῳ δὲ λίθῳ τε καὶ ξύλῳ καὶ πλίνθῳ
ποῖον ἀρμόσαι λίθον ἢ ξύλον ἢ πλίνθον· ἔπειτα, πῶς
τῶν ἀρμοζομένων ἕκαστον, καὶ ⁵ ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἐδραῖ-
σαι· καὶ τρίτον, εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀποκρῆσαι καὶ περι-
κόψαι, καὶ αὐτὸ τέτο εὐέδρον ποιῆσαι. ὃ τε ναυπηγὸς
τὰ αὐτὰ ταῦτα πραγματεύεται δὴ.

Παραπλήσιά φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τοὺς μέλλοντας εὖ
συνθῆσιν τὰ τε λόγῳ μάρια. πρῶτον μὲν, σκοπεῖν ποῖον
ὄνομα ἢ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων τὶ μορίων ποίῳ συναχθὲν, ἐπι-
τηδείως ἔσαι κείμενον, καὶ πῶς ἐκ ἁμεινον· ἔ γάρ δὴ πᾶν-
τα γε μετὰ πάντων τιθέμενα, ⁶ ὁμοίως πέφυκε διαλιθῆναι
τὰς ἀκοάς· ἔπειτα διακρίνειν, πῶς σχηματισθὲν τένομα
ἢ τὸ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων ὀτιδῆποιε, χαριέστερον ἰδρυθῆ-
σεῖται· καὶ ⁷ πότερον ἐνικῶς ἢ πλεθυντικῶς λαμβανόμενα,
κρίττω λήψεται συζυγίαν· καὶ πότερον κατὰ τὴν ὀρθὴν
ἐκφερόμενα πῶσιν, ἢ κατὰ τῶν πλαγιῶν τινά· καὶ εἴ τινα
πέφυκεν ἐξ ἀρσενικῶν γίνεσθαι θηλυκά, ἢ ἐκ θηλυκῶν
ἀρσενικά, ἢ ἑτέτερα, ἐκ τέτων πῶς αὖν ἁμεινον σχημα-
τισθεῖν, καὶ πᾶντα τὰ ταυῦτα. Ἐπὶ δὲ τῶν ῥημάτων,
πότερα κρίττονα ἔσαι λαμβανόμενα τὰ ὀρθὰ ἢ τὰ ὑπ-
τια· καὶ κατὰ ποίας Ἑκλίσεις ἐκφερόμενα, αἷς δὴ τινες
πῶσιν ῥηματικάς καλῶσι, κραλίστην ἔδραν λήψεται· καὶ
ποίας παρεμφαίνοντα διαφορὰς χρόνων, καὶ εἴ τινα τοῖς
ῥήμασιν ἄλλα παρακολοθεῖν πέφυκε. Τὰ δὲ αὐτὰ
ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τε λόγῳ μερῶν φυλακίον, ἵνα
μὴ καθ' ἐν ἕκαστον λέγω. Ἐπὶ δὲ τέτοις τὰ ληφθέντα
δια-

⁵ Ἐπὶ ποίας.] Malet fortasse
quispiam singulariter, ἐπὶ ποίας
πλευρᾶς ἐδραῖσαι. *Idem.* † Ita re-
posui pro plurali πλευράς. Mox
etiam in codicibus Reg. i. &
Colb. pro εὐέδρον habes ἐδραῖον,
quod præterire nolui.

⁶ Ὅμοιως.] Vide quæ annota-
vit Sylburgius ad initium Secti-
onis duodecimæ.

⁷ Πότερον ἐνικῶς.] Ita Virgi-
lius partim invidiæ augendæ gra-
tiâ, partim orationis ornandæ,
ad numerum pluralem transit,
lib.

struere, lapides, ligna, tegulæ, ac id genus alia; opus demum ex his constituit, hæc tria sedulo animadvertens: quali nempe cum lapide, ligno, vel latere, qualem deceat lapidem, quale lignum, aut laterem componere: eorum deinde unumquodque; quæ ita aptantur, quo modo oporteat, & quo in latere collocare: tertio, locari si quid non est adeo habile, frangendo recidendoque id effingere, dum loco suo aptum evadat. Quæ etiam à naupego studiosè observantur.

His etiam similia ab iis esse præstanda dico, quibus curæ est, ut orationis partes rotundiori formâ componantur. Primum itaque eorum est videre, quale nomen aut verbum, aut cæterorum pars alia, quali conjuncta scitè ponatur, ita ut nihil supra: (neque enim est, ut omnia temerè omnibus apposita, nostras pari modo adficient aures) deinde dijudicare, quo modo nomen aliquod conformatum, aut verbum, aut alia pars quæpiam orationis venustius collocetur: numero utrum singulari accepta an plurali, meliorem obtineant structuram; rectòne an obliquo casu prolata; si qua etiam ex masculinis soleant in fœminina transire, aut ex fœmininis in masculina, vel neutra, atque inde præstantiori conformatione effingantur; & cætera his similia. In verbis etiam, rectane an supina usui sint commodiora; tum quibus Modis prolata, (quos nonnulli verborum Casus appellant) optimam sedem habeant; quas tandem temporum differentias indicantia; ac si quid aliud ulterius sit, quod verbis soleat accidere. Hæc verò in cæteris quoque orationis partibus sunt observanda, ne mihi de singulis necesse sit dicere. Præterea quæ sumuntur vocabula, discernant ea oportet, si quod ex iis aut nomen aut verbum mutatione

lib. 2. *Aeneid.* *Vos aræ, enseque nefandi, Quos fugi.* Idem, ne faceret ὁμοειδήσιν, masculino genere usus est:

Cum canibus timidi venient ad pocula damæ.

Pauci quidem inter Græcos Latinosque scriptores aut similiter desinentia, aut plura eodem modo

declinata, conjungunt vocabula.

Sed hoc loco quod notatu dignum, multa addunt & Reg. 1. & Colb. nec ea à re aliena. Καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα περιπιδείσαν. λέγω δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἰνικῶς. Pro masculino ipse περιπιδείσαν dedi, ut cum substantivo Κυζυγίαν copuletur.

διακρίνειν, εἴ τι δεῖ μέλασκειν ὄνομα ἢ ῥήμα, ὡς αὖ
⁸ ἐναρμονιώτερόν τε καὶ εὐεδρότερον γένοιτο.

Τὸτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ δαψιλέστερόν ἐστιν,
ἐν δὲ λόγοις περὶ τοῦ ⁹ σπανιώτερον γίνεσθαι δὲ καὶ ἐν ταῖς
“ ἐφ’ ὅποσον αὖ ἐλχωρῇ. Ὁ τε γὰρ λέγων, — ¹⁰ Εἰς τῆσιν
“ τὴν ἀγῶνα, προσέθεικέ τι τῇ ἀνλωνυμῖα γράμμα, τῆς συν-
“ θέσεως σοχαζόμενον. ἄρτιον γὰρ ἦν, Εἰς τῆτον τὴν ἀγῶνα,
“ εἰπεῖν. Καὶ πάλιν ὁ λέγων, Καλιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν
“ ὑποκρίην, τῇ προθέσει παρεύχθηκε τὸνομα· τὸ γὰρ, Ἰδῶν,
“ ἀπέχρη. ὁ τε γράφων, — Μήτ’ ἰδίας ἔχθρας μηδημαῖς
“ ἔνεκ’ ¹¹ ἤκειν ταῖς συναλοιφαῖς ἡλάττωκε ¹² μόρια τῶν
λόγων, καὶ παρακέκρυψε τινὰ τῶν γραμμάτων. ¹³ καὶ τὸ
Ἐποίησεν, ἀντὶ τῆς Ἐποίησε λέγων, χωρὶς τῆς ν’ καὶ Ἐ-
γραψε, ἀντὶ τοῦ Ἐγραψεν, λέγων καὶ Ἀφαιρήσο-
μαι, ἀντὶ τῆς Ἀφαιρηθήσομαι, καὶ πάντα τοιαῦτα ὅ τε
Χωροφιλήσαι λέγων τὸ Φιλοχωρῆσαι, καὶ Δελύτεται λέγων
τὸ Λυθήσεσθαι, καὶ τὰ τοιαῦτοτροπα, μέλασκειν αὐτὰς λέξε-
εις, ἵνα αὐτῷ γένοιτο ἀρμοσθεῖσαι καλλιῶς καὶ ἐπιηδει-
ότεραι.

Τ Μ Η Μ Α

⁸ Ἐναρμονιώτερον.] Pro ἵναρμον-
ιώτερον, malet fortasse quispiam
ἐναρμονιώτερον, ut mox sequitur
εὐεδρότερον. Sylburg.

⁹ Σπανιώτερον.] Levem muta-
tionem feci, novā interpunctio-
ne adhibitā. Antea legebatur, ut
puto, minus concinnē; ἐν δὲ λό-
γοις περὶ τοῦ σπανιώτερον γίνεσθαι τε,
καὶ ἐν ταῖς ἐφ’ ὅποσον αὖ ἐλχωρῇ.

¹⁰ Εἰς τῆσιν.] Locus defumptus
est ex initio orationis Demosth.

περὶ Στεφάνου. idem etiam paulo
prius. Περὶ τούτων δ’ ὅλη τῆς
τῆς ἀγῶνης. Vide Fabium, lib.
9. cap. 4. Utrum volet sumat
compositio, *Vitavisse*, vel *Vitasse*;
Deprehendere, vel *Deprendere*.

¹¹ ἤκειν.] Pro corrupto εἴκειν,
ex Demosthene reposui ἤκειν. Hunc
locum fusè examinat Dionysius
Secl. 25. est autem defumptus ex
initio orationis adversus Aristot-
cratem.

¹² Μόρια.]

tione aliquâ indigeat, quò jucundiùs in oratione & æquabiliùs collocetur.

Hujus quidem elementi in poeticâ frequentior occurrit usus, in solutâ verò oratione rarior; quatenus scilicet licuerit. “ Nam qui, Εἰς τῶν τὸν ἀγῶνα, *ad hanc ipsam contentionem*, dixit, unam deditâ operâ pronomini apposuit literam, structuræ “ ratione habitâ: integrum enim esset, Εἰς τῶν τὸν ἀγῶνα, “ *ad hanc contentionem*, dixisse. Rursum quum scribit, Καὶ δὲ “ Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκρίτην, *aspeto Neoptolemo histrione*, verbum appositione auxit; etenim per se, Ἰδὼν *visu*, sufficeret. Et “ qui illud scripsit, Μὴτ’ ἰδίας ἐχθρας μηδεμίᾳς ἕνεκ’ ἤκειν, *Nec propriæ simultatis ullius gratiâ me descendere*, duplici vocabulum elisione contraxit orationis partes, & quasdam propria de sede literas depulit. Et qui Ἐποίησεν pro Ἐποίησε, cum v dicit: Ἐβραψε pro Ἐβραψεν; & Ἀφαιρήσομαι pro Ἀφαιρέθήσομαι, & quæ his similia. sic qui Χωροφιλήσαι eodem usurpat sensu, quo Φιλοχωρῆσαι, *loci alicujus magno teneri amore*; & Λεύσειαι quo Λυθήσειαι, ac alia hujusmodi: eo fine dictiones ille conformat, ut suo quæque loco positæ, ornatiores inde sibi atque habiliores evadant.

SECTION

¹² Ἠλάτλωκε μόρια.] Formatur ab ἡλατλώω *imminuo*. sed τὰ articulus ante μόρια, ut arbitror, è contextu excidit. Appositè Demetrius Sect. 184. Καὶ μείροισι δὲ ἢ, τὴν αὐτὴν ποιήσει χάριν. λανθάνουσιν δὲ τοι παραδύλαι ἢ ἐκ τῆς τοιαύτης ἡδονῆς χάρις. Hic enim carmen habes elegiacum, si unam in fine addideris syllabam.

¹³ Καὶ τὸ, Ἐποίησεν.] Locus hic triplici metaplasmō, muta-

tione, additione, & transpositione, sic videtur interpolandus: Καὶ ὁ Ἐποίησιν ἀντὶ τῆς ἐποίησε λίγων, μὴ δὲ τὴν v. Καὶ Ἐβραψε ἀντὶ τῆς Ἐβραψεν, χωρὶς τῆς v. Καὶ Ἀφαιρ. ut scilicet omnia hæc nominativa referantur ad unum verbum μέλασκεινάζει, quod sequitur. *Sylburg.* † Aliter codex Colb. Καὶ ὁ τε ἐποίησε, ἀντὶ τῆς ἐποίησιν, λίσων.

Καὶ

ΤΜΗΜΑ Ζ.

Τῶν κώλων ἀρμογή, ἡ δουλέρια τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης
 θεωρία.

ΜΙΑ μὲν δὴ θεωρία τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης, ἡ
 περὶ αὐτὰ τὰ πρῶτα μόρια καὶ στοιχεῖα τῆς λέξ-
 εως ἑτέρα δὲ, ὥσπερ καὶ ¹ καὶ ἀρχαῖς ἔφαμεν, ἡ περὶ
 τὰ καλέμενα κῶλα, ποικιλοῦρας τε δεομένη πρᾶγμα-
 τείας καὶ μείζοντος, ὑπὲρ ἧς αὐτίκα δὴ πειράσομαι λέ-
 γεν, ὡς ἔχω γνώμης. Καὶ γὰρ ταῦτα ἀρμόσαι πρὸς
 ἀλλήλα δεῖ, ὡς οἰκεῖα φαίνεσθαι καὶ φίλα· καὶ σχηματίζ-
 σαι ὡς αὖ ἐνδέχεται κράτις, προσκαλᾶσκειν τε, εἴ
 πῶς τι δέοι, μειώσει καὶ πλεονασμῷ, καὶ εἰ δὴ τινα ἄλλην
 κατασκευὴν δέχεται τὰ κῶλα· τῶν δὲ ἑκάστου ἡ πεῖρα
 αὐτὴ διδάσκει. Πολλάκις γὰρ τῆς μὲν τοῦ κῶλου τάτης
 προθετὴν, ἡ ἐπὶ τῇ τεθεῖν, εὐστομίαν τινα ἐμφαίνει καὶ
 σεμνότητά· ἑτέραν δὲ τινα συζυγίαν λαβὼν, ἄχαρι φαί-
 νεται καὶ ἄσεμνον. ὃ δὲ λέγω, σαφέστερον ἔσται, εἴ τις αὐτὸ
 ἐπὶ παραδείγματι ἴδοι. Ἔστι δὴ τις παρὰ τῷ Θεκυδί-
 δῃ λέξις ἐν τῇ Πλαταιέων δημηγορίᾳ πάνυ χαριέντως συγ-
 κειμένη, καὶ μετ' ἡ πάθος, ἥδε·

“ Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἡ μόνῃ ἐλπίς, ² δέδιμεν
 μὴ εἰ βέβαιοι ᾗτε,

Φέρε δὲ τις λύσας τὴν συζυγίαν ταύτην, μεταρροσάτω
 τὰ κῶλα ἔτως·

“ Ὑμεῖς τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, δέδιμεν μὴ εἰ βέβαιοι
 ᾗτε, ἡ μόνῃ ἐλπίς.

Ἄρ' ἔτι μένει τοῦτον τὸν τρόπον ἡρμοσμένων τῶν κώλων, ἡ
 αὐτὴ

¹ Καὶ ἀρχαῖς.] Locum secundæ Sect. indicat: Ἔστι δὲ τῆς Συν-
 δειξίως ἔστι. Sed præcedentem particulam δὲ post ἑτέρα, nec co-
 dex Reg. 1. nec Colb. agnos-
 cunt.

² Δέδιμεν.]

SECTIO VII.

Membrorum compositio; secunda in arte struendæ orationis contemplatio.

HÆC itaque prima est commentatio, quæ ad facultatem componendi pertinet; quæ quidem primas circa partes atque elementa versatur orationis: Altera verò, ut initio dixi, in membris (ita enim vocantur) occupata, fusio-rem multo pleniorumque tractatum requirit; de qua tamen quæ sit animi mei sententia, jam aggrediar proferre. Hæc etenim inter se ita sunt connectenda, ut cognata videantur & amica: deinde, quantum fieri potest, modo sunt præstantissimo conformanda, adornandaque, sicubi opus fuerit, minuendo augendoque, ac si quem alium apparatus admittant membra: quæ singula, ipsa nos docet experientia. Fit enim sæpe, ut hoc illi membrum præpositum, aut subiectum, quiddam sonet rotundius, ac præ se ferat gravitatem; sin aliam accipiat juncturam, ingratum prorsus videatur atque ignobile. Id quod dico, dilucidius apparebit, si quis in exemplo idem hoc intuitus fuerit. Est quædam apud Thucydidem in concione Plataensium oratio, eleganter admodum constructa & plena affectûs, nempe hæc:

“ *Quinetiam, Lacedæmonii, veremur ne vos, unica spes nostra,*
“ *parum constantes sitis.*

Age verò, hanc si quis constructionem solvat, & membra sic componat,

“ *Quinetiam, Lacedæmonii, veremur ne vos parum constantes*
“ *sitis, unica spes nostra.*

num adhuc eadem manebit gratia, idem etiam affectus, hoc modo

² Δέδιμεν.] In vulgatis exemplaribus est δέδιαμεν. Ego cum cydidis exemplaribus: apud quem locus extat lib. 3. p. 102. *Sylburg.*
Stephano δέδιμεν reposui è Thu- † Edit. Oxon. p. 181. Sect. ζ.

αὐτὴ χάρις, ἢ τὸ αὐτὸ πάθος; οὐδεὶς ἂν εἴποι. Τί
δαὶ εἰ τὴν Δημοθένης λέξιν ταύτην,

“³ Τὸ λαβεῖν ἔν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι,
“ τὸ τέτων χάριν ἀποδῆναι, ⁴ παρὰ νόμων γράφῃ;
εἰ λύσας τις, καὶ μελαθείς τὰ κῶλα τέτον τ’ τρόπον ἐξε-
ρέγκαι,

“ Ὅμολογῶν οὖν ἔννομον εἶναι τὸ λαβεῖν τὰ διδόμενα,
“ παρὰ νόμων γράφῃ τὸ τέτων χάριν ἀποδῆναι;
⁵ ἄρ’ ὁμοίως ἔσαι δικανικὴ καὶ στρογγύλη; ἐγὼ μὲ οὐκ
εἶομαι.

³ Τὸ λαβεῖν.] Sumpta hæc ex
Demosthenis oratione Περὶ Στι-
φάνου, Sect. 47. Οὐκ ἔν μὲν ἐπ-
ιδῶκα, ταῦτ’ εἰς τὸν ὧν ἔδδιν (ὃ γέ-
γραφαί· ἃ δὲ φησιν ἡ Βαλὴ δειν

ἀλλὶ τέτων γενέσθαι μοι, ταῦτ’ ἐστὶν
ἃ δώκει. Τὸ λαβεῖν ἔν: ita se
habet contextus. Sed notanda
est ei particula, quæ bis in eâ-
dem sententiâ, perspicuitatis sci-
licet

Τ Μ Η Μ Α ἦ.

Τῶν κῶλον, καὶ λέξεων σχηματισμός.

Η Μὲν δὴ περὶ τὴν ἀρμογὴν τῶν κῶλων θεωρία τοι-
αύτη ἢ δὲ περὶ τ’ σχηματισμὸν ποδῶπη; ¹ Οὐκ
ἔστιν εἰς τρόπον τῆς ἐκφορᾶς τῶν ὀνομάτων· ἀλλὰ τὰ
ῥὺ ὡς ἀποφαινόμενοι λέγομεν, τὰ δὲ ὡς διαπορεῖντες, τὰ
δὲ ὡς πυνθανόμενοι τὰ δὲ ὡς εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπι-
τάττοντες, τὰ δὲ ὡς ὑποτιθέμενοι, τὰ δὲ ἄλλως πως σχη-
μαλίζοντες· οἷς ἀκολουθῶς καὶ τὴν λέξιν πειρώμεθα σχη-
μαλίζειν.

¹ Οὐκ ἔστιν εἰς τρόπον.] Quinti-
lianus lib. 6. cap. 3. Figuras quo-
que mentis, quæ σχήματα διανοίας
dicuntur, res eadem recipit omnes,
in quas nonnulli diuiserunt species
dictorum. Nam ἔστι interrogamus
ἔστι dubitamus, ἔστι affirmamus, ἔστι

minamur, ἔστι optamus quædam ut
miserantis, ἔστι quædam ut iras-
centis. (leg. miserrantes, irascen-
tes.) Vide etiam quæ habet Ci-
cero ad finem lib. 3. de Orat.
Omnis enim motus animi suum
quendam à naturâ habet vultum,
ἔστι

modo membris dispositis? nemo id dixerit. Quin igitur hanc si Demosthenis quoque locutionem,

“ Beneficia igitur accipere legitimum esse confiteris; gratiasque ob accepta rependere, id quasi legibus contrarium reprehendis? si quis immutaverit, & transpositis membris hoc modo protulerit,

“ Confiteris igitur legitimum esse accipere beneficia; & quasi legibus id esset contrarium, reprehendis gratias ob accepta rependere?

num rebus erit forensibus æquè apta, æquè contorta? equidem non arbitror.

licet gratiâ, occurrit: Τί δαι νόμον passim. *Hudsonus.*

Ei τὴν Δημοσθένος — & mox, Ei ἄρ' ὁμοίως. [Οὐχ ὁμοίως ἔταρ λύσας. Posui etiam ex Demostheni notam interrogationis. Reg. 2.

⁴ Παρανόμων.] Reg. 1. παρὰ

SECTIO VIII.

Membrorum, ac dictionis conformatio.

AC hujusmodi ea quidem est disciplina, quæ membris aptandis occupatur; qualis verò ista, quæ in eorundem conformatione versatur? Non unus est dictionum proferendarum modus; nam quædam declarantes eloquimur, quædam dubitantes; alia interrogantes, alia precantes; hæc præcipientes, illa pro concessio fumentes dicimus, alia porro aliis exprimentes figuris gestibusque; quibus ut aptam habeat oratio conformationem, operam damus. Multæ autem figu-

12

⁵ sonum, ⁵ gestum: totumque corpus hominis, ⁵ ejus omnis cultus omnesque voces, ut nervi in fidibus, ita sonant, ut à motu animi quoque sunt pulsæ. Et quæ sequuntur. Est autem notissimum, Ciceronem cum Roscio histione

solitum fuisse decertare, uter pluribus modis eandem sententiam variaret; alter verbis, alter verò figuratis gestibus.

Articulum τῆς ante ἰσφορᾶς non exhibent Reg. 1. et Colb.

⁶ καὶ

μαλίζειν. Πολλοὶ δὲ δὴ πα¹ σχημαλισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς
εἰσιν, ὥσπερ² καὶ τῆς διανοίας· ἕξ ἔχουσιν οὖν τε κεφαλαίω-
δῶς περιλαβεῖν· ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι, περὶ ὧν πολὺς ὁ λό-
γος, καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία. Οὐ δὲ τὸ αὐτὸ δύναται
ποιεῖν, τὸ αὐτὸ κῶλον ἔτῳ σχημαλισθὲν, ἢ ἔτῳ. ἔρῳ δὲ
ἐπὶ παραδείγματι. Εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸ τρόπον ὁ
Δημοσθένης τὴν λέξιν ταύτην,

“ Ταῦτα εἰπὼν ἔγραψα, γράψας δ’ ἐπρέσβευσα, πρεσ-
βεύσας δ’ ἐπεισα Θεβαίους,
ἄρ’ ἔτῳς ἂν συνέκειλο χαριέειως, ὡς νῦν σύγκειται;

³ Καὶ οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, ἔκ ἔγραψα δέ· οὐδ’ ἔγρα-
ψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ’ ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ
ἐπεισα δὲ Θεβαίους.

⁴ Πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος, εἰ περὶ πάντων βελομένην
λέγειν τῶν σχημαλισμῶν, ὅσους τὰ κῶλα ἐπιδέχειται. ἀπό-
χρη δὲ εἰσαγωγῆς ἕνεκα τοσαῦτα εἰρῆσθαι.

² Καὶ τῆς διανοίας.] Horat. de
Arte Poeticā :
Format enim natura prius nos intus
ad optinem

Fortunarum habitum, juvat aut
impellit ad iram ;
Aut ad humum maxore gravi de-
ducit, ἔσ’ angit :

P₃g

Τ Μ Η Μ Α Θ’.

Τῶν κῶλων μετασκευῇ.

ΑΛΛΑ’ μὴν ὅτι γε καὶ μετασκευὰς δεχεῖται τῶν κῶλων
ἓν, τὸ ἐμὲ¹ προσθήκας λαμβάνουσα οὐκ ἀναλ-
καίως ὡς πρὸς τὸ νῦν, τὸ ἐδὲ ἀφαιρέσεις ἀτελεῖ ποιεῖσαι
τὴν διάνοιαν· αἷς οὐκ ἄλλα τινὸς ἕνεκα ποιεῖσι ποιηταί τε
καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας, ἢ ἡδεῖα καὶ καλὴ γένοιτο·
πάνυ ὀλίγους δεῖν οἶμαι λόγους. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογή-
σαι, τήνδε τὴν λέξιν, ἣν ὁ Δημοσθένης εἰρηκε, προσθή-
κη πλεονάζειν ἐκ ἀναλκαίης, τῆς ἁρμονίας ἕνεκα;

² Ο

¹ Προσθήκας.] Ita inferius Sect. 22 : Οὔτε προσθήκαις τισὶν ὀνομά-
ται,

ſæ dictationis ſunt, quemadmodum & mentis, ita ut ſummatim comprehendere nequeant, ne dicam eſſe infinitas : quas adeo fuſius tractare, ſermonis eſſet copioſi, ac ſcientiæ profundioris. Jam verò eandem non habet poteſtatem idem membrum, alio atque alio modo conformatum : id quod exemplo oſtendam. Si ſententiam hanc Demotheſtes hoc modo protuliſſet ;

His diſtis, legem ſcripſi ; ſcriptâ, legationem obii ; obitâ legatione, perſuaſi Thebanis.

Adeone eſſet venuſtè conſtructa oratio, uti jam conſtruitur ?

Nec hæc dixi quidem, ſed non ſcripſi ; nec ſcripſi quidem, ſed non obii legationem ; nec obii quidem, ſed non perſuaſi Thebanis.

Longa ſanè mihi eſſet oratio, ſi vellem omnia figurarum genera, quas membra admittunt, recensere. Hæc autem prima veluti rudimenta, inſtituendi gratiâ, ſufficiat tradidiſſe.

Poſt eſſert animi motus interprete lingua.

³ Καὶ ἐκ τούτων.] Hæc etiam ex oratione toties laudatâ pro Cteſiphonte ſunt deſumpta. Quem locum imitatur & Synefius in Epistolâ adverſus Andronicum : Καὶ ἐκ τούτων μὲν ὅπως, ἐκ ἐποίησα δὲ, ἀλλὰ βασιλεύοντες βασιλεὺς. Sed

optime hanc figuram exprimit Paulus Manutius in Præfat. ad Epist. *Neque verò vides tu quidem, ſed non imitaris ; aut imitaris quidem, ſed non aſſequeris.*

⁴ Πολλὰ ἐκ τούτων.] Ita in Antiquis. lib. 1mo, iisdem uſus verbis : πολλὰ ἐκ πολλῶν ἐκ τῆς λόγου, εἰ βασιλεύοντες τῶν ἀρχόντων γράφω.

SECTIO IX.

Membrorum ornatus.

VERUM enimvero quod varios ornatus quædam recipiant membra, aſſumptis modò adjectionibus, quæ ad mentem ſcriptoris aperiendam non ita ſint neceſſariæ ; modò ablationibus, quæ ſenſum loci reddant imperſectum ; (quæ ambo non aliam ob cauſam faciunt tam ligatæ quàm ſolutæ orationis ſcriptores, niſi ut jucundior inde evadat harmonia atque elegantior) brevifſimo mihi opus eſſe ſermone arbitror. Quis enim non fateatur locutionem hanc Demotheſtis, adjectione haud neceſſariâ abundare, idque ſtructuræ ſolummodo gratiâ ?

Qui

των, ἵνα ὁ κύκλος πληρωθῇ, μηδὲν ὀφειδύσαις τὸν νῦν, χρωμένῃ.

20

“² Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, ταῦτα πρᾶτῶν καὶ
κατασκευαζόμενος, ³ ἔτ’ ἐμοὶ πολεμεῖ, ⁴ καὶ μὴ πῶς
βάλλῃ μηδὲ τοξεύῃ.

Βραχύτερον τῆ δέουσι δὲν, καὶ οὐχ ἡδὺ ἀκυσθῆναι, τῇ
προσθήκῃ ταύτῃ γεγένηται χαριέστερον. Καὶ ἔτι τὴν Πλα-
τωνικὴν ἐκείνην περίοδον, ἣν ἐν τῷ Ἐπιλαφίῳ ὁ ἀνὴρ
γράφει, τίς οὐκ ἂν φαίῃ παραπληρώματι λέξεως οὐκ
ἀναγκαίῳ προσηρανίσθαι;

“ Ἐρῶν γὰρ εὖ παρχθέντων λόγῳ καλῶς ῥηθέντι
μνήμη καὶ κόσμος ⁵ γίνεσθαι τοῖς πράξασιν παρὰ τῶν
ἀκυσάντων.

Πρὸς εὐδὲν ἀναγκαῖον λείπει, ἀλλ’ ἵνα τὸ τελευταῖον
“ κῶλον τὸ, Τοῖς πράξασιν, πᾶρισόν τε καὶ ἐφάμιλλον τοῖς
πρὸ αὐτῆς γένηται. Τί δὲ δὴ τὸ παρ’ Αἰσχίνῃ λεγόμενον
τῆς;

“⁶ Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τὰς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν
“ Δημοκρασίαν καλεῖς.

Τρίκωλον ἐν τοῖς πάντων ἐπαινούμενος, οὐχὶ τῆς αὐτῆς
ἰδέας ἔχει; ὁ γὰρ οἷόν τε ἦν ἐνὶ κάλῳ περιληφθῆναι
τόνδε ὁ τρόπος, Ἐπὶ σαυτὸν καὶ τὰς νόμους καὶ τὴν δημο-
κρασίαν καλεῖς· τῆτο εἰς τρία διήρηται, τῆς αὐτῆς λέξεως,
οὐ τῆ ἀναγκαίᾳ ἔνεκα, τῆ δὲ ἡδίῳ ποιῆσαι τὴν ἀρμονίαν,
πολλάκις τεθείσης καὶ πρόσσεσι πάθος τῷ λόγῳ.

Τῆς

² Ὁ γὰρ οἷς.] Περίοδος κατ’ εὐ-
δοίαν, ut scholiastes Demosthenis.
Est autem locus desumptus ex
tertiâ Philippicâ: Ὅτε καὶ Μεγαράν
ἀπλόμενον — λυεῖν Φημί τὴν εἰρήνην,
καὶ πολεμεῖν ὑμῖν· εἰ μὴ καὶ τὰς τὰ
μηχανήματα ἐφιστάσας, εἰρήνην ἄ-
γειν φήσεις, ἕως ἂν αὐτὰ τοῖς τεί-
χεσιν ἡδὴ προσαγάγῃσιν· ἀλλ’ οὐ
φήσεις, ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγώ. Ita se
habet locus.

³ Οὐτ’ ἐμοί.] Malet fortasse

quispiam adverbium ἔτως, sic, hac
ratione. Sylburg. † Nihil opus
est emendatione; nam in prono-
mine major est emphasis; eamque
lectionem vulgatæ habent De-
mosth. editiones.

⁴ Καὶ μὴ πῶς.] Citat hæc ver-
ba Fabius, καὶ μὴ πῶς ἑάλλῃ, μηδὲ
τοξεύῃ, lib. 9. cap. 4. quem lo-
cum nemini non præter Brutum
placere arbitratur. In clausulis,
ubi præcipua numerosæ oratio-
nis

" *Qui etenim, quibus ego capiar, ea agit & instruit: is bellum
" mecum gerit; etsi me nondum vel jaculis, vel sagittis incesse-
rit.*

Quod cūm esset brevius quā oportuerit, nec auditu jucun-
dum, adjectione hac multo factum est venustius. Præterea
& Platonis illam periodum, qua usus est in *Oratione funebri*
vir ille admirabilis, expletione dictionis quis non dicat haud
necessariā esse cumulatam?

" *Rebus siquidem bene gestis, ex ipso verborum ornatu, ad eos
" qui gesserunt, apud auditores memoria perennis splendorque pro-
" venit.*

Nihil est necesse cur id dicatur, nisi ut ultimum hoc mem-
brum, Τοῖς πράξασι, æquale sit & respondeat illis, quæ supe-
rius sunt dicta. Quid autem ad id dicam, quod ab Æschine
prolatum est?

" *Contra teipsum vocas, contra leges vocas, contra Democratiam
" vocas.*

Trimembris oratio in primis celebrata, ejusdem nonne for-
mæ affinis est? Quod enim unico posset concludi membro
" hoc modo: *Contra teipsum & leges & Democratiam vocas*; id
in tria diducitur, eādē dictione, non alicujus necessitatis
gratiā, sed ut jucundior evadat orationis structura, sæpius re-
petitā: quo factum est, ut ei major affectus etiam concilie-
tur.

Atque

nis fita est virtus, plurimum à
veteribus laudatur Creticus ante
Spondeum: Ita, πᾶσι καὶ πάσαις,
& *Esse pro nobis.* Est autem illa
Ciceronis notissima, *esse videatur*,
quæ Trochæo & Pæone tertio con-
stat.

⁴ Γίνεσαι τοῖς πράξασι.] Sed a-
pud Platonis exemplaria non ea-
dem apparet verborum structura:
Nam ibi, τοῖς πράξασι γίνεσαι,
verbis transpositis legitur.

⁵ Ἐπὶ πάντων καλῶς.] Δίξινος
σχῆμα ἐκ τῆς ἀναφορᾶς, ut ait De-
metrius, qui profert hæc Æschini-
nis verba in exemplum, Sect.
281. Καὶ δυνάτης ἠθροῖσαι ἐκ τῶν
τριῶν. εἰδ' εἴποι τις ἔτως, Ἐπὶ
πάντων, καὶ τὰς νόμους, καὶ τὴν δημο-
κρασίαν καλῶς, ἅμα τοῖς σχήμασιν
ἐξαιρήσει καὶ τὴν δυνάτητα. Ex Æs-
chinis oratione contra *Ctesiphontem*
locus desumptus est.

F

⁶ Ποιῶν.]

Τῆς μὲν δὴ Προσθέσεως, ἢ γίνεσθαι τοῖς κώλοις, οὕτω
ὁ τρώπῳ τῆς δὲ Ἀφαιρέσεως τίς; Ὅταν τῶν ἀναγκαίων
τὶ λείεσθαι λυπεῖν μέλλῃ καὶ διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν, ἀφαι-
ρεθὲν δὲ χαριεστέραν ⁶ ποιεῖ τὴν ἐρμηνείαν. οἷά περ ἐστὶν
ἐν τοῖς μέτροις τὰ Σοφόκλεια ταυτί·

“ Μῦν τε καὶ δέδορκα, ⁷ καὶ ξανίσσασμαι,

“ Πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Ἐνλαῦθα γὰρ ὁ δεύτερῳ σίχῳ ἐκ δυοῖν σύγκειται κώλων·
τελεία γὰρ αὖν ἡ λέξις ἦν ἔτιωσ ἐξενεχθεῖσα, Πλεόν φυ-

“ λασσῶν αὐτὸς ἑτέρεος, ἢ φυλασσόμενῳ ὑφ’ ἑτέρων· τὸ δὲ
μέτρον ἡδίκητο, καὶ ἐκ αὖν ἔσχευ ἦν νυνὶ χάριν ἔχει. Ἐν δὲ
τοῖς πεζοῖς λόγοις τὰ τριαῦτα·

“ ⁸ Ἐγὼ δ’ ὅτι μὲν τινων κατήγορένῃα, πάντας ἀφαι-

“ ρεῖσθαι τὴν ἀτέλειαν, τῶν ἀδίκων ἐστὶν, εἴσω.

Μεμείωμαι γὰρ καὶ λαῦθα τῶν δυοῖν κώλων ἑκάτερον·
αὐτολεῖν δ’ αὖν ἦν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐξήνεγκεν. Ἐγὼ δ’

“ ὅτι μὲν τινων κατήγορένῃα, ὡς ἐκ ἐπιηδείων ἔχειν τὴν

“ ἀτέλειαν, πάντας ἀφαιρεῖσθαι καὶ τὰς δικαίως αὐτῆς τυ-

“ χόνιας, τῶν ἀδίκων ἐστὶν, εἴσω. ἀλλ’ ἐκ ἐδόκει τῷ Δη-
μοσθένει πλείονα ποιεῖσθαι λόγον τῆς ἀκριβείας τῶν κώλων,
ἢ τῆς εὐρυθμίας.

Ταῦτα δὲ εἰρήσθω μοι περὶ τῶν καλεσμένων περιόδων.
⁹ καὶ γὰρ ταύταις χρὴ ταῖς τε προσηγμέναις, καὶ ταῖς ταύ-
ταις ἐπομέναις, οἰκειῶς συναρμόττειν, ὅταν ἐν ταῖς περι-
όδοις προσήκη τ’ λόγον ἐκφέρειν. ¹⁰ καὶ γὰρ πανταχῇ γε τὸ
ἐμπερίοδον χρήσιμον. Καὶ αὐτὸ δὲ τῷτο τὸ θεώρημα τῆς
συνθε-

⁶ Ποιεῖ.] In ποιεῖ mutatus est
verbi modus. regula postulat sub-
junctivum ποιεῖ. Sylburg.

⁷ Καὶ ξανίσσασμαι.] Grotius in
Excerptis pag. 144. legit καὶ ξι-
πίσσασμαι. Est autem incertum, ad
quam Sophoclis tragædiam hi
versus pertineant. Regiæ autem

vitzæ sollicitudinem poeta videtur
exprimere :

Οὐ χρὴ πανύχιον εὐδῖν βελη-
φόρον ἄνδρα.

⁸ Ἐγὼ δ’ ὅτι.] Desumptus est
hic locus ex initio orationis con-
tra Leptinem. sed multo aliter
se habent verba in edit. Lambi-
niana,

Atque hæc quidem Adjectionis est ratio, quæ membris accedit: quænam verò est Ablationis? Cum quiddam scilicet ex iis, quæ necessariò sunt dicenda, molestià posset afficere & perturbare audientiam; idem ablatum venustiorum multo elocutionem reddat. qualia sunt è versibus hæc Sophoclea,

“ *Conniveo, conspicio, confurgo quoque;*

“ *Nec servor aliis ipse, quàm servo magis.*

Hic enim versus secundus ex duobus constat membris, nam perfecta esset locutio, si hoc modo efferretur: *Magis & ipse* “ *alios servo, quàm ab aliis servor.* Atqui metrum inde violaretur, nec eam omnino habuisset venustatem & gratiam, quam nunc habet. Ex solutâ verò oratione hæc:

“ *Enimvero ne dicam quantopere cum omni æquitate pugnet, ut,*

“ *dum unum alterumve accusas, omnes concessâ immunitate spoliatus* “ *velis.*

Est enim hoc loco imminutum duorum membrorum utrumque: essent autem absoluta & perfecta, si sic protulisset:

“ *Enimvero ne dicam quantopere cum omni æquitate pugnet, ut dum*

“ *unum itemque alterum accusas, ut indignos qui concessâ immuni-*

“ *tate fruuntur, omnes, etiam eos qui justè consecuti sunt, spoliatos*

“ *velis.* Atqui non visum est Demostheni, majorem curam &

rationem habere membrorum, ea ut exactè essent plena, quàm ut numerosè procederent.

Hæc de periodis, ut vocantur, dicta sint: nam et eas quæ præcedunt, & quæ consequuntur, sibi ipsis accommodatas aptare oportet, quandocunque per periodos oratio erit efferenda. Neque enim in omni loco utilis est dictio periodica. Ista verò

nianâ, atque ea protulit Dionysius, sunt enim hæc: Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν τῶν καλῆς ὁμοῦντας, πάντα ἀφαιγεῖσθαι τὴν δωρεάν, τῶν ἀδικούντων ἴσον. quamquam ex scriptis codicibus καλῆς ὁμοῦντας, πάντας, & ἀδικούντων Morelius eruērūt.

9 Καὶ γὰρ ταύταις.] Legendum

arbitror quarto casu: Καὶ γὰρ ταύτας χεῖρ τὰς τι προσημείνας, καὶ τὰς ταύταις προσημείνας οἰκίως συναρμόζειν.

10 Οὐ γὰρ παλαιάχῃ.] Nam ut pulcherrimè ait Longinus, τὸ παλαιάχῃ κώδωνας ἐξηφθαί, λίαν κοφισικόν.

F 2

2 Καὶ

συνθετικῆς ἐπισήμης ἴδιον, πότε δεῖ χρῆσθαι περιόδοις, καὶ μέχρῃ πόσα, καὶ πότε μή.

Τ Μ Η Μ Α Ι.

Τίνων σοχαστέον τῷ τὴν λέξιν εὖ συλλιθῆναι βελομένῳ.

Δῖωρισμένων δὴ μοι τέτων, ἀκόλουθον ἂν εἴη τὸ λέγειν, τίνα ἐστὶν, ὧν δεῖ σοχάζεσθαι τὸ βελόμενον συλλιθῆναι τὴν λέξιν εὖ, καὶ διὰ τίνων θεωρημάτων τυγχαῖνοι τίς ἂν ὧν βέλειαι. Δοκεῖ δέ μοι δύο ταῦτα εἶναι τελικώτατα, ὧν ἐφίεσθαι δεῖ τὰς συλλιθέντας εὖ μέτρα τε καὶ λόγους, ἢ τε Ἡδονὴ καὶ τὸ Καλόν. ἀμφοτέρω γὰρ ἐπιζητεῖ ταῦτα ἡ ἀκοή, ὁμοίον τι πάσχεσθαι τῇ ὁράσει. Καὶ γὰρ ἐκεῖνη πλάσμαλα, καὶ γραφαὶς, καὶ γλυφαίς, ¹ καὶ ὅσα δημιουργήματα χειρῶν ἀνθρωπίνων ὁρῶσα, ὅταν εὐρίσκη τό θ' ἡδὺ ἐνὸν αὐτοῖς, καὶ τὸ καλόν, ἀρκεῖται, καὶ ἔδδεν ἔτι ποθεῖ. Καὶ μὴ παρὰδοξον ἡγήσῃαί τις, εἰ δύο ποιεῖ τέλη, καὶ χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τῆς ἡδονῆς· μηδὲ ἄτοπον εἶναι νομίση, εἰ τίνα ἡγεῖσθαι λέξιν ἡδέως μὴ σύλκεισθαι, μὴ καλῶς δέ, ἢ καλῶς μὴ, ² ἢ μὴν καὶ ἡδέως. Φέρει γὰρ ἡ ἀλήθεια τὸ τοιοῦτο, καὶ ἔδδεν ἀξιώσασθαι. Ἡ δέ τοι ³ Θεκυδίδε λέξις, καὶ ἡ ⁴ Ἀντιφῶνι Θεκυδίδε τῷ Ῥαμνυσίῳ, καλῶς μὴ σύλκειται νῆ Δία, εἴπερ τίνες καὶ ἄλλαι, οὐ μὴν ἡδέως γε πάντῃ· ἢ δέ γε τῷ Κνιδίῳ συγγραφέως ⁵ Κτησίῳ, καὶ

¹ Καὶ ὅσα.] Hoc sensu, ἄλλα post ὅσα sæpius additur: καὶ ὅσα ἄλλα δημιουργήματα. Sed consulas, si tibi otium fuerit, quid de his quæ mox sequuntur, scripserit Cæli Rhodigini Lectionum Antiquar. lib. 25. cap. 3.

² Οὐ μὴν καὶ ἡδέως.] Forfan aliquis malet ἢ μὴν ἡδέως γε, ut mox ἢ μὴν ἡδέως γε πάντῃ: & ἢ

μὴν καλῶς γε ἢ ὅσον ἔδει. Sed similis locutio est etiam apud Aristotelem Polit. 40, 18. (οὐ μὴν μέγ' ἔδδεν ὡς εἰπεῖν. Sylburg.

³ Θεκυδίδε.] Olori filius, Atheniensis. Scriptor densus, & brevis, rerum explicator prudens, sententiis creber; qui de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum. Huic tamen Cicero laudem

verò pertinet disquisitio ad facultatem orationis componendæ :
Ubi scilicet, quatenus, ubi non, utendæ sint periodi.

S E C T I O X.

*Quæ scriptori bene ornateque orationem compositure
sunt advertenda.*

QUIBUS aded sic definitis, postulat sermonis filum, ut
ea jam dicamus, quæ sibi habeat scriptor proposita ne-
cesse est, qui pulcrâ compositione ornare studet orationem ;
ac quibus præceptis institutisque idem, quæ animo designat,
consequatur. Duo autem sunt, quæ præcipuè mihi videntur
ad finem pertinere, quæ iis sunt expetenda, qui benè ornatè-
que orationem struere, seu ligatam, seu solutam, sedulò ope-
ram dânt, *Voluptas* scilicet, & *Pulcritudo* ; nostræ etenim au-
res, simile quiddam cum oculis passæ, hæc utraque efflagitant.
nam dum imagines, picturam ullam, aut statuam, aut si qua
alia artificum opera oculi intuentur, jucunditate simul & pul-
critudine in iis repertâ, acquiescunt illico, nec quicquam am-
plius requirunt. Nemo autem hoc à me ineptè factum esse,
& præter omnium opinionem arbitretur, si duos faciam fines,
& à voluptate sejungam pulcritudinem : neque aded absurdum
putet, si quasdam orationes jucundè constructas esse statuam,
non autem pulcrè ; pulcrè quasdam, sed injucundè. Ipsa et-
enim hoc probat veritas ; nec quicquam novi molior. Thu-
cydidis siquidem oratio, & Antiphontis Rhamnusi, pulcrè per
deos, si quæ alia, sed parum jucundè composita est. Cnidii
verò historici Ctesæ, & Socratici Xenophontis dictio, quàm
maximâ

laudem detrahit numerosè di-
cendi : *in Thucydide*, inquit, *or-
bem modò orationis desidero, orna-
menta comparent* : quemadmodum
hoc loco Dionysius suavitatem ei
non concedit.

⁴ Ἀσιφώνιος.] Atheniensis è
tribu Rhamnusiâ. ob eloquenti-

am & dicendi suavitatem *Nes-
tor* vocatus est : & Thucydidem
discipulum habuisse quidam pro-
diderunt. fuit autem post Gor-
giam oratoris forensisque elo-
quentiæ princeps : ac tandem à
triginta Tyrannis occisus.

⁵ Κτηνίου.] Rerum Persicarum
scriptor

καὶ ἡ τῷ Σωκρατικῷ ἑ Βενοφῶντι, ἡδῶς μὲν ὡς ἐνι μά-
λιστα, καὶ μὴν καλῶς γε ἐφ' ὅσον ἔδει. Λέγω δὲ καινότερον,
ἀλλ' ἐχὼ καθάπαξ· ἐπεὶ καὶ παρ' ἐκείνοις ἡρμοσαί τινα
ἡδῶς, καὶ παρὰ τέτοις καλῶς. ⁷ ἡ δὲ Ἡροδοτὴ σύνθεσις
ἀμφοτέρω ταῦτα ἔχει· καὶ γὰρ ἡδεῖα ἐστὶ καλή.

scriptor sanè fabulosus, Xeno-
phonti æqualis. de quo insigne
est Is. Vossii commentum, hunc
scilicet non aliunde quàm ex Ju-
dæorum Babylone ἔς inter Persas
viventium tapetibus, pleraque istæ
Indica hausisse portenta. Credat
Judæus Apella. Sed Photii ver-

ba, ut qualis fuerit hujus scripto-
ris elocutio innotescat, adscri-
bam. Ἐστὶ δὲ ἔτι ὁ συγγραφεὺς
ζαφῆς τε καὶ ἀφελῆς λίαν, διὸ καὶ
ἡδονῇ αὐτῷ ζυψικραλὸς ἐστὶν ὁ λόγος.
Κίχρηται δὲ τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ, εἰ
καὶ μὴ δι' ὅλου, καθάπερ Ἡρόδοτος,
ἀλλὰ καὶ ἰνίας τινὰς λέξεις.

6 Εἰσο-

Τ Μ Η Μ Α ἰά.

Ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν τίνα ποιεῖ.

Ἐξ ὧν δὲ οἶμαι γενήσεσθαι λέξιν ἡδεῖαν καὶ καλὴν,
τέτταρά ἐστι τὰ κυριώτατα ταῦτα καὶ κράτιστα,
Μέλῳ, καὶ ῥυθμός, καὶ Μεταβολή, καὶ τὸ παρακολυθεῖν
ταῖς τρισὶ τέτοις Πρέπον. τάττω δὲ ὑπὸ μὲν τῇ Ἡδονῇ,
τὴν ὥραν, καὶ τὴν χάριν, καὶ τὴν εὐσομίαν, καὶ τὴν γλυκύ-
την, ¹ καὶ τὸ πιθανόν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὑπὸ δὲ τὸ
Καλόν, τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὰ βάρῳ, καὶ τὴν σεμ-
νολογίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸ πιθανόν, καὶ τὰ τέτταρις ὁμοία.
Ταῦτά γάρ μοι δοκεῖ κυριώτατα εἶναι, καὶ ὥσπερ κεφά-
λαια τῶν ἄλλων ἐν ἐκαστέρῳ. Ὡν μὲν ἔν σοχάζονται πάντες
οἱ σπευδῇ γράφοντες μέτρον, ἢ μέλῳ, ἢ τὴν λεγομένην
² πεζὴν λέξιν, ταῦτά ἐστι καὶ ἐκ οἷδα εἶ τι παρὰ ταῦθ'
ἕτερον.

¹ Καὶ τὸ πιθανόν.] Comma
istud, καὶ τὸ πιθανόν, Wolfius in
suo libro lineis includit; forsitan
quod ei superscriptum videretur. Syl-

burg. † Mox etiam τήν τε μεγαλο-
πρέπειαν, pro τῇ, Reg. 1. & Colb.

² Πεζὴν λέξιν.] Hanc vocem
πεζῇ nulla dubitatione in con-
textum

maximâ quidem jucunditate, non tamen eâ, quâ oportuerit, pulcritudine. Hæc quæ dico, in cōmuni velim, non univēsim, accipiantur: siquidem non pauca in istis scriptoribus & suavi, & in his pulcrâ compositione constructa possint inveniri. At Herodoti dictio utraq; has continet virtutes: est enim & jucunda, & pulcra.

⁶ Ξενοφῶντος.] Grylli filius, Atheniensis, non multum absimilis est Cæsari: uterque enim purus est, & elegans, ac cum lenitate quâdam fluit: sed hoc differunt, quod Cæsar gravior aliquanto, Xenophon suavior est. Quippe scriptor hic adeò est dulcis, ut Gratiae ejus sermonem finxisse videantur, quemadmodum Fabius

scribit. Imo Tullius ipse in Orat. ait, sermonem esse ei melle dulciorem, Musasque ore ejus locutas videri: ac propter hanc suavitatem *Musa Attica* dicebatur, *G. Vossius*.

⁷ Ἡ δὲ Ἡροδότου.] Idem omnes de Herodoto; sed Dionysius populari suo nonnihil videtur favere.

SECTIO XI.

Quæ suavem simul, & pulcrâ orationem constituent.

SUNT autem quatuor, ut arbitror, quæ plurimum conducunt, & præcipuam potestatem habent, ad orationem & jucundam & pulcrâ constituendam, *Modulatio, Numerus, Mutatio*, &, hæc tria quod consequitur, *Decorum*. Sub Voluptate venustatem pono, gratiam, stylum uberem, suavitatem, facultatemque persuadendi, & cætera istiusmodi: Sub Pulcritudine, magnificum illud dicendi genus, grave, & severum, dignitate ac suadellâ plenum, & quæ his similia. Hæc enim mihi videntur esse validissima, atque cæterorum quodammodo capita, in utroque genere: Atque adeò ea sunt, quæ sibi omnes habent destinata, quicunque carmina, versus lyricos, vel solutam seriò conscribunt orationem: nec scio equidem

textum, auctoritate inductus duorum codicum Reg. 1. & Colb. inferui; quam et sensus & Struc-

tura videntur postulare. Paulò infra iidem libri καὶ ἑκαστοῦ.

ἕτερον. Οἱ δὲ πρωτεύσαντες ἐν ἐκατέρῳ τε καὶ ἐν ἀμφοτέροις πολλοὶ τε καὶ αἰσθητοὶ ἄνδρες. παραδείμματα δὲ ἀμφοῖν καθ' ἐκάστας φέρειν ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἔχωρεῖ, ἵνα μὴ περὶ ταῦτα καταλείψω τὸ λόγον καὶ ἅμα εἴ τι λεχθῆναι περὶ τινος αὐτῶν καθήκει, καὶ δεήσει παρὰ μαρτυριῶν, ἕτερον αὐτοῖς ἔσαι καιρὸς ἐπισηδειότερον, ὅταν τὰς χαρὰ κλήρας τῶν ἁρμονιῶν ὑπογράψω. νῦν δὲ ταῦτα εἰρησθαι περὶ αὐτῶν ἀπόχρη. Ἐπάνειμι δὲ πάλιν ἐπὶ τὰς διαιρέσεις, ὡς ἐποίησά μιν, τῆς δ' ἡδείας συνθέσεως καὶ τῆς καλῆς, ἵνα μοι καθ' ὁδόν, ὡς φασί, χωρὶς ὁ λόγος.

Ἐφην δὲ τὴν ἀκοὴν ἡδεσθαι ⁴ πρῶτοις μὲν τοῖς μέλεσιν, ἔπειτα τοῖς ῥυθμοῖς, τρίτον ταῖς μέλαις. ⁵ Ἀποαῖς ἡδὲ αἰσθητοῖς. ἐπὶ δὲ τέτοις ἅπασιν, τῷ πρέποντι.

ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τὴν πεῖραν αὐτὴν παρέξομαι μάρτυρα, ἣν ἔχω οἶον τε διαβάλλειν τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογῆμένην. τίς γάρ ἐστιν, ὃς ἔχῃ ὑπὸ μὲν ταύτης τῆς μελωδίας ἀλῆται καὶ γοητεύεται, ὑφ' ἑτέρας δὲ τινος ἔδδεν πάσχει τοῖσιν; καὶ ὑπὸ μὲν τέτων τῶν ῥυθμῶν οἰκεῖται, ὑπὸ δὲ τέτων διοχλεῖται; Ἦδη δ' ἔωλε καὶ ἐν τοῖς πολυάνθρωποῖς θεατροῖς, αἱ συμπληροὶ ⁶ παντοδαπὰς καὶ ἄμεινον ὅχλους, ἔδοξα καταμαθεῖν, ὡς φυσικῇ τις ἐστὶν ἀπάντων ἡμῶν οἰκειότης πρὸς εὐμέλειαν τε καὶ εὐρυθμίαν· κίθαρις ἦν τε αἰσθητὸν σφόδρα εὐδοκιμεῖν ἰδὼν θορυβηθεῖν ὑπὸ τῆς πλῆθους, ὅτι μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἔκρυσσε, καὶ ἔφθειρε τὸ μέλος, καὶ αὐλήν ⁷ κατὰ τῆς ἀκρας ἕξως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις, καὶ αὐτὸ τέτο παθόντα, ὅτι ἀσυμφώνως ἐμπνεύσας, ἢ μὴ πνέσας τὸ σῶμα, θρυλίσμων

³ ἵνα μοι καθ' ὁδόν.] Cicero de Finibus: Non quod ignorare vos arbitror, sed ut ratione et viâ procedat oratio.

⁴ Πρῶτοις.] Haud scio, an πρῶτον legendum sit, cum ἔπειτα mox sequatur, ac deinde τρίτον.

⁵ Παντοδαπός.] Quâ de re ita

Horatius in Arte:

Indoluit quid enim saperet, liberque laborum

Rusticus, urbano confusus, turpis honesto?

Sed hanc nimiam spectatorum elegantiam, ne dicam fastidium, tangit quoque Cicero in Orat.

Quoties

equidem, an aliud præterea quidpiam restet. Multi autem sunt ac præstantissimi viri, qui & in singulis, & utroque egregiè primas meruerunt. Exempla verò utrorumque sigillatim in præsentia afferre, non hujus est loci, nè his diutius immorantes, tempore abuti videamur; tum si quid fortè de iis dicendum, allatisque opus fuerit testimoniis, aliud erit tempus aptius, cùm formas structuræ, dicendique characteras aggrediar delineare: nunc verò de iis hæc sufficiat dixisse. Redeo jam ad divisionem illam à me antè constitutam de jucundâ compositione & pulcrâ, ut cursu mihi, quod dicitur, rectiori procedat oratio.

Dixi itaque oblectari aures nostras, primum modulatione, deinde numeris, tertio *Quæ auribus jucunda.* permutationibus, ac præcipuè supra hæc omnia, decoro. Vera autem me hæc dicere, ipsa testis erit experientia, quam arguere potest nemo, ut communibus animorum affectibus temerè assentientem. Quis enim est, qui non ab hoc cantu ducitur, & quâdam demulcetur fascinatione; ab alio autem nihil tale persentit? qui numeris hisce non lenitur, illis turbatus offenditur? Quin egomet in frequentissimis etiam theatris, quæ confusa hominum multitudo, & turba occupat incondita, mihi videbar observare, naturalem quandam nobis omnibus inesse familiaritatem ad percipiendos concentus & numerorum concinnitates. vidi enim citharædum optimum, ac magnæ propter artem existimationis, exhibitari à plebe, quòd unam solummodo chordam, concentu inde vitiato, dissonam pepulerat; necnon tibicinem, qui summâ perfectione instrumentis uteretur, idem quoque passum, quòd tibiis minùs eleganter inflatis, aut oris spiritu non satis

Quotus quisque est, qui teneat artem numerorum, ac modorum? At in his si paulum modo offensum est, ut aut contractione brevius feret, aut productione longius, theatra tota reclamant. Idem in Paradoxis: Histrion si paulum se movit extra numerum, aut si versus pronuntiatus est syllabâ unâ brevior, aut longior,

exhibilatur & exploditur. Scilicet ut idem scribit ad finem lib. primi de Oratore: A quibus nihil præter voluptatem aurium quæritur, in iis offenditur, simul atque imminuitur aliquid de voluptate.

^b Κατὰ τῆς ἀρχῆς.] Nota hic κατὰ in significatione τῆς μετᾶς. Sylburg. † Sequenti etiam versu ἀοὐμ-

Θρυλίσμὸν ἢ τὴν καλυμένην ἐκμέλειαν ἤυλησε. Καί-
 τοι εἴ τις κελεύσειε τὴν ἰδιώτην τέτων τὶ ὦν ἐνεκάλει τοῖς
 τεχνίταις ὥς ἡμαρτημένων, αὐτὸν ποιῆσαι λαβόντα τὰ
 “ ὄργανα, ἐκ αὐτῶν δύναϊο. Τί δὴ πόβη; ὅτι τοῦτο μὲν
 “ ἡ ἐπιστήμης ἐστίν, ἣς ἐκ πάντες μελελήφαμεν· ἐκεῖνο δὲ,
 “ πάθος, ὃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ φύσις.

⁸ Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ῥυθμῶν γινόμενον. ἐθεασάμην
 ἅμα πάντας ἀθανακιστῶν καὶ δυσαρεσθμένων, ὅτε τις ἢ
 κρεῖσσιν ἢ κινήσιν ἢ φωνῇ ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσασθαι
 χρόνοις, καὶ τὰς ῥυθμὸς ἀφανίσκειεν. Καὶ οὐχὶ τὰ μὲν
 εὐμελῆ καὶ εὐρυθμα ἡδονῆς μεσᾶ ἐστίν, καὶ πάντες ὑπὸ
 τῶν κηλέμεθα· αἱ μελαβολαὶ δὲ, καὶ τὸ πρέπον, οὐκ
 ἔχουσι τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ χάριν, οὐδ’ ὑπὸ πάντων ὁμοίως
 διακύνονται. ἀλλὰ κακείνα πάντες κηλεῖ πάντας ἡμᾶς.
 καὶ ὁρθόμενα. καὶ εἰς πολλὴν ὀχλησιν αἰεὶ ἀμαρτανόμενα.
 τίς γὰρ ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσειε; Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι καὶ τῆς
 ὀργανικῆς μέσης, καὶ τῆς ἐν ὥδαϊς γοηείας, καὶ τῆς ἐν ὀρχή-
 σει χάριτος ἐν ἅπασιν διευσοχύσης, μελαβολὰς δὲ μὴ
 ποιησαμένης εὐκαιρίας, ἢ τῆς πρέποντος ἀποπλανηθείσης,
 βαρὺς μὲν ὁ κόρος, αἰσθῆς δὲ τὸ μὴ τοῖς ὑποκειμένοις ἀρ-
 μόνιον ἐφάνη. Καὶ οὐκ ἀλλοτρίαν κέχρηται τοῦ πράγ-
 ματος εἰκόνι. μουσικὴ γὰρ τις ἦν καὶ ἡ τῶν πολιτικῶν λό-
 γων ἐπιστήμη, ¹⁰ τῷ ποσῷ διαλλάττεσα τῆς ἐν ὥδαϊς καὶ
 ὀργάνοις, οὐχὶ τῷ ποιῶ. Καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ καὶ μέλος ἔχου-
 σιν αἱ λέξεις, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μελαβολήν, καὶ πρέπον. ὥς
 καὶ

ἀσύμφωνον, ut paulò suprâ, habet
 codex Colb.

⁷ Ἐπιστήμη] Appositè Ovidius
 in Epist. ad Brutum, lib. 3. de
 Ponto.

Non eadem ratio est sentire, ἐστὶ
 demere morbos :

Sensus inest cunctis; tollitur ar-
 te malum.

Cicero etiam in tertio de Ora-
 tore : Mirabile est, cum plurimum

in faciendo interfit inter doctum et
 rudem, quàm non nullum differat in
 judicando.

⁸ Τὸ δὲ αὐτό.] Hic nominati-
 vus absolute poni videtur; vel
 post γινόμενον verbum ἐστὶ subau-
 ditur. Cujusmodi sententia pau-
 lò infrâ occurrit, pag. 78. Τὸ δὲ
 αὐτὸ γίνεσθαι καὶ περὶ τὰς ῥυθμῶν. nos
 autem, commate post γινόμενον sub-
 lato, punctum reposuimus.

⁸ Δια-

fatis compresso, extra numerum, ut dicitur, discordem sibi-
lum accinerat: quanquam aliquem ex multitudine imperitum
si quis juberet, ut, quod in summis artificibus peccatum ar-
gueret, ipse idem sumptis instrumentis tentaret, nequaquam
“ poterit præstare. Quid ita tandem? quia hoc est scientiæ,
“ cujus omnes participes non sumus; illud verò affectûs, quem
“ omnibus natura indidit.

Quod idem numeris etiam accidit. vidi unâ omnes in
theatris indignari, omnes ægrè ferre, cùm pulsum aliquis,
aut motum, aut vocem suo indistinctam ediderat intervallo,
numerosque obscurârat. Quæ igitur aptâ sunt modulatione
& numero composita, non possunt non esse jucundissima,
& nosmet iis quàm plurimùm oblectari: sed tamen muta-
tiones, & decorum fortasse parem non habent venustatem &
gratiam, nec eodem animi affectu ab omnibus exaudiuntur.
At verò hæc etiâ rectè facta, magnâ nos omnes voluptate
perfundunt: eadem, cum peccati aliquid errorisve acciderit,
in multam solent perturbationem conjicere: quod omnes fa-
teantur necesse est. Hoc autem inde colligo, quod tam
ex eâ quæ nervis intendatur musâ, quàm ex melicorum
versuum lenocinio, saltationisque gratiâ, si tempestivis non
utantur mutationibus, aut à decoro paululum aberraverint,
etsi in aliis feliciter administrata, gravis tamen oritur satie-
tas, nec minor etiam molestia, eò quòd subjectæ rei parum
videantur congrua. Nec similitudine à re usus sum alienâ.
Est enim musica quædam & civilium orationum scientia:
differt autem ab eâ quæ ad cantum instrumentaque pertinet,
quanti-

9 Διακρίσθαι.] Minus recte, δι-
οικῆσαι, Colb. & mox πάντα Reg.
I. pro πάντα. Omittunt adeò Reg.
I. & Colb. hanc sententiam, Τίς
γὰρ ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσει;

10 Τῷ ποσῷ διαλλάττει.] Hanc
rem fusiùs explicat Aristoxenus;
cujus verba è primo *Harmonic.*
Element. adscribam. Πρῶτον μὲν
ἐκ ἀπείρων, τὴν τῆς φωνῆς κίνησιν διο-

ρίσειον τῷ μέλλοντι παραμαρτυροῦσθαι
περὶ μέλους, αὐτὴν τὴν κατὰ τόπον.
Οὐ γὰρ εἰς τρεῖς αὐτῆς ὦν τυ-
χάνει. Κινεῖται μὲν γὰρ, καὶ διαλα-
μένων ἡμῶν καὶ μελωδῶν, τὴν ἐρη-
μῆν κίνησιν. ὅξυ γὰρ καὶ βαρὺ δῆλον
ὡς ἐν ἀμφοτέροις τέτοις ἐστίν. αὐτὴ
δ' ἐστὶν ἡ κατὰ τόπον, καθ' ἣν ὅξυ τε
καὶ βαρὺ γίνεσθαι. ἀλλ' ἐν ταύτῃ
τῆς κινήσεως ἐκαστέρας ἐστίν.

11 Τὸ

καὶ ἐπὶ ταύτης ἡ ἀκοὴ τέρπεται μὴ τοῖς μέλεσιν, ἀγέται δὲ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀσπάζεται δὲ τὰς μεταβολὰς, ποθεῖ δ' ἐπὶ πάντων ¹¹ τὸ οἰκεῖον. ¹² ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον.

Διαλέκει μὲ οὖν μέλ¹³ ἐνὶ μερεῖται διασημαί¹³ τῷ λεγόμενῳ Διὰ πέντε, ὡς ἔγλις¹⁴ καὶ οὔτε ἐπιείνεται πέρας τῶν τριῶν τόνων καὶ ἡμιονί¹⁵ ἐπὶ τὸ ὄξύ, οὔτε ἀνίεται τῷ χωρί¹⁶ τῶν πλεον ἐπὶ τὸ βαρύν. ἔμην ἅπασά γε ἡ λέξις, ἡ καθ' ἑνὸς μόριον λόγ¹⁴ ταττομένη, τῆς αὐτῆς λείπει τάσεως· ἀλλ' ἡ μὲν ἐπὶ τῆς ὀξεύας, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς βαρείας, ἡ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν. τῶν δὲ ἀμφοτέρων τὰς τάσεις ἐχουσὼν αἱ μὲν κατὰ μίαν συλλαβὴν συνεσθαρμένον ἔχουσι τῷ ὀξεῖ τὸ βαρύν, αἱ δὲ περισπωμένας καλεῖται· αἱ δὲ, ἐν ἑτέρῳ τε καὶ ἑτέρῳ χωρὶς ἑκάτερον, ἐφ' ἑαυτῇ τὴν οἰκειάν φυλάττει φύσιν. καὶ ταῖς μὲν δυσυλλάβοις ἔδεν τὸ διὰ μέσῃ χωρίον· βαρύντη¹⁷ καὶ ὀξύτη¹⁸· ταῖς δὲ πολυσυλλάβοις, οἷαί πο¹⁹ ἂν ᾖσιν, ἡ τ' ὄξυν τόνον ἔχουσα μία ²⁰ ἐν πολλαῖς βαρείαις ἔνεστιν. Ἡ δὲ ὀργανικὴ τε καὶ ὠδικὴ μούσα, ²¹ διασημασὶ τε χρῆται πλείοσιν, ἐπὶ τῷ Διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Διὰ πᾶσων ἀρχαμένη, καὶ τὸ Διὰ πέντε μελωδεῖ, καὶ τὸ Διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ Διάτονον, καὶ τὸ Ἡμιόνιον, ὡς δὲ τινες οἰοῦνται, καὶ τὴν ²² Δίεσιν αἰσθητῶς

¹¹ Τὸ οἰκεῖον.] Τὸ πρέπον, mutata voce.

¹² Ἡ δὲ διαλλαγή.] Verba hæc existimo in textum Dionysii aliunde irrepsisse. Bircovius. † Idem hoc loco aliis verbis tradit Dionysius, quod superius dixerat; τῷ ποσῷ διαλλάττωσα, οὐχὶ τῷ ποιῶν.

¹³ Τῷ λεγόμενῳ.] Τῶν λεγόμενων codex Colb. Sed ex hoc loco observat Vossius, in *de Poematum cantu*; vocem in communi sermone ut plurimum intra *diapente*

subsistere, ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur, neque majori intervallo infra communem loquendi modum deprimatur. Idem etiam alio loco scribit, in cantu latius evagari tonos, quàm in recitatione, aut communi sermone, utpote in quo vitiosum habeatur, si vox ultra *diapente*, seu tres tonos & semitonium, acuatur.

¹⁴ Ταττομένη ἐπὶ τῆς.] Hanc lacunam optimè supplevit editio Hudsoniana auctoritate codicum

quantitate solummodo, non qualitate. nam in hac admittunt dictiones modulationem, numerum, mutationem, & decorum : ita ut ibi etiam concentu delectentur aures nostræ, rapiantur numeris, varietatem amplectentur, atque id aded præ aliis considerent, quod proprium est & naturale. fit autem differentia, ratione quantitatis intensæ remissæve habitâ.

In communi sermone vocis modulatio uno ut plurimum mensuratur intervallo, dicto *Diapente* : ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur ad acutum, neque majori distantia ad gravem accentum deprimatur. Nec verò omnis dictio, quæ unâ scilicet orationis particulâ effertur, unâ eademque pronuntiatur intensione ; sed alia acutâ, alia gravi, alia denique utrâque. Quæ verò utramque intensiorem admittunt, earum nonnullæ in unâ syllabâ commistum habent cum acuto gravem, qui vocantur accentus circumflexi ; quædam alio atque alio loco seorsim utrumque habent, qui propriam per se potestatem conservant. Et quidem in disyllabis nullus in medio locus est aut gravi, aut acuto accentui ; sed in polysyllabis, qualescunque tandem fuerint, una est inter multos graves, quæ acutum habet accentum. Quæ verò fidebus, & lyricorum instrumentis aptatur musa, intervallis utitur pluribus, nec intra *Diapente* subsistit : sed sumpto à *Diapason* initio,

dicum Reg. 1. & Colb. Antea legebatur, ταττομένη ἐπὶ τῆς βαρείας, ἢ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν, nullo planè sensu.

Ibid.] Ante ἐπὶ τῆς, inferendum videtur ἢ μὲν : vel pro sequenti ἢ δὲ, reponenda disjunctiva ἢ aut. *Sylburg.*

¹⁵ Εἰ πολλὰς βαρείας.] Nam in omni syllabâ, ut loquuntur Grammatici, ubi nullus est accentus, gravis subintelligitur. Sed versu præcedenti, εἰ καὶ πόλ' αὖ ὦσιν, Reg. 1. & Colb.

¹⁶ Διασήμεσι.] Discrimen illud, quo alter φθόγῳ acutior

est, alter gravior, appellatur διάσημα. Est autem φθόγῳ, vox simplex, & utcunque missa. Censorinus cap. x : consule Macrobius in Somn. Scip. cap. 1, lib. 2. ubi fusiùs hæc omnia explicantur. Vide & Aristoxenum lib. 1. Harmon. Element. ubi differentiam tradit inter φωνὴν συνεχῆ & διασηματικὴν.

¹⁷ Δίεσιν.] Quid δίεσις, quæ & λείμμα à Platone appellatur, docent musici, & in primis Vitruvius lib. 5, cap. 4. τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἰσαρμονίων διασημάτων. *Suidas.*

¹⁷ Σῆμα.]

σθηλῶς. Τὰς τε λέξεις τοῖς μέλεσιν ὑπολάττειν ἀξιοί, καὶ τὰ μέλη ταῖς λέξεσιν, ὡς ἐξ ἄλλων τε πολλῶν δῆλον, καὶ μάλιστα τῶν Εὐριπίδου μελῶν, ἃ πεποίηκε τὴν Ἥλεκτραν λέγεσθαι ἐν Ὁρέσῃ πρὸς τὸ χορὸν.

“ Σῖτα ¹⁸ σῖτα λευκὸν ἵχνος ἀρβύλης

“ Τιθεῖτε, μὴ κλυπεῖτε.

“ Ἀπὸ πρόβαλ' ἐκεῖσ', ἀπόπροθι κοίτας.

Ἐν γὰρ δὴ τέτοις, τὸ Σῖτα σῖτα λευκὸν, ἐφ' ἐνὸς φθόγου μελωδεῖται, καὶ τοὶ τῶν τριῶν λέξεων ἐκάστη βαρείας τε τάσεις ἔχει καὶ ὀξείας. Καὶ τὸ Ἀρβύλης, ¹⁹ ἐπὶ μέσῃ συλλαβῇ τὴν τρίτην ὁμότονον ἔχει, ἀμήχανα ὅλως ἐν ὄνομα δύο λαβεῖν ὀξείας. καὶ τῷ Τιθεῖτε, βαρυτέρα μὲν πρώτη γίνεσθαι, δύο δὲ μετ' αὐτὴν ὀξύτονοί τε καὶ ὁμόφωνοί τε κτυπεῖτε, ὁ περισπασμὸς ἡφάνισται. μίαν γὰρ αἱ δύο συλλαβαὶ λείπονται τάσει. καὶ τὸ, Ἀποπρόβαλε, ἔλαμβάνει τὴν τῆς μέσης συλλαβῆς προσωδίαν ὀξεῖαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν τελευτήν συλλαβὴν καταβέβηκεν ἡ τάσις τῆς τρίτης.

Τὸ δ' αὐτὸ γίνεσθαι καὶ περὶ τὰς ῥυθμίας. Ἡ μὲν γὰρ ²⁰ περὶ λέξις ὁδεὶν ὅτε ὀνόμαλ' ὅτε ῥήμαλ' βιάζεσθαι τὰς

¹⁸ Σῖτα.] In vulgatis Euripidis editionibus aliter leguntur hi versus; ibi enim choro tribuuntur hi duo: Σῖγα, σῖγα, λεπλὸν ἵχνος ἀρβύλης, Τιθεῖτε μὴ κλυπεῖτε, μὴδ' ἔγω κλύπω: & Electra hi, Ἀπὸ πρόβαλ' ἐκεῖσ', ἀπὸ πρό μοι κοίτας: quod adnotavit etiam Stephanus. Porro λευκὸν ἵχνος in Dionysii exempli dici videtur obscurum vestigium, & levi pede impressum: quia scilicet profundiora prae se ferunt aliquid nigredinis, ut omnia loca profundiora. at φωνὴν λευκὴν dici τὴν εὐήκοον, tradit in Organo Aristoteles pag. 286, & 287. Sylburg. λεπλὸν con-

firmit etiam MS. Bodl.

Ibid. Σῖγα.] Extat locus in Euripidis *Oreste*, quem ita exhibet editio Barnesiana:

Χο. Σῖγα, σῖγα, λεπλὸν ἵχνος ἀρβύλης

Τιθεῖτε, μὴ κλυπεῖτε, μὴδ' ἔγω κλύπω.

Ηλ. Ἀπὸ πρόβαλ' ἐκεῖ —

σ', ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

Cavet Electra, ne furiis Orestes agitatae est somnis excitetur; ita ut male Electra verba, quemadmodum docti adnotarunt, adscribantur choro. Idem adeo sentiebat, qui argumentum hujus fabulae scripsit: Ἐγὼ δὲ ὑπονοῆσαι τῷτο, ἐξ ὧν φησὶν Ἥλέκτρα τῷ

initio, per *Diapente* concinit, & *Diateffaron*, & extentum illud genus; *Diatonon* dictum, cum *Semitonio*, ac ipsam sensim etiam, ut quidam putant, *Diesin* discrimine. Dictiones præterea concentui submittendas postulat, non autem dictionibus concentum; quod cum ex multis aliis apparet, tum præcipue ex hoc Euripidis cantico, quo, fecit in *Oreste*, ut ad chorum uteretur *Electra*:

“ *Tacitè, tacitè candidum solæ vestigium*

“ *Ponite, strepitum ne edite.*

“ *Procul abite hinc, procul à lecto.*

Nam in his, Σῖτα σῖτα λευκόν, uno vocis sono proferuntur; tres illæ licet dictiones, suas unaquæque, tam acutas quàm graves habeant intensiones. Et vox Ἀρβύλης præterea, eundem & in mediâ & tertiâ syllabâ tonum habeat: etsi fieri minimè potest, ut una dictio duos habeat acutos. Quin & vocabuli Τῖθειτε, prima gravior est syllaba; duæ autem quæ sequuntur, acutum habent accentum eundemque sonum: hujus denique Κτυπεῖτε, circumflexus obscuratur; unâ etenim syllabæ duæ extensione proferuntur: atque aded vox Ἀποπρόβαλε, mediæ syllabæ acutum accentum non recipit, sed in quartam usque syllabam tertiæ rejicitur intensio.

Quod

τῷ χορῷ, Σίγα, σίγα, λεπλὸν ἔχ-
ου Ἀρβύλης. Sed pro κοίτας, co-
dex Regiæ Societatis habet λί-
χως, testante eruditissimo Joanne
King, qui nuperrimè tres fabulas
Euripidis edidit; quod cum se-
quente Antistrophe meliùs videtur
quadrare. Est autem σῖτα (licet
aliter Sylburgius) idem cum σιγῇ
tacitè; ejus ultima corripitur,
ut faciliùs ab imperat. σῖτα *tace*,
distinguat.

— Δμώσσι δ' Ἀρβύλια τύχη
αἰετῶν
Πίσπραδεν οἱ δαὶ σῖγα κατηφίης
πύρεσσο.

Apollonius Argon. 1mo.

¹⁹ Ἐπὶ μίση.] Rectiùs arbi-
tror pro ἐπὶ, legatur ἔτι, *insuper*,
præterea. Καὶ τὸ Ἀρβύλης ἔτι,
μίση.

²⁰ Πιζῇ λίξι.] Insigne testi-
monium. Nihil sanè apertiùs
dici potest, contra receptam apud
nos accentuum rationem, eorum-
que usum. Est autem suus ex
his etiam (seu iis potius, quos
veteres adhibuerunt) Accentibus
sermoni cantus, sed paucis opinor
notus. Δείλαι γὰρ δὴ καὶ λογιῶδες
τι μέλλει, τὸ συγκαίμενον ἐκ τῶν
προσφωδιῶν, τὸ ἐν τοῖς ὀνόμασι. Φυ-
σικὸν γὰρ τὸ ἐπιλείπειν καὶ ἀνέναι ἐν
τῷ διαλέσθαι. Aristoxenus.

²¹ Πῇ

τὰς χρόνους, ἔ δὲ μετὰ λήθην· ἀλλ' οἷας παρείληφε τῇ φύσει τὰς συλλαβὰς, τὰς τε μακρὰς καὶ τὰς βραχεύς, τοιαύτας φυλάττει. ἡ δὲ ῥυθμικὴ καὶ μουσικὴ, μετὰ βάλαν-σιν αὐτὰς μειῖναι καὶ αὐξάναι, ὥστε πολλακίς εἰς τὰναν-τία μεταχωρεῖν. οὐ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀπευθύνουσι τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβὰς.

Δεδειγμένης δὴ τῆς διαφορᾶς, ἣ διαφέρει μουσικὴ λογι-κῆς, λοιπὸν ἂν εἴη κακεῖνα λέγειν, ὅτι τὸ μὲν τῷ Φωνῆς μέλῳ, λέγω δὲ οὐ τῷ ᾠδῆς, ἀλλὰ τῷ ψιλλῆς, καὶ ἡδέ-ως διαλίθῃ τὴν ἀκοήν. εὐμελὲς λέγοι' ἂν, ἀλλ' οὐκ ἔμμελές· ἡ δ' ἐν τοῖς χρόνοις τῷ μορίων συμμετρίᾳ ἔχουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὐρυθμῳ, ἀλλ' ἐκ ἐνρυθμῳ. ²¹ πῇ δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων, ταῦτα κατὰ τὸ οἰκεῖον καιρὸν ἐρῶ. Νυνὶ δὲ τὰ ἀκόλoutha ἀποδεῖναι πειράσομαι, πῶς ἂν γένοιτο λέξις πολυλική ²² παρὰ τὴν σύνθεσιν, ἡδύνουσα τὴν ἀκρόασιν, κατὰ τε τὰ μέλη τῶν φθόγων, καὶ κατὰ τὰς συμμετρίας τῶν ῥυθμῶν, καὶ κατὰ τὰς ποικιλίας τῶν μεταβολῶν, καὶ κατὰ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις· ἐπειδὴ ταῦτα ὑπεθέ-μην τὰ κεφάλαια.

²¹ Πῇ δὲ διαφέρουσιν.] Codex Colb. fanè displicet. Sed hanc rem duabus
Πῇ δὲ διαφέρει ταῦτα, κατὰ τὸν ; nec postremis Sectionibus fusiùs tractat.

²² Παρά

Τ Μ Η Μ Α ΙΒ'.

Πολυλικὴ λέξις πῶς τῇ συνθέσει τὴν ἀκρόασιν ἡδύνει.

Οὗτ' ἅπαντα πέφυκε τὰ μέρη τῆς λέξεως ὁμοίως διαλίθεναι τὴν ἀκοήν· ὥσπερ ἐδὲ τὴν ὁρατικὴν αἰσθησιν

¹ Οὐχ ἅπαντα.] Conjunctionis ellipsis similis, supra quoque notata est ad Sect. 2. Ἡ σύνθεσις ἐστίν. Pro sequenti autem ὁμοίως, in Aldinâ editione spatium esse vacuum, propter tachygraphi-

cum compendium à librariis ignoratum, adnotat Henricus Stephanus Schediasmatum libro 2. cap. 14. Idem de aliis tribus locis ibidem adnotat: quorum primus extat infra, Sect. 14. δύ-

1

ναίαι

Quod idem solet etiam numeris accidere. nam oratio soluta neque nominis neque verbi ullius tempora, vi illata, perturbat, vel loco movet: sed & longas & breves syllabas, sicuti à naturâ acceperit, easdem conservat. Has verò rythmicorum & musicorum scientia, minuendo augendoque immutat, ita ut sæpissimè in contraria deventum sit: etenim syllabis non exigit tempora, sed temporibus syllabas.

Ostenso jam, quâ differt à sermone communi Musica, restat ea quoque à nobis ut dicantur; quod vocis modulatio, (non quæ in cantu versatur, dico, sed quæ ad nudam solutamque orationem pertinet) etiam si auribus nostris se suaviter insinuat, canora jure vocari possit, non autem cantus: quæ verò in partium orationis temporibus, habitâ proportionem, ad mensuram versuum lyricorum se exigit, numerosa itidem, non tamen numeris adstricta. Quænam verò sit earum differentia, suo dicetur loco. Sed jam quæ ordine sequuntur, ea mihi curæ erit exponere; quali nempe verborum compositione ita illuminetur oratoria dictio, ut ea tam vocum modulatione, quàm numerorum æquabilitate, variis adeò mutationibus, & decoro rei subjectæ accommodato, nostris auribus jucundam afferat delectationem. Hæc enim capita mihi explicanda proposui.

²² Παρὰ τὴν σύνθεσιν.] Παρ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν, Reg. 1. & Colb.

SECTIO XII.

Quâ compositione oratoria civilisque dictio, audientie grata sit & jucunda.

NON omnes à naturâ solent orationis partes eadem ratione auditum afficere; sicuti neque visum ea omnia,

οἱ αἰσθηταὶ δὲ ἐκ ὁμοίας κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἔπαινον. secundus, Sect. 15. πλὴν ἐκ ὁμοίας: tertius, Sect. 21. ἐκ ὁμοίας αὐτὰ συνθεσμεν. Rursus eandem edit. Ald. eo in loco qui suprà existat Sect. 6: Οὐ γὰρ δὲ

πάντα γὰρ μετὰ πάντων τινέμενα, ὁμοίως ἀνίσχυει διακρίνειν τὰς ἀκοάς: pro ὁμοίως, habere ἔν, per ejusdem compendii ignorancem, adnotat ibidem idem Stephanus. Sylburg.

G

² Τεταχίον

αἰσθήσιν τὰ ὁράϊα πάντα, οὐδὲ τὴν γευσικὴν τὰ γευσά,
οὐδὲ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις τὰ κινῆντα ἐκάστην. ἀλλὰ καὶ
γλυκαίνεισιν τινες αὐτὴν ἥχοι, καὶ πικραίνεισιν καὶ τραχύνε-
σι, καὶ λεαίνεισιν, καὶ πολλὰ ἄλλα πάθη ποιῶσι περὶ αὐτήν.
Αἰτία δὲ ἦτε τῶν γραμμάτων φύσις, ἐξ ὧν ἡ φωνὴ συνέ-
στηκε, πολλὰς καὶ διαφορὰς ἔχουσα δυνάμεις, καὶ ἡ τῶν
συλλαβῶν πλοκὴ παντοδαπῶς σχηματίζομένη. Τοιαύ-
την δὴ δυνάμιν ἐχόντων τῶν τῆς λέξεως μορίων, ἐπεὶ δὴ
μεταθεῖναι τὴν ἐκάστη φύσιν οὐχ οἷόν τε, λείπειται τῇ μίξει
καὶ κράσει καὶ παραθέσει συκρύνειν τὴν παρακολουθεῖσαν
αὐτῶν τισιν ἀτοπίαν, ² τραχέσι λεῖα μίσγοντα, καὶ σκλη-
ροῖς μαλακά, καὶ κακοφώνοις εὐφωνα, καὶ δυσεκφόροις
εὐπρόφορα, καὶ βραχέσι μακρά, καὶ τὰλλα ἢ αὐτὸν
τρόπον εὐκαίρως συνιθῆναι, καὶ μήτε ὀλιγοσύλλαβα πολ-
λὰ ἐξῆς λαμβάνοντα· κόπτειν γὰρ ἡ ἀκρόασις μήτε πο-
λυσύλλαβα πλείω τῶν ἱκανῶν, μηδὲ δὴ ὁμοιότονα παρ'
ὁμοιοφώνοις, μηδ' ὁμοιόχρονα παρ' ὁμοιοχρόνοις. Χρὴ δὲ καὶ
τὰς πτώσεις τῶν ὀνομαστικῶν ταχὺ ³ μεταλαμβάνειν ⁴ μη-
κυνομένου γὰρ ἐξωτὴ μερίει, πάνυ προσίσταται ταῖς ἀκοαῖς
καὶ τὴν ὁμοιότητα διαλύειν, συνεχῶς ὀνομάτων τινῶν ἐξῆς
τιθεμένων πολλῶν ῥημάτων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, ἢ κό-
ρον ⁵ φυλαττόμενον σχήμασιν τε μὴ τοῖς αὐτοῖς ⁶ δια-
μένειν, ἀλλὰ θάμνα μεταβάλλειν, καὶ τρόπους μὴ τὰς
αὐτὰς ἐπιεσφύρειν, ἀλλὰ ποικίλλειν· μηδὲ δὴ ἀρχεσθαι
πολλάκις ἀπὸ τῶν αὐτῶν, μηδὲ λήγειν εἰς τὰ αὐτὰ, ὑπερ-
τείνοντα ἢ ἐκείναις καιρόν.

Καὶ

² Τραχέσι, λεῖα.] Fabius idem præcipit, lib. 9, cap. 4. *Miscendi sunt pedes, curandæque ut sint plures qui placeant, et circumfusi bonis deteriores lateant. Nec verò in literis syllabisque natura mutatur, sed refert, quæ cum quâ optime coeat.*

³ Μεταλαμβάνειν.] Corripere, συ-
σπάζειν, seu ἀλλάσσειν. Paulo post

pro πολλῶν ῥημάτων, πολλῶν τε for-
san legendum, commate post τιθε-
μένων posito: seu, ἐξῆς τιθεμένων
πολλῶν, ῥημάτων τε, καὶ τῶν. Ita enim
legenti omnia multo erunt clariora.

⁴ Μηκυνομένου.] Quale istud po-
etæ Dithyrambici, Ἑρμοκαϊκόξαν-
θο, ab Aristotele prolutum: ideo-
que illud Pacuvii reprehendit Fa-
bius:

Nereï

nia, quæ adspæctu sentiuntur; neque gustandi facultatem, quæ gustu percipi possunt; nec alios sensus, quæ singulos eorum movent. etenim ex sonis alii deliniunt, alii etiam exacerbant aures nostras, suâque asperitate perstringunt, alii molliunt, & varios omnino affectus excitant. Cujus rei causa est, tam literarum natura è quibus vox constituitur, quæ multas variasque potestates habet, quàm multiplex syllabarum copulatio, diversis modis conformata. Cùm eam itaque vim habeant orationis partes, nec in nostrâ potestate sit earum naturas immutare, superest ut mixturâ, temperatâ positione, ac situ asperitatem, earum nonnullis quæ videtur inesse, occultemus; levia miscentes asperis, duris mollia, sonora malè sonantibus, prolato facilia difficilioribus, longa brevibus, cæteraque omnia pari ratione concinnè componentea, ut neque paucarum syllabarum dictiones multas ordine assumamus, (nam inde offenduntur aures nostræ) neque plures ex polysyllabis, quàm necesse sit, aut quæ sunt ejusdem accentûs, aut temporum similium. Quin & nominum casus subinde oportet correptos dare: nam plus æquò producti in longitudinem, gravissimè auribus insultant: similia etiam ne occurrant, cavendum est, multis inter se nominibus ordine, aut verbis, reliquisve orationum partibus, temerè coniectis, vitandæ satietatis gratiâ. Nec iisdem loquendi formulis immorandum, quas subinde nos debemus mutare; nec iisdem continuò, sed variis figuris utendum est; neque principia sunt ab iisdem sæpius sumenda, nec cum similibus definendum, observata utriusque opportunitate.

Nemo

Nerei

Repandirostrum incurvicervicum pecus.

Mox verò *περὶ ἀνίας* Colb: atque ita *Antiquit.* lib. 1mo, *περὶ ἀμυναί* eodem sensu habet codex Vat: ubi de scriptis parum elegantibus agit Dionysius, pari usus locutione; *μοροσιδεῖς ἐκείναι τε καὶ ταχὺ πρὸς ἀμυναί τοῖς ἀχούουσιν.*

⁵ *φυλατρίμενοι*] Reg. 1. & 2.

φυλατρίμενοι numero plurali, atque ita in præcedentibus maluerim; quanquam infra singulari quoque utatur.

⁶ *Διαμύνειν.*] Forfan legendum *ἐνδιαμύνειν.* Sylburg. † Ita *διαλέβειν* apud Lucianum in *de Conscrib. Hist.* quanquam Marcius *ἐνδιατρέβειν* maluerit: *τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διαλέβειν.*

G 2

7 T 1

Καὶ μὲν οἱ μετὰ ταῦτα παραγγέλλειν, ὡς ἡδονῆς αἷτια διὰ παντὸς ἐσόμενα, ἢ τὸ ναιμίον ὀχλήσεως οὐχ οὕτως ἀνόητός εἰμι. οἶδα γὰρ ἐξ ἀμφοῖν γινόμενῃν πολλάκις ἡδονὴν, τολῆ μὲν ἐκ τῶν ἀνομοίων, τολῆ δὲ ἐκ τῶν ὁμοίων. ἀλλ' ἐπὶ πάντων οἶμαι δεῖν ἢ καὶ ῥὸν ὁρᾶν. οὐτὸ γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀηδίας κράτιστον μέτρον. Καί τοι δὲ οὐτε ῥήτωρ οὐδεὶς, οὐτε φιλόσοφος⁸ εἰς τόδε χρόνον τέχνην ὥρισεν. οὐδ' ὅσπερ πρῶτον ἐπεχειρήσῃ περὶ αὐτῆς γράφειν, ⁹ Γοργίας ὁ Λεοντίνος, ἐδ' ὅ, τι λόγος ἄξιον ἔγραψεν· οὐδὲ ἔχει φύσιν τὸ πρᾶγμα¹⁰ εἰς καθολικὴν καὶ ἐντεχνόν τινα περὶ λήψιν πεσεῖν· ἐδ' ὅλως ἐπισημὴ θηραλός ἐστιν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξη. Ταύτην δὲ οἱ μὲν ἐπὶ πολλῶν καὶ πολλάκις γυμνάσαντες, ἄμεινον τῶν ἄλλων, εὐρίσκουσιν· οἱ δὲ ἀνάσκηλον ἀφέντες,¹¹ σπανιώτερον, καὶ ὥσπερ ἀπὸ τύχης.

Ἰνα δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἴπω, ταῦτ' οἶμαι χρῆναι φυλάττειν ἐν τῇ συνθέσει, ἢ μέλλοντα διαθήσειν τὴν ἀκοὴν ἡδέως· τὰ εὐμελῆ καὶ εὐρυθμα καὶ εὐφωνα ὀνόμαζα, ὅφ' ὧν γλυκαίνειαι τε καὶ μαλατίζεσθαι, καὶ τὸ ὅλον οικείως διαλίσθαι ἢ αἰσθησις, ταῦτα ἀλλήλοις συναρμόττειν, ἢ τὰ μὴ τοιαύτην ἔχοντα φύσιν ἐκκαταπλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις¹² αὐτὴν γοητεύειν, ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοπεῖσθαι τὴν τέτων ἀηδίαν· οἶόν τι ποιεῖσιν οἱ φρόνιμοι¹³ στρατηλάται κατὰ τὰς τάξεις τῶν
στρατιῶν

⁷ Τὸν καιρὸν ὁρᾶν.] Πάντα γὰρ καιρῶν καλὰ, ut ait Sophocles in *Oedipo Tyranno*. Vide hac de re quid scripsit Quintilianus, lib. 11. cap. 1.

⁸ Εἰς τόδε χρόνον.] Εἰς τὸ λίσσιν τέχνην ὥρισεν, ita Reg. 1. & Colb. iidem codices mox πρῶτον ἐπιχειρήσει.

⁹ Γοργίας.] Rhetor & Sophista, ex oppido Siciliæ Leontino: qui de omni re quæcunque in disce-

ptationem quæstionemque vocaretur, se copiosissimè dicturum profitebatur; isque princeps ex omnibus ausus est in conventu poscere, quâ de re quisquis vellet audire. cui tantus honos habitus est, ut Delphis aureâ donaretur statuâ. *Centum et septem complevit annos; neque unquam, ut ait Cicero, in suo studio atque opere cessavit.*

¹⁰ Εἰς καθολικὴν.] Observa hanc vocem καθολικὴν, apud Theologos satis

Nemo autem arbitretur me hæc in universum præcipere, tanquam perpetuò essent delectationem, alia verò molestiam, allatura: non sum adeò demens. Novi etenim ex utrisque sæpe conflata voluptatem, modò ex dissimilibus, modò similibus; sed rerum opportunitatem præcipuè advertendam esse censeo: est enim tam jucundi, quàm injucundi mensura præstantissima. nec tamen aut rhetorum quispiam, aut philosophorum, huc usque *Opportunitatis* artem definivit; neque ipse Gorgias Leontinus, qui primus de eà scribere aggressus est, quicquam alicujus momenti protulit. Neque ita sanè res est à naturâ comparata, ut in generalem possit atque artificiosam comprehensionem cadere. nullâ etenim omnino scientiâ, opinione duntaxat, percipi potest *Opportunitas*. Quâ in re quicumque diu & frequentissimè se exercuerunt, eam aliis multo felicitiùs adinveniunt; dum ii contra, qui inexercitatum omisere, longè longèque rariùs, idque non nisi fortuitò, assequuntur.

Ut verò & de cæteris pariter loquar, hæc illi in collo-catione observanda censeo, qui auribus placere studeat: ut verba suavi modulatione temperata, numerosa, ac sonora, quibus egregiè delinitur audiendi sensus, & summa voluptate perfunditur, sibi invicem connectat; aut si quorundam ea non fuerit natura, potentioribus passim immisceat, quæ valeant aures nostras miris affectibus exercere; ut illorum venustate

fatis celebrem; neque enim ab ullo antiquiore faciliè reperiens. Sed Ciceronem adeamus, lib. primo de Oratore. *Est definitio earum rerum, quæ sunt ejus rei propriæ, quam definire volumus, brevis & circumscripta quædam explicatio. Opportunitatis verò, ut ipse scribit eodem libro, nulla est definitio: Quod tamen unum id esse, quod tradi arte non possit.*

¹¹ Σπανιώτιστον.] In vulgatis editionibus scriptum est σπανιότατον,

rariorem. nostrum adverbium (πανιότιστον, meliùs quadrat ad præcedens ἀμεινον. Sylburg.

¹² Αὐτὴν γοητεύειν.] Τὴν αἰσθησιν, audiendi sensum.

¹³ Στρατηλάται.] Fortasse ad hos poetæ versus, Iliad. δ. γ. 297. alludit:

Ἰππῆας μὲν πρῶτα καὶ ἰσθλὰς,
Ἐκὼ ἔμιν πολέμοιο κακὸς δ' ἰς
μάσσω ἱλασσι.

Eadem usus est similitudine & Cicero in de claris Oratoribus:

στρατευμάτων. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι συγκρύπτουσι τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ, καὶ γίνεσθαι αὐτοῖς οὐδὲν τῆς δυνάμεως μερ^Θ ἄχρηστον. ¹⁴ Διαναπαύειν τε καὶ ταυλότῃά φημι δεῖν, “μεταβολὰς εὐκαίρους εἰσφέρουσα. καὶ γὰρ ἡ μεταβολὴ “παντὸς ἔργ¹⁵ χρημα ἡδύ. Τελευταῖον δὲ, ὃ δὴ καὶ πάντων ἐςὶ κράτιστον, οἰκείαν ἀποδιδόναι τοῖς ὑποκειμένοις καὶ πρέπασαν ἀρμοσίαν. Δυσωπεῖσθαι δὲ ἐδὲν οἶμαι δεῖν, οὔτε ὄνομα, οὔτε ῥῆμα οὔτ’ ἐπιέτραπται μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέεσθαι. ¹⁶ οὐδὲν γὰρ ἔτω ταπεινὸν, ἢ ῥυπαρὸν, ἢ μισαρὸν, ἢ ἄλλην τινὰ δυσχέρειαν ἔχον ἔσσεσθαι φημι λόγ¹⁷ μόριον, ὃ σημαίνειαί τι σῶμα ἢ πρᾶγμα, ὃ μηδεμίαν ἔξει χώ-
ραν ἐπιηδεῖαν ἐν λόγοις.

Παρακελεύομαι δὲ ἐν τῇ συνθέσει πειθεύοντες ἀνδρείως πάνυ καὶ τεθαρρῆχότως αὐτὰ ἐκφέρειν, Ὅμηρῳ τε παρα-
δείγματι. ¹⁷ χρωμένους, παρ’ ὧ καὶ τὰ εὐτελέστατα κεῖται τῶν ὀνομάτων καὶ Δημοσθένει, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν ὀλίγον ὕπερον μνησθήσομαι, καθ’ ὃ, τι ἂν ἀρ-
μότῃ περὶ ἐκάστ¹⁸. Ταῦτά μοι περὶ τῆς ἡδεῖας εἰρήσθω
συνθεσεως, ὀλίγα μὲν ὑπὲρ πολλῶν θεωρημάτων, ἱκανὰ
δὲ, ὡς κεφάλαια, ¹⁸ εἶεν.

T M H M A

*Omnia veniebant Antonio in men-
tem; eaque suo quaeque loco, ubi
plurimum proficere & valere possent,
ut ab imperatore equites, pedites,
levis armatura; sic ab illo in max-
ime opportunis orationis partibus, col-
locabantur. Hanc adeo instruendi
exercitus peritiam à Xenophonte
habes laudatam, lib. nono In-
stitutionis: Ἀναπλῆχθίσης δ’ ἔτι
τῆς φάλαγγος, ἀνάστη τὸς πρώτους*

*αἰετους εἶναι, καὶ τὸς τελευταίους, ἐν
μέσῳ δὲ τὸς κακίους τίταχθαι.*

¹⁴ Διαναπαύειν.] 1 Reg. 2. &
Colb. melius fortasse διαπαύειν τε
τὴν ταυλότῃα.

¹⁵ Χρημα ἡδύ.] Idem in *Epist.*
ad *Pompeium*, ἡδύ χρημα ἐν ἰσο-
ρῖαις, γραφῆς μεταβολή. & *Euri-*
pides in *Oreste*, Μεταβολὴ πάντων
γλυκύ.

¹⁶ Οὐδὲν γὰρ ἔτω.] Quo igitur
sensu

venustate atque gratiâ, hisce asperis injucundisque quasi velum obtendatur. id quod ordinibus instruendis prudentissimi imperatores facit. Etenim infirmiora solent illi fortioribus occultare; quo fit, ut nulla copiarum pars inutilis reddatur. Aio etiam ab iterationibus esse abstinendum, & commodas mutationes inferendas. Est enim in omni re varietas gratissima. Postremò, ut propria rei subjectæ atque accommodata, (quod omnium præstantissimum est) structura adhibeatur. Nullum præterea de sede aut nomen, aut verbum cum dedecore moveri debere arbitror: nec ideo committendum, ut quæ pudorem incutiant, eloquamur. Nam ne ullam quidem adeò humilem, aut sordidam, aut impuram, aut aliâ quâvis asperitate præditam, fore dico orationis particulam, quâ corpus aut res notatur, quin commodum in sermone nostro locum habitura sit.

Moneo porrò atque hortor, ista ut omnia in oratione componendâ securi, nullâ omnino dubitatione, scriptoribus efferant, Homeri exemplum securi, apud quem vocabulorum quæque etiam vilissima reperiuntur; nec non Demosthenis, ac Herodoti, aliorumque; quibus de singulis paulò inferiùs, quantum ad institutum faciat, dicetur. Hæc verò de jucundâ compositione dicta sunt, pauca sanè de multis doctrinis, sed quæ capitulum loco satis ampla videri possint.

SECTIO

sensu sunt hæc Petronii intelligenda? *Effugiendum est ab omni verborum, ut ita dicam, vilitate, Et sumendæ voces à plebe submotæ, ut fiat,*

Odi profanum vulgus, Et arceo. Videtur Dionysio contraria præcipere, & prorsus repugnantia. Neque enim satis erit dixisse, hæc

præcepta ad poetam solummodo pertinere.

¹⁷ *Χερμύτης.*] Hoc loco nym- rum mutavit, superiùs singulari usus; sed quod adnotandum est, *Χερμύτης* habent Reg. 1.2. & Colb.

¹⁸ *ΕΙΣ.*] Wolfius pro *ΕΙΣ*, legit *ΕΙΣΑΙ*. Sylburg. † Particula *ΑΙ* de- siderari ante *ΕΙΣ* videtur.

ΤΜΗΜΑ ιγ'.

Καλὴ πῶς γίνεσθαι ἢ τῆς λέξεως, καὶ τῶν κῶλων ἀρμονία.

ΚΑΛΗ δὲ ἀρμονία πῶς γένοιτ' ἂν, εἴ τις ἔροισι, ἢ ἐκ ποίων θεωρημάτων, ἢ ἄλλως πως μὰ Δία Φαίην ἂν, οὐκ ἐξ ἄλλων τινῶν, ἢ ἐξ ὧν περ ἡδεῖα. τὰ γὰρ αὐτὰ ποιητικὰ ἀμφοῖν, ¹ Μέλῳ εὐγενές, ῥυθμὸς ἀξιωματικός, Μεταβολὴ μεγαλοπρεπής, ² τὸ πᾶσι τούτοις παρακολουθεῖν Πρέπον. ὥσπερ γὰρ ἡδεῖά τις γίνεσθαι λέξις, ἔτω καὶ γενναία τις ἑτέρα· καὶ ῥυθμὸς ὥσπερ γλαφυρός τις, ἔτω καὶ σεμνὸς ἕτερος· καὶ τὸ μεταβάλλειν ὥσπερ χάριν ἔχει τινα, οὕτω καὶ πιθανόν. τὸ δὲ δὴ πρέπον εἰ μὴ τῷ καλῷ πλεῖστον ἔχει μέρος, σχολῇ γ' ἂν ἄλλος τινός. Ἐξ ἀπάντων δὴ Φημι τέτων ἐπιηδεύεσθαι δεῖν τὸ καλὸν ἐν ἀρμονίᾳ λέξεως, ἐξ ὧν περ καὶ τὸ ἡδύ. Αἰτία δὲ κατ' ἀρχαῖαν, ἢ τε τῶν γραμμάτων φύσις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν δύναμις, ἐξ ὧν πλέκεται τὰ ὀνόματα· ³ Ὑπὲρ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λείπειν, ὥσπερ ὑπεσχόμην.

ΤΜΗΜΑ

¹ Μέλῳ εὐγενές.] Codex Colbertinus εὐμελές, & paulo post ἀκολουθεῖν, pro composito παρακολουθεῖν. sed priore periodo lego, εἴθ' ἐξ ἄλλων τινῶν. Ita concinnior erit structura.

² Τὸ πᾶσι.] Diction ἀσύνηλον celeritatem exprimit, aut oratio-

ni etiam conciliat venustatem: hoc tamen loco copulam καὶ fortasse infertam malueris καὶ τὸ πᾶσι. Vide initium Sectionis undecimæ: eadem ferè habet Dionysius in libello Περὶ τῆς Δημοσθένους διονότητος, sed locus corruptus est, pag. 192, edit. Sylb.

ἔνδεκα

SECTIO XIII.

Quibus præceptis pulcra efficiatur orationis membrorumque Structura.

PULCRA verò Structura quomodo efficiatur, interroganti, aut quibus ex præceptis, non aliunde equidem, aut ex alijs herculè responderem, quàm quibus fit jucunda. Nam eadem utrumque constituunt, Concentus nobilis, Numericum dignitate graves, magnifica Permutatio, & hæc omnia quod consequitur, Decorum. Quemadmodum enim jucunda quædam fit oratio, ita & alia generosa: & numerus ut alius politus est, ita alius gravis: sua etiam ut permutationi inest gratia, ita & suadendi facultas. Jam verò si maximam pulcritudinis partem Decorum non habuerit, nedum alius rei cujuspiam particeps futurum est. Ex his itaque omnibus conficiendam arbitror Structuræ orationis pulcritudinem, unde etiam constituitur jucunditas. Est autem & hoc loco causâ tam literarum natura, quàm potestas syllabarum, è quibus componuntur vocabula. Sed de his jam tempus est, ficuti pollicitus sum, dicendi pauca.

SECTIO

Εὐρίσκε δὴ (ὁ Δημοσθένης) τὰ μὲν αὐτὰ ἀμφοτέρων (κάλλος καὶ ἡδονή) ὅλα αἰτία, τὰ μέλη, καὶ τὰς ῥυθμῆς, καὶ τὰς μεταβολὰς, καὶ τὸ παρακολουθεῖν ἅπασιν αὐτοῖς, παραίτιον. Quid sit παραίτιον hoc loco, ignotum est: lego itaque, sensu postulante, τὸ πρέπον, ut hic lo-

cus indicat.

³ Ταῦτα ὑπὲρ ὧν.] Primam hanc vocem nec Reg. i. nec Colb. agnoscunt; & commodè satis, Hudsono judicante, abesse potest. Auctoritate veterum exemplarium è contextu ejeci.

⁴ Γράμματα.

ΤΜΗΜΑ ΙΔ'.

Φωνῆς σοιχεῖα τὰ γράμματ' αὐτῶν ἢ φύσις
διάφορον.

ἈΡΧΑΙ' ἔτι οὖν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρετος
Φωνῆς, αἱ μὴκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, αἷς καλῶ-
μεν σοιχεῖα καὶ γράμματ' αὐτῶν γράμματ' αὐτῶν, ὅτι γραμ-
μαῖς τισι σημαίνειται σοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα Φωνὴ τὴν
γένεσιν ἐκ τῶν λαμβάνει πρῶτον, καὶ τὴν διάλυσιν
εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. Τῶν δὲ σοιχείων τε καὶ
γραμμάτων οὐ μία πάντων φύσις, διαφορὰ δὲ αὐτῶν.
Πρώτη μὲν, ὡς Ἰ. Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἀποφαίνειται,
καθ' ἣν τὰ μὲν Φωνὰς ἀπολεῖ, τὰ δὲ ψόφους Φωνὰς
μὲν, τὰ λεγόμενα Φωνήεντα ψόφους δὲ, τὰ λοιπὰ πάν-
τα. δευτέρα δὲ, καθ' ἣν τῶν Φωνήεντων αὐτὰ μὲν καθ' ἑαυ-
τὰ ψόφους ὁποῖας δὴ τινὰς ἀπολεῖν πέφυκε, ῥοῖζον,
ἢ συριγμὸν, ἢ ἀποπίυσμον, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων
δηλωτικὰ αὐτὰ δὲ ἐξ ἑαυτῶν ἀπάσης ἀμοῖρα Φωνῆς καὶ ψόφου, καὶ
ἐκ οἷά τε ἡγεῖσθαι καθ' ἑαυτὰ, ταῦτα μὲν ἀφ' ὧν τινες
ἐκάλεισαν, θάτερα δὲ ἡμίφωνα. Οἱ δὲ τριχῇ νείμαντες
ταῖς

¹ Γράμματ' αὐτῶν.] Ita etiam ex li-
nentura contractam esse literam
arbitratur Jul Scaliger.

² Λαμβάνει πρῶτον.] Cum mox
τελευταίαν sequatur adjectivum,
πρῶτον hoc loco legendum arbi-
tror.

³ Ἀριστόξενος.] Hujus viri sen-
tentiam profert Dionysius in li-
bello περὶ διωότητος Δημοσθ. de
ἡγέμενον pedis ortu. Erat autem
Musicus peritissimus tempore A-
lexandri regis, Tarento natus Ita-

liae oppido, sed Mantinea plurimam ætatis partem degit. Musica grammaticen subjectam putavit, utriusque rei præceptor. *Facis rationem, inquit Fabius, dividit in ῥυθμον, ἔσ' μέλον ἡμίφωνον: quorum alterum modulatione, alterum canere ac sonis constat.*

⁴ Τῶν Φωνήεντων.] Lege *ὁμιλίαν*, sensu postulante.

⁵ Ψόφους.] Eadem ferè habet, & fortasse à Dionysio mutuata, Sextus Empiricus: *καὶ ἡμίφωνα μὲν,*

SECTIO XIV.

Vocis elementa esse literas; quarum naturæ differentes ostenduntur.

PINCIPIA itaque humanæ articulatæque sunt vocis, quæ divisionem ulterius non admittunt; quæque elementa vocamus & literas. Literæ appellantur, quia lineis quibusdam exprimuntur; elementa, quia primam ex his originem vox omnis sumit, extremoque in ea se resolvit. Est autem non una omnium elementorum literarumque natura; sed variz differentiz. Prima est, quemadmodum tradit Aristoxenus Musicus, quâ voces literæ aliæ, aliæ sonos tantum conficiant: voces ex vocalibus, è reliquis formantur soni. Secunda verò, quâ consonantium quædam per se sonos qualescunque soleant edere, veluti stridorem, aut sibilum, aut quo nostra exprimitur averfatio, & quæcunque istiusmodi sonos indicant; quædam autem omnis vocis & soni expertes, ne possunt quidem omnino per se voce pronuntiari: has nonnulli mutas appellârunt, illas semivocales. Quidam verò triplici divisione institutâ primarum vocis potestatum, vocales appellârunt, quæ tam per se, quàm cum aliis

μῖν, ὅσα δι' αὐτῶν ῥοίζον, ἢ σιγ-
μὸν, ἢ μυσμὸν, ἢ τινὰ παραπλήσιον
ἦχον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἀπολειπὼν
πεφυκότα. Ex hoc loco Dionysii
pro σιμὸν, συρσμὸν corrige.

⁶ Poίζον.] Genitivo casu legendum videtur, ῥοίζῃ, ἢ συρσμῷ, ἢ ἀποπνυσμῷ: aut pluraliter, ῥοίζων, ἢ συρσμων, ἢ ἀποπνυσμων. Significatur autem his nominibus literæ ς, σ, π, cum cognatis β, φ. Nam in his quoque, etiam si non accedat vocalis ulla, φωνῆς τινος seu ἤχου σημασία est. Wolsium quoque gig-

nendi casu legisse ῥοίζων, monuit me Hoeschellius meus. *Sylburg.*

Ibid. Poίζον.] Si gignendi casu cum Wolsio legas, pendeant necesse est à voce δηλωτικά; sin ὡς inferas ante ῥοίζον, nullâ casuum mutatione opus erit. Atque haud scio, an per se etiam sana sententia sit, *Appositione*, ut loquuntur Grammatici, connexa. Sed monendus est lector, codices Reg. 2. & Colb. mox ἀποπνυσμὸν exprimere; quæ lectio fortasse verior.

1

7 Τετ.

τάς πρώτας τε καὶ σοχειώδεις φωνῆς δυνάμεις, φωνή-
 ενῖα μὲν ἐκάλεσαν, ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ φωνεῖται, καὶ μεθ'
 ἑτέρων, καὶ ἔστιν αὐτοτελῆ· ἡμίφωνα δὲ, ὅσα μετὰ μὲν τῶν
 φωνηέντων κρεῖττον ἐκφέρεται, καθ' ἑαυτὰ δὲ χειρόν τε καὶ
 οὐκ αὐτοτελὴς· ἄφωνα δὲ, ὅσα οὔτε τὰς τελείας, οὔτε τὰς
 ἡμιτελείας φωνὰς ἔχει καθ' ἑαυτὰ, μεθ' ἑτέρων δὲ ἐκφω-
 νεῖται.

Ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν ὅστις ἔστιν, οὐ ῥᾶδιον εἰπεῖν ἀκρι-
 βῶς· ἐπεὶ πολλὴν παρέσχε καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀπορίαν
 τὸ πρᾶγμα. Οἱ μὲν γὰρ ᾤθησαν εἶναι ⁷ τριακαίδεκα
 τὰ πάντα τῆς φωνῆς σοχειᾶ, καλεσκευᾶσθαι δὲ τὰ λοι-
 πὰ ἐκ τέτων· οἱ δὲ, καὶ τῶν ⁸ εἰκοσιεσσάρων, οἷς χρώ-
 μεθα νῦν, πλείω. Ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ τέτων θεωρία
 Γραμματικῆς τε καὶ ⁹ Μελικῆς, εἰ βέλτερά τις, καὶ Φι-
 λοσοφίας οἰκειοτέρα· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μῆτε ἐλάττω τῶν κδ',
 μῆτε πλείους ὑποθεμένοις, δεικνύναι τὰς τῆς φωνῆς ἀρ-
 χὰς, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐτῇ λείπειν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ
 τῶν φωνηέντων ποιησαμένοις.

Ἔστι δὲ ταῦτα ⁷ ἀριθμὸν ζ'. δύο μὲν μα-
 κρὰ, τό τε η καὶ τὸ ω· ¹⁰ δύο δὲ βραχέα, τό τε
 ε, καὶ τὸ ο· τρία δὲ, ¹¹ δίχρονα, τό τε α καὶ τὰ ι καὶ τὸ υ, α
 καὶ

⁷ Τριακαίδεκα.] Pro τριακαί-
 δεκα legendum videtur ικαίδεκα,
 sexdecim. Nam, ut Plinius tra-
 dit, lib. 7. cap. 56: Cadmus olim
 ἐ Phœnicie in Græciā intulit
 literas sedecim numero, A, B, Γ,
 Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ,
 Σ, Τ, Υ: quibus post à Palame-
 de, Simonide, Epicharmo, additæ
 sunt literæ compositæ; duæ voca-
 les, η & ω: tres semivocales,
 ζ, ξ, ψ: tres mutæ aspiratæ,
 θ, χ, φ. Siquis τριακαίδεκα re-
 tinendum putet, è sedecim paulo
 ante numeratis demendæ erunt

medii generis mutæ, β, γ, δ.
 Sylburg.

⁸ Εἰκοσιεσσάρων.] De literis
 passim multi multa scripsere;
 easque à Phœnicibus in Græciā
 devenisse, Cadmi ministerio, tra-
 ditum est. Josephus contra Apio-
 nem, non longè ab initio: παρὰ
 Φοινίκων καὶ Κάδμου σιμνύνοισι μαθεῖν.
 unde Timon Philiatus, Φοινικὰ
 (γῆμα) Κάδμου: & Lucanus:

*Phœnicis primi, fama si creditur,
 ausi*

*Manfuram rudibus vocem signare
 figuris.*

Quot

aliis conjunctæ, vocem edunt absolutam, semivocales verò, quæ melius cum vocalibus efferuntur, per se deterioris soni, nec jam perfecti: mutas denique, quæ neque perfectam per se vocem neque imperfectam habent, sed cum aliis unà pronunciantur.

Literarum numerum, qui sit, non adeò facile est exactè dicere: est enim quæstio, quæ difficultate pænè inextricabili vetustiores ante nos satis exercuit. Nonnulli vocis elementa omnia esse tredecim numero putaverunt, & ex his constitui reliqua; alii autem viginti quatuor, quibus hoc tempore nos utimur, & eo etiam plura. Sed de his instituta consideratio, grammaticæ multò magis, metricæque facultati, aut etiam, ut quidam volunt, philosophiæ familiaris est & propria; nobis quidem sufficit, neque pauciores viginti quatuor, neque plures admittentibus literas, principia vocis, & quæ ei accidunt, enarrare, initio à vocalibus factò.

Sunt autem numero septem: duæ quidem *Vocales*. longæ, η & ω, totidem breves, ι & ο, tres verò communes α, ι, υ, quæ & producuntur & corripuntur;

Quot verò Cadmus Græciæ intulerit, omninò dubium est: Aristoteles fuisse duodeviginti, videtur indicare; dum totidem, Plinio teste, *priscas* vocat. Postea Palamedis ingenio, Epicharmi atque Simonidis, ad numerum viginti quatuor auctæ sunt; quas barbaris adeò hisce vocabulis, Κραῖξι, χθύπη, φλεμῶ, δροψ, è veteribus nonnulli exprimebant, ut esset τοιχειώλικη τῶν παιδῶν διδασκαλία.

9 Μίτρικῆς.] Gellius lib. 16, cap. 18. *Est & alia species Geometriæ, quæ appellatur μίτρικη: per quam syllabarum longarum, & brevium, & mediocrium junctura & modus congruens cum prin-*

cipiis Geometriæ, aurium mensura examinatur. Hanc etiam disputationem Aristoteles arti metricæ adjudicat, in περὶ Ποιητικῆς cap. 20: ἀλλὰ καὶ τῶν διερωτῶν τὰς διαφορὰς, τῆς Μίτρικῆς ἐστὶ.

10 Δύο δὲ βραχέα.] Hoc membrum, δύο δὲ βραχέα. τό τε ι, καὶ τὸ ο, quod editio Sylburgiana non exhibet, in contextum ex eruditissimo Thomæ Smithi nostratis, qui hæc verba citat, libello de *Reſtâ linguæ Græcæ pronuntiatione*, inserui.

11 Δίχρονα.] De his ita Sextus Empiricus: ἀπὲρ δίχρονα καὶ ὑγρά καὶ ἀμφίβολα καὶ μεταβολικά καλῶσιν. ἱκανὸν γὰρ αὐτῶν πείθειν ὅτι μὴ ἐκλίνεσθαι, ὅτι δὲ συστάλλεσθαι, οἷον, τὸ

καὶ ἐκλείνεται, καὶ συστέλλεται· ἃ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μελαπρωϊκά καλέουσιν. Ἐκφωνεῖται δὲ ταῦτα πάντῃα, τῆς ἀρρηρίας συνεχέσης τὸ πνεῦμα, καὶ τῷ σόματι αὐτῶς σχηματισθέντι, τῆς τε γλώσσης ὑδὲν πρᾶγμα λευομένης, ἀλλ' ἡρεμύσης. πλὴν τὰ μὲν μακρὰ, καὶ τῶν δίχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται, τελαμένον λαμβάνει καὶ διηνεκῇ τὸ αὐτὸν τῷ πνεύματι· τὰ δὲ βραχέα, ἢ βραχέως λεγόμενα, ἐξ ἀποκοπῆς τε καὶ μιᾶς ¹² πληγῇ πνεύματι, καὶ τῆς ἀρρηρίας ἐπὶ βραχὺ κινήσεως ἐκφέρεται. Τῶν δὲ κράτιστα μὲν ἐστὶ, καὶ φωνὴν ἡδίστην ἀποδίδει τὰ τε μακρὰ, καὶ τῶν δίχρόνων ὅσα μακρύνεται καὶ τὴν ἐκφορὰν, ὅτι πολὺν ἤχειται χρόνον, καὶ τῷ πνεύματι οὐ καὶ ἀκόπῃ τὸ τόνον· χεῖρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρὸ φωνά τέ ἐστι καὶ σπαδονίζει τὸ ἦχον.

¹³ Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν ¹⁴ εὐφωνότατον τὸ α, ὅταν ἐκλείνηται· λέγεται γὰρ ἀνοιγόμενα τῷ σόματι ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τῷ πνεύματι ἄνω φερομένῃ πρὸς τὸ ¹⁵ οὐρανόν. ¹⁶ δεύ-
τερον

τὸ μὲν α ἐπὶ τῷ,

Ἄρει, Ἄρει βρολοιογὶ, μισαιφόνε,
τειχισιελήτα.

τὸ δὲ ι,

Ἴλιον εἰς ἱερὴν τῇ δ' ἀνίῃ ὤρεν
Ἀπόλλων.

τὸ δὲ υ,

Θεσπίσιον νεφέων ἐκ Διὸς ὕσεν ὕδωρ.

¹² Πληγῇ πνεύματι.] Πληγῇ τῷ πνεύματι. *Smithus.* Sequenti etiam versu verbum ἐστὶ ἀ Regio 1. & Colb. abest.

¹³ Αὐτῶν δὲ τῶν.] Hunc locum usque ad ἡμιφώνων δὲ τοιαῦδε, profert idem Tho. Smithus in libro quem suprā laudavimus; ubi occurrunt hæclectiones variantes. pro εὐφωνότατον, habet ἐκφωνότατον: pro ἐκλείνηται, indic. ἐκλείνεται, & ἐρεῖδη subjunct. pro ἐρεῖδαι. Idem γερογύλλεται gemino

λ, ut emendat Sylburgius. mox pro γενομένης, legit γνωμένης: & ἐμπίπτει δ' ἦχον, quod vertit, *augustus incidit sonus*: nec τὴν particulam post ὁδόντας agnoscit: & pro ἐκ ἐπιλαμπρυνόντων, ἐκ ἐτι λαμπρυνόντων. denique, posito post θαλίαν puncto, legit δ' τὴν πληγὴν: figitque ante φύσιν articulum ἢ, αὐτὴ ἡ φύσις. Tum vero in auctoris laudem his verbis prorumpit: *Quis Apelles aut Parrhasius faciem hominis penicillo, vel coloribus, exprimere potuit felicius, differentiamque constituere inter diversos vultus, quam hic verbis vocalium naturam distinxit ac separavit?*

¹⁴ Εὐφωνότατον τὸ α.] Omnium literarum, ut dignitate, ita quoque ordine, prima est apud plerasque gentes A vocalis. Quam vastam

tur; & ab aliis, quemadmodum superius dixi, communes, ab aliis mutabiles appellantur. Omnes autem, arteriâ spiritum cohibente, & simplici oris conformatione proferuntur, linguâ interim nihil adlaborante, sed prorsus quietâ. Verùm longæ, & ancipitum quotquot longo efferuntur tempore, extentum capiunt & continuum spiritûs meatum: breves è contra, aut brevi tempore prolatae, vocis interruptione factâ, itemque unâ spiritûs percussione, ipsâ leniter arteriâ ad tempus brevissimum motâ, pronunciantur. Ex his præstantissimæ sunt, vocemque adeò jucundissimam edunt longæ, & communium quæcunque inter efferendum producuntur; quippe diu sonant, nec spiritûs rescindunt tenorem. Breves autem, & breviter dictæ, deteriores habendæ sunt: nam soni multo sunt exilioris, & quasi castratam vocem emittunt.

Inter longas *a* sonantissima est, quum extenditur, ore enim plurimum dilatato profertur, sursumque spiritu palatum versus sublatum.

vastam & sonoram hæc edat vocem, vel ipse satis declarat oris hiatus. Suavitate ferè destituitur, sed magnificentia aures propemodum percellit. In culto sermone magnam præ se fert majestatem, eadem tamen, si nimium producat ejus sonus, vocem edit rusticam: quomodo-cunque tamen prolata, semper grande & vastum quid sonat. Meritò itaque laudatur non in Bucolicis tantum, sed & dithyrambicis scriptoribus, qui latos & patientes affectant sonos, ideoque perpetui sunt in Dorismis. *Is. Voss.*

¹⁵ Οὐρανόν.] Satis audax Metaphora, præcipuè à pedestri scriptore prolata. Nam Lucretium quidem inter Latinos poetica tuetur licentia, dum scribit:

*Suaviter omnia trahant
Humida linguæ circum sudantia
templa.*

Videntur autem hæc in re ad *Μικρὸν κόσμον* alludere: quâ scilicet appellatione nihil augustius de *Homine* potuerunt veteres excogitare. Sicut etiam à Chrysostomo (*Hom. 19. in Epist. ad Ephes.*) vocatur *ὕψανος, καλὴ καὶ μεγάλη καμάρα, pulcher & magnus fornix*: ita ἡ τῷ ἀνθρώπῳ καμάρα, sive *palatum*, *ὕψανος* dici potest. Nec minorem *ὕπερθον* seu *ὕπερθεα*, quâ voce *palatum* significatur, præ se fert audaciam. Sed, quod monuit Hudsonus ex Hesychio, *Πέρσαι τὰς βασιλείας σκηνὰς καὶ αὐλάς, ὡς τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, ὕψανος*, appellabant. Mox adeò post *ἀνοισμένῃ*, deesse videtur *τῷ σώματι*: καὶ μετρίως ἀνοισμένῃ τῷ σώματι.

¹⁶ Διύστερον δὲ τὸ η.] Nulla hæc blandior est litera, cum fractum & effeminatum habeat sonum. Grandi

τέρον δὲ το η, ὅτι καὶ τω περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης ἐρείδει
 ἢ ἦχον ἀκόλουθον, ἀλλ' ἐκ ἄνω, καὶ μετρίως ἀνοισόμενα.
 17 τρίτον δὲ τὸ ω. 18 στρογγύλλεται τε γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ σόμα,
 καὶ περιστέλλει τὰ χεῖλη, τὴν τε πληγὴν τὸ πνεῦμα περὶ
 τὸ ἀκροσόμιον ποιεῖται. 19 Ἐστὶ δὲ ἥτιον τέττε τὸ υ· περὶ
 γὰρ αὐτὰ τὰ χεῖλη συζολῆς γενομένης ἀξιολός, πνίβεται,
 καὶ σευός ἐκπίπτει ὁ ἦχος. 20 Ἐσχαλὸν δὲ πάντων τὸ
 ι· περὶ τὰς ὀδύναις τε γὰρ ἡ κρότησις τῆ πνεύματος γίνεσθαι,
 μικρὸν ἀνοισόμενα τῷ σόματι, καὶ οὐκ ἐπιλαμπρυνόν-
 των τῶν χειλέων ἢ ἦχον. Τῶν δὲ βραχέων ἐδύτερον
 μ' εὐηχον, 21 ἥτιον δὲ δυσηχὲς τὸ ο. διῆσθαι γὰρ τὸ σόμα
 κρεῖττον θαῖρε, τὴν δὲ πληγὴν λαμβάνει περὶ τὴν ἀρήριαν
 μάλλον.

Ἡμίφωνα.

Φωνήεντων μὲν οὖν γραμμάτων αὕτη φύ-
 σις· ἡμιφώνων δὲ τοιαύδε. ὁκλῶ γὰρ ἢ ἀριθ-
 μὸν ὄντων αὐτῶν, πέντε μὲν ἐσιν ἀπλᾶ, τό τε λ, καὶ τὸ μ,
 καὶ τὸ ν, καὶ τὸ ρ, καὶ τὸ σ· τρία δὲ διπλᾶ, τό τε ζ, καὶ τὸ
 ξ,

Grandi itaque & sublimi oratio-
 nis generi penitus est contraria;
 quapropter apud dithyrambicos
 poetas vix unquam occurrit. Quod
 siquis frequenter eā utatur, non
 humilem tantum, sed & insipidam
 facit orationem. Magna tamen
 est hujus literæ potentia in molli-
 bus & amatoriiis canticis: inest
 quippe huic quidpiam ἰλκυϊκόν,
 delectanturque eā imprimis mu-
 lieres. *Voss.*

17 Τρίτον δὲ τὸ ω.] Ultima apud Græcos vocalis Ω; licet ex geminato O composita credatur, sonum tamen efficit diversum, & velut medium inter O & A. Est hæc vocalis magis sonora & magnifica quàm O, minus tamen quàm A, cum & sonum habeat obscuriorem, & propemodum in ipsius faucibus sepultum. Dithy-

rambici eo imprimis gaudent, & imprimis Pindarus. *Idem.*

18 Στρογγύλλεται.] Malim στρογγύλλεται gemino λ, ut ποικιλλεται, & consimilia. *Sylburg.* † Ita quidem reponendum curavi, partim conjecturâ Sylburgii adductus, partim fide codicis, quo usus est Tho. Smithus, vir egregiè doctus.

19 Ἐστὶ δὲ ἥτιον τέττε τὸ υ.] Infimum dignitatis gradum tenet υ vocalis. Non obscurum tantum, sed & scædum & impurum ut plurimum efficit sonum, cum naribus potius quàm ore proferatur. Lepidè itaque Aristophanes in Pluto inducit Sycophantam olfacientem sacrificiorum nidorem, qui totum senarium naribus absolvit;

ὦ ὦ, ὦ ὦ, ὦ ὦ, ὦ ὦ, ὦ ὦ, ὦ ὦ.

Ubi

infra ad radicem linguæ sonum sequentem sistat, non sursum versus, atque os etiam mediocriter aperit. Tertia est *α*: nam in eâ exprimendâ os rotundatur, contrahuntur labra, & summos oris margines spiritus ferit. Hâc deterior est *υ*: nam labiorum notabili contractione factâ, præfocatur, & angustus exilisque sonus excidit. Extrema est omnium *ι*: circa enim dentes spiritus alliditur, ore paululum diducto, nec labra quicquam sonum illuminant. Brevium verò neutra sonora est; *ο* tamen est minùs absona. nam latius quàm altera diducit os, circa arteriam maximè reperiussione factâ.

Hæc itaque vocalium natura est: Semi-vocalium verò hujusmodi. Cùm enim octo *Semivocales*. sint numero, earum quinque simplices reperiuntur, λ, μ, ν, ξ, σ; tres duplices, ζ, ξ, ψ. Vocantur autem duplices,

Ubi tamen notandum, priorem cujusque pedis syllabam scribi debere spiritu tenui, sequentem verò denso, ipsâ id exigente rei naturâ. *Vossius*.

²⁰ "Εσχατός δὲ πάντων τὸ ι.] Nulla est exilior vox illâ, quam efficit *ι* vocalis. In levibus & argutis usum habet præcipuum. Multum tamen discrepat hujus sonus, prout nempe ille plus minusve ad dentes alliditur. Aliàs itaque stridet hæc litera, aliàs rogat, blanditur, & supplicat. Nonnunquam & admirationem exprimit, sed in rebus inanibus & minutis. Quàm verò illa aures offendat, si crebrò nimis iteretur, satis declarant hodierni Græci, qui perpetuo Iotacismo reliquas ferè ita obtundunt vocales, ut eos hin-

nire potius quàm loqui existimes. *Idem*.

²¹ "Ηττον δὲ δυνατὸς τὸ ο.] *Ο* vocalis sonum quidem habet vastum, & aliquâ ratione magnificentum, longè tamen minùs quàm *α*, cùm & obscuram & sæpe rusticum quid sonet, præsertim si duplicetur & longiùs protrahatur. Nulla hâc aptior litera ad significandam magnorum animalium & ingentium corporum seu vocem, seu sonum. Præclare itaque pelagi murmur explicat Homerus, cùm inquit,

"Αμφὶ δὲ τ' ἄκρας
"Ηϊόνες βοῶσιν, ἐρευσμένης ἁλὸς
ἰξω.

Non dixit βοῶσι, sed βοῶσι, ad ampliorem similitudinem fluctuum maris exprimendam. *Idem*.

ξ, καὶ τὸ ψ. διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ, ἦται διὰ τὸ σύν-
θετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τῶ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ διὰ τῶ π
καὶ σ, τὸ δὲ ψ διὰ τῶ π καὶ σ, συνεφθαρμένον ἀλλήλοις
καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανούτων· ἢ διὰ τὴν χώραν ἐπέ-
χειν δυσὶν γραμματέων ἐν ταῖς συλλαβαῖς παραλαμβανόμενα.
Ἐκαστος δὲ τῶτων κρείττω μὲν ἐστὶ τὰ διπλᾶ
τῶ ἀπλῶν· ἐπειδὴ μείζονά ἐστι τῶ ἑτέρων, καὶ μάλλον
ἐγγίζειν δοκεῖ τοῖς τελείοις· ἦττω δὲ τὰ ἀπλᾶ, διὰ τὸ
²² εἰς βραχυτέρας αὐτῶν τόνους συνάγεσθαι τῶ ἥχον.
Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τοιόνδε δὴ τινα τρόπον
τὸ μὲν λ, τῶ γλώσσης πρὸς τῶ οὐρανὸν ἀνισαμένης, καὶ
τῶ ἀρτηρίας συνεχέσης τὸ πνεῦμα· τὸ δὲ μ, τῶ μὲν
στόματι τοῖς χεῖλεσι ²³ πιεσθέντι, [τῶ δὲ ἥχῳ] διὰ
τῶ ῥωθύνων μεριζομένῃ· τὸ δὲ ν, τῶ γλώττης τὴν φορεῖν
τῶ πνεύματι ἀποκλειέσης, καὶ μελαφρέσης ἐπὶ τὴν ῥώ-
θωνας τῶ ἥχον· τὸ δὲ ρ, τῶ γλώσσης ἀκρας ἀπορραπιζέ-
σης τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς τῶ ἔρανὸν ἐγγὺς τῶν ὀδόντων ἀνισα-
μένης· τὸ δὲ σ, τῶ μὲν γλώσσης προσανατομένης ἄνω
πρὸς τῶ ἔρανὸν, τῶ δὲ πνεύματι διὰ μέσση αὐτῆ φερο-
μένῃ, καὶ περὶ τὴν ὀδόντα λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθέντι τὸ
σύριγμα. Τρία δὲ τὰ λοιπὰ ἡμιφῶνα μικρὸν λαμβάνει
τῶ ψόφον, ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιφῶνων τῶ σ, τριῶν δὲ ἀφῶ-
νων, τῶ τε κ, καὶ τῶ δ, καὶ τῶ π.

Οὗτοι σχηματισμοὶ γραμματέων ἡμιφῶνων. Δύναται
δὲ ἔχει ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα. ἡδύνει μὲν γὰρ αὐ-
τὴν τὸ λ, καὶ ἐστὶ τῶν ἡμιφῶνων γλυκύτατον· ²⁴ τραχύνει δὲ
τὸ ρ, καὶ ἐστὶ τῶν ὁμογενῶν γενναϊότατον· μέσως δὲ πως δια-
τίθεται.

²² Εἰς βραχυτέρας αὐτῶν.] For-
tasse ὑπ' αὐτῶν, legendum est :
quo tamen sublato, facilius erit
structura. Sequenti verò versu
pro compósito ἐκφωνεῖται, in tri-
bus codicibus Reg. i. 2. & Colb.

simplex φωνεῖται reperitur.

²³ Πιεσθέντι.] Post πιεσθέντι,
deesse videtur, τῶ δὲ ἥχῳ, vel τῶ
δὲ πνεύματι : ut colligitur ex
eo quod sequitur, τὰ διὰ τῶν ῥω-
θύνων συνεχόμενα : & Sect. 22.

duplices, aut quoddam compositæ sint, veluti ζ ex σ & δ, ξ ex α & σ, ψ ex ω & σ, literis se invicem mutuâ coitione corruptentibus, ita tamen ut propriam vocem singulæ conservent; aut quoddam duarum literarum locum, in syllabis assumptæ habeant. Sunt autem harum singulæ simplicibus præstantiores: cæteris quoniam pleniores videntur, & perfectarum ad naturam propius accedere. eo autem deteriores simplices, quoddam breviori ab iis intensione vox contrahatur. Harum unaquæque tali ferè modo profertur: λ, erectâ ad palatum linguâ, & spiritum arteriâ constringente: μ, ore labiis compresso, ac per nares undatim emissio spiritu: ν, linguâ spiritûs impetum intercludente, & sonum ad nares transferente: ε, linguæ extremitate spiritum vibrante, ad palatum juxta dentes sublatae: σ, linguâ sursum ad palatum adductâ, spirituque per medium erumpente, & circa dentes tenuem quandam ejiciente angustumque sibilum. Tres verò reliquæ semivocales mistum accipiunt sonum, ex unâ è semivocalibus σ, itemque ex tribus mutis α, δ, & ω.

Hæ sunt illæ literarum, quæ semivocales appellantur, conformationes: non tamen eandem potestatem habent omnes in auditu movendo; nam eum λ demulcet, semivocalium longè jucundissima: ε exacerbât, cæteris ejusdem generis robustissima; sed mediâ quâdam ratione nostras aures afficiunt, quæ per nares efferuntur μ & ν, corneum sibi quandam, tubæque æmulum, edentes sonum. Ingrata prorsus

α) τὸ ἀνέμωλον διὰ τῶν ἐνδόνων μαρμαρίων. sic certè & Marius Victorinus Artis Grammaticæ cap. 4. *M, impressis invicem labiis, mugitum quandam intra oris specum attractis naribus dabit.* Et Julius Scaliger de causis linguæ Latinæ, lib. 1. cap. 10. *Clausio enim ore & effuso in nares sono,*

M conformatur. Sylburg. † Idem ipse notâram, nondum perspeto, quid scripserat Sylburgius: nec secundâ impressione, in contextum recipere, uncis inclusa, dubitavi.

²⁴ Τραχόνει.] Locum hunc citat Paulus Leopardus Emendationum lib. 8, cap. 15. *Idem.*

H 2

21 ΑΧα.

τίθῃσι τὰ διὰ τῶν ῥωθῶνων συνηχόμενα, τό τε μ, καὶ τὸ ν, κεραλαιοειδῆς ἀπολελυῖα τῆς ἤχης. ²⁵ Ἀχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ, καὶ εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ. Θηριώδης γὰρ καὶ αἰλόβη μᾶλλον ἢ λοικῆς ἐφάπτεσθαι δοκεῖ Φωνῆς ὁ συρρίμῳς. Τῶν γὺν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντο τινες αὐτῶ καὶ πεφυλαγμένως. εἰσὶ δὲ, οἱ ²⁵ ἀσίμους ὡδαὺς ὅλας ἐποίησαν· δηλοῖ δὲ τῷτο Πίνδαρος, ἐν οἷς φησι·

“ ²⁸ Πρὶν μὲν ἤριπε ²⁹ σχοινοῖενῃ Φωνήεντα διθυράμβων,
“ καὶ τὸ Σὰν κίεδαλον, ἄνθρωποι.

Τριῶν

²⁵ Ἀχαρι.] De hoc quoque loco monet Brodæus Miscellaneorum lib. 3, cap. 14. *Idem.* Μοχ ωλιονάσει, habet Colb.

²⁶ Ἀσίμους.] Nemini opinor ignotum esse, quantum antiquis Atticis displicuerint Euripidis Ἰσμία; quem & Plato & Eubulus ob hanc causam sinistrè exceptum deriserunt. Vide Scholiasten ad hunc Medæ versum;

“Ἐσώσθ’ οἱ εἰς ἴσασιν Ἑλλήνων ὄσοι.

²⁷ *Ibid.*] Hujus literæ sonus insuavis semper est habitus, cum tamen è consonantibus nulla sit crebrior. Itaque Euripidis versiculus, “Ἐσώσθ’ οἱ εἰς ἴσασιν, ab omnibus laceratur. Quidam etiam è veteribus vocavit σίσμια Εὐριπίδου. Pindarus oden ἀσίμους edidisse fertur, & poeta nescio quis, è totâ Odyssæa exemisse omnia sigmata. *Capitulus.*

²⁸ Πρὶν μὲν ἤριπε.] Pindari locus hic citatur etiam ab Athenæo lib. 10, & 11. sed utrobique corruptus legitur. sic enim lib. 10, Basil. edit. p. 225, γ. 2. Πρὶν μὲν ἤριπε σχοινοῖονία τὰ οἶδα, καὶ τὸ σὰν κίεδαλον, ἄνθρωποι. at lib. 11, (230, 37,) sic, πρὶν μὲν ἤριπε σχοινοῖονία οἶδα καὶ τὸ σὰν

κίεδαλον ἀπὸ γομάτων. Dionysianorum exemplarium scriptura est integrior. siquis tamen pro ἀνθρωποι è posteriore Athenæi loco reponere malit ἀπὸ γομάτων, nequaquam improbavero: hoc videlicet sensu: πρὶν μὲν ἀπὸ γομάτων ἤριπε (id est ἐπίσει) σχοινοῖον ἡ διθυράμβων φωνήεντα, καὶ τὸ κίεδαλον ἄν. Porro σχοινοῖον φωνήεντα nominare videtur vocales longas, & quæ latiore oris diductione proferuntur, ut præ cæteris α Doricum. quo faciunt quæ Dionysius infra in austeræ compositionis charactere tradit, Sect. 22. μεγάλοις τε καὶ διαβηκίοσιν εἰς πλάτῃ ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ: & suprâ, τῶν διχρόνιων ὅσα μακρῶς λείπει: & εὐφρονότατον τὸ α, ὅταν ἐκλείνηται. cujus generis apud Horatium de tragico Stilo sunt ampullæ & sesquipedalia verba. Σὰν verò (ut idem Athenæus 230, 3, & Herodotus lib. 1, p. 59. testantur, τὸ Δωριεὺς μὲν σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σίσμα) Dorico nomine Pindarus eam litteram vocat, quam Iones, Attici, & communis lingua nominat σίσμα: atque inde, eodem Athenæo

prorsus est, & insuavis σ, ac crebrò repetita vehementer molestiam creat. Agrestium enim belluarum magis & ratione carentium, quàm eorum, qui sermone utuntur ad differendum apto, videtur esse sibilus. Et veterum sanè scriptorum nonnulli eâ rariùs usi sunt, & cautè. Sunt etiam, qui sine hâc literâ integras odas composuerunt; quòd satis indicat his verbis Pindarus:

“ *Olim sanè exulârunt exiles juncæque dithyramborum vocales, & illud, ô homines, impurum Σάν.* ”

Ex

thenæo teste, apud Aristophanem comicum *σαμφοράς* dicitur ἵππου ὁ τὸ Σ ἰσχυραζάμενον ἔχων, equus literâ S insignitus: quæ à Græcis quadruplici figurâ pingitur Σ, Ϛ, σ, ϣ. κίβδαλον autem propterea dicit τὸ σάν, quia (ut idem Athen. ibidem ex Aristoxeno tradit) οἱ μουσικοὶ πολλάκις τὸ σίγμα λείπιν παρηλίθιον, διὰ τὸ σκληρότερον εἶναι καὶ ἀντιλήθειον αὐτῷ. Sicut verò Dionysius hîc refert fuisse, qui integras ᾠδὰς ᾄσιμως fecerint, ita idem Athenæus in priorē loco tradit Lasum Hermionensem fecisse ᾄσιμον ᾠδὴν, & ὕμνον ᾄσιμον. quâ de re monuit Paul. Leopard. loco jam antecitato. *Sylburg.*

Ibid. Πρὶν μὲν ἤριπε.] Hæc Pindari verba principium fuisse cujusdam dithyrambici carminis scribit Strabo lib. 10. qui locum multo corruptiorem exhibet, quàm aut Athenæus, aut Dionysius, & tamen ex eodem carmine pauca profert alia:

Σοὶ μὲν καταρχαὶ μάτερ, πάρα
Μεγάλοι ῥόμβοι κυβάλων
Ἐν δὲ καχλαδὼν κρόταλα,
Αἰδομένα τὴν δαίς ὑπὸ ξανθῆσι
πιύκαις.

Magnam Matrem his versibus celebrat. sed ex primo qui apud Strabonem ita legitur, Πρὶν μὲν εἴρη σχοινολογίας τ' αἰοῖδοι διθυραμβῶν, verbisque ipsius Strabonis, non pauca discimus de argumento. Videtur enim recentem poesin cum vetere, & institutâ antiquorum poetarum cum nuperis inventis comparasse.

²⁹ Σχοινολογίᾳ.] Eruditi viri existimârunt vocales *σχοινολογεῖς* esse vocales longas, & quæ buccas impleant: ut α Doricum, & ω. Planè contrarium vox Græca significat; *σχοινολογεῖς*, ut si dicas *juncæ*, literæ sunt exiles, & tenuis soni: putâ inter vocales, & o. inter consonantes s. sic *σχοινολογῆς* mentum, prominens & longum. Nicetas Choniates, καὶ τὴν *σχοινολογίαν* γένει *ἐκίκαρτο*: inde oratio *σχοινολογῆς* soluta & inconcinnis longisque periodis constans, parum torosa. *Casaubonus.* † Addam notum illud e Terentio:

*Si qua est habitior paulo, pugilem esse ajunt: deducunt cibum:
Tamen si bona est natura, reddunt curatúra juncæas.*

Τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, αἱ δὲ διπλᾶ καλεῖται, 30 τὸ ζ μάλλον ἡδύνει τὴν ἀκοήν τῶν ἑτέρων. τὸ μὲν γὰρ ξ, διὰ τῆς κ' τὸ δὲ ψ, διὰ τῆς π, ἢ συρίμδον ἀποδίδωσι, ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων. τῆτο δ' ἡσυχῇ τῶ πνεύματι δασύνεται, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γεννασιότατον. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἡμιφώνων τοσαῦτα.

Τῶν δὲ καλεσμένων ἀφώνων ἑνέα ὄντων, Ἄφωνα. τρία μὲν ἐστὶ ψιλὰ, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεσάζοντάτων. ψιλὰ μὲν τό, τε κ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. δασέα δὲ τό, τε χ, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ θ' κοινὰ δὲ ἀμφοῖν, τό, τε γ, καὶ τὸ β, καὶ τὸ δ. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τρόπον τόνδε· τρία μὲν, ἀπὸ τῆς χειλέων ἄκρων, τὸ π, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ β, ὅταν τῆς ὁμάδος πιεσθῇ, τὸ προβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρρηρίας πνεῦμα λύσῃ ἢ δεσμὸν αὐτῆς. Καὶ ψιλὸν μὲν ἐστὶν αὐτῶν τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸ β· τῆ μὲν γὰρ ψιλώτερόν ἐστι, τῆ δὲ δασύτερον. 31 Μία μὲν αὕτη συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων, ὁμοίῳ σχήματι λεγόμενων, ψιλότητι δὲ καὶ δασύτητι διαφερόντων. Τρία δὲ ἄλλα λέγεται, τῆς γλώσσης ἄκρῳ τῶς ὁμάδος προσερεϊδομένης κατὰ τὰς μετewροτέρους ὁδόντας, ἔπειθ' ὑπὸ τῆς πνεύματι ὑποῤαπιζομένης, καὶ τὴν διέχουσαν αὐτῶν περὶ τὰς ὁδόντας ἀποδιδέσσης, τὸ τ, καὶ τὸ θ, καὶ τὸ δ. 32 διαλλάττει δὲ καὶ ταῦτα δασύτητι καὶ ψιλότητι· ψιλὸν μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν τὸ τ, δασὺ δὲ τὸ θ, μέσον δὲ καὶ ἐπικρίνον τὸ δ. Αὕτη δευτέρα συζυγία γραμμάτων ἀφώνων. Τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀφώνων λεγέσθαι μὲν, τῆς

30 Τὸ ζ μάλλον ἡδύνει.] De suavissimo hujus literæ sono, vide quæ scripserit Vossius ad *Smyrnam Cinnæ* apud Catullum, p. 321.

31 Μία μὲν αὕτη.] Videtur μία hoc loco idem esse, idemque quod πρώτη, significare. Quod

observatu ideò dignum judicavi, quia vulgò hanc locutionem Hebræis esse propriam dicitur; & Josephus historiæ initio, suis adeò peculiarem arbitratur, ut ejus rei se olim certo volumine rationes daturum scribat.

Ex tribus autem reliquis literis, quæ vocantur duplices, egregiè & præ cæteris jucundam auribus affert delectationem. Nam & propter κ , & $\downarrow$ propter ω , sibilum quendam efficiunt, cum utraque sint tenues. Hæc verò sensim spiritu asperiori profertur, inter affines literas generosissima. Atque hæcenus de semivocalibus.

Ex mutis, ita enim vocantur, quæ novem sunt numero, tres sunt tenues, aspiratæ tres, *Mutæ*. tres intermediæ. tenues sunt κ , ω , & τ : aspiratæ χ , ϕ , θ : utrisque communes, γ , β , & δ : quæ singulæ hoc modo profertur. tres quidem supremis labiis, ω , ϕ , & β , ore scilicet compresso, ubi ex arteriâ spiritus prorumpens ipsius vinculum resolverit. Ex his ω tenuis est, ϕ densa, media vero inter utramque β : earum enim alterâ tenuior est, alterâ densior. Hæc quidem trium mutarum conjugatio prima est; eadem quæ figurâ ac habitu vocis profertur, tenui solummodo asperoque spiritu differentes. tres verò aliæ, τ scilicet, & θ , & δ , linguâ summo oris margini ad dentes superiores affixâ, deinde spiritu leniter vibratâ, meatumque ipsi circa dentes præbente, enascuntur. Hæ quoque densitate inter se differunt, & tenuitate; nam ex iis tenuis est τ , densa θ , media verò δ , & utriusque communis. Hic alter ordo est mutarum. Reliquæ tres κ , χ , γ , profertur, linguâ ad palatum nec procul à gutture sublatâ, adjunctante etiam arteriæ flatu, sonumque subministrante; nec

³² *Διπλόγησις.*] Quod de mutarum distinctione attulit, id paucis accipe; ω , β , ϕ , labiis effertur: τ , θ , δ , dentibus: κ , γ , χ , intimo palato & gutture, arteriæ quoque flatu vocem simul adjuvante. Ex his, quæ vocis eodem instrumento utuntur, mag-

nam affinitatem habent, & solâ spiritus intensione vel remissione differunt. id quod in iis ostendit, quæ labiorum adminiculo profertur. Nam ut exprimitur ϕ , maxima spiritus copia, ut ω , minima, ut β , mediocris requiritur.

τῆς γλώττης ἀνιστάμενης καὶ ἀτ' ἕρανὸν ἐγγὺς τῆς Φάρυγγος,
 καὶ τῆς ἀρηρίας ὑπηχέσης τῷ πνεύματι, τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ
 τὸ γ, ἔδενι ταῦτα διαφέρουσα τῷ σχήματι ἀλλήλων,
 πλὴν ὅτι τὸ μ̃ κ ψιλῶς λείβεται, τὸ δὲ χ δασέως, τὸ
 δὲ γ μερίως καὶ μεῖαζὺ τέτων. Χράτις α μ̃ ἔν ἐσιν,
 ὅσα τῷ πνεύματι πολλῶ λείβεται· δεύτερα δὲ, ὅσα μέσῳ
 κακίῳ δὲ, ὅσα ψιλῶ. Ταῦτα μ̃ γὰρ τὴν ἐαυτῶν δύνα-
 μιν ἔχει μόνην· τὰ δὲ δασέα, καὶ τὴν τῷ πνεύματι
 προσθήκην, ὥς ἐγγὺς τῷ ³³ τελειότατα εἶναι ἐκεῖνα.

³³ Τελειότατα.] Ferri potest ἐγγὺς ἐκεῖνα τῷ τελειότατα εἶναι.
 lectio, si verba sic construas, ὥς alioqui legendum foret, ὥς
 ἐγγὺς

Τ Μ Η Μ Α ἑ.

Συλλαβῶν φύσις διάφορος.

ΕΚ δὴ τῶν γραμμάτων τοσούτων τε ὄντων καὶ δυνάμεις
 τοιαύτας ἐχόντων, αἱ καλέμεναι γίνονται συλλα-
 βαί. ¹ τέτων δὲ εἰσι καὶ μακραί μ̃, ὅσαι συνεσῆκασιν
 ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων, ὅταν
 μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ ὅσαι λήθουσιν εἰς μακρὸν ἢ μακρῶς
 λεγόμενον γράμμα, ἥτοι τῶν ἡμιφώνων ἢ ἀφώνων βρα-
 χεῖαι δὲ, ὅσαι συνεσῆκασιν ἐκ βραχέος φωνηέντος, ἢ
 βραχέως λαμβανομένων, καὶ ὅσαι λήθουσιν εἰς ταῦτα. Μή-
 κες δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν εἰ μίαν φύσιν, ἀλλὰ καὶ
 μακρότεραί τινες εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βρα-
 χεῶν. ἔσαι δὲ τῷτο φανερόν ἐπὶ τῶν παραδείγματων.

² Ὁμο-

¹ Τέτων δὲ εἰσι.] Pro ἐστὶ, con-
 venientiùs legemus εἰσί. Sylburg.

† Hanc emendationem Sylbur-
 gii non dubitavi in contextum
 recipere

nec ullo conformationis modo à se invicem differunt, nisi quodd tenuiter α pronunciatur, χ densè, γ mediocriter, ac medià inter eas ratione. Sunt autem præstantissimæ, quæ spiritu copioso proferuntur. ; quibus proximæ sunt, quæ medio ; quæ verò tenuissimo, eæ omnium deterrimæ. Nam hæ suam ipsarum solummodò potestatem obtinent, cùm densæ & spiritûs habent adjectionem, ita ut parùm absit, quin perfectissimæ judicentur.

ἰσγὺς τῆς τελειότητος εἶναι ἐκείνα, & Colb. τελειότερον εἶναι ἐκείνῳ :
Sylburgius. Fortasse δοκεῖν post quæ sanè lectio non est impro-
 ἰσγὺς desideratur. sed in Reg. 1. banda.

SECTIO XV.

Multiplicem esse syllabarum naturam.

EX literis itaque tot numero, talique naturâ præditis & potestate, oriuntur syllabæ : quarum longæ sunt, quæ vocalibus constant longis, aut communibus, ubi longo effe-
 runtur tempore, aut quæ desinunt in longam, aut longo tem-
 pore prolatam literam, seu semivocalem seu mutam : breves
 verò, quæ brevi vocali constant, aut breviter sumpta, quæ-
 que desinunt in breves. Longitudinis verò & brevitatis sylla-
 barum non una est eademque natura ; sed longiores quædam
 sunt longis, & brevibus breviores : id quod exemplis adductis
 magis patebit.

Eam

recipere. Sed consulendus est barum quantitate scire deside-
 Hephæstion, si plura de sylla- ras.

* Oms.

² Ὁμολογεῖται δὴ βραχεῖαν εἶναι συλλαβὴν, ἣν ποιεῖ φωνῆεν βραχὺ γράμμα τὸ ο, ὡς λείπει Ὀδός. ³ ταύτη προσεθῆτω ἐν γράμμα τῶν ἡμιφώνων τὸ ρ, καὶ γενέσθω Ῥόδος. μένει μὲν ἔτι βραχεῖα ἡ συλλαβὴ, πλὴν ἔχῃ ὁμοίως, ἀλλ' ἔξει τινὰ παραλλαγήν ⁴ ἀκαρῇ παρὰ τὴν προτέραν. ἔτι προσεθῆτω ταύτῃ τῶν ἀφώνων γραμμαμάτων τὸ τ, καὶ γενέσθω Τρόπος. μείζων αὕτη τῶν προτέρων ἔσαι συλλαβῶν, καὶ ἔτι βραχεῖα μένει. ⁵ Τρίτον γ' ἔτι γράμμα τῇ αὐτῇ συλλαβῇ προσεθῆτω τὸ σ, καὶ γενέσθω Στρόφος. τρισὶν αὕτη προσθήκαις ἀκυσταῖς μακροτέρα γενήσῃαι τῆς βραχυλήτης, μένεται ἔτι βραχεῖα. ⁶ Οὐκὲν τέσσαρες αὗται βραχεῖας συλλαβῆς διαφοραὶ, τὴν ἀνάλοδον ἔχουσαι αἴσθησιν, τῆς παραλλαγῆς μέτρον. Ὁ δὲ αὐτὸς λόφος καὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς. ἡ γὰρ ἐκ τῆς γινομένης συλλαβῆς, μακρὰ τὴν φύσιν ἔσα, τετράρων γραμμάτων προσθήκαις παραυξηθεῖσα, τριῶν προλαττομένων,

Ὁμολογεῖται.] Quintilianus lib. 9, cap. 4. huc videtur respexisse: Sit in hoc quoque aliud fortasse momenti, quod ἐς longis longiores, ἐς brevibus sunt breviores syllabæ: ut quatuor neque plus duobus temporibus, neque uno minus habere videantur, (idēque in metris omnes breves longæque inter se obesse sunt pares) latet tamen nescio quid, si quicquam superest, aut desit. Sed duo codices Reg. 1. & Colb. ita hunc locum exhibent: φωνῆεν βραχὺ τὸ ο, ὃ λείπει Ὀδός,

⁴ Ταύτη προσεθῆτω.] Differentiam docet inter voces ὀδός, ῥόδος, τρόπος & στροφος; in quibus licet breves dicantur priores quælibet syllabæ, satīs tamen sensibile est temporis discrimen, quod in singulis ut distinctè proferantur, requiritur, ut scribit Vossius.

⁴ Ἀκαρῇ.] Wolfius legit ἀκαρῇ exiguam. Sylburg. † Wolfianum ſequor, ita pro ἀκαρῇ conjiciendum: quæ emendatio ut proba videtur, ita à Reg. 1. codice confirmatam habemus. Dionysius libro 15to Antiquis: ἀκαρῇ χρόνον αὐθήσας, de Bruto Regum exactore.

⁵ Τρίτον γ' ἐτι.] Pro γ' ἐτι rectius fortasse legeris γ' ἔτι, vel simplicius ἔτι. Sylburg. † Cum Reg. 2. agnoscat ἔτι, & structura videatur postulare, diutius à contextu abesse nolui.

⁶ Οὐκὲν τέσσαρες.] De hoc loco vide Petr. Victor. Var. lectionum lib. 13, cap. 6. ubi posteriolem ejus partem sic legit: τὴν ἀλοδὸν αἰσθησὶν ἔχουσαι τῆς παραλλαγῆς μέτρον: & ἀλοδὸν αἰσθησὶν, ἐ Cicerone reddi posse arbi-

Eam esse brevem syllabam confitendum est, quam o vocalis litera brevis constituit, verbi gratiā 'Οδός. huic addatur ε, una ex semivocalibus, & fiat 'Ρόδος: adhuc syllaba brevis manet, non tamen eodem modo; nam habebit quoddam, etsi non ita magnum, temporis discrimen priori additum. Præterea una ex mutis, τ scilicet, adjiciatur, & fiat Τρόπος: syllabis erit prioribus longior, & tamen adhuc brevis. Tertia insuper litera huic syllabæ apponatur σ, ut sit Στρόφος: hâc triplici literarum accessione sensili erit longior, quàm brevissimâ, cùm tamen ipsa brevis permaneat. Quamobrem hæ quatuor syllabæ brevis differentiæ, habitâ mensuræ variationis ratione, sensile discrimen temporis sortiuntur. Eadem quoque ratio est & longæ. Nam syllaba, quæ ex η vocali constituitur, cùm sit naturâ longa, adjectione quatuor literarum aucta, tribus præpositis, unâ subjectâ,

arbitratur *tacitum sensum*. Sic certè infrâ Sect. 23. τὸ ἄλοφον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πᾶθος, & rursum in Lysia, 84, 47. αἰόγω πᾶθει τὴν ἄλοφον συνασκεῖν αἰσθῆσιν: & mox 85, 8. ἐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλοφον αἰσθῆσιν: quæ scilicet nullâ ratione vel oratione potest exprimi, 84, 39. Ὡς εἰ τις ἀξιοῖν λόγῳ διδασθῆναι ταύτην τὴν δύναμιν, ἥτις πᾶσι ἐστίν, ἐκ αἰ φθάνει καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων δυσικλαλήτων ἀπαϊῶν λόγον. Mentio fit infrâ etiam συλλαβῆς ἀλόφου, Sect. 17. καλῶσιν αὐτὴν ἄλοφον. Sylburg. † Adde è libro de *Vi Demosthenis*, ἐκ τῆς ἐμμελείας, ἥς κρήνηρον ἀγρίον ἢ ἄλοφον αἰσθησις.

Ibid. Οὐκὲν τέσσαρες.] Quod annotavit Sylburgius ex Victorio non satis locum videtur explicare. quis enim sensus? *Quam-*

obrem hæ quatuor syllabæ brevis differentiæ, tacitum habentes (seu habent) sensum, qui nullâ ratione potest exprimi, additæ variationis mensuram. At potest inter proferendum sensile discrimen percipi. Cui præterea verbo nominativus ἔχουσαι referendus est? neque enim tam duram loquendî formulam posse Atticis adscribi puto. Positâ itaque interrogationis notâ, legendum arbitror: Οὐκὲν τέσσαρες αὐται βραχείας συλλαβῆς διαφοραὶ, τὴν ἀνάλοφον ἔχουσιν αἰσθῆσιν τῇ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ; seu, ἔχουσαι αἰσθῆσιν τῇ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ, φανερὰί εἰσι; nam necesse est, aliquid ejusmodi addatur. Maluit Hudfonus, levi mutatione, τὴν ἀνάλοφον ἔχουσιν αἰσθησις πρὸς τὸ τῆς παραλλαγῆς μέτρον.

? Καὶ

των, ἐνὸς δὲ ὑπολαττομένης, ⁷ καθ' ἣν λέγῃται Σπλὴν, μείζων ἂν δῆπερ λέγοιτο εἶναι τῆς προτέρας ἐκείνης τῆς μονογραμμάτης. ⁸ Μειωμένη δ' αὖ πάλιν καθ' ἐνέκασον τῶν προστεθέντων γραμμάτων, τὰς ἐπὶ τέλῳ παραλλαγὰς αἰσθητὰς ἂν ἔχοι. Αἰτία δὲ ἥτις ἐστὶ τῷ μήτε τὰς μακρὰς ἐκβαίνειν τὴν εὐσυνήθειαν φύσιν, μέχρι γραμμάτων ⁹ ἐπὶ ἀμνηστικῶν, μήτε τὰς βραχείας εἰς ἐν ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων συσσελλομένης, ἐκπίπτειν τῆς βραχυτέρας, ἀλλὰ καὶ κείνας ἐν διπλασίῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι τῶν βραχειῶν, καὶ ταύτας ἐν ἡμίσει τῶν μακρῶν, οὐκ ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. Ἀρκεῖ γὰρ, ὅσον εἰς τὴν παρῶσαν ὑπόθεσιν ἡρμοττεῖν, εἰρησθαι, ὅτι διαλλάττει καὶ βραχεῖα συλλαβὴ βραχείας, καὶ μακρὰ μακρὰς, καὶ ἔτε τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, ἔτε ἐν λόγοις ψιλοῖς, ἔτ' ἐν ποιήμασιν, ἢ μέλεσι διὰ ῥυθμῶν ἢ μέτρων καλῶςσκευαζομένοις, πᾶσα βραχεῖα, καὶ πᾶσα μακρὰ.

Πρῶτον μὲν δὴ θεωρήματα τῶν ἐν ταῖς συλλαβαῖς παθῶν, ἕτερον δὲ τοιούδε. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς, ἔμμενον ¹⁰ παρὰ τὰ μήκη καὶ τὰς βραχυτέρας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς ἡχάς, ὑπὲρ ὧν ὀλίγῳ πρότερον εἶρηκα, πᾶσα ἀνάγκη τὰς ἐκ τέτων συνιστάμενας συλλαβὰς, ἢ διὰ τέτων πλεκομένης, ἅμα τήντε ¹¹ ἰδίαν ἐκάς τε σώζειν δύναμιν, καὶ τὴν κοινὴν ἀπάντων, ἢ γίνεσθαι διὰ τῆς κράσεώς τε καὶ τῆς παραθέσεως αὐτῶν. ἔξ ὧν μαλακαὶ τε φωναὶ γίνονται, καὶ σκληραὶ, καὶ λεῖαι, καὶ τραχεῖαι, γλυκαίνεσθαι τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνεσθαι, καὶ σύφασθαι καὶ διαχέεσθαι, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην καλῶςσκευαζέσθαι διάθεσιν φυσικὴν. αὗται δ' εἰσὶ μυρίαὶ τὸ πλεονεξοῦσαι.

Ταῦτα

⁷ Καθ' ἣν λέγῃται.] Forfan legendum, καθάπερ ἦν λέγῃται, veluti si dicatur. Sylburg.

⁸ Μειωμένη δ' αὖ.] Μειωμένης

γὰρ αὐτὴς καθ' ἣν, Reg. i. & Colb. & paucis interjectis iidem codices. τὰς ἐπὶ τὸ λοιπὸν παραλλαγὰς.

⁹ Ἐπὶ.] An πρὸς legendum? qui

subiectâ, unde, exempli gratiâ, Σπλὴν conflatum habes, longior sine dubio dicatur, quàm illa prior, quæ unicâ constabat literâ. Quæ rursus diminuta, demptis figillatim quæ adjectæ fuerant, literis, permutationes, priori quamque brevior, sensu etiam ut possint percipi, habebit. Quid verò causæ sit, cur neque longæ naturam suam excedant, etiam si ad *septem* usque literas extendantur, nec breves, in *unam* licet à pluribus literis contrahantur, suâ excidant brevitate: verùm illæ duplici ratione brevium considerentur, hæ dimidiâ longarum, non necesse est in præsentī examen instituere. Nam sufficit, quod hujus quidem temporis est atque instituti, dixisse, & brevem syllabam à brevi, & à longâ differre longam; neque omnem brevem, aut omnem longam, nec in oratione solutâ, nec ligatâ, seu heroicum id fuerit carmen, seu melicum numeris conscriptum aut metris, eandem omninò habere potestatem.

Hæc itaque prima est eorum quæ syllabis accidunt disquisitio, altera verò hujusmodi. Cùm varias habeant literæ differentias, non solum propter longitudinem & brevitatē, sed etiam sonos, de quibus paulò superiùs diximus; fieri non potest, quin istæ, quæ ex iis constant & implicantur syllabæ, tam propriam singularum quàm omnium communem vim & potestatem conservent, quæ earum variâ ex admittione & situ nascitur: ex quibus molles & duræ voces oriuntur; leves atque asperæ, quæ suavi voluptate aures perfundant, iisdem etiam quæ sint peracerbæ, quæ constringant ac diffundant, & nullos non affectus naturales, qui quidem infinitæ sunt multitudinis, eliciant.

His

qui numerus est literarum, è quibus Σπλὴν vocabulum constat.

¹⁰ Παρὰ τὰ μήκη.] Mutat præpositionem Colb. & πρὶ exhibet cum hic, tum sequenti versu.

¹¹ Ἴδιαν ἐκάστου.] Simile est, quod priore Sect. dixit, Συνεφασμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδιαν φωνῇ λαμβανόμεναι.

¹² Ἠρόεις.]

Ταῦτα δὴ καλισταθόνες οἱ χαρίεσται ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, τὰ μὲν αὐτοὶ τε καλίσκευάζουσιν ὀνόματα, συμπλέκουσιν ἐπιθιδεύουσιν ἀλλήλοις τὰ γράμματα· καὶ τὰς συλλαβὰς δὲ οἰκείως, οἷς ἂν βέλωνται παρασησθαι πάθεσι, ποικίλως φιλοεχέουσιν, ὥς ποιεῖ πολλάκις Ὅμηρος· ἐπὶ μὲν προσσηνέμων αἰτιαλῶν, τῇ παρεκλίσει τῶν συλλαβῶν τ' ἀπαυσον ἐμφαίνειν βεβλόμενον ἦχον·

“ 12 Ἡϊόνες βοῶσιν, ἐρευθμένης αἰλῆς ἔξω.

ἐπὶ δὲ τῷ τυφλεμένῳ Κύκλωπός, τό τε τῆς ἀλγιδόνος μέγεθος, καὶ τὴν διὰ τῶν χειρῶν βραδείαν ἐρευναν τῆς τῷ σπηλαίῳ θύρας·

“ Κύκλωψ δὲ σενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι,

“ Χερσὶ 13 ψηλαφῶν.

καὶ ἄλλοθι περ δέησιν ἐνδείξασθαι βεβλόμενον πολλὴν καὶ καλίσπεδασμένην·

“ Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάερτος Ἀπόλλων,

“ 14 Προπροκυλινδόμενον παρὸς Διὸς αἰγίοχοιο.

Μυρία ἔστιν εὐρεῖν παρ' αὐτῷ τοιαῦτα, χρόνῳ μῆκος, ἢ σώματι μέγεθος, ἢ πάθος ὑπερβολὴν, ἢ σάσεως ἡρεμίαν, ἢ τῶν παραπλησίων τι δηλῆναι, παρ' οὐδὲν οὕτως

12 Ἡϊόνες.] Desumptus est hic versus ex Iliad. ε, γ. 265.

Ὡς δ' ἔτ' ἐπὶ προχοῇσι διώκοντι ποταμοῖο,

Βίβρουχιν μέγα κύμα ποτὶ ῥέον·
ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

Ἡϊόνες βοῶσιν.

Ut verò, quanta sit hujus vocis efficacia, quanta vis ad fluctus marinos, dum scopulis illiduntur, & pelagi murmur exprimendum, clarissus intelligatur, aliam substituit Aristoteles, Poet. cap. 22. hoc modo: Ἡϊόνες κρά-

ζουσιν. quæ quidem propria est, at humilis, & parum sonora. Hæc autem ejusmodi est ὀνομασποιία, ut, vèterum nonnullis si fidem habeas, admiratione percussus Plato sua combusserit poemata, ne nimium Homero videretur inferior. Nec potuit Maro, eandem rem aggressus, eadem felicitate explicare:

Quem super ingens
Porta tonat cæli, & scopulis illi-
sa reclamant.
Æquora.

Qui

DE STRUCTURA ORATIONIS. III

His itaque cognitis, politissimi quique, tam poetæ quàm prosaicae orationis scriptores, ipsi sibi nomina confingunt, opportunâ literarum connexionem; syllabas etiam appositè ad quosvis pro lubitu excitandos affectus, vario accommodant artificio: id quod sæpissime facit Homerus. In describendis litoribus excelsis, continuum illum sine intermissione fremitum exprimere conatus, syllabarum extensione utebatur:

“ *Littera mugitus elisis fluctibus edunt.*

Verùm in Cyclope excæcato, doloris magnitudinem, tardamque illam in vestigandis speluncæ foribus manuum palpationem:

“ *Crebra gemens Cyclops, curisque ingentibus æger,*

“ *Vestigat manibus.*

Alio etiam loco, vehementem precandi ardorem, re serid susceptâ, cùm vellet indicare:

“ *Non, si multa ferat studioso pectore, summi*

“ *Et Jovis ante pedes sese provolvat Apollo.*

Innumera hujusmodi nemo non potest apud illum loca reperire, quæ temporis diuturnitatem, magnitudinem corporis, affectûs exuperantiam, stationis tranquillitatem, & quæ sunt ejusdem generis, egregiè exprimunt; idque nullâ prorsus aliâ re magis, quàm variâ syllabarum constructione: nec non

Qui sequitur versus de Polyphemo, occurrit Odyss. i. v. 416.

“ *Ἠλαφῶν.*] Extensione scilicet vocabuli manuum extensionem, quâ Cyclops utebatur in foribus investigandis, indicare voluit poeta: quam rem ita Ovidius in Fastis exprimit;

Et præsert cautas subsequiturque manus.

“ *Ἐθάρην τὰς χῆρας ἐκπλάσας:* Lucianus. Prior versus ipsâ tarditate, si quid video, inæstimationem quan-

dam videtur & dolorem representare.

“ *Προπροκυλινδόμενοι.*] Eâdem compositione bis usus est Apollonius, *Argonaut.* 1ta, v. 385.

— *Ἐπὶ δ' ἐρῶσαίη πόδεσσιν
Προπροδιαζόμενοι· ἡ δ' ἔοπιστο Πη-
λιδας Ἀργῶ.*

& libro 2do, v. 596:

“ *Ἢ δ' ἄφαρ, ὥς κύνδεσσι, ἐπὶ
τερχε κύματι λαύρῳ*

Προπροκαλίσθην κοίλης αἰῶς.
Nullus tamem excutitur affectus.

“ *Ἀμβλήθην.*]

οὕτως ἕτερον, ἢ τὰς τῶν συλλαβῶν κατὰσκευάς· καὶ ἄλλα τέτοις ἐναντίως εἰρδασμένα εἰς βραχύτητα, καὶ τάχως καὶ σπευδὴν, καὶ τὰ τέτοις ὁμογενῇ ὥς ἔχει ταυτί·

“¹⁵ Ἀμβλήδην γοώωσα μέγα Τρωῆσιν ἔειπεν.
καί,

“ Ἡνίοχοι δ’ ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάμαλον πῦρ.

Ἐφ’ ὧν μὲν γὰρ ἡ τῆ πνεύματι δηλᾶται συσκοπή, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἀτάκτον· ἐφ’ ὧν δ’ ἡ τῆς διανοίας ἑκκλasis, καὶ τὸ¹⁶ τῆ δεινότητι ἀπροσδόκητον. ποιεῖ δὲ τέτων ἐκάτερον ἢ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων ἐλάττωσις.

¹⁵ Ἀμβλήδην.] Occisum Hec-
torem deplorat Andromache, I-
liad. χ. γ. 476. Sed ex Homeri
vulgatis exemplaribus, quod rei
veritas exigebat, ipse Τρωῆσιν
repositui, cū prius δμῶσιν, pa-
rum rectè legeretur. In versione
vox Τροάσιν, Ovidiana est, Græco

fonte detorta; Ep. ad Protefilaum.
Τροάσιν invideo.

Alter autem versus occurrit,
Iliad. σ. γ. 225: quem pariter
emendavimus, cū antea Syl-
burgius exhibuerat, Ἡνίοχον δ’
ἐκπληγον. Paulò post pro ἡ τῆς
διανοίας ἑκκλasis, lege ἑκκλasis:
ut

Τ Μ Η Μ Α 15’.

Ὀνόμαζα οἰκεῖα καὶ δηλωτικά· καὶ καλὴ πῶς γίνεσθαι ἢ
λέξις.

ΚΑὶ αὐτοὶ τε δὴ κατὰσκευάζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ λο-
γογράφοι, πρὸς χρεῖμα ὁρῶντες, οἰκεῖα καὶ δη-
λωτικά τῶν ὑποκειμένων τὰ ὀνόμαζα, ὥσπερ ἔφην. πολ-
λὰ δὲ καὶ παρὰ τῶν ἔμπροσθεν λαμβάνουσιν, ὡς ἐκεῖνοι κατὰ-
σκευά-

¹ Πρὸς χρεῖμα.] Qui rem ip-
sam de quâ tractat, suis ipsius
oculis quodammodo subjicit,
non potest non apta reperire
vocabula. Hoc videtur ex A-
ristotele sumpsisse cap. 17. Poet.

Οὕτω γὰρ ἂν ἐναργέστατα ὁρᾷ, ὥ-
σπερ παρ’ αὐτοῖς γινόμενον τοῖς
πρατιομένοις, εὐρίσκοι τὰ πλείους,
καὶ ἡκιστα ἂν λανθάνοιτο τὰ ὑπεναν-
τία. agit de fabulæ constitutio-
ne philosophus. Sed consulatur
Longi-

hōn & alia his etiam contraria, ad brevitatē expressa, cele-
ritatem, festinationem, & quæ his similia; quemadmodum hæc
se habent:

“ *Corde ciens imo gemitus, ita Troāsin infit.*

Et,

“ *Attoniti aurigæ stabant, viso igne furenti.*

Illis etenim ostenditur spiritus præcisio, vocisque perturbatus te-
nor; his verò mentis emotæ excessus, & terriculum inopinatò
oculis oblatum: quorum utrumque ipsa syllabarum efficit litera-
rumque imminutio.

ut ἔκτασις μανικῇ, ἢ ἡ τῶν φρενῶν,
intelligatur.

¹⁶ Τὸ τῷ δαί[ματι]. Trojanis
terrorem injecerat sacer iste ig-
nis, quem ex vertice Achillis
Minerva accenderat; Iliad. σ, γ.

225:

Ἡρώχῳ δ' ἐκπληγεῖν, ἐπὶ ἴδον
ἀκάμαλον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεταθύμει
Πηλείων.
Δαϊόμενον τόδ' ἔδασε θεὰ γλαυ-
κῶπις Ἀθήνη.

SECTIO XVI.

*Rei subiectæ convenientia eligenda esse vocabula:
quibus etiam modis pulcra constituatur dictio.*

IPSI etiam poetæ, quemadmodum & solutæ orationis
scriptores, rem ipsam oculis subjicientes, propria con-
fingunt & apta argumento vocabula, ut jam antè diximus:
multa quoque ex veteribus sumunt, jam conformata, quæ re-
rum

Longinus, ubi egregiam ex Eu-
ripide φαντασίαν profert; qui soli-
citam Phœbi curam, ob filium
equos cœlis ducentem, summo af-
fectu luculenter admodum depin-
git. “ Ἀγ' ἐκ ἀνέμποις, ὅτι ἡ ψυχὴ
τῷ γράφοντι συνεπιδραμεῖ τῷ ἀγ-

ματι, ἢ συνεκδυμένη τοῖς ἵπποις
συνεπιέρωται; ὃ γὰρ ἂν, εἰ μὴ τοῖς
ἐρανοῖς ἐκπνοῖς ἑξοῖς ἰσοδράμιστα
ἰφίετο, τοιαῦτ' ἂν πόσι ἐφαντά-
σθη. Si vis me flere, dolendum est
Primum ipsi tibi.

I

“Ροχθί.]

τεσκεύασαν, ὅσα μιμητικώτατα τῶν πραγμάτων εἰν, ὡς ἔχει ταυτί·

“² Ροχθεῖ γὰρ μέγα κύμα πρὸ ξερὸν ἠπειρώσ.
καί,

“ Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοῆσ’ ἀνέμοιο.
καί,

“ Αἰδιάλω μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόνῳ.
καί,

“ Σκέπη’ οἷσ’ ὦν τε ῥοῖζον, καὶ δῆπου ἀκόντων.
Μεγάλη τέτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ φύσις, ἣ

ποιῶσα³ μιμητικὸς ἡμᾶς, καὶ θεϊκὸς τῶν ὀνομάτων, οἷς δηλᾶται τὰ πράγματα, καὶ ἄτινας εὐλόγους καὶ κινήτικας⁴ τῆς διανοίας ὁμοιότηας· ὅφ’ ὧν ἐδιδάχθημεν ταύρων τε μυκημάτων λείων, καὶ χρεμεισμῶν ἵππων, καὶ φρυαγμῶν τράγων·⁵ πρὸς τε βρόμον καὶ πάταγον ἀνέμων, καὶ συριγμόν⁷ κάλων, καὶ ἄλλα τέτοις ὅμοια παμπληθῆ, τὰ μὲν φωνῆς⁸ μιμητικά, τὰ δὲ μορφῆς, τὰ δὲ ἔργου, τὰ δὲ πάθους, τὰ δὲ κινήσεως, τὰ δὲ ἡρεμίας, τὰ δὲ ἄλλου χρήματα⁹ ὁπεδήποισι, περὶ ὧν εἰρήναι πολλὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν. Τὰ κράτιστα δὲ νέμω, ὡς πρῶτον τὸ ὑπὲρ ἔτυμολογίας εἰσαγοῦναι λόγον, Πλάτωνα τῷ Σωκράτει¹⁰ πρῶτον, πρῶτον μὲν καὶ ἄλλοι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ. Τί δὴ τὸ κεφάλαιον εἰς μοι τῷ λόγῳ; ὅτι παρὰ

² Ροχθεῖ.] Hæc vox de maris fluctu propriè dici existimatur, & ex ejus imitatione per ὀνοματοποιίαν esse facta. verius autem desumitur ex Odyss. i. v. 502. est autem ξερὸν Συγολῇ Ionica, pro ξηρόν. alter ex Iliad. μ. v. 207. tertius ex Iliad. β. v. 210. quartus ex Iliad. π. v. 361.

³ Μιμητικὸς.] Imitationem naturæ nobis esse insitam docet philosophus cap. 4. Poetic. Τὸ γὰρ μιμεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παιδῶν εἶναι, καὶ τῷ διαφίεσθαι τῶν ἄλλων ζώων, οὗ μί-

μητικώτατον εἶναι, καὶ ταῖς μαθήσεσιν ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πράξεις. Sed duo quæ sequuntur vocabula καὶ θεϊκὸς, nec Reg. i. nec Colb. agnoscunt. si quid video, Cynethicus auctor scripsit.

⁴ Διανοίας.] Wolfius cum articulo legit, τῆς διανοίας ὁμοιότητας. Sylburg. † Admissi in contextum, cum ita linguæ Græcæ idioma postulat.

⁵ Ὅμοιότητας.] Vide, si libet, Observationes Poeticas And. Schotti, lib. 2, cap. 51. Hæc autem describendi ratio (ut Taubmanni

rūm naturam optimè videantur depingere; cujuscmodi sunt hæc :

“ Cum gemitu illisi voluunt ad littora fluctus.

&c,

“ Ipsa volat stridens, ventis adjuta, per auras.

&c,

“ Littora pulsa fremunt, vastumque immurmurat æquor.

&c,

“ Stridorem jaculūmque sagittarumque notabat.

Harum sanè rerum fundamentum est natura, & magistra præstantissima; quæ nos, imaginibus quibusdam, rationi consentaneis, & ad mentem aptissimis excitandam, efficit, ut imitari possimus, & vocabula struere, quibus res ipsæ feliciter exprimantur: His imaginibus edocti sumus, taurorum mugitus, equorum hinnitus, fremitusque hircorum verbis repræsentare: præterea fragorem & strepitum ventorum, rudentum stridorem, atque alia ejusdem generis quamplurima; quorum alia vocem, alia formam, alia rem gestam, alia affectiones, aut motum, aut quietem, aut quodvis denique aliud imitantur; de quibus multa sunt ab iis hominibus scripta, qui nos ætate præcesserunt. Laudem verò præcipuam Platoni Socratico, ut primò nominum ad origines suas reductori, equidem assigno: qui hæc de re cū sæpe alias,

tum

manni verbis utar) Quintiliano credibilis rerum imago, aliis Evidentia, aliis Informatio dicitur. Aphthonius ἡμφασιν, Rutilius Lupus χαρσαλῆσις, Aquila Rom. διαλύπῃσι, vulgò ἐπολύπῃσι vocant.

¶ Πρὸς τι.] Idem significat, quod προσίτι, præterea. Sed dubium est an pro ἀνίμων, ὑδάτων reponendum sit, cū paulò infra pag. 118, §. 6. hæc conjuncta reperias: α) πᾶσι τοῖς ὑδάτιν ἀναισθητοῖς ἐκμηχανισθῆναι βυλόμην.

7 Καὶ τοῖς] Si mendo caret, confirmari poterit Virgiliano isto Æneid. 1, §. 87. Insequitur clamorque

virūm stridorque rudentum. Sylburg.

† Apollonius 2da Argonaut. §. 727.

— ὑπὸ ἀνοίῃ δὲ κάλῃσι, Ὀπλῆσι νῆϊα πᾶσι τινάσσῃσι νισσομένοισι.

8 Μιμημα.] Colb. μιμημαδία;

Idem codex paulo infra cum Reg. 1. ιισα[αγός] habet:

9 Ἑτυμολογίας.] Fabius lib. 1,

cap. 4. Etymologia, quæ verborum originem inquirat, à Cicero dicta est Notatio, quia nomen ejus apud Aristotelem invenitur σύμβολον, quod est nota: nam verbum à verbo ductum, id est Veriloquium, ipsa Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, Originem nationem vocant.

μὴ τὰς τῶν γραμμάτων συμπλοκάς, ἢ τῶν συλλαβῶν γίνεσθαι, σύνθεσις ποικίλη, ¹⁰ παρὰ δὲ τῶν συλλαβῶν συνθέσεις, ἢ τῶν ὀνομάτων φύσις πανθοδαπή, παρὰ δὲ τὰς τῶν ὀνομάτων ἁρμονίας πολύμορφος ὁ λόγος γίνεσθαι ὥς ἐστὶ πολλὴ ἀνάγκη καλὴν μὲν εἶναι λέξιν, ἐν ᾗ καλὰ ἐστὶ ὀνόματα, καλῶν δὲ ὀνομάτων συλλαβὰς τε καὶ γράμματα καλὰ αἰτία εἶναι, ἡδεῖάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι καὶ τὸ παραπλήσιον, ὀνομάτων τε καὶ συλλαβῶν καὶ γραμμάτων ¹¹ τὰς τε κατὰ μέρος ἐν τέτοις διαφορὰς, καθ' ἃς δηλῆται τὰ τε ἦθη, καὶ τὰ πάθη, καὶ αἱ διαθέσεις, καὶ τὰ ἔργα τῶν προσώπων, καὶ τὰ συνεδρεύοντα τέτοις, ἀπὸ τῆς πρώτης κάλασκευῆς τῶν γραμμάτων γίνεσθαι τοιαῦτα.

Χρήσομαι δὲ ὀλίγοις δείγμασι τῆς λέξεως τῆςδε, τῆς ¹² σαφηνείας ἕνεκα· τὰ γὰρ ἄλλα πολλὰ ὄντα, ἐπὶ σεαυτῷ ¹³ συμβαλλόμενος εὐρήσεις. Ὁ δὲ πολυφωνότατος ἀπάντων τῶν ποιητῶν Ὀμηρος, ὅταν μὲν ὦραν ὅπως εὐμόρφος, καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βέλλῃ, τῶν τε φωνηέντων τοῖς κρατίστοις χρῆσθαι, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις, καὶ οὐ ¹⁴ κάλαπυκνῶσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβὰς, οὐδὲ συγκόψει τὰς ἡχάς, παρατιθεὶς ἀλλήλοις τὰ δυσέκφορα, πρᾶξιαν δὲ τινα ποιήσει τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμάτων, καὶ ῥέξσαν ἀλύτως διὰ τῆς ἀκοῆς, ὥς ἔχει ταυτί·

“ ¹⁵ Ἡ δ' ἰέν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,

“ Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἥ ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

καί,

¹⁰ Παρὰ δὲ τῶν.] Articulus τὰς desideratur, vel ante vel post genitivum τῶν συλλαβῶν, ut in sequenti membro. *Sylburg.*

¹¹ Τὰς τε κατὰ μέρος.] Lege τὰς κατὰ μέρος, neque enim conjunctionem postulat sententia.

¹² Σαφηνείας.] Alibi σαφηνείας,

diphthongus. *Sylb.* † Ita contextum reformavi, σαφηνείας mutato: quam mutationem confirmant duo codices Reg. i. & Colb. Sed libet annotare, quod scribit Cicero de Orat. Cum tradita sint cujusque artis difficillima, reliqua, quia aut facilliora, aut similia sunt, tradi

tum potissimum in *Cratylō* disputat. Summa autem nostrī sermonis huc redit: è variā literarum connexionē, variam nasci multiplicemque syllabarum compositionem, è syllabis compositis, omnimodam vocabulorum naturam, ex vocabulorum denique structurā, orationem prodire multiformem. quo necessariò factum est, ut ea pulcra sit elocutio, cujus pulcra fuerint vocabula; necnon ex literis & syllabis pulcris ut pulcrarum dictionum sit origo deducenda, adeoque ex iis sermo jucundissimus oriatur, quæ nostris auribus jucundam afferunt voluptatem; ac proinde fieri non potest, quin vocabulorum, syllabarum, literarumque particulares, quæ his insunt, differentiæ, quibus exprimuntur mores, affectus, dispositiones, opera personarum, & quæ his adjuncta, è primā omnino literarum constructione proficiantur.

Utar verò, orationis illustrandæ gratiā, ut clara sint omnia, paucis exemplis; alia quæ supersunt sanè multa, tibi, *mi Rufe*, initā ratione, inveniendā relicturus. Homerus omnium poetarum dicendi varietate præstantissimus, si quando vultus pulcerrimi venustatem, aut formam voluptati inducendæ accommodam, exhibere statuit, vocalium optimis utitur, & semivocalium mollissimis: non ille mutis densat syllabas, non sonos præscindit, non secum prolato asperrimā conjungit; sed lenem quandam profert literarum structuram, nostras aures sine molestiā suaviter permeantem; quo in genere sunt hæc:

“ *Penelope thalamum, prudens regina, relinquit,*

“ *Formosæ Veneri similis, castæve Dianæ,*

&c,

tradi non necesse est.

¹³ Συμβαλλόμενοι.] Ex Herodoto in Polymnia, συμβαλλέμενοι σύριστοι.

¹⁴ Καταπυκνῶσει.] Præsentī tempore proferunt καταπυκνωτοὶ & Cυψόπτες Reg. 1. & Colb.

¹⁵ Ἡ δ' ἔειπ'.] Desumpti sunt

ex Odyss. τ. γ. 53. Alter ε. γ. 36. ibi etenim, Βῆ δ' εἶπαι θαλάμοιο. proximè sequentes ex Odyss. ζ. γ. 163. ultimi ex λ. γ. 280. sed pro διὰ κάλλος editt. Homeri vulgatæ habent μισὰ κάλλος; quo modo legit & codex Colbertinus.

καί,

“ Δήλω δὴ ποιε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ,

“ Φοῖνικ¹⁵ νέον ἔρν¹⁶ ἀνερχόμενον ἐνόησα.

καί,

“ Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποιε Νηλεὺς

“ Γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλ¹⁷, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔθνα.

“Οταν δὲ οἰκίραν, ἢ φοβεράν, ἢ ἀγέρωχον ὄψιν εἰσά-
 γη, ¹⁷ τῶν τε Φωνηέων οὐ τὰ κράτις αἰθέσει. ἀλλὰ τῶν
 ψοφοειδῶν, ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λήψεται, κα-
 ταπυκνῶσει τῆτοις τὰς συλλαβὰς· οἷά ἐστι ταυτί.

“ ¹⁸ Σμερδαλέ¹⁸ δ’ αὐτῇσι φάνη κεκακωμέν¹⁹ ἄλμη.

καί,

“ Τῇ δ’ ἐπὶ μὲν Γοργῶν βλοσυρῶπις ἐξεφάνωτο,

“ Δεινὸν δερκομένην περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβ²⁰ τε.

Ποταμῶν δὲ γε σύρρυσιν εἰς χωρίον ἐν, καὶ πάταλον
 ὑδάτων ἀναμισγομένων ἐκμιμήσασθαι τῇ λέξει βεβλόμε-
 ν²¹, οὐκέτι λείας συλλαβὰς, ἀλλ’ ἰσχυράς καὶ ἀνιήτους
 θήσεται.

“ Ὡς δ’ ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ’ ὄρεσφι ῥέοντες,

“ ¹⁹ Ἐς μισγάγειαν συμβάλλειον ὁμῆριμον ὕδωρ.

Βιαζόμενον δὲ τινα πρὸς ἐναντίον ρεῦμα ποταμῷ μετὰ
 τῶν ὀπλων, καὶ τὰ μὲν ἀνιέχοντα, τὰ δὲ ὑποφερόμενον εἰσά-
 γων ²⁰ ἀνακοπὰς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς
 χρόνων, καὶ ἀνιήσιμους γραμμαμάτων

“ ²¹ Δεινὸν

¹⁶ Νέον ἔρν¹⁶.] Nauficaam teneræ proceræque palmæ poeta comparat. *Homericus Ulysses Deli se proceram ἔς teneram palmam vidisse dixit; bodie monstrant eandem.* Cicero ^{1mo} de Legibus.

¹⁷ Τῶν τε Φωνηέων.] Videtur

in hoc loco abundare: quo sublato facilius erit structura.

¹⁸ Σμερδαλέ¹⁸.] Locus ex *Odyss.* ζ. γ. 137. desumptus est. sed inter hunc forsan & sequentes versus copulativa καὶ desideratur, ut jam apposui; qui *Iliad.* λ. γ. 36. occurrunt,

&

*"Talem equidem Delo, sacratam ad Apollinis aram,**"Frondentem palmæ stirpem prosperpere vidi.*

&

*"Et Chlorin vidi formosam, quam sibi Nereus**"Duxerat, egregio vultu, sine dote, puellam.*

Quum verò miserabilem, aut horrendam, aut arrogantem speciem inducit, non optimas jam inserit vocalium, sed quæ sonantissimæ sunt, aut mutarum sibi eligit prolatu asperrimas, iisque syllabas condensat; cujusmodi hæc sunt:

"Horridus apparet cultu, confectus ab undis:

&

*"Tristitia fulserunt Phorcynidos ora Medusæ**"Horrendo aspectu: circum Terrorque, Metusque.*

Fluviorum præterea concursum in eundem locum, & aquatum sonitum se commiscentium, dictione imitari atque exprimere laborans, non jam leves syllabas, sed robustas, sed sonoriore concursantes adhibet:

*"Non secus hyberni summis de montibus amnes**"Permissas volvunt plenis convallibus undas.*

Quin & sub armis quendam vi fluminis adversi impulsam, modò se sustentantem, modò impetu delatum, ubi inducit, syllabarum elisiones habet, temporum intervalla, & literarum crebra fulcimenta.

"Peliden

currunt. Mox adeò pro compositione, simplex *μισομένων* legunt & Reg. 1. & Colb.

¹⁹ *Ἐς μισγάσεις.*] Scribitur etiam *μισγάσεις*: ut significetur locus in quo *μισσίται* τὰ ἄλεια, id est, in quo miscentur seu conjunguntur valles; convallis. *Sylburg.* † Locus est *Iliad. d. 7. 452.* ubi pro ὄμβριμον, ὄβριμον scribitur.

²⁰ *Ἀνακοπᾶς.*] Idem ferè & Longinus habet de Euripide, Diracen à tauro raptatam describente.

"Ἐς μὲν γυναιὸν τὸ λήμμα, ἀδρότερον δὲ γένοιε τῷ τὴν αἰμονίαν μὴ καλίσπεισθαι, μὴδ' οἷον ἀποκύλισμά τι φέρεσθαι, ἀλλὰ τρηϊμῶς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὑνόμαλα, καὶ ἐξερίσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἰδραίων διαβέβηκότες μέλει.

I 4

²² *Δεινόν.*]

“²¹ Δεινὸν δ’ ἀμφ’ Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἵστατο κύμα·

“ Ὀθει δ’ ἐν σάκει πίπλων ῥόθῳ, ὕδ’ ἐπ’ ὁδὸσσιν

“ Εἶχε σπρίζασθαι.

Ἀραττομένων δὲ περὶ πέτρας ἀνθρώπων ψόφον τε καὶ μόρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμεν²², ἐπὶ τῶν ἀηδεσμάτων τε καὶ κακοφωνομάτων χρονιεῖ γραμμάτων, οὐδαμῇ λεαίνων τὴν κατὰσκευὴν, οὐδὲ ἡδύνων.

“²² Σὺν δὲ δύνω μάρψας, ὥς τε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ

“ Κόπῃ· ἐκ δ’ ἐκέφαλλῳ χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαίαν.

Πολὺ ἂν ἔργον εἶη λέγειν, εἰ πάντων παραδείμματα βελοίμην φέρειν καὶ κατὰ τὸν τόπον τόνδε, ὃν ἂν τις ἀπαίτησεν· ὥς τε ἀρκεσθεῖς τοῖς εἰρημένοις, ἐπὶ τὰ ἐξῆς μετὰβήσομαι. Φημὶ δὲ τὸ βελλόμενον²³ ἐρδάσασθαι λέξιν καλὴν, ἐν τῷ συνιθέναι τὰς φωνὰς, ὅσα καλλιλογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἢ σεμνότηα περιεῖληφεν ὀνόματα, εἰς τὸτο συνάγειν. Εἶρηται δὲ τινα περὶ τῶν καὶ θεοφράσῳ τῷ φιλοσόφῳ κοινότερον²⁴ ἐν τοῖς περὶ λέξεως· ἐνθα ὀρίζει τίνα ὀνόματα φύσει καλὰ παραδείμματα²⁵ ἔνεκα, ὃν συνιθεμένων, καλὴν οἶμαι καὶ μεγαλοπρεπῆ γενήσεσθαι τὴν φράσιν· καὶ αὐθις ἕτερα μικρὰ καὶ ταπεινὰ, ἐξ ὧν ἔτε ποιήματα χρηστὸν ἔσσεσθαι φησιν, οὔτε λόγον. καὶ μὰ Δία ἐκ ἀπὸ σκοπῆς ταῦτα τῷ ἀνδρὶ εἶρηται. Εἰ μὲν οὖν ἐλχωροῖη πάντα εἶναι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ὅφ’ ὧν μέλλει δηλεῖσθαι τὸ πρᾶγμα, εὐφωνά τε καὶ καλλιρρήμονα,
²³ μανίας

²¹ Δεινόν.] Ex Iliad. φ. γ.
240. sed pro σπρίζεσθαι, vulgatae habent editiones Homeri σπρίξασθαι: quae lectio videtur melior, eo quod durius quiddam sonat; nec dubitavi jam in contextum recipere.

²² Σὺν δὲ δύνω.] Ex Odyss. ι. 7.
289. haec desumpta sunt. Ita quoque egregie Virgilius:

*durosque reducā
Libravit dextrā media inter cornua caesus
Ardūq; effractoque illis in ossa cerebro.*

Quis non, perlectis his versibus, literarum asperitate delectatur, quae sonum, qualem ossa edunt effracta, mirabili artificio expriment?

²³ Εἰ.

- " *Peliden fremitu immani circumstetit unda,*
 " *Et clypeo incumbens urgebat fluctibus amnis;*
 " *Nec poterat stabilire pedes.*

Quorundam verò hominum, capitibus hinc illinc ad saxa allisis, fragorem, & interitum miserabilem ostensurus, insuavissimis diu pessimèque sonantibus literis immoratur; nusquam structuram lævigat, nusquam suavitate perfundit.

- " *Prensa manu, ut catulos, scopulis duo corpora fregit:*
 " *Fluxit humi cerebrum, & rorabat sanguine tellus.*

Immenſi ſanè laboris res eſſet, ſi omnium vellem exempla recensere, quæ ad hunc locum pertineant, & à nonnullis fortasſe repoſcantur. His igitur, quæ ſunt dicta, contentus, ad reliqua me conferam. Cenſeo autem, cui in animo eſt orationem quàm pulcerrimam elaborare, eum in ſtruendis vocibus omnino debere, quæcunque elegantiam fortita, aut magnificum quiddam ac grande præ ſe ferant vocabula, in unum omnia colligere. De quibus à Theophrasto philoſopho communius dictum eſt, in libello *de Dictione* inſcripto, quo naturâ quæ pulcræ ſint voces, definit: (exempli gratiâ, quibus conjunctis, pulcram evaſuram arbitratur & magnificam locutionem) quædam è contra notat vocabula eſſe omnino humilia atque abjecta, è quibus nec poema conſtitui, nec orationem ullius pretii poſſe aſſerit: nec mehercule à ſcopo aberrantia hæc literis vir ille prodidit. Nam ſi ita res ſe haberet, ut omnes orationis partes quibuſcunque negotia vitæ neceſſaria

²³ Ἐργάσασθαι.] Apriſtus pro præſenti tempore ponitur. Mox pro εἰς τὸ τοῦτο, legendum forſan εἰς ταὐτὸ *Ὑνάζειν*. verum hæc ſententia mihi videtur eſſe mutila, & verbum aliquod, puta δειν, à quo pendeat Inſinit. *Ὑνάζειν*, deſiderari. Ita Sect. 6. Παραπλήσια φημι δειν ποιεῖν καὶ τὸς μέλλουσας εὖ ὑνάζειν τὰ τὸ δόξαι μόρια.

²⁴ Ἐν τοῖς περὶ Λεξείως.] Hujus

libri meminit Dionyſius in *Lysia*, ubi à Theophrasto reprehenditur: quin & Demetrius Sect. 175. ex hoc Theophrasti libello pulcra definit vocabula: Ὁρίσας δ' αὐτὰ Θεόφραστον ἔτως· Κάλῳ ὀνόμαλός ἐστι, τὸ πρὸς τὴν ἀκοὴν ἢ πρὸς τὴν ὄψιν ἡδύ. ἢ τὸ τῇ διανοίᾳ εἰλημον. Hic prius vocabatur Tyr-tamus, διὰ δὲ τὸ θείως φράζειν, ut ſcribit Suidas, ὑπὸ Ἀριστοτέλους ἐκ-
 λήθη

²⁵ *μανίας ἔρπον ζῆεῖν τὰ χεῖρα· εἰ δὲ ἀδύνατον εἴη τῆτο, ὥσπερ ἐπὶ πολλῶν ἔχει, τῇ πλοκῇ καὶ μίξει καὶ παραθέσει πειραΐεον ἀφανίζειν τὴν τῶν χειρόνων φύσιν ὅπερ Ὅμηρος εἶωθεν ἐπὶ πολλῶν ποιεῖν.*

Εἰ γάρ τις ἔροιτο ὄντιν ἐν τῶν ποιητῶν ἡ ῥητόρων, τίνα σεμνότηθα ἡ καλλιλογίαν ταῦτα ἔχει τὰ ὀνόματα, ἃ ταῖς Βοιωτίαις κεῖται πόλεσιν, ²⁶ Ὑρία, καὶ Μυκαλησσὸς, καὶ Γραῖα, καὶ Ἐτεωνὸς, καὶ Σκῶλον, καὶ Θίσβη, καὶ Ὀχρησὸς, καὶ Εὐτρησις, καὶ τὰλλα ἐξῆς, ὧν ὁ ποιητὴς μέμνηται, οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν οὐδ' ἡντιν ἐχοι. ἀλλ' οὕτως αὐτὰ καλῶς ἐκεῖν ²⁷ συνύφαίκεν, καὶ παραπληρώμασιν εὐφώνοις διέσλφεν, ὥς τε μεγαλοπρεπέστατα φαίνεσθαι τέτων ὀνόμαται.

- “ Βοιωτῶν μὲ Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
- “ Ἀρκεσίλαός τε, Προβοήνωρ τε, Κλόνιός τε·
- “ Οἴβ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πείρησσαν,
- “ Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
- “ Θεσπείαν, Γραϊάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·
- “ Οἴτ' ἀμφ' ²⁸ Ἀρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς·
- “ Οἴτ' Ἐλεῶν εἶχον, ἥδ' Ὑλην καὶ Πέλεῶνα,
- “ Ὠκαλήν, Μαιδεῶνά τ' εὐκρίμενον πολοῖέθρον.

²⁹ Ἐν

λήθη Εὐφρας, εἶτα Θεόφρας.

²⁵ *Μανίας ἔρπον.] Parum compta videtur hæc lectio, quam luxatam arbitror. Locus erit faciliior, si quis hoc modo legat: μανίας ἂν εἴη ἔρπον ζῆεῖν, seu μανίας ἂν ἔρπον εἴη ζῆεῖν τὰ χεῖρα· εἴη μοx post ἀδύνατον ἐ contextu sublato. Atque ita Chrysost. in secundâ ad Genesin Homiliâ, τις ἐσχάτης παραφροσύνης ἂν εἴη ζῆμειον.*

²⁶ Ὑρία.] Quæ scribenti Dio-

nysius in memoriam prima veniebant, ea literis mandavit. Neque enim verisimile est, tantam eum versuum farraginem, quam Sylburgius annumerat, hoc loco congestisse.

²⁷ *Συνύφαίκεν.] Major erit temporum similitudo, si legas Συνόφαίκεν: ut infra Sect. 18. ἀλλ' εὖ Συνεκρύφασιν αὐτὸς καὶ Συνυφάσασιν. Ibidem paulò antè nota, minorem Bæoticorum oppidorum à Dio-*

necessaria exprimentur, sonoræ fuerint & venustate plenæ, amen-
tiæ esset incredibilis deteriores quærere : sin verò id neutiquam
fieri potest, quemadmodum in multis accidit, implicatione,
misturâ, ac situ, deterrimarum, quantum potest, natura est ob-
scuranda : id quod Homerus passim solet facere.

Nam si ex poetis quempiam, aut rhetoribus interroges, quam
tandem dignitatem aut pulcritudinem habeant vocabula, quæ
Bœotiæ civitatibus imponuntur, *Hyria, Mycaleffus, Græa,*
Eteonus, Scolus, Thibæ, Onchestus, Eutresis, & quæ sequuntur
deinceps, quorum poeta meminit ; ne minimam quidem eorum
vel unus his nominibus inesse responderet ; quæ tamen omnia
adèd pulchrè contextuit, adèd sonoris verborum complementis
distincta illuminavit, ut ipsa etiam amplissima videantur &
magnifica.

“ *Agmina Bœotum, bello fortissima, ducunt*

“ *Peneleus, patriis & Lætus acer in armis :*

“ *Arcefilausque, Prothoenorque, Cloniusque :*

“ *Quique Hyriem coluere, atque Aulidis aspera saxa,*

“ *Qui Schænon, Solumque, & crebro monte Eteonum ;*

“ *Thespiam, Græamque : & qui spatia ampla tenebant*

“ *Antiquæ Mycaleffi, & lathe nobile vatis*

“ *Argivi Harma ; urbes & Erythras, Ilseumque :*

“ *Quique Elema habuere, atque Hylem, & Peteona,*

“ *Ocaleon, & qui maris Medæona superbam.*

Sed

à Dionysio poni numerum, quàm
paulò post in Homérico catalogo :
& contra ὁμοῖον atque ὁμοῖον à
Dionysio memorari, quarum hic
nulla sit mentio. Sed hic memi-
neris, non integrum in vulgatis
Dionysii editionibus citari locum,
atque addi posse septem ex Home-
ri exemplaribus versus. *Sylburg.*
Ibid. Συρίφαιον. Non tantum
Sylburgii conjecturâ, sed & codi-

cum *Reg. 1. & Coll.* auctoritate
inductæ, hanc vocem in contex-
tum admisi, cum prius *ὑνὸς*
obtinuisset.

²⁸ *Ἀρμα.*] *Homeri Scholiastes :*
“ *Ἀρμα, πῶς τῆς Βοιωτίας, ὄνομα·*
οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀποθῆναι
ὑνὸς τοῖς ἵπποις τὸ Ἀμφιαράς τῷ
μαίεως ἄρμα ὑνὸς αὐτοῦ. ne versio-
nem Latinam mireris.

28 E.

29 Ἐν εἰδόσι λέγων, οὐκ οἶμαι πλειόνων δεῖν παραδειγμαμάτων ἅπας ἐστὶν ὁ Καλέαλος. 3^ο αὐτῶν τοιᾶντα, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐν οἷς ἀναγκασθεὶς ὀνόμαϊα λαμβάνειν οὐ καλὰ τὴν φύσιν, ἑτέροις αὐτὰ κοσμεῖ καλοῖς, καὶ λύει τὴν ἐκείνων δυσχέρειαν τῇ τέττων εὐμορφίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τέττων ἄλις.

29 Ἐν εἰδόσι.] Nihil hac dicendi formulâ apud probatissimos scriptores usitatus, etsi quibusdam visa est obscurior. Cum nemo ferè sit, qui hæc ignorat. Dionysius plus vice simplici utitur quam de admirandâ vi Demosthenis;

Ἀρκεῖ γὰρ, ὡς ἐν εἰδόσι λέγουσιν: deinde tribus interjectis paginis, Ἡ γὰρ ὑπόμνησις ὡς ἐν εἰδόσι. Pari modo locutus est & Pericles apud Thucydidem; Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν ἔβηλόμεν, ἑάσω. Sed Josephus libro primo de Bello Judaico

Τ Μ Η Μ Α ιζ'.

Ἀριθμῶν ἢ ῥυθμῶν πέρι.

ΕΠΕΙ δὲ τὰς ἀριθμὰς ἔφην οὐ μικρὰν μοῖραν ἔχειν τῆς ἀξιωματικῆς καὶ μεγαλοπρεπῆς συνθέσεως, ἵνα μὴ με τις εἰκὴ δόξῃ λείπειν, ῥυθμὸς καὶ μέτρα μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας, εἰς οὐ ῥυθμικὴν οὐδ' ἑμμελῆρον εἰσαάγουσα διάλεκτον, ἀποδώσω καὶ τὸ ὑπὲρ τέττων λόγον. ἔχει δὲ ἕτως. Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ ἄλλο μόριον λέξεως, ὅτε μὴ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὰ δ' αὐτὰ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.

Δισυλλάβου μὲν οὖν λέξεως διαφοραὶ τρεῖς. ἡ γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ἔσαι βραχείων, ἡ ἐξ ἀμφοτέρων μακρῶν, ἡ τῆς μὲν βραχείας, τῆς δὲ μακρᾶς. Τὰ δὲ τρίτε τέτε τῷ ῥυθμῷ διτλὸς ὁ τρόπος.

Δισυλλάβου.] De pedibus sive pponeris orationis multi scripserunt; nemo autem Dionysio fusior. Aristoteles lib. 3, Rhet. cap. 8. Cicero

Sed cū ipse scientibus hæc loquor, pluribus exemplis uti non necesse existimo. Est enim tota Enumeratio ejusdem generis, ut & multa alia: in quibus poeta coactus verba assumere naturā minimè pulcra, aliis pulcrioribus exornat, eorumque asperitatem horum venustate & gratiā diluit. Sed de his quidem satis.

daico dicere maluit, μάλλον γὰρ πρὸς εἰδότηας ἔρεῖν: & Homerus Il. κ. γ. 250.

Εἰδῶσι γάρ τοι ταῦτα μὲν Ἀργείοις ἀλγοῖσιν.

denique versu pulcherrimo Sophocles:

Τὰ μὲν τοιαῦτ' ἐν εἰδότη' ἐκδιδάσκονμεν.

Oedipus Theseum alloquitur. Hæc exempla rem satis explicabunt, nec de sensu quenquam sinent in posterum dubitare.

3° Αὐτῶν τοιοῦτον.] Locutio infrequentior, pro αὐτὸς τοιοῦτον.

SECTIO XVII.

De numeris orationis.

QUONIAM verò ad grandem orationis compositionem & magnificam dixi numeros non parum conferre; ne quis forte me nullo judicio id dixisse arbitretur, qui numeros & metra, disciplinæ musices familiaria, fermoni prosaico, & numeros & metra respuenti, obtrudam, de his etiam consilii rationem daturus sum. Sic autem se res habet: Omne nomen & verbum, & quævis alia pars orationis, modò non sit monosyllaba, numero quodam profertur: idem verò, & pedem & rythmum voco.

Disyllabæ quidem vocis tres sunt differentiæ: aut enim utrisque constat brevibus, *Pedes disyllabi.* aut utrisque longis; aut altera longa, altera brevi. Hujus autem tertii pedis duplex est forma: aut enim

Cicero de Orat. lib. 3. Fabius recenset pedes, Sect. 40. qui potissimum Sublimitati adferuntur.

2° Ἀρχή.

τρόπῳ ὁ μὲν τις, ἀπὸ βραχείας ² ἀρχόμενος, καὶ λήγων εἰς μακράν· ὁ δὲ, ἀπὸ μακρᾶς, καὶ λήγων εἰς βραχείαν. Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος, ³ Ἡγεμών τε καὶ ⁴ Πυρρίχιος καλεῖται, καὶ οὔτε μεγαλοπρεπῆς ἐστίν, οὔτε σεμνός. σχῆμα δ' αὐτῷ τοιόνδε·

“ Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα ⁵ νεόλυπα μέλεα.

Ὁ δ' ἀμφοτέρως τὰς συλλαβὰς μακρὰς ἔχων, κέκληται μὲν ⁶ Σπονδοῖος, αἰζώμα δὲ ἔχει μέγα καὶ σεμνότητά πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτῷ τόδε·

“ ⁷ Ποίαν δὴθ' ὀρμάσω, ταῦταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν;

Ὁ δὲ ἐκ βραχείας τε καὶ μακρᾶς συλκεῖται, εἰάν τις τὴν ἡγεμένην λάβῃ βραχείαν, ⁸ Ἰαμβος καλεῖται, καὶ ἐκ ἐστίν ἐκ αἰθενός· εἰάν δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχῇται, ⁹ Τροχαῖος, καὶ ἔστι μαλακώτερος θάλαρος καὶ αἰνεσέτερος. παράδειγμα δὲ τῷ πρότερον τοιόνδε·

“ Ἐπεὶ σχολὴ πάρεστι, παῖ Μαινοίσις.

τῷ

² Ἀρχόμενος.] Debetur hoc participium Colbertino codici, in impressis huc usque desideratum. Ita paucis interjectis, ὁ δὲ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ εἰς τὰς βραχείας.

³ Ἡγεμών.] De quo ita Terentianus:

Primus idem est, jure primus, ἡγεμὼν qui dictus est,

Author & ductor melorum, qui duas breves habet.

nomina rationem tradit Dionysius in Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος. Καλῶς τὸν ἄνθρωπον καλῶς κενῶσθαι εὐθὺς μὲν Ἡγεμόνα, πρῶτον ἔχοντα λόγον τῶν ἴσων ἄρσει τε καὶ θύσει χρόνον.

⁴ Πυρρίχιος.] Pyrrichius, ut primus ordine, ita dignitate postremus, cum è duabus brevibus constet syllabis, volat potius quam

currit. Nullum ex eo alienius momenti constitui potest carmen, cum numero & pondere pene careat. Aptus duntaxat ad celeres motus exprimendos, cujusmodi erant armati saltus Corybantum apud Græcos, & Saliorum apud Romanos; unde etiam à mobilitate dictus creditur, quasi totus igneus. *J. Vossius.*

⁵ Νεόλυπα.] Cujuscunque poetæ fuerit, videtur hoc versu Pentheo dilaniatum exprimere.

⁶ Σπονδοῖος.] Hic pes incessum habet tardum & magnificum; itaque rebus gravibus, & maxime sacris, vel ipso attestante vocabulo, imprimis adhibetur. *J. Vossius.*

⁷ Ποίαν δὴθ'.] En loci ex Euripidis Hecubâ confimiles: *J. 163.*

Ποίαν

enim à brevi incipit, & in longam syllabam definit; aut incipit à longâ, & in brevem definit. Pes autem, qui è duobus brevibus constat, vocatur *Hegemon*, sive *Pyrrichius*: numerus nec magnificus, nec gravis: cujus hæc figura est;

“ *Tu verò refer è vestigio recens — soluta membra.*

Qui verò utramque habet longam, Spondeus appellatur; & magnificum habet incessum, & plenum gravitatis. Exemplum sit,

“ *Quâ tandem viâ me properè conferam? hâc, an illâ: illâ, an hâc?*

At qui è longâ & brevi constat, si brevem præeuntem acceperit, vocatur Iambus, pes modò non ignobilis: sin à longâ incoperit, Trochæus, priore multo mollior, nec ita generosus. Prioris exemplum est huiusmodi:

“ *Vacat, Patrocle, mens mihi à negotiis.*

hoc

Ἡεῖαν, ἢ ταύται ἢ κείαν Στίχον;
χ. 1960. Πάσαι, ἢ ταύται, ἢ τὰς
ἐξάλλας; Addam ex Ennii Me-
dea: *Quo nunc me vertam? quod*
iter incipiam ingredi?

[*Ἰαμβος.*] Iambo nullus usitator pes, omnibus temporibus & ab omnibus pene gentibus præcipuè frequentatus. Incessum & percussione[m] habet insignem & virilem, cum à brevi incipiat & definat in motum gravem. Est itaque non acer tantum & bellicus, sed & mordax & iracundus, sic dictus ab ἰάσσειν, id est, θυμῷ θάλλειν, δάκνειν, ἰάλλειν, ut interpretantur Grammatici. *Voss.*

Ibid. [*Ἰαμβος.*] Priorem negativam codices & Reg. 1. & Colb. non agnoscunt, quorum fidem si quis probaverit, idem cum *Vossio* sentiat necesse est; nosque mutatâ versione, *pedem in primis generosum* oportet interpretemur. Sed aliter

de Iambo sentire videtur Dionysius, dum bis sequenti Sectione, ut & aliis in locis, inter fractos, nulliusque aut ponderis aut dignitatis pedes recenset. Nec doctos later, Aristotelem in tertio Rhet. λέγει τῶν πολλῶν dicere; & heroo, cui opponitur, inferiorem judicare. Sed verba Ciceronis è tertio de Orat. libet adjicere: *Cum sit numerus plures, Iambum & Trochæum frequenter segregat ab Oratore Aristoteles; qui naturâ tamen incurrunt ipsi in orationem sermonemque nostrum; sed sunt insignes percussiones eorum numerorum, & minuti pedes.*

[*Ἰαμβος.*] Iambo oppositus trochæus, à longâ incipiens, & in brevem definens syllabam. Debilem & muliebrem prorsus pes iste imitatur motum, vehemens in initio, sed citò deficiens. Quapropter lenibus & amatoriis affectibus exprimendis est aptus. *Voss.*

10 Θυσί.]

τῆ δ' ἑτέρῃ·

“¹⁰ Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσι κυκώμενε.

Δισυλλάβων μὲ δὴ μορίων λέξεως διαφοραὶ τε καὶ
 ῥυθμοὶ καὶ σχήματα τοσαῦτα· Τρισυλλάβων
 Τρισύλλαβοι δ' ἑτέρα πλείω τῶν εἰρημένων, καὶ ποικι-
 πόδες.
 λωτέρα ἔχοντα θρωρίαν.¹¹ ὃ μὲ γὰρ ἐξ
 ἀπασῶν βραχειῶν συνεστὼς, καλέμεν δὲ ὑπὸ τινῶν
 Χορεῖ, τρίβραχυς πᾶς οὗ παραδείγμα τοιοῦδε,

“¹² Βρόμιε, δορατοφόρε, ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε.

ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι, [¹³ καὶ ἀγενής] καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ
 αὐτῶ γενέοιτο γενναῖον. ὃ δὲ ἐξ ἀπασῶν μακρῶν,¹⁴ Μο-
 λοττὸν δὲ αὐτὸν οἱ μερικοὶ καλεῖσιν, ὑψηλός τε καὶ ἀξιο-
 μάτικός ἐστι καὶ διαβεβηκὼς ὥς ἐπὶ πολὺ. παραδείγμα δὲ
 αὐτῶ τὸδε·

“ ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας, κάλλιστοι σωτήρες.

Ὁ δ' ἐκ μακρᾶς καὶ δυοῖν βραχειῶν, μέσην μὲ λα-
 βὼν τὴν μακρὰν ἐκατέρα τῶν βραχειῶν, Ἀμφίβραχυς
 φηνομασται, καὶ ἔσφονδρα τῶν εὐσχημόνων ἐστὶ ῥυθμῶν, ἀλ-
 λά διακέκλασαι τε καὶ πολὺ τὸ θῆλυ καὶ ἀγενές ἔχει. οἷα
 ἐστὶ ταυλί.

“ Ἰακχε διθύραμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

Ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαις
 μὲ καλεῖται, σεμνότηα δὲ ἔχει πολλήν καὶ ἐνθα δεῖ μέ-
 γεθαι.

¹⁰ Θυμὲ.] Extat hic Archilo-
 chi versus, cum paucis aliis, apud
 Stobæum, ἐκ τῶ περιὶ Ὀργῆς.

¹¹ Ὁ μὲν γάρ.] Hic nominativus
 verbo ἐστὶ, qui paulò infra sequitur
 ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι, præcedit.
 De hoc pede ita Vossius: Tribra-
 chys, qui totus constat è brevibus syl-
 labis, vilis humilis, minimèque viri-

lis est, è quo nihil generosum confici
 possit.

¹² Βρόμιε.] Si cum Apostro-
 pho legas δορατοφόρ', erit justa
 metri desinentia. Sic paulò in-
 fra, ut justa fiat desinentia, le-
 gendum videtur δισαμβε, expun-
 ctâ syllabâ θυ: ut Bacchus di-
 catur δισαμβε ex eo quod, cūm
 immaturus

hoc verò alterius,

" Vita, vita macerata maximis doloribus.

Disyllabarum itaque dictionum differentia, pedes, & figuræ totidem sunt: alia verò *Pedes trisyllabi.* trisyllabarum; quæ plures præcedentibus, multo fusiores admittunt considerationem. Nam qui totus è brevibus constat, vocatus à quibusdam Choreus, pes tribrachys, ejus hoc exemplo est,

" Bromie, Thyrsiger, Martie, belli strepitu gaudens.

abjectus est, & nullius aut gravitatis, aut ponderis; ex quo nihil generosum possit constitui. qui verò ex omnibus longis constat, quem Molossus rerum metricarum scriptores appellant, sublimis est, & dignitatem habet, latis ut plurimum passibus incedens. En exemplum illius:

" O fratres Ledaï, servatores optimi.

Qui longâ & duabus constat brevibus, si mediam acceperit longam, & utrinque breves, Amphibrachys dicitur, numeros inter elegantes vix habendus. nam fractus est, & multum in se muliebri continet, multum ignobile. qualia sunt hæc:

" Iacche dithyrambe, qui hos choro præis.

At qui duas initio breves ceperit, Anapæstus vocatur, pes in primis gravis; &, sicubi magnitudo rebus fuerit adhibenda,

immaturus à Semele per abortum esset editus, *Διὸς ἐγγάμμιον μνησθ'*, ita demum ad maturitatem est perductus, vel quasi *Διὸς ἐγγάμμιον*; primum scilicet Semeles utero, deinde Jovis femori insutus. *Sylburg.*

¹³ *Καὶ ἀσπής.*] Si duas has voces sustuleris, nihil detrimenti locus accipiet, duosque codices &

Reg. 1. & Colb. judicio suffragantes habebis. Lineis inclusi.

¹⁴ *Μολοσίων.*] Tribrachei contrarius Molossus, cum omnes syllabas habeat longas, dignitatem habet præcipuam. Stabilem & magnificam pes iste habet gravitatem; quapropter Dionysius *διαβιβνύοντα* illum appellat, velut latis passibus omnia pervadentem. *Vossius.*

K

¹⁵ *Ἐπί.*

γεθ^Θ. περιθεῖναι τοῖς πρᾶγμασιν, ἢ πάθ^Θ. ἐπιήρδός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. τέτε τὸ σχῆμα τοιόνδε·

“ Βαρύ μοι κεφαλῆς ¹⁵ ἐπίκρανον ἔχειν.

Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχόμεν^Θ, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας, ¹⁶ Δακτυλικὸς μὲν καλεῖται. πάνυ δὲ ἐστὶ σεμνός, καὶ εἰς κάλλ^Θ ἀρμονίας ἀξιολογώτατ^Θ, καὶ τό γε ἑρμῆκὸν μέτρον ἀπὸ τέτε κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ. παραδείγμα δὲ αὐτῆς τόδε·

“ ¹⁷ Ἰλιόθεν μὲ φέρων ἄνεμ^Θ. Κικάνεσσι πέλαισεν.

Οἱ μὲν ται ῥυθμικοὶ τέτε τῆς ποδὸς τὴν μακρὰν βραχυτέραν εἶναί φασι τῆς τελείας· οὐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῃ, καλεῖσιν αὐτὴν Ἀλοφον. Ἔτερον δὲ ἀντὶς-ροφόν τινα τέτω ῥυθμόν, ὃς ἀπὸ τῶν βραχειῶν ἀρξάμεν^Θ ἐπὶ τὴν ἀλοφον τέτον ¹⁸ τελευτᾷ, χωρίσας αὐτὸ τῶν ἀναπαύσεων, ¹⁹ Κύκλον καλεῖσι, παραδείγμα αὐτῆς φέροντες τοιόνδε·

“ Κέχυται πόλις ὑψίπυλ^Θ καὶ αἶ γᾶν.

Περὶ ὧν ἂν ἕτερο^Θ εἴη λόγ^Θ. πλὴν ἀμφότεροί γε τῶν πάνυ καλῶν οἱ ῥυθμοί. Ἐν ἑτὶ λείπεται τρισυλλαβῶν ῥυθμῶν γέν^Θ, ὃ συνέστηκε μὲν ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, τρία δὲ ἔχει σχήματ^α· μέσης μὲν γὰρ γενομένης

¹⁵ Ἐπίκρανον] Quod super caput est ; Vitta, capitis ligamentum, κεφαλᾶδομο^Θ : tegumentum mulieris, κρήδεμνον. ita hunc locum H. Stephanus interpretatur. At infinitivum ἔχειν, cum prius ἔχει legebatur, reposui. Ex Euripidis Hippolyto locus desumptus est, γ. 201 : ubi Phædra amore languens, & libidinis æstu jam confecta, ne mundum quidem sustinet muliebrem.

¹⁶ Δακτυλικός.] Pro δακτυλικός sequenti Sect. legitur δάκτυλ^Θ, ὃ δ' ἐξῆς δάκτυλ^Θ : itidemque Sect. 20. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δάκτυλοι ; & alibi. excusari tamen & hæc lectio potest, ut infra sequenti Sect. ἐν ᾗ μήτε ἰαμβικός ἐστὶ πῶς, μήτε ἰαμβικός : ubi ἰαμβικός legitur, subaudito substantivo nomine πῶς. Sylburg. † Δάκτυλ^Θ Reg. 1. Sed & Longinus ῥυθμὸς δακτυλικὸς εὐδυστάτης καὶ μεγά-

da, aut affectus majores excitandi, nullus eo numero potest accipi accommodatior. cujus figura talis est,

“ *Grave est mihi capitis gestare ornamentum.*

Sed pedi, qui à longâ exorsus, brevibus duabus terminatur, nomen est *Dactylo*. hic gravitate eximiâ præditus, quam plurimum ad felicem struendæ orationis venustatem confert, maximum heroici carminis ornamentum. Exemplum est :

“ *Ad Ciconas tulit Iliacis celer Exrus ab oris.*

Metrici quidem scriptores longam hujus pedis syllabam, perfectâ breviorē esse dicunt; cum verò quantum atque queant dicere, *Irrationalem* nuncupant. Aliam porro pedem, huic alterâ ex parte quasi respondentem, qui à brevibus exorsus hâc terminatur irrationali, quem etiâ ab Anapæsto diversum volunt, appellant *Circumum*, hoc ipsius allato exemplo,

“ *Æquata solo est, urbs altis portis ornata.*

Sed de his alius fortè dicendi locus: veruntamen utrique inter pedes pulcerrimos sunt habendi. Unum adhuc restat pedum trisyllaborum genus, quod è duabus constat longis, & unâ brevi; cui tres sunt formæ. Nam cum media brevis

μεσσηποιός vocat: διδὲ καὶ τὸ ἥμισυ, ὡς ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον (ὕμνων).

¹⁷ Ἰλιόθεν.] Ex Odyss. i. §. 40. Sequenti versu, Οἱ μὲν ξυμβαλοί. Colb.

¹⁸ Τελευτᾷ.] Τελευτᾷ videtur hic activè usurpatum, pro τελευτᾷ ποιῆσαι, desinare facit. Sylburg.

Ibid. Τελευτᾷ.] Hâc in re Sylburgio non assentior, qui τελευτᾷ activè sumi putat. nam pro τῷ τῶν, legendum est ταύτην potius; ἐπὶ τὴν ἁλῶν ταύτην, subaudi συλ-

λαμένην. At Colbertinus, ἐπὶ τινὰ τὴν ἁλῶν τελευτᾷ.

¹⁹ Κῆρυκος.] Κῆρυκος legendum aenseo; ita tanè doctissimus Hepphæstionis scholiasta; Ὁ χορίαντος ἀναιμίου τῶν, ἐν μακρᾷς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾷς, ἐν τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συλλαβῶν, ἰ καὶ Κῆρυκος, ἢ ὑποβακχειος, ἢ καὶ βακχειος κατὰ τροχαῖον. Unde sit desumptus hic versus ex anapæstis constans, mihi ignotum.

νομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, ²⁰ Κρηϊκός τε λείπει, καὶ ἔστιν οὐκ ἀλενής· ὑπόδειγμα δὲ αὐτῆ τοιόνδε·

“ Οἱ δ’ ἐπεὶ σὺ πωλαῖς ἀπήνησι χαλκευβόλοισιν.

Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακραι καλῶσχωσι, τὴν δὲ τελευτὴν βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί·

“ ²¹ Σοὶ, Φοῖβε Μῆσαί τε, συμβῶμεν·

²² ἀνδρῶδες δὲ πάνυ τῷτο σχῆμα, καὶ εἰς σεμνολογίαν ἐπιήδειον. τὸ δὲ αὐτὸ συμβῆσθαι, καὶ ἡ βραχεῖα πρώτη τεθῇ τῶν μακρῶν. ²³ καὶ γὰρ ἔτ’ ὁ ῥυθμὸς ἀξίωμα ἔχει καὶ μέθ’· παραδείγμα δὲ αὐτῆ τὸδε·

“ Τίν’ ἀκλάν, τίν’ ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

Τέτοις ἀμφοτέροις ὀνόμαζα ²⁴ κεῖται ῥυθμοῖς ὑπὸ τῶν μετρικῶν, ²⁵ Βακχεῖ’ ἢ τῷ προτέρῳ, θατέρῳ δὲ ²⁶ Ὑποδάκχει’. Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοὶ τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πρῶτοι καλαμετρῆνες ἀπασαν ἐμμετρὸν τε καὶ ἄμετρον

²⁰ Κρηϊκός] Cicero de Orat. lib. 3. *Est autem pæon hic posterior—par fore Cretico, qui est ex longâ, & brevi, & longâ: ut,*

Quid petam præsidii, aut exsequar? quove nunc?

A quo numero exorsus est Fannius, Si, Quirites, minas illius. Aliàs vocatur amphimacer: est autem pes non ignobilis, præsertim si commodam fortiaur stationem.

²¹ Σοὶ, Φοῖβε.] Minus gravitatis habet hypobacchius, (*hic à Dionysio vocatur Bacchius*) quodd brevis syllaba subsequatur duas longas. Pes incommodus & rarus. Quapropter eum carminibus inutilem esse scribit Hepha-

stion. *Voss.*

²² Ἀνδρῶδες δέ.] Legendum videtur ἀνδρῶδες τε: aut δι redditivè accipienda est. vel comma unum & alterum deest. In sequent. vulgati libri corruptè habent εἰς σεμνότης λογίαν: quâ de re monuit etiam Henricus Stephanus Schediasmatum libro 2. cap. 14. Σεμνολογίας autem vocabulo suprâ quoque usus est Dionysius Sect. 11. καὶ τὸ βάε’, καὶ τὰν σεμνολογίαν: & infrâ aliquoties. Sequens locus citatur à Petro Victorio, Variarum lectionum lib. 4. cap. 1. ubi notat, pedem quem Fabius Quintilianus Baccheum appellat, à Dionysio Halicarnas-

seo

vis est, & extremæ longæ, appellatur Creticus; numerus haud e contemnendo genere. Exemplum autem istiusmodi est:

“ *Hi vero contendebant fluctuagis curribus, æreis rastris.*

Quod si principium duæ occupaverint longæ, finem brevis; cuiusmodi sunt,

“ *Tecum, Phæbe Musæque, ineamus gratiam.*

virilis admodum erit hæc forma, & ad dignitatem orationi conciliendam accommodata. Idem etiam eveniet, si brevis initio duabus longis præponatur: suam etenim dignitatem hic numerus habet, atque amplitudinem. En illius exemplum:

“ *Quod tandem ad littus, quam sylvam, curram? quo me conferam?*

Horum utrique sua nomina imposuerunt rerum metricarum scriptores; illo scilicet *Bacchio*, hoc *Hypobacchio* appellato. Hi verò seu rythmi, seu pedes, numero duodecim, primi sunt, qui omnem emetiuntur orationem, tam vinctam quàm solutam,

seu Hypobaccheum vocari. *Sylburg.*

Ibid. 'Ανδρῶδες δέ.] Sana est hæc lectio, ut mihi quidem videtur. particula δὲ multo est ἱμαθῶς καλίστη, ac si dicas, *enimverò, in primis*; quâ sublatâ, sua etiam orationi deerit elegantia.

²³ Καὶ γὰρ ἔστω.] Possis etiam sic legere, καὶ γὰρ καὶ ἔστω. *Sylburg.*

²⁴ Καὶ τὰ ἐνθμοῖς.] Reg. 1. & Colb. καὶ τὰ τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῶν; qui codices in omnibus ferè consentiunt.

²⁵ Βακχίῳ.] Quem Βακχίῳ hic vocat Dionysius, Hephæstionis Scholiastes pag. 82. Παλαιοὶ Βακχίῳ nominat. tradit enim

τὸν ἐκ βραχέας καὶ δύο μακρῶν, appellari Βακχίῳ; à quibusdam etiam Ὑποβακχίῳ. Βακχίῳ autem ex eo vocatum scribunt, quoniam dithyrambici poetæ hymnos in Bacchum plerumque isto metri genere contexuerint. *Sylburg.*

²⁶ Ὑποβακχίῳ.] Bacchius, (à *Dionysio Hypobacchius vocatus*) qui incipit à brevi & terminatur duabus longis, gravem & cum majestate conjunctum habet incessum. Frequens est hic pes in Bacchicis & Dithyrambicis carminibus; multum enim roboris habet in movendis magnis affectibus. *Voss.*

τρον λέξιν, ἐξ ὧν γίνονται σχοί τε καὶ κῶλα. οἱ γὰρ ἄλλοι
 ῥυθμοὶ καὶ πόδες πάντες ἐκ τῶν εἰσι σύνθετοι. Ἀπλῆς δὲ
 ῥυθμὸς ἢ πῶς, οὐτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὔτε
 μείζων τριῶν. Καὶ περὶ μὲν τῶν οὐκ οἶδα ὅτι θεὸς πλείω
 λέγειν.

Τ Μ Η Μ Α ιη.

Ῥυθμῶν δύναμις.

Ὡς δὲ ἔνεκα κῦν ὑπήχθη ταῦτα προεῖπεν· οὐ γὰρ
 δὴ ¹τηνάλλως γέ μοι πρᾶκται ²ῥυθμῶν τε καὶ με-
 τρικῶν ἀπλῆσθαι θεωρημάτων, ἀλλὰ τὴν ἀναγκαίαν ἔνεκα
 ταῦτά ἐστιν, ὅτι διὰ τῶν γενναίων καὶ ἀξιομαθικῶν καὶ μέ-
 γεθον ἐχόντων ῥυθμῶν, ἀξιομαθικὴ γίνεσθαι σύνθεσις καὶ
 βεβαία καὶ μεγαλοπρεπής· διὰ δὲ τῶν αἰένων καὶ τῶν πεννῶν,
 ἀμεγέθους καὶ ἁσπερ ³ἄν τε καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι τῶν
 λαμβάνοντες τῶν ῥυθμῶν, εἰ μὴ ἀλλήλοις κατὰ τὰς ὁμο-
 ζυγίας συμπλέκωνται. ³Εἰ μὲν οὖν ἔσται δύναμις ἐξ ἀ-
 πάντων τῶν κρατίστων ῥυθμῶν συνθεῖναι τὴν λέξιν, ἔχοι
 ἂν ἡμῖν κατ' εὐχὴν· εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη μίσγειν τοῖς
 κρείττοσι πῶς χείρονας, ὥς ἐπὶ πολλῶν γίνεσθαι· τὰ γὰρ
 ὑνόματα εἴκειναι τοῖς πράγμασιν, ὥς ἔτυχεν· οἰκονομεῖν
 αὐτὰ χρηρὸς φιλοσόφως, καὶ διακλέπειν τῇ χάριτι τῆς συνθέ-
 σεως τὴν ἀνάγκην, ἄλλως τε καὶ πολλὴν τὴν ἄδειαν
 ἔχοντας. ἐδὲ γὰρ ⁴ἀπελαυνεῖν ῥυθμὸς ὑδεὶς ἐκ τῆς ἀμέτρου
 λέξεως, ὥς περ ἐκ τῆς ἐμμέτρου.

Μαρίν-

¹ Τηνάλλως.] Μάτην. καὶ, εἰ ἄλλως, μὴδὲ τῆς ἀποφάσεως, cum negatione, ut hoc loco. Suidas.

² Ῥυθμῶν τε.] Possis etiam legere ῥυθμικῶν: ut sequitur καὶ μετρικῶν. Sylburg. † At nulla id

necessitas postulat; nec quicquam muto.

³ Εἰ μὲν ἂν ἔται.] Pro ἔται, fortasse legendum εἴη, &c. μοι ἔται pro εἴη, locis mutatis: Βί· μὲν ἂν ἰσχυρότη, simill. sensu, superius dixerat,

solutam, ex quibus & versus & membra constituuntur. nam reliqui omnes numeri & pedes sunt ex his compositi. Rhythmus autem simplex sive pes, neque minor est duabus syllabis, neque tribus major. Ac de his quidem haud scio, quid ampliùs dicendum sit.

SECTIO XVIII.

Numerorum vis & potestas.

AT verò quâ causâ inductus sum, ut hæc prædicerem, (neque enim temere præcepta, ad numeros & res metricas pertinentia, proposui mihi tractanda, sed omnino necessitatis gratiâ) consilii mei hæc ratio fuit; quoniam generosos propter numeros, graves & amplissimos, prodit structura maiestatis plena, stabilis & magnifica; quum verò pedibus abjectis fuerit usa, exilis inde fit & contemnenda; seu per se numerorum accipiantur singuli, seu mutuâ connexionē sibi invicem implicantur. Quòd si in nostrâ foret potestate, totam ex numeris præstantissimis orationem componere, pulcrè ex voto res succederet: cùm verò nobis necesse est deteriores præstantioribus, ut sæpe accidit, immiscere; (rebus enim sua nomina fortuitò imponuntur) ita oportet cum artificio disponamus, ut compositionis venustate ipsa obscuretur necessitas, idque etiam magnâ libertate usi. Neque enim ullus omninò pes, quemadmodum ex ligatâ, ita ex oratione solutâ excluditur.

Eorum

dixerat, Sect. 16. Notes si placet, Reg. 1. & Colb. habere *ὑπερλήπῳ*, periodo præcedente.

+ *Ἀπὸ λαύῃαι.*] Pro *ἀπολαύῃαι* sensus videtur postulare *ἀπὸ λαύῃαι* seu *ἀπολαύῃαι*. Wolfium certè in suo librè reposuisse *ἀπὸ*

λαύῃαι, monuit me Hoefschelius. Sylburg. † Wolfium, re cogente, secutus sum, *ἀπολαύῃαι* prorsus repudiato: quam conjecturam libri confirmant Reg. 1. & Colb. Ita ut de eâ nullus dubitationi relinquatur locus.

K 4

5^a Es

Μαρίνεια δὲ ἂν εἶρηκα παραθεῖναι λοιπὸν, ἵνα μοι
 καὶ πείσῃ ὁ λόγος λάβῃ. ⁵ ἔστι δὲ ὀλίγα περὶ πολλῶν. Φέ-
 ρε δὴ, τίς ἐκ ἂν ὁμολογήσειεν ἀξιομαχικῶς τε συλκεῖσθαι
 καὶ μεγαλοπρεπῶς τὴν Θεκυδίδε λέξιν τὴν ἐν τῷ Ἐπίλα-
 φίῳ ταύτην ;

“⁶ Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκότων, ἐπαινῶσι τὴν
 “ προσθέντα τῷ νόμῳ τὸ λόγον τόνδε, ὥς καλὸν ἐπὶ τοῖς
 “ ἐκ τῶν πολέμων θάπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν.

Τί οὖν ἐστὶν ὃ πεποίηκε ταύτην μεγαλοπρεπῆ τὴν
 σύνθεσιν ; τὸ ἐκ τοιούτων συλκεῖσθαι ῥυθμῶν τὰ κῶλα.
 Τρεῖς μὲν γὰρ οἱ τῆς πρώτης προηγόμενοι κῶλε ἀπονδεῖοι
 πόδες εἰσὶν ὃ δὲ τέταρτος, ἀνάπαις. ὃ δὲ μετὰ τῆτον,
 αὐθις σπονδεῖον. ἔπειτα, Κρηλικός· ἀπαιλις ἀξιομαχικός.
 Καὶ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ κῶλον διὰ ταῦτά ἐστι σεμνόν·
 τὸ δὲ ἐξῆς τῆτο,

“ Ἐπαινῶσι τὴν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸ λόγον τόνδε,
 ὅτι δύο μὲν ἔχει τὰς πρώτας πόδας ὑποβακχεῖας, Κρη-
 τικὸν δὲ τὸ τρίτον, εἴτ’ αὐθις ὑποβακχεῖας δύο, καὶ συλλα-
 βὴν, ὑφ’ ἧς τελειῖται τὸ κῶλον ὥς· εἰκότως σεμνόν ἐστι
 καὶ τῆτο, ἐκ τῶν εὐγενεσάτων τε καὶ καλλίστων ῥυθμῶν συλ-
 κείμενον. Τὸ δὲ δὴ τρίτον κῶλον,

“ Ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θάπτομένοις
 “ ἀγορεύεσθαι αὐτόν.

ἄρχεται μὲν ἀπὸ ⁸ τῆς Κρηλικῆς πόδος, δεύτερον δὲ λαμβάνει
 τὸ ἀνάπαισον, καὶ τρίτον σπονδεῖον, καὶ τέταρτον αὐθις ἀν-
 άπαισον,

⁵ Ἐστὶ δὲ ὀλίγα.] Malletm ἔχει
 futuro tempore.

⁶ Οἱ μὲν πολλοί.] Ex initio ora-
 tionis hæc desumpta sunt, pag.
 103, edit. Oxonien. quam Pe-
 ricles habuit in honorem mili-
 tum, qui anno primo belli Pelo-
 ponnesiaci perierunt. mox τὸν προ-
 σθέντα Scholiastes Thucydidis ex-

plicat, τὸν νομοθέτην, δηλονότι τὸν
 Σόλωνα. Sed de antiquitate hujus
 institutæ rei, adeundus est Diony-
 sius lib. 5to Hist. Ὅψι γὰρ πόλις
 Ἀθηναῖοι προσέθεσαν τὸν ἐπίλαφον
 ἔπαινον τῷ νόμῳ, εἴτ’ ἀπὸ τῶν ἐπ’
 Ἀρμισίῳ καὶ περὶ Σαλαμῖνι καὶ ἐν
 Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς παλριδὸς ἀπο-
 θανόντων ἀρετάμνοι, εἴτ’ ἀπὸ τῶν πο-
 εῖ

Eorum quæ dixi, proferre testimonia reliquum est, quo majorem auctoritatem habeat oratio. de multis verò dabuntur pauca. Age igitur, ecquis summâ dignitate atque amplitudine non fatebitur illam Thucydidis orationem in *Epitaphio* constare?

“ *Multi quidem eorum, qui ex hoc loco verba jam fecerunt, eum laudant, qui hanc orationem funebrem veteri instituto addidit; propterea quòd eam de iis, qui bello interfecti sepelirentur, haberi præclarum esset.*

Quid tandem est, quod magnificam verborum structuram hanc, & sublimem effecit? quod numeris scilicet pedibusque sublimibus tota constituuntur membra. Primi siquidem membri tres qui præcedunt pedes, spondei sunt; quartus anapæstus; qui sequitur, spondeus; deinde Creticus: omnes dignitatis pleni. Ac primum quidem membrum propterea magnificum est & grave: At verò proximum,

“ *Eum laudant, qui orationem hanc funebrem veteri instituto addidit:*

quia duos priores pedes Hypobacchios habet, tertium Creticum; deinde etiam hypobacchios duos, & syllabam quâ membrum terminatur. jure igitur merito gravitate plena est & hæc sententia, cum nobilissimis ex numeris pulcerrimisque constituatur. Quin & tertium membrum,

“ *Propterea quòd eam de iis, qui bello interfecti sepelirentur, haberi præclarum esset:*

incipit à Cretico pede, cui secundus est anapæstus, & spondeus tertius: quarto rursus anapæstum assumit, duos deinde dactylos,

ἐὶ Μαγαθῶνα ἔσαν. ubi nempe de Bruti funere, & laudatione fufius tractat.

7 Ὅτι, δύο.] Haud immeritò displicet τὸ ὅτι. Hudsono, quam vocem huic loco inutilem censet. Sed hoc modo, si retineas, videtur explicanda: τὸ δὲ ἐξῆς κῶλον τῷ τοις ἐστὶν, ὅτι δύο μὲν ἔχει. Mox tertio abhinc versu Συγχεῖσάτων

legunt Reg. 1. & Colb.

τῷ Κρητικῷ.] Ut primo hujus sententiæ pedi consultum sit, quid si dicamus legisse Dionysium, ὡς κῶλον γ' ἐπὶ τοῖς? Quâ enim ratione pes Creticus ex duobus his vocabulis ὡς κῶλον, elici possit, cum proxima à vocali dictio incipiat, non video. Est enim aut pes dactylus, aut hypobacchius, qui Bacchius

ἀπαισον, εἴτα δύο τὰς ἐξῆς δακτύλους, καὶ σπονδαίους δύο τὰς τελευταίας, εἴτα ⁹ κατὰληξιν. Εὐγενές δὲ καὶ τῆτο διὰ τὰς πόδας γέγονε. τὰ πλεῖστα δὲ ἐς παρά Θεκυδίδη τοιαῦτα, μᾶλλον δὲ ὀλίγα μὴ ἔτως ἔχοντα. ὥς ἐικότως ὑψηλὸς εἶναι δοκεῖ καὶ ¹⁰ καλλιπεπής, καὶ εὐγενής, ὡς ἐκλέων τὰς ῥυθμούς.

Τὴν δὲ δὴ Πιλαωνικὴν λέξιν ταύτην τίνι ποτὲ ἄλλω κοσμηθεῖσαν, ἔτως ἀξιομαζικὴν εἶναι φαίη τις ἂν καὶ καλὴν, εἰ μὴ τῷ συλκεῖσθαι διὰ τῶν καλλίστων τε καὶ ἀξιολογιάτων ῥυθμῶν; ἔς γὰρ δὴ τῶν πάντων φανερῶν καὶ περιβοήτων, ἥ καὶ ἐρηλατὸς ὁ ἀνὴρ κατὰ τὴν τῆς Ἐπιταφίης ἀρχὴν. “ Ἐρῶ μὲν ἡμεῖν οἷδ’ ἔχουσι τὰ προσήκουσα σφίσι αὐτοῖς ¹¹ τῶν εἰμαρμένων πορεύων. “ Εὐ τῆτοις δύο μὲν ἐστὶν ἃ συμπληροῖ τὴν περιάνου, καὶ ὧν ῥυθμοὶ δὲ οἱ ταῦτα διαλαμβάνοντες, οἷδε. Βασιλεῖς μὲν ὁ πρῶτος· ἡ γὰρ δὴ γε ὡς ¹² ἱαμβον ἀξιώσαμεν· ἂν εἶδε τὸ κῶλον τῆς ῥυθμίζου, ἐνθυμώμενος· ὅτι οὐκ ἐπιροχαλὰς καὶ ταχεῖς, ἀλλ’ ἀναβεβλημένοι καὶ βραδεῖς τοῖς οἰκιστομένοις προσήκουσιν ἀποδίδοσθαι τὰς χρόνους. σπονδαῖος δὲ ¹³ ἕτερος· ὁ δ’ ἐξῆς, δάκτυλος, διαιρεμένης τῆς συναλοιφῆς· εἴτα μετὰ τοῦτον σπονδαῖος· ὁ δ’ ἐξῆς, μᾶλλον Κρητικὸς ἢ ἀνάπαις· ἔπειθ’, ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, σπονδαῖος· ὁ δὲ τελευταῖος, ὑποβάκχειος, εἰ δὲ βέλειαί τις, ἀνάπαις· εἴτα κατὰληξίς. τούτων τῶν ῥυθμῶν οὐδεὶς ταπεινός, οὐδεὶς ἀγενής. Τῆ δὲ ἐξῆς κῶλος.

“ “ ὦν

chius à Dionysio vocatur : nam prima syllaba in καλὸν est anceps. iidemque αἱ diphthongus in fine dictionis ἀφορεῖσθαι ante vocalem, quod rariùs est, producitur.

⁹ Κατὰληξιν.] Συλλαβὴν, ὑφ’ ἧς τελειῶται τὸ κῶλον.

¹⁰ Καλλιπεπής.] Hoc loco infeliceiter satis, καὶ καλλίστην εὐγενείας proferunt Reg. 1. & Colb,

¹¹ Τὴν εἰμαρμένην.] Hanc mortis periphrasin multis laudibus effert Longinus Sect. 28. Quin & ipse Dionysius in τῷ περὶ Διανοίας. διανοίας, de hac Platonis dictione, quam iterum ad censuram ibi vocat, summā cum admiratione profert sententiam : Ἡ μὲν εἰς πολλὰ δαυμάτια, καὶ πρὸς πολλὰ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι, κάλλος.

dactyles, totidemque ad extremum spondeos, pedes desinentiam. generosum sane: & hoc factum est hinc ob pedes. Sunt autem plurima apud Thucydidem hujusmodi; aut potius rarissima sunt, quæ ita se non habeant: adeo ut merito sublimis, & pulcherrimi sermonis scriptor, conjunctâ gravitate, haberi debeat, quod ad numeros eligendos pertineat.

Hæc etiam Platonis sententia, quâ tandem re aliâ ornata, nobis adeo magnifica videtur & venusta, nisi quodd ex præstantissimis constat & numeris sublimibus? Est enim notissima, & magnæ apud omnes existimationis, quâ usus vir ille ad initium Laudationis:

“ *Re quidem à nobis illi, quæ sua sunt, habent; eaque jam affecti, iter à fati destinatum peragunt.*

In his duo sunt membra, quæ totam utique absolvunt periodum: numeri verò quibus distinguuntur, sunt hi. Bacchius primus est: (non enim mihi possum persuadere, Iambo esse hoc membrum dimensum, eâ potissimum ratione inductus, quod volubiles motus, & velocia tempora nequaquam rebus miserandis, sed remissa potius: & tarda, adhibere oporteat) hunc sequitur spondeus; deinceps, collisione vocalium resolutâ, dactylus; rursus spondeus: qui verò sequitur, id potius Græcius, quam anapæstus; postea, ut mea fert opinio, spondeus: ultimus hypobacchius; aut etiam, si quis ita voluerit, anapæstus: postremo desinentia. ex his numeris nullus humilis, nullus ignobilis. Sequentis verò membri,

Eaque

τὴ ὀνομάτων ἑνεκα, καὶ ζευρότητι καὶ ἀρμονίας. locum vide.

¹² [Iambo.] Qui confici potest ex μὲν & primâ in ἡμῶν syllabâ, aliâ scilicet mensurandi ratione initâ. Quanquam & prior syllaba in Ἐξω, ob naturam scilicet τῷ εἰνός τῶν ὑπερὶ γραμμάτων, brevis dicatur: quemadmodum correpta apud Menandrum occurrit in his

gravissimis verbis:

Ὁ γὰρ Θεὸς βλέπει ἄνθρωπον παρῶν,

Ὅς ἐξέλοις δικαίους ἡδίσται, καὶ ἐκ ἀδίκους.

¹³ [Ετερο.] Forſan cum articulo legendum ὁ ἑτερο, aut contractè ἄτερο: ſicut ſcilicet paulò ſuprà præcedit, βαρυχείῳ μὲν ὁ πρῶτο. Sylburg.

¹⁴ Ὀδο.]

“Ὡν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἰκαρμένην πορείαν, δύο μὲν εἰσιν οἱ πρῶτοι πόδες Κρητικοί, σπονδεῖοι δὲ οἱ μετὰ τούτους δύο· μεθ’ οὓς αὖθις Κρητικὸς, ἔπειτα τελευταῖο· υποβάκχειο. Ἀνάγκη δὴ τ’ ἐξ ἀπάντων συσπείμενον καλῶν ῥυθμῶν, καλὸν εἶναι λόγον. Μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι. ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειαν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατο· καὶ εἴ γε δεινὸς ἦν ¹⁴ οὗτο· ἐκ-
 “λέξαι τὰ ὀνόματα, ὥς συνθεῖναι περικτὸς, ¹⁵ Καί νύ κεν
 “ἡ παρέλασσε τ’ ¹⁶ Δημοσθνήνην, κάλλος ἐρμηνείας εἵνεκεν, ἡ ἀμφήρισον ἔθηκε. Νῦν δὲ δὴ περὶ μὲν τὴν Ἐκλογὴν ἐστὶν ἃ διαμαρτάνει, ¹⁷ καὶ μάλιστα ἐν οἷς αὖ τὴν ὑψηλὴν καὶ περικτὴν καὶ ἐκκατάσκευον διάκει Φράσιν, ὑπὲρ ὧν ¹⁸ ἑτέρωθί μοι δηλῆται. σαφέστερον δὲ συνίθῃσι τὰ ὀνόματα καὶ ἡδῶς, καὶ καλῶς νῆ Δία· καὶ οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρους.

Ἐνὸς ἔτι παραθήσομαι λέξιν, ἧς τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν λόγοις δεινότητος καταδίδωμι. ¹⁹ ὅρ· γὰρ δὴ τις ἐστὶν ἐκλογῆς τε ὀνομάτων, καὶ κάλλος συνθέσεως ὁ Δημοσθένης. Ἐν δὴ τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου λόγῳ, τρία μὲν ἐστὶν ἃ τὴν πρῶτην περίοδον συμπληροῖ κῶλα· οἱ δὲ ²⁰ καὶ ταῦτα καταμειροῦντες, οἷδε εἰσὶν οἱ ῥυθμοί·

“ ²¹ Πρῶτον

¹⁴ Οὗτο·] Non absurdè legeris ἄτως, sic. In sequentibus alludit ad Homerum Iliad. ψ. Idem. † Meo fanè iudicio melior erit structura, hoc modo conformata: καὶ εἴ γε δεινὸς ἦν οὗτο·.

¹⁵ Καί νύ κεν·] Homerum designat, Iliad. ψ. 382, & 525. bis etenim occurrit:

Καί νύ κεν ἡ παρέλασσε, ἡ ἀμφήρισον ἔθηκε.

Si eadem Platoni fuisset cura in feligendis nominibus, quæ componendis apparet, fore omnino censet Dionysius, ut Demostheni aut laudem ornate dicendi erepturus videretur, aut dubiâ certè cum

eo palmâ certaturus. *Quis enim uberior in dicendo Platone? Jovene aiunt Philosophi, si Græcè loquatur, sic loqui: Cicero in Bruto; idem in Officiis; Equidem & Platonem existimo, si genus forense dicendi tractare voluisset, gravissimè & copiosissimè potuisset dicere; & Demosthenem, si illa quæ à Platone didicerat, tenuisset, ornate splendideque potuisset facere. Vide Longinum, Sect. 12: ubi cum Demosthene (ut conjicit Tollius) Platonem comparat; etsi multa eo loci è Longino periisse dolendum est.*

¹⁶ Δημοσθνήνην·] Atticus accusativus,

“Eaque jam affecuti, iter à satis destinatum peragunt :

primi duo pedes sunt Cretici, deinde spondei duo, quos sequitur Creticus ; ultimus verò hypobacchius est. At verò, ipsa sit oratio venusta, quæ numeris venustis tota constat, necesse est. sexcenta sunt apud Platonem ejusdem generis. Erat enim in perspicuendâ orationis modulatione & numerorum concinnitate, homo ingenii planè admirabilis. qui, uti erat in componendis vocibus eximius, si paulò etiam seligendis fuisset curiosior, ipsum utique dicendi pulcritudine Demosthenem aut prævertisset, aut dubiam sanè victoriam fecisset. Sed in delectu verborum habendo nonnihil peccat ; idque præcipuè, quum sublimem, elegantem, nimiâque arte factam locutionem assequi laborat : quâ de re alio jam loco nobis dictum est. Verum enimverò jucundissimè, ut liquidò apparet, atque eleganter verba componit : nec sanè est, cur ab ullo hâc in parte reprehendi debeat.

Unius præterea scriptoris sententiam, cui primas equidem in oratoriâ facultate tribuo, proponam. Est enim quasi meta & terminus, non tantùm vocabulis seligendis, sed pulcherrimâ etiam collocatione struendis, Demosthenes. In illâ jam de *Cerônâ* oratione, tria sunt membra quæ primam periodum absol-
vunt ; ea autem qui emetiuntur, pedes hi sunt :

In

sativus, pro Δημοσθένη. Rationem tradit Demet. Phalereus de Elocutione Sect. 177. καὶ ὅλως τὸν δι' εὐφημίας ἐφίλπομαι οἱ Ἀττικοί, Δημοσθένην λέγοντες καὶ Σωκράτην.

¹⁷ Καὶ μάλιστ' ἐν οἷς.] Eandem rupem, ad quam toties à peritissimis alliditur, Longinus indicat, Sect. 3. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τὸ τοιοῦτον γένος, ὀρεγόμενοι μὲν τῷ περιττῷ καὶ πεπονημένῳ, καὶ μάλιστ' αὐτῷ ἡδέϊ, ἐπακρίλλουσι δὲ εἰς τροπικὸν καὶ κακόν. Sed hâc de re multus est ipse Dionysius in περὶ Δημοσθ. διωκτικῷ, ubi Platonem fusiùs examinat.

¹⁸ Ἐτίρωθι.] De Platone seorsim agit infra in Epistolâ ad Cn.

Pompeium, 125, 30 : & rursum 166, 3 : 177, 22. Sylburg. † Sed multò se habebit rectius sententia, ut opinor, si levi mutatione quæ separantur junxeris ; ἐτίρωθι μοι δηλοῦται Σαφίστην. Συνίδησι δὲ τὰ ἰσόμαλα.

¹⁹ Ὅρθω.] Ita & Longinus de Demosthene, capite περὶ πλήθους μεταφορῶν eandem habet sententiam : Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὀρθῶς καὶ τῶν τοιούτων. quâ voce usus est & noster de Thucydide, Ἡς ὀρθῶς καὶ κατὰ τὸ Θουκυδίδου, in de Admir. vi dicendi in Demosthene.

²⁰ Κατὰ ταῦτα.] Κατὰ ante ταῦτα vel expungenda videtur, vel

“²² Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχα-
²² ριστεῖτε καὶ πάσαις καὶ πάσαις.

“ Ἀρχεῖ δὲ τοῦδε τοῦ κόλου Βακχεῖον· ῥυθμὸς, ἔπειθ’ ἐπι-
 ται σπονδεῖον, εἶτα ἀνάπαις, καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερον
 σπονδεῖον, εἰδ’ ἐξῆς Κρητικὸν τρεῖς, σπονδεῖον δὲ ὃ τελευ-
 ταῖον. Τοῦ δὲ δευτέρου κόλου τὰδε,

“ Ὅσπην εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ διαβελῶ τῇ τε πόλει καὶ
 πᾶσιν ὑμῖν,

πρῶτον μὲν ὑποβάκχειός ἐστι πούς, εἶτα Βακχεῖον, εἰ δὲ
 βούλεται τις, δάκτυλον· ἔπειτα Κρητικὸς μεθ’ οὓς εἰσι
 δύο σίνθεροι πόδες, οἱ καλούμενοι ²² Παιώνες αἵς ἐπέαι
²³ μολοσῆς ἢ Βακχεῖον· ἔχωρεῖ γὰρ ²⁴ ἐκατέρωθεν αὐτὸν
 διασπείρειν τελευταῖον δὲ ὃ σπονδεῖον. Τὰ δὲ τρίτη κόλου τὰ,

“ Τεταύτην ὑπάρχει μοι παρ’ ὑμῶν εἰς τὰν ἐμὴν ἀρχὴν
 ἄρχουσι μὲν ὑποβάκχειοι δύο, ἔπειτα Κρητικὸς, ὃ συνῆπιαι
 σπονδεῖον· ²⁵ εἰτ’ αὖθις Βακχεῖον, ἢ Κρητικόν, καὶ ὃ
 τελευταῖον· πάλιν Κρητικὸς, εἶτα ἀνάπαις. Τέ οὖν
 ἐκώκυς καλὴν ἀρμονίαν εἶναι λέξεως, ἐν ᾗ μήτε πυρρί-
 χιός ἐστι πούς, μήτε ἱαμβικός, μήτε ἀμφίβραχος, μήτε
 τῶν χορείων ἢ τῶν τροχαίων μηδεὶς; Καὶ οὐ λέγω τοῦτο, ὅτι
 τῶν

vel in καὶ mutanda. Sylburg. Καὶ
 particulam contextui insertam ha-
 bes.

²² Πρῶτον μὲν.] Hæc desumpta
 sunt ex initio orationis, quam
 Dionysius Sect. 25. περιτρίτοι ἀπο-
 φαίνεταί παρ’ αὐτὸν λόγῳ: ibi etiam
 denuò hæc verba examinat. Fa-
 bius quoque lib. 9. exordium hoc
 citat, cui videtur severa hæc De-
 mosthenis compositio.

²³ Παιώνες.] Cicero de Orator.
 lib. 3. Probatur autem ab eo-
 dem illo (Aristotele) maximè pæon;
 qui est duplex. Nam aut à longâ
 oritur, quam tres breves consequun-
 tur, ut hæc verba, desinite, inci-

pite, comprimate: aut à brevibus
 deinceps tribus, extremâ proclitâ
 atque longâ, sicut illa sunt, do-
 muerant somipedes. Sic & δια-
 τάλω pæon est quartus, ut dapa-
 erant, qui constat ex pyrrichio &
 iambo: at τῇ τε πόλει non erit
 pæon, nisi ultima syllaba in πόλει
 corripiatur, contra leges metricas.
 est autem pes choriambus.

²³ Μολοσῆς.] Si molossium fece-
 ris, necesse est ultima in πᾶσιν
 producatur ob sequentem aspira-
 tam.

²⁴ Ἐκατέρωθεν αὐτόν.] Forfan ret-
 tius αὐτῶν, ἰσφoρoν. Sylburg. † Mal-
 lem ἐκατέρωθεν αὐτὸν διασπείρειν, ut sit
 sensus:

" In primis quidem, ô Athenienses, Deos Deasque omnes obsecra.

Incipit hoc membrum à pede Bacchio, quem sequitur spondeus, deinde anapæstus, postea alius etiam spondeus: tum tres ordine Cretici, postremò autem spondeus. Hujus verò secundi membri,

*" Ut quantâ ego benevolentia civitatem, & vos universos usque
" prosequor :*

pes primus hypobacchius est, deinde Bacchius, aut etiam, si quis voluerit, dactylus: postea Creticus: hos duo sequuntur pedes compositi, Pæones appellati; deinceps Molossus, aut Bacchius: nam ipsorum utervis partiatur; ultimus spondeus est. At tertii hujus membri,

" Tanto vos studio in hac contentione erga me utamini.

primum locum hypobacchii duo obtinent, deinde Creticus, cui spondeus annectitur: rursus Bacchius, aut Creticus: est etiam ultimus Creticus; tandem clausula. Quid rei igitur obstat, quo minus pulcra sit & concinna orationis structura, in quâ nec pes pyrrichius, nec Iambicus, occurrat, nec amphibrachys, neque ullus omnino aut ex choris, aut etiam Trochæis?

Id

sensus: *ficit enim utrovis modo distinguere.* Hudsons. † Tum vero αὐτὸ, ut ad κῶλον referatur, legendum. Sylburgio potius assestior.

²⁵ Εἰς αὐτὸς Βακχεῖον.] Quâ tandem scanfione fiant hi pedes postremi, mihi prorsus ignotum est. Nam etsi liquidarum apud poetas veteres magna sit potestas, ut primæ ideò syllabæ in Φίλο, Μίλο, & Εὐλόγια productæ legantur; & è contra in Τίκον, Τίκην, & Τειμύγιον correptæ; tamen an unquam apud Græcos τὸν, vocali sequente producat, non-nihil vereor: quod quidem hoc

loco necesse est. Ita enim hæc Demosthenis verba metienda censet Dionysius:

Τὸσαυτῆς, hypobacch. | ὅπαρ-
ξαι, idem | μοι παρ' ὅ, Creticus |
μὴν εἰς, Spondeus | εὐτόν', Bacch.
vel τὸτόν', Creticus | τὸν ἄγῳ,
Cret. | να, desinentia.

Atqui hæc licentia vix poetis, nedum oratoribus, videtur concedenda: ne cavillis fortè cujusdam Euclidis Iambici poetæ iterum detur locus:

Ἥτιχαρῶν εἶδον Μαγαθῶνα βα-
δίζοντα.

Vide Arist. Poet. cap. 22.

²⁶ Πῶς

τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος οὐ κέχρηται ποιεῖν καὶ τοῖς ἀφενε-
ξέροις ῥυθμοῖς κέχρηται γάρ. ἀλλ' εὖ συσκευρύφασιν
αὐτοὺς καὶ συνυφαίκασι, διαλαβόντες τοῖς κρείττοις τοὺς
χειρόνας.

Οἷς δὲ μὴ ἐγένετο πρόνοια τούτου μέγας, οἱ μὲν ταπει-
νάς, οἱ δὲ καλακεκλασμένας, οἱ δὲ ἄλλην τιὰν αἰσχύνην
ἢ ἀμορφίαν ἔχουσας, ἐξήνεικαν τὰς γραφάς. ὧν ἐστὶ
²⁶ πρῶτος τε καὶ τελευταῖος καὶ μέσος ὁ Μάκρης σοφιστῆς
Ἡγησίας, ὑπὲρ οὗ, μὰ τὴν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς
ἁπαντίας, οὐκ οἶδ' ὅ, τι χρηρὴ λείπειν πότερον τσαυτῇ
περὶ αὐτὸν ἦν ἀναισθησία καὶ παχύτης, ὥστε μὴ συνοραῖν
οἱ τινὲς εἰσιν εὐφενεῖς ἢ ἀφενεῖς ῥυθμοὶ, ἢ τσαυτῇ ²⁷ θεο-
βλάβεια καὶ διαφθορὰ τῶν φρενῶν, ὥστε εἰδότα τοὺς κρείτ-
τους, ἐπέλθα αἰρεῖσθαι τοὺς χειρόνας. ὁ καὶ μᾶλλον πείθο-
μαι. Ἀλφειῶς μὲν γάρ ἐστι καὶ τὸ καλορθῆναι ²⁸ πολλαχοῦ
προνοίας δὲ, τὸ μηδέποτε. Ἐν γὰρ ταῖς τσαυταῖς γρα-
φαῖς αἷς καλαλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὔροι τις σε-
λῖδα συσκευιμένην εὐτυχῶς· εἴοικε δὲ ταῦτα ὑπολαβεῖν ἐκ-
είνων κρείττω, καὶ μείζονα σπευδῆς αὐτὰ ποιεῖν, εἰς ἃ δι'
ἀνάγκην ἂν τις ἐμπεισὼν ἐν λόγῳ σχεδίων δι' αἰσχύνης
ἔθετο, φρόνημα ἔχων ἀνὴρ. Θήσω δὲ καὶ τούτου λέξιν ἐκ τῆς
ἱστορίας, ἵνα σοὶ γένηται δῆλον ἐξ ἀντιπαράθεσεως, ὅσην
μὲν ἀξίωσιν ἔχει τὸ εὐφενεῖς ἐν ῥυθμοῖς, ὅσην δὲ αἰσχύνην τὸ
ἀφενεῖς. Τί δὲ ὁ λαμβάνει πρᾶγμα ὁ σοφιστῆς; τοιόνδε.

Ἀλέ-

²⁶ Πρῶτος.] Loquendi formula
usitatissima; ita Dio Chrysostomus
de Homero, Ὁμηρος καὶ μέσος καὶ
ὑστατός καὶ πρῶτος, πάντι παίδι καὶ
αἰδρὶ καὶ γέροντι. At de Æschine
pulcherrimè Demosthenes: Ἐν οἷς
ἐδάμασεν (ὃ φανήσῃ γεγονώς) ὁ πρῶ-
τος, ὁ διύτης, ὁ τρίτος, ὁ τέταρ-
τος, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος, ὁ ἑπτο-
στός.

²⁷ Θεοβλάβεια.] Ex opinione
veterum hæc traducta, qui deos

immortales, ut cuique homini be-
nè aut malè consultum cuperent,
ita bonum ei aut malum consilium
dare; profuturas aut nocituras cu-
piditates in animum immittere,
crediderunt. Notum illud Tragici.

Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορρύνῃ
κακά,

Τὸν οὖν ἐβλάψεν πορρῶτος.

Hinc etiam Virgilius,

Hic mihi nescio quod trepido male
numen amicum,

Confusam

Id tamen non dico, eorum scriptorum neminem vilioribus numeris unquam fuisse usum: nam utuntur quidem; sed eos arte occultant, & deteriores passim pulcrioribus immistos intertexunt.

Qui verò hâc in parte nullam adhibuerunt curam, illi aut humilia, aut fracta, aut quod pudeat etiam, ac deforme sit, habentia, in lucem scripta protulerunt. Quorum primus est, ultimus, & medius, Magnellus sophista Hegesias: de quo, per Jovem & cæteros omnes deos, quid sit dicendum haud scio; an stupidum ei aded ingenium fuerit & mens crassa, ut minimè valuerit perspicere, qui numeri generosi, quique ignobiles; an tanta diis iratis eum occupaverit stoliditas mentisque depravatio, ut, melioribus perspectis, deteriores tamen numeros seligeret. quæ potior mihi videtur sententia. "Est enim ignorantiae, identidem res feliciter cedere; nunquam verò, consilii ac prudentiae. Nam inter tot scripta, quæ nobis reliquit vir egregius, ne pagellam quidem unicam inveneris, felici orationis structurâ ornatam. hos itaque pedes illis præstantiores judicabat, & de industriâ visus est adhibere; in quos fortè necessitate coactus, si inciderit vir ratione & judicio præditus, idque in oratione factâ ex tempore, non poterit à rubore sibi temperare. Hominis verò sermonem ex historiâ sumptum ante oculos proferam; ut tibi, *mi Ruse*, ex mutuâ comparatione appareat, quantam dignitatem illud in numeris generosum habeat, quantum dedecoris & infamiae structura ignobilis. Quam verò rem sibi illustrandam sophista assumit, ea se ita habet.

Alex-

Confusam eripuit mentem.

Itemque ex eadem opinione, Homerus de Glaucō, arma aurea æneis permutante;

Ἐνθ' αὐτῇ Γλαύκῳ Κρονίδης Φεῖρας ἐξήλατο Ζεὺς.

Sed præclare Fabius lib. 9. cap. 3. illorum sententiam refellit, qui curam omnem compositionis excludant, atque illum horridum sermonem, ut fortè effluerit, mo-

dò magis naturalem, modò etiam magis virilem esse contendant.

²⁸ Πολλαχῇ.] Reg. 1. & Colb. πολλαχῇ. Quod verò de hoc scriptore tradit Dionysius, idem ferè à Cicerone comprobatur. *At Charisti vult Hegesias esse similis, isque se ita putat Atticum, ut veros illos præ se pæne agrestes putet.* de claris Orat.

L

²⁹ Χωρίον.]

Ἀλέξανδρον πολιορκῶν Γάζαν, χωρίον τι τῆς Συρίας πᾶν ἔχυρόν, τραυμασίας τε γίνεσθαι κατὰ τὴν προσβολήν, καὶ τὸ ²⁹ χωρίον αἰρεῖ ³⁰ χρόνῳ φερόμενον. ὁ δ' ὑπ' ὀργῆς τὲς τ' ἐκκατάληφθῆναι ἀποσφάττει πᾶν, ἐπιβρύχας τοῖς Μακεδόσι τ' ἐνυχόνια κλείνειν καὶ τ' ³¹ ἡμέμονα αὐτὸν αἰχμάλωτον λαβὼν, ἄνδρα ἐν ἀξιώματι καὶ τύχῃ καὶ εἰδῇ, ἐξ ἀρμαλείας δίφρου δῆσαι κελεύσας ζῶντα, καὶ τὲς ἔμπης ἐλαύνων ἀνὰ κράτος, ἐν τῇ πάντων ὄψει διαφθεῖρει τέτον. Οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν ³² δεινότερα πάθῃ, ἐδὲ ὄψεις φοβερωτέρας. πῶς δὲ ταῦτα ἡρμηνεύκεν ὁ σοφιστής, ἄξιον ἰδεῖν, πότερον σεμνῶς καὶ ὑψηλῶς, ἢ ταπεινῶς καὶ καλαγελάσως.

“ ³³ Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχων τὸ σύνταγμα προηγεῖτο, καὶ “ πῶς ἐβεβέλευτο τῶν πολεμίων τοῖς ἀρίστοις ἀπαντᾶν εἰς “ ἰών. τῷτο γὰρ εἰνώσσο, κρατήσασιν ἐνός συνεκβάλλειν καὶ “ τὸ πλῆθος. Ἡ μὲν οὖν ἐλπίς αὐτῇ ³⁴ συνέδραμεν εἰς “ τὸ τολμᾶν, ὥστε Ἀλέξανδρον μηδὲ πῶς κινδυνεῦσαι “ πρότερον οὕτως. ἀνὴρ γὰρ τῶν πολεμίων, εἰς γόνυ αὐτοῦ συλ- “ καμφθεὶς, ἔδοξε τῷ Ἀλεξάνδρῳ τῆς ἰκελείας ἕνεκα “ πρᾶξαι. ³⁵ Προέμενον δ' εἰγὺς, μικρὸν ἐκνεύει τὸ “ ξίφος.

²⁹ Χωρίον.] *Modico praefidio*, inquit Curtius, *muros ingentis operis iuebatur Betis*. Rem fusius indicat Arrianus: Ἀραβίας τε μισθωτὲς ἱκαγόμενοι, καὶ σῖτον ἐκ πολλῶ παρισκηνιακῶς διαρκῇ ἰς χρόνον πολιορκίαν, καὶ τῷ χωρίῳ πωλείων, μή ποτε αὐτῷ βία ἀλῶναι, εἶναι μὴ δέχισθαι τῇ πόλει.

³⁰ Χρόνῳ.] *Post bimestrem scilicet obsidionem*, vi cepit. Diodorus, διμήνην προσιδρεύσας, εἰλε κατὰ κράτος τὴν πόλιν.

³¹ Ἡμέμονα.] Curtius lib. 4. cap. 6: *Præerat ei Betis, eximiae in Regem suum fidei*. Batin nominat

Arrianus, & fuisse eunuchum scribit: Εὐνύχου δὲ τις, ἃ ὄνομα ἦν Βάτις, κατὰ τὴν Γαζαίων πόλιν: Josephus Βαθνημήσην vocat. Hunc autem formā fuisse præstanti, indicat Dionysius, εἰδῆς vocabulo usus, sensu, ut arbitror, Homericō, Εἰδὸς τε μίσιθός τε: quo et Euripides, in illo, quem citat Athenæus, versu pulcherrimo:

Πρῶτον μὲν εἶδον ἄξιον τυραννίδος.

At omnino contraria de Beti scribit mox Hegesias, ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέλαν, ὡς βδελυγέτατον, & quæ sequuntur. Sed

codices

Alexander, dum Gazam obsidione cingeret, castellum Sy-
riz munitissimum, vulnus inter oppugnandum accepit, nec
eam nisi longo vix demum tempore in potestatem redegit.
Irâ itaque accensus omnes, quos urbe superstitēs invenit,
gladio sustulit; Macedonibus permissō, ut quemvis occiderent
obvium: ipsum etiam ducem, quem ceperat, summæ tam
fortunâ, quàm corporis pulcritudine existimationis, vivum
curru biyugo alligari iussit, hominemque equis, quantum fie-
ri potuit, ad cursum incitatis, omnium in conspectu intere-
mit. Enimverò calamitatem crudeliorem enarrare, aut quid-
quam aspectu horribilius, nemo poterit. Quî verò hæc ora-
tione sophista illustraverit, operæ pretium erit videre: an
dictione sublimi, & plenâ gravitate, an humili prorsus ac ri-
pendâ.

“ *At rex cum instructo agmine præibat, & primoribus hostium*
“ *aliquo modo occurrere constituit, prælium ingressus. Hoc enim*
“ *putabat, uno superato, reliquam unâ ruituram multitudinem.*
“ *Cui rei audendæ visa est & ipsa spes concurrere, adeò ut in ma-*
“ *jori nunquam antea periculo versaretur Alexander. Vir quidam*
“ *ex hostium numero in genua subsidens, fidem fecit Alexandro, sup-*
“ *plicandi animo id egisse. Eum ergo admittens propius, vix de-*
“ *clinavit gladium, quem transfuga sub ipsas lorice pinnulas intui-*
“ *erat,*

codices Reg. 1. & Colb. ibi βλο-
σφώταλον legunt.

³² Διονότιρα πάθη.] Idem ad-
huc spiranti accidit filiz Lim-
ones adultero, per Hippomenem,
unum ex Codri posteris. Hera-
clides in Politicis, Ἐκείνον μὲν ἀν-
εἶλιν ὀποξύντας μὲν τῆς θυγατρὸς
τῷ ἀρμαλί. Ipsum adulterum ne-
cavit curru alligatum, unâ cum
filia. Schefferus.

³³ Ὁ δὲ Βασιλεύς.] Ita vocat
Betin: neque enim de Alexan-
dro potest intelligi. Mox etiam
de Beti, urbis præfecto; τὸν μὲν-
τοι Βασιλεία αὐτὸν ἀνέλασεν. Id

etiam probat, quod sequitur:
μισήσας [ὁ Ἀλέξανδρος] ἐφ' οἷς
ἐπεβύλευτο [ὁ Βάτις]: si conferas
cum initio hoc narrationis Hege-
siacæ.

³⁴ Συνίδραμεν.] Quo sensu con-
currit apud Propertium inveni-
tur. Et Euripides in Oreste, Καὶ
γὰρ χερὸν τὸ μῆκος αὐτὸ συνέ-
χισι.

³⁵ Προίμεν.] Ne legenti mora
sit, hæc verba supplē: τὸν δὲ στρα-
τιώτην προίμεν ἰλγὺς ὁ Ἀλέξαν-
δρος: post ἐνέκαυτο, αὐτὸ sub-
audito, scilicet τὸ ξίφος.

“ ξίφος ἐνέγκαντο ὑπὸ τὰ πλερώγια τῷ θώρακι,
 “ ὥστε γενέσθαι καὶ τὴν πληγὴν οὐ καιριωτάτην. Ἀλλὰ τὸ
 “ μὴ αὐτὸς ἀπώλεσε, καὶ ἀ κεφαλῆς τύπῃ τῇ μαχαίρᾳ
 “ τὴν δ’ ἄλλαν ὀργὴν πρόσφατο. ³⁶ ἐπίμπρατο. ἔτω γὰρ
 “ ἐκάστω τὸ ἔλεον ἐξέστησεν ἢ τῷ τολμήσαντι ἀπόνοια ³⁷ τὸ
 “ μὴ ἰδόντων, τῶν δ’ ἀκυσάντων, ὥστε ἑξακισχιλίους ὑπὸ
 “ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων καλικοπῆναι. Τὸν
 “ μέντοι ³⁸ βασιλέα αὐτὸν ἀνῆλθον ζῶνα Λεωνάτο καὶ
 “ Φιλωῶς. ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέλαν, ὥς βδελυρώ-
 “ τατον· μέλας γὰρ ἦν καὶ τὸ χρῶμα· μισήσας ³⁹ ἐφ’ οἷς
 “ ἐβεβέλευτο, καὶ τὸ εἶδον, ἐκέλευσε διὰ τῶν ποδῶν
 “ χαλκῶν ⁴⁰ ψαλίον διείρανας, ἔλκειν κύκλῳ γυμνόν. Πι-
 “ λόμενος δὲ κακοῖς περὶ πολλὰς τραχύτητας ἔκραζεν.
 “ αὐτὸ δ’ ἦν ὃ λέγω, τὸ συνάδον ἀνθρώπους. ἐπέτεινε μὲν
 “ γὰρ ὁ πόντος, βάρβαρον δ’ ἐβόα δεσπότην, καὶ ἰκελεύων
 “ γελαῖν δὲ ὁ σολοικισμὸς ἐποίει. τὸ δὲ ζῆαρ καὶ τὸ κύτος
 “ τῆς γαστρὸς, ⁴¹ ἐνέφαινε Βαβυλωνίον ζῶον ἕτερον αἰδρόν.
 “ ὁ μὲν οὖν ὄχλος ἐνέπαιζε, στρατιωτικὴν ὕβριν ὑβρίζων,
 “ εἰδεχθῆ καὶ τῷ τρόπῳ σκαιὸν ἐχθρόν.

42 * Ἀρα

³⁶ [Ἐπίμπρατο.] Activā significatione accipiendum hic videtur pro accendebat. vel legendum eis δὲ τὴν ἄλλαν. Curtius de Alexandro, *Inter primores*, inquit, *dimicat*; *irā quoque accensus*, quod duo in obsidione urbis ejus acceperat vulnera. Præcedentis Periodi mutilæ (ut videtur) sententia ex eodem Curtio peti potest; cujus lib. 4. hæc sunt verba:

Arabs quidam, Darii miles, majus fortunā suā ausus, chæpeo gladium regens, quasi transfuga genibus regis advoluitur. Ille assurgere supplicem, recipique inter suos jussit. At gladio barbarus strenuè in dextram translatō, cervicem appetit regis:

qui exiguā corporis declinatione, in vanum manum barbari lapsam amputat gladio. Sylburg. † Locum mutilum esse indicant Reg. 1. & Colb. in quibus vacuum reperitur spatium. Mox etiam in iisdem libris τῆς ἑξακισχιλίας habemus. *Hudsonus.*

³⁷ [Τῶν μὲν ἰδόντων.] Exemplar Stephani habet ἰδόντων, errore ambiguo. Sylburg.

³⁸ [Βασιλέα αὐτόν.] Accusativo αὐτόν legitur etiam superius, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτόν αἰχμαλώτισον λαβόν: si quis utrobique αὐτῶν malit, fruatur suo judicio. Sic certè Curtius; *Betim deseruerant sui.* Arrianus historiam hanc le-

viter

" *lerat, ut non acciperet vulnus lethale. Sed eum quidem, impac-*
 " *tâ in caput macherâ, ipse Rex interemit: cæteris verò militibus*
 " *ex integro ira exarsit. Nam singulorum usque adeò misericordi-*
 " *am immutârât hominis audacia perditâ, non solum eorum, qui*
 " *præsentes viderant, sed qui ab aliis rem acceperant, ut ad illum*
 " *tubæ sonitum sex millia barbarorum interficerentur. Ipsum verò*
 " *regem Leonatus & Philotas vivum adduxerunt: quem ubi obesum*
 " *conspexerat Alexander, & vasto corpore, ut nihil sædius, (erat*
 " *enim nigro colore) odio non tantum ob ea, quæ molitus esset facino-*
 " *ra, sed etiam ob formam, concepto, iussit, ut unco pedes trajeetus*
 " *æreo, nudus in orbem raptaretur. Quibus malis gravatus, nimia*
 " *doloris acerbitate clamorem sustulit. Hoc autem erat, quod dico,*
 " *cur undique conflueret multitudo. Quum verò magis magisque do-*
 " *lores invalescebant, barbarâ voce clamabat Dominum, supplica-*
 " *tione adhibitâ; factoque solæcismo, omnes in risum egit. Ipso au-*
 " *tem abdomine & ventris cavitâ, saginatum aliud animal Ba-*
 " *bylonium oculis spectantium subjecit. Insultabat itaque multitu-*
 " *do, ac militari affecit contumeliâ deformem aspectu, & moribus ru-*
 " *dem adversarium.*

Hæccine

viter attingit, at Curtius multo luculentius: quem hic cum Hegesifæ confer. *Idem.*

Ibid. Βασιλία.] Regis nomine Betim intelligit Freinshemius; & rectè: quanquam aliter sentiat Pitiscus, qui regem intelligit Alexandrum. Nec Sylburgii αὐτῶν hoc loco admittendum videtur. Nihil enim Curtii verba probant.

¹⁹ 'Εφ' οἷς ἐβόλευτο.] Ob militis perfidiam, quem suasu Betis id facinus verisimile est suscepisse: aut quòd ipse unius urbis præfectus, Alexandro cum omni exercitu, profligatis jam Darii copiis, restare ausus, cruentam sanè Macedonibus victoriam fecisset.

⁴⁰ Φάλιον.] Rectius Φάλιον, uno λ; sicut etiam præcedentis tomi pag. 105, 33. Tarpejam ἑως ἰστέχλαι τῶν φαλίων, ἃ περι τοῖς ἀγριεργοῖς βραχίονι ἐφόρην οἱ Σαβῖνοι. itidemque apud Hesychium Φάλια, κρίποι, δακτύλοι. Φάλια dicuntur etiam frena: ut apud eundem Hesychium legimus. φαλίον. χαλινός, κωλυτήριον. Apud Suidam in freni significatione φαλίον legitur: at pro armillâ five circulo, φύλλιον. Sylburg. † At Φάλιον proparoxytanos, malit Stephanus. Ipse Φάλιον in contextum admisi, cum ita legant codices Reg. 1. & Colb.

⁴¹ 'Ενέφαιος.] Mediâ voce ἐνέφαιος Reg. 1. & Colb.

L 3

⁴² Ἀρά

42 Ἄρα γε ὅμοια ταῦτά ἐσι τοῖς Ὀμηρικοῖς ἐκείνοις, ἐν οἷς Ἀχιλλεύς ἐστιν αἰκίζόμενος. Ἐκτορα μὲν τὴν τελευτήν; καί τοιγε πάθος ἐκείνους ἔλαττον. εἰς ἀναίσθητον γὰρ σῶμα ἢ ὕβρις. ἀλλ' ὅμως ἄξιόν ἐστιν ἰδεῖν, πόσω διενήνοχεν ὁ ποιητὴς τῇ σοφιστῇ.

- “ Ἡ δὲ καὶ Ἐκτορα δῖον αἰεκέα μῆδεῖο ἔρξαι.
 “ Ἀμφότερων μέλοπισθε ποδῶν τέτρηγε 43 τένονας
 “ Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέας δ' ἐξήπην ἰμάνας,
 “ Ἐκ δίφροιο δ' ἔδασε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν.
 “ Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,
 “ 44 Μάστιξεν ῥ' ἐλάαν, τῷ δ' ἐκ 45 ἀέκοντε πείεσθην.
 “ Τῷ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλον· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 “ Κυάνεαι πίπλαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
 “ Κεῖτο, πᾶρθε χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμένεσσιν
 “ Δῶκεν αἰεκίσσασθαι ἣν ἐν παλρίδι γαίῃ.
 “ Ὡς τῷ μὲν κεκόνυτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μῆτηρ
 “ Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 “ Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδῶσα.
 “ Ὡμωξεν δ' ἐλεεινὰ παλὴρ φίλον, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 “ Κωκυῶ τ' εἰχοντο καὶ οἰμωγῇ καλὰ ἄνυσ.
 “ Τῷ δὲ μάλιστα' αἶψ' ἦν ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
 “ Ἴλιον ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο καὶ ἄκρης.

Οὕτως εὐδενῶς ἅμα 46 καὶ δεινῶς πάθος λέεσθαι προσήκει

42 Ἄρα γε ὅμοια.] Ut Dionysius Hegesiae locum hic cum Homericis confert, ita Curtius loco citato, *Per talos spirantis, inquit, lora trajecta sunt, religatumque ad currum traxere circa urbem equi; gloriant rege, Achillem, a quo genus ipse deduceret, imitatum se esse ræna in hostem capiendâ.* Sylburg.

43 Τένοντας.] In vulgatis Ho-

meri editionibus dualiter scriptam τίνοντε. *Idem.*

44 Μάστιξεν.] In eisdem Hom. edit. mutatâ conjunctione scriptum, Μάστιξεν ῥ' ἐλάαν. & sequenti versu πύπλαντο pro πίπλαντο. tu non minùs aptè legeris πύπλαντο. Exstat autem locus Iliad. χ. γ. 395. *Idem.* † Sequor Homeri exemplaria, copulativâ δὲ post μάστιξεν rejectâ.

45 Ἀί-

Hæcine tandem illis Homeri videntur comparanda, in quibus Achilles mortuum Hectorem contumeliosè vulneribus insigendis tractat? etsi perpeffio hæc inferior fit. Etenim corpori sensu destituto, injuria facta est. Verùm operæ præmium erit videre, quantum sophistæ poeta antecelluit.

- “ *Hæc ait : & facinus molitur in Hæctora sævum.*
 “ *Lora pedem per utrumque, ferus quos ruperat uncis*
 “ *A calce ad talos, ferro trajecit : & ipsum*
 “ *Pelle baum sectâ, raptandum adnexuit axi,*
 “ *Impius : heu ! capite in terram vultuque profuso,*
 “ *Tum currum adscendens, sumptis fulgentibus armis,*
 “ *Acer equis scuticâ instabat, properantibus ultro.*
 “ *Quo tracto nubes adsurgunt pulveris : atro*
 “ *Tellurem verrunt concreti sanguine crines :*
 “ *Et caput, olim illud sacrum, vultusque decoros*
 “ *Jam sordes scædant. Iphis sic Juppiter iram*
 “ *Hostibus indulget, patriæ sub mœnibus urbis.*
 “ *Hanc sortem, hos habuit casus. At regia mater*
 “ *Infelix evulsa comas, procul abjicit omnem*
 “ *Ornatum, & miseris auras ululatibus implet.*
 “ *Lamentis gemituque pater crudelia clamat*
 “ *Sidera : nec fletus cessant effundere cives.*
 “ *Non aliter, quàm si ruat omne à culmine summo*
 “ *Ilium, & infestis confidant Pergama flammis.*

Hoc demum modò enarrandi sunt affectus, spiritu sublimi,
 &c

⁴⁵ Αἰκονίς.] Contractè ἀκωνίς, vulgatæ habent Hom. editt. & κοῖσσαλος duplici σσ scriptum: & mox pro ὡς εἰ, conjunctim ὡς εἰ ἀπασα.

⁴⁶ Καὶ διωγός.] Aliud si quæris exemplum, hujusmodi plenum affectu, Josephum lege, belli Judaici lib. 7. Ibi mulier Judæa, fame compulsa, filium lactantem interimit : interempti partem ipsa

devorat, partem militibus epulandam apponit. Nihil huic simile antra habent Cyclopy; nihil cœna Thyestæa, quod jure comparari debeat: “Εἰς, ut ipse ait Josephus, οἷον μήτις παρ’ Ἑλλήσι, μήτις παρὰ βαρβάρους ἰσθόηται, Φρικτὸν μὲν ἰσπύειν, ἀπίστον δ’ ἀκῶσαι. At quiddam etiam atrocius apud Petronium invenies: Cum esset Numantia à Scipione capta, inventæ

L 4

sunt

ἦκεν ὑπ' ἀνδρῶν φρόνημα καὶ νῦν ἐχούλων. 47 ὡς δὲ ὁ Μάλης εἶρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ καλεαγόντων ἀνδρῶπων λείποι' αὖν, καὶ οὐδὲ τῶν μετὰ σπυδῆς, ἀλλ' ἐπὶ χλευασμῷ καὶ καλεαγέλωι. Τί οὖν αἴτιον ἐκείνων μὲν τῶν ποιημάτων τῆς εὐγενείας, τῶν δὲ τῶν φλυαρημάτων τῆς ταπεινότητος; ἢ τῶν ῥυθμῶν διαφορὰ μάλιστα, εἰ καὶ μὴ μόνη. ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ, οὐδὲ εἰς εἶχος ἄσμενος, οὐδ' αἰδοκίμος· ἐνλαῦθα δὲ οὐδεμία περιόδος, ἥτις οὐ λυπησέει. Εἰρηκῶς δὲ καὶ περὶ τῶν ῥυθμῶν ὅσην δύναμιν ἔχουσιν, ἐπὶ τὰ λειπόμενα μελετήσομαι.

sunt matres, quæ liberorum suorum tenerent semina in sinu corpora.

47 Ὡς δὲ ὁ Μάλης.] Si prius ὡς retineas, proximè sequens ex-

pungendum erit, vel in articulum ὁ mutandum: sic, ὡς δὲ ὁ Μά-

λης εἶρηκεν, ὁ ὑπὸ γυν. aut priore ὡς sublato ita legendum; ὁ δὲ

Μάλης

Τ Μ Η Μ Α ιθ'.

Μεταβολαῖς ποικίλλειν τὴν σύνθεσιν πῶς δεῖ καὶ λέξις κρατίστη τις.

ΗΝ δέ μοι τρίτον θεωρήμα τῶν ποιούντων τὴν καλὴν ἀρμονίαν, ἢ Μεταβολή· λέγω δὲ οὐ τὴν ἐκ τῶν κρείττονων ἐπὶ τὰ χείρω· πάνυ γὰρ εὐθες· οὐδὲ γε τὴν ἐκ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττω, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ὁμοειδέσι ποικιλίαν. Κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὰ καλὰ πάντα, ὥσπερ καὶ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ ταυιότητι· ποικιλλόμενα δ', ἐν ταῖς μεταβολαῖς· ὡς αἰεὶ καινὰ μένει. ² Ἐν τοῖς μὲν οὖν τὰ μέτρα, καὶ τὰ μέλη γράφουσιν οὐχ ἅπαντα ἔξεσι μετεβάλλειν, ἢ οὐχ ἅπασιν, οὐδ' ἐφ' ὅσον βέλομαι. Αὐτίκα ³ τοῖς

¹ Ὡς αἰεὶ.] Hæ duæ voces in Reg. i. & Colb. desiderantur. *Ipsæ etiam, ut hoc addam, orationis virtutes fastidium pariunt, nisi gratiâ varietatis adiuvæ.*

² Ἐν τοῖς μὲν.] Idem ferè scribit Sect. vicesimâ sextâ; Τοῖς μὲν ὅν τὰ ἴση καὶ τὸς ἰάμβους, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοιοῦν μέτρα κατασκευάζουσιν, ἐπὶ ἱστι, κλ. Unde etiam apparet

& movendæ miserationi accommodo, ab hominibus ingenio judicioque præditis. Quam rem non secus illustravit Magnus ille, ac si quædam garriret muliercula, aut fractæ mentis homo ignavissimus; idque cùm rem haud seriam agerent, joco risuque illudentes. Quid ergo rei est, cur generosa videantur hæc carmina, ista autem nugamenta quàm vilissima? numerorum scilicet pedumque differentia potissimum, et si ea non unicè causa sit. Nam in his ne versus quidem unus suâ sine dignitate, aut improbandus occurrit: at verò in illis ne una periodus, quæ non offendant. Cùm itaque jam exposui, quantam vim habeant & potestatem numeri, ad reliqua dicenda me conferam.

Μάστιγος εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν.
Sylburg.

Ibid. 'Ως δὲ.] Posterior Sylburgii emendatio videtur præferenda.

Quòd si τοιαῦτά εἰσι, aut aliquid ejusmodi aliud, post verbum εἴρηκεν subintelligis, nullà opus erit emendatione.

SECTIO XIX.

Quibus mutationibus illustranda sit oratio: Tum quæ dictiq; præstantissima haberi debeat.

ERAT autem mihi Permutatio, ex iis quæ pulcram constituerent orationis structuram, tertia proposita disputatio. Non tamen commutationem ex melioribus in deteriora factam dico, (id enim fatui hominis esset;) nec verò in meliora ex deterioribus; sed eorum quæ sunt ejusdem generis, varietatem. Nam et pulcra omnia, quemadmodum & jucunda, cùm eadem perpetuò sint, satietatem afferunt: sin crebris mutationibus variata, tanquam nova & recentia semper manent. Jam verò carmina & versus Lyricos scribentibus non omnia licet permutare, nec in omnibus, aut etiam quantum

præpositionem *in* ex hoc loco tollendam esse. Neque enim sensus est, in quibusdam rebus. Error fortasse ex superiori *in* ταῖς ortum

duxit. quam particulam contextui paulò post, ante ἀπαν *in* si quis inferat, haud malè, ut puto, fecerit: hoc modo, ἡ *in* ἐκ *in* ἀπαν.

3 τοῖς μὲν Ἐποποιοῖς μέτρον σὺν ἔξει μετὰβάλλειν, ἀλλ' ἀνάγκη πάντας εἶναι τὸς εἴχους ἑξαμέτρους· οὐδὲ γὰρ ῥυθμὸν, ἀλλὰ τοῖς ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένοις συλλαβῆς χρῆσθαι, καὶ οὐδὲ 4 τέτοις ἀπασιν· τοῖς δὲ τὰ μέλη γράφουσι, τὸ μὲν τῶν εὐροφῶν τε καὶ 5 ἀντιστρόφων οὐχ οἷον τε ἀλλάξαι μέλῳ, ἀλλ' εἴαν τε 6 ἐναρμονίους, εἴαν τε χρωμαϊκάς, εἴαν τε διαλόνους ὑπόθωναι μελωδίας, ἐν πάσαις δὲ ταῖς εὐροφαῖς τε καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰς αἰωγάς φυλάττειν· οὐδὲ γὰρ τὸς περιεχοῦντας ὅλας τὰς εὐροφὰς ῥυθμὸς, καὶ 7 ἀντιστροφὰς, ἀλλὰ δεῖ καὶ τέτλες τὸς αὐτὸς διαμένειν. Περὶ δὲ τὰς καλυμένας Ἐπωδὰς ἀμφοτέρω κινεῖν ταῦτα ἔξει, τό τε μέλῳ, καὶ 8 ῥυθμόν· τὰ τε κῶλα, ἐξ ὧν ἐκάστη συνέστηκε περίοδος, ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας δέδοται αὐτοῖς ποικίλως διαιρεῖν, ἄλλοτε ἄλλα μεγέθη καὶ σχήματα αὐταῖς περιθέντας, ἕως ἂν ἀπαρτίσωσι τὴν εὐροφήν· ἐπεὶ αὖτε πάλιν δεῖ τὰ αὐτὰ μέτρα καὶ κῶλα ποιεῖν.

Οἱ μὲν ἄρχαῖοι μελοποιοὶ, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφώ, 9 μικρὰς ἐποιεῖν εὐροφὰς· ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κώλοις καὶ πολλὰς εἰσῆλον τὰς μετὰβολὰς, ἐπωδοῖς τε πάντῃ 9 ἐχρῶντο ὀλίγοις·

3 Τοῖς μὲν Ἐποπ.] Forſan inſertā rationali conjunctiōne legendum, τοῖς μὲν γὰρ Ἐποποιοῖς. *Sylburg.* † At ſi à priori periodo adverbium αὐτίκα ſejunxeris, ut à me factum vides, nullā opus erit aliā correptione: quā voce ſartius inſitio ſententiz, imitatione fortaffe Homericā, utitur Dionyſius; quod & antea Hudſonum monueram.

4 Τέτοις ἀπασιν.] Sensus eſt; nec tamen his omnibus utuntur Epici poetæ, qui à longā ſyllabā incipiunt: reſpuit enim Creticos, exempli gratiā, carminis heroici meſſura; quibus immiſtis, ſunt Priapeia.

5 Ἀντιστρόφων.] Malim ἀντιστροφῶν: itidemque paulò poſt ἀντιστροφῆς: ſicut ſcilicet infra ſequitur ἀντιστροφὰς. Et contra proximo verſu τὰς καλυμένας ἐπωδὰς, ut mox, ἐπωδοῖς τε πάντῃ χρῶντο ὀλίγοις. *Sylburg.*

6 Ἐναρμονίους.] Tria hæc ſunt apud muſicos modulandi genera. Macrobius Comm. lib. 2. cap. 4. *Cum ſunt melodiæ muſicæ tria genera, enarmonium, diatonum & chromaticum, primum quidem propter nimiam ſui difficultatem ab uſu receſſit; tertium verò eſt infame molliſſie. Unde medium, id eſt, diatonum, maxime muſicæ doctrina Platonis aſcribitur. Et Martiani Capellæ Enharmoni-*

tum velint. Nequeunt siquidem poetæ epici mensuram carminis immutare, cum versus omnes sex pedibus constent necesse est : nec aded numeros, cum iis qui à longa syllabâ incipiant, oporteat utantur, nec his tamen omnibus. Lyrici etiam scriptores nec Stropharum possunt, nec Antistropharum cantus convertere ; nam, seu melodias musicæ modulis inclusas, seu colore pigmentisque ornatas, seu tonis denique copiosioribus instructas scribant, eosdem perpetuò ductus in omnibus tam strophis quàm antistrophis coguntur observare. Neque aded pedes sunt immutandi, quibus Strophæ Antistrophæque continentur, sed iidem ipsi permaneant oportet : verùm in Epodis, eo nomine appellatis, hæc utraque, & cantum & numeros, movendi potestas illis conceditur ; necnon & ipsa membra, quibus singulæ constent periodi, multâ libertate, variis modis distinguendi ; qui alia atque alia sublimitatis & figurarum genera apponunt, dum totam absolverint stropham : eadem deinde sunt metra, eadem iterum membra conficienda.

Et quidem veteres Lyrici, Alcæum dico, & Sappho, parvas fecerunt strophas ; ita ut in paucis membris non crebras mutationes induxerint ; Epodis etiam utebantur brevissimis. Stesichorus

Enharmonion, inquit, dicitur, quòd pluribus spatiiis & angustioribus separatur : *diatonon* verò, quod tonis copiosum : *chroma*, quod de hemitoniiis componitur.

7 Ἀνισεροφάς.] Post ἀνισεροφάς desiderari videtur μεταβάλλειν ἔστι, vel ἔχ' οἶόν τι ἀλλάξαι, ut superius, καὶ ἀνισερόφων ἔχ' οἶόν τι ἀλλάξαι, μέλῳ. *Sylburg.* † Ἀπὸ ποιῶς repetenda vox est ἀλλάξαι, nondum finitâ periodo. Sed quod monendum est, Reg. 1. & Colb. τὰς ἀνισεροφάς legunt, addito articulo.

8 Μικρὰς ποιῶντο εροφάς.] Nam, ut scribit Hephæstion, ποιῶντος χρῆναι τρισὶν εἰς ἑκάστην εροφῇν, ἵτα ἐπιφέρεισι τὸ τέταρτον ποιῶν

σύλλαβον.

9 Ἐχρῶντο ὁλίγοις.] Rectius fortminino hinc ὁλίγοις, ut suprâ πρὶν δὲ τὰς καλυμμένας ἐρωφάς. *Sylburg.* † Vera fortasse emendatio ; sunt tamen & Ἐρωδοὶ masculino genere, ut ex Hephæstione discimus ; cuius verba, sumptâ hinc occasione, proferam, ut tituli ratio, quem *Epodis* suis inscripsit Horatius, magis innotescat ; de quo tanta inter doctos jamdiu exorta est controversia. Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρξενικῶς ὄντι καλυμμένοι Ἐρωδοί, ὅταν μεγάλην εἶχη πρὶν τὸ ἐπιφέρειν οἶον,

Πάτερ Λυκάμωρα, ποῖον ἐφένων
τόδε !

Τίς ἄρ' ἀπερίηγε φρένας ;
nempe

ἄλλοις· οἱ δὲ περὶ ¹⁰ Στησίχορον τε καὶ Πίνδαρον, μείζους ἐργασάμενοι τὰς περιόδους, εἰς πολλὰ μέτρα καὶ κῶλα διένειμαν αὐτάς, οὐκ ἄλλα τινὸς ἢ τῆς μελαβολῆς ἔρωσι. Οἱ δὲ γε Διθυραμβοποιοὶ καὶ τὰς τρόπους μετέβαλλον, ¹¹ Δωρίους τε καὶ Φρυγίους, καὶ Λυδίους ἐν τῷ αὐτῶν ᾄσματι ποιεῖντες καὶ τὰς μελωδίας ἐξήλλαττον, τοῖς μὲν ἐναρμονίους ποιεῖντες, τοῖς δὲ χρωματικὰς, τοῖς δὲ διαλόνας καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ᾄδειαν ¹² ἐνεξεσιάζοντες διέειπεν, οἱ γε δὴ κατὰ ¹³ Φιλόξενον καὶ ¹⁴ Τιμόθεον καὶ ¹⁵ Τελεσγῆν· ἐπεὶ παρὰ γε τοῖς ἀρχαίοις τέλειμένῳ ἦν ὁ Διδυραμβός. Ἡ δὲ περὶ λέξις ἅπασαν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ᾄδειαν ποικίλλειν ταῖς μελαβόλαις τὴν σύνθεσιν, ὅπως βέλῃαι.

Καὶ

nempe de morte sibi confiscendâ locutus, ut arbitror. hunc locum à nemine productum miror, nisi à Turnebo, viro fanè doctissimo.

¹⁰ Στησίχορον.] Qualis fuerit Stesichori dictio, infra dicetur Sest. 24. Hic olim Tifias vocabatur: ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, uti scribit Suidas, ὅτι πρῶτον κιθαρυδίας χάρον ἔγνω. Natus est Olympiade 37. Himeræ in Sicilia, unde Ἱμεραῖος appellatur. Scripsit poematum, teste eodem Suida, libros 26. ἐν τῇ Δωρίδι διαλέτῳ, quas Horatius *Graves Camænas* vocat. Et egregie Fabius lib. x. *Stesichorum, quàm sit ingenio validus, materia quoque ostendunt, maxima bella & clarissimos canentem duces, & Epici carminis onera Lyrâ sustinentem.* Hujus adeo in ore, quum infans esset, cecinisse lusciniam Plinius tradit.

¹¹ Δωρίους.] Aliter verò Aristoteles: qui lib. 8. Polit. cap. 7. monet Phrygiam potius quàm

Doricam harmoniam dithyrambis convenire. Est enim Phrygia concitator, & commovendis ad virtutem animis non inefficax: utrasque conjungit Flaccus, atque inde sibi concentum postulat;

*Sonante mistum tibiis carmen lyræ,
Hæc Dorium, illis Barbarum.*

Alii autem quatuor, alii quinque veteris musicæ modos fuisse principales scribunt; Phrygium, Lydium, Dorium, Ionicum, & Æolium. qui quatuor solummodo constituunt, sub Dorio videntur Æolium involvere; qui passim à scriptoribus confunduntur. Hos Lucianus Harmoniæ initio ita distinguit, adscripto, unicuique quod proprium videtur: τῆς αἰμορίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον. τῆς Φρυγίας, τὸ ἔνδιον· τῆς Λυδίας, τὸ βακχικόν· τῆς Δωρίως, τὸ σιμνόν· τῆς Ἰωνικῆς, τὸ γλαφυρόν. Sed legunt in αὐτῷ ᾄσματι Reg. 1. & 2: ἐν τῷ αὐτῶν ᾄσματι, Colb. quod ponendum duxi.

¹² Ἐνεξ-

sichorus verò & Pindarus, cùm ampliores periodos facerent, in plures versus & membra eas dividerunt, non aliâ inductâ ratione, quàm amore & studio permutationis. Quin & Dithyrambici modos immutârunt, Dorios, Phrygios, Lydiosque cantico adhibentes: alias etiam aliasque fecerunt melodias, modò harmoniæ musicæ modulis inclusas, modò colore pigmentisque ornatas, modò tonis copiosioribus instructas; necnon multâ usi libertate, seu legibus soluti potiùs, pedes efformârunt: Philoxenum dico, Timotheum, & Telestem, cùm jam à veteribus constitutus esset Dithyrambus. Oratio verò soluta nullam non habet libertatem, omni seposito metu, suam, ut voluerit, variis mutationibus ornandi compositionem.

IIIa

¹² Ἐνεξουσιάζοις.] Vox infolentior; quâ tamen alibi Dionysius utitur de Thucydide, ἰσ τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιητῆ τρέπον ἐνεξουσιάζων; Solutus lege, poetarum sibi licentiam assumit. Id quod egregiè exprimit Horatius de Pindaro;

Seu per audaces nova dithyrambos

Verba devolvit, numerisque fertur

Lege solutus

Ne cuiquam verò locus moram faciat, particulæ sequentes οἱ γὰρ δὲ, sensu peculiari accipiuntur, pro scilicet, inquam, præsertim.

¹³ Φιλῶξενος.] Cytherius, Eulætidæ filius, qui dithyrambos viginti quatuor, ut auctor est Suidas, scripsit: à quo eos esse inventos putavit Pindari Scholiastes; sed G. Vossius magis Herodoto assentitur, qui Arioni Lesbio adscribit.

Et ex hoc loco satis apparet antiquiorem his scriptoribus fuisse dithyrambum. Dicitur Philoxeni, quemadmodum dicit Casaubonus, lasciva est & ad nugas comparata.

¹⁴ Τιμόθεον.] Genere Milesius fuit, idem poeta, & musicus; contra quem insigne Spartanorum existat decretum, quod veterem musicam, lyre quibusdam chordis additis factam molliorem, corruperat. Multa, præter Dithyrambos duodeviginti, ut Suidas testatur, conscripsit.

¹⁵ Τελῆτην.] Poeta Comicus ex urbe Selino; floruit Olympiad. 95. Philoxeno & Timotheo æqualis. Hos itidem poetas conjungit Diodorus Siculus; Ἡμασαν δὲ κατὰ τῶτον τὸν ἱκανὸν οἱ ἐπιστημῶταλοι διθυραμβοποιοῖ, Φιλῶξενος· Κυθήριος, Τιμόθεος· Φιλήσιος [lege Μιλήσιος.] Τελῆτης Σελινεύσιος, Πελοπίδης, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν.

¹⁶ Γερ-

Καὶ ἔτι λέξις κραιψίση πασῶν, ἥ τις ἂν ἔχοι πλείστας ἀναπαύλας τε καὶ μεμβολὰς ἀρμονίας, ὅταν τετὶ μὲ ἐν περιόδῳ λέγῃται, τετὶ δὲ ἔξω περιόδου καὶ ἥδε μὲ ἡ περιόδου ἐκ πλείονων πλέκηται κῶλων, ἥδε δὲ ἔξ ἐλαττόνων αὐτῶν δὲ τῶν κῶλων τὸ μὲ βραχύτερον ἢ, τὸ δὲ, μακρότερον καὶ τὸ μὲ αὐτῶν ¹⁶ γοργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον, τὸ δὲ ἀκριβέστερον ῥυθμοὶ τε ἄλλοτε ἄλλοι, καὶ σχήματ᾽ αἰσθητὰ, καὶ τάσεις φωνῆς αἱ καλέμεναι προσωδίαί τε διάφοροι, κλέπησται τῇ ποιικιλίᾳ τὸ κόρον. Ἐχει δὲ τινὰ χάριν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ οὗτο ¹⁷ συσκειόμενον, ὥστε μὴ συσκειῖσθαι δοκεῖν. Οὐ πολλῶν δὲ οἶμαι δεῖν λόγων εἰς τῆτο τὸ μέγεθος· ὅτι γὰρ ἡδιστὸν τε καὶ κάλλιστον ἐν λόγοις ἡ μεμβολή, πάντας εἶδεναι πείθομαι.

Παραδείγμα δὲ αὐτῆς ποιῆσαι πᾶσαν μὲ τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτωνος, πᾶσαν δὲ τὴν Δημοσθένους. ἀμήχανον γὰρ εὐρεῖν τέτων ἑτέρως ἐπεισοδίοις τε πλείοσι, καὶ ποιικιλίαις ¹⁸ εὐρωτέrais, καὶ σχήμασι πολυειδές· ἑροῖς χρησαμένους· λέγω δὲ τὸ μὲ, ¹⁹ ὡς ἐν ἱστορίας σχηματισμῶν τὸ δὲ, ὡς ἐν διαλόγων χάριτι· τὸ δὲ, ὡς ἐν λόγων ἐναλλαγῶν χρειᾷ. Ἄλλ' οὐχ ἦε ²⁰ Ἰσοκράτης, καὶ τῶν ἐκείνου γνωρίμων αἵρεσις, ὁμοία ²¹ ταύταις ἦν· ἀλλὰ καί περ ἡδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς πολλὰ συνθέντες οἱ ἄνδρες οὗτοι, περὶ τὰς μεμβολὰς καὶ τὴν ποιικιλίαν οὐ πάνυ εὐτυχῶσιν· ἀλλ' ἔτι παρ' αὐτοῖς εἰς περιόδου κύκλῳ, ὁμοειδῆς σχημάτων

¹⁶ Γοργότερον.] Eodem sensu Hermog. εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος, & γοργὸς ῥυθμός. Atque ita explicat Hesychius, εὐκίνητος, ταχύς. Sed ἄλλοτε sequenti versu in contextum recepi, trium codicum auctoritate. Reg. 1. & 2. & Colb. ῥυθμοὶ τε ἄλλοτε ἄλλοι.

¹⁷ Συσκείμενον.] Wolfius pro συσκειόμενον legit συσκειῖσθαι. Sylburg. † Nihil necesse est, ut Wolfii conjecturam sequamur. est autem ars maxima, artem celare.

¹⁸ Εὐρωτέrais.] Ferri potest. potest tamen accipi etiam εὐχρωτέrais. illud pulcrius fluentes,

Illā autem omnium præstantissima habenda est dictio, quæ plurimas habet intermissiones, & structuræ varietatem; cū quædam periodo inelusa, quædam extra periodum efferantur; cūque altera ex pluribus membris periodus, altera ex paucioribus componatur: tum verò ex membris, cū hoc brevius, illud longius; aliud velociori fluat cursu, aliud remissiori, aliud denique sit accuratius factum: Numeri præterea quum aliis aliis in locis immisceantur, diversæ figuræ, vocisque variz intentiones, qui vocantur accentus, suā varietate fastidium satietatemque surrepturæ. Nec suā interim venustate & gratiā caret, quod ita constituitur, ut arte minimè constitutum videatur. Neque longo, ut arbitror, sermone opus est, ad hanc partem confirmandam; nam in oratione nihil varietate suavius, nihil esse formosius, omnes intelligere persuasum habeo.

Cujus rei mihi exemplo est tota Herodoti, tota Platonis, tota denique Demosthenis locutio: neque enim possumus alios reperire, qui novis rebus frequentius introductis, qui varietate affluentiori, qui figuris multiformioribus usi sint: illum inquam historiz conformatione, alterum suavitare dialogorum, tertium orationum forensium usu. Atqui locutio Isocratis, eorumque qui ejusdem disciplinæ huic familiares sunt, neutiquam videtur illis comparanda: nam multa quamvis hi scriptores jucundissima componant, & satis cum majestate; haud tamen in commutandā orationis structurā & varietate, admodum sunt felices. Est enim iis unus idemque periodi circulus, uniformis figurarum structura, e-

dēm

tes, hoc elegantius coloratas significat. *Sylburg.*

¹⁹ Ὡς ἐν ἰσθρίαις.] Σχηματισμῶ, τὸν δὲ ὡς ἐν διαλόγοις χάρις Reg. 1. & Colb.

²⁰ Ἰσοκράτης.] Theodori filius, Atheniensis; octogesima sextā Olympiade natus, anno ante bel-

lum Peloponnesiacum quinto; magistrum habuit Leontinum Gorgiam. De scribendi charactere, quo usus est Isocrates, vide Sect. 23.

²¹ Ταύταις.] Τέτοις legendum arbitror; Demostheni scilicet, Platonj atque Herodoto.

²² Ἄλλα

μάτων τάξις, συμπλοκή φωνηέντων ἢ αὐτή· ²² ἄλλα
πολλὰ τοιαῦτα κόπῳ τὴν ἀκρόασιν. οὐ δὴ ἀποδέχομαι
τὴν αἵρεσιν ἐκείνην κατὰ τὸ τοῦ μέρου. Καὶ αὐτῷ μὲν
ἴσως τῷ Ἰσοκράτει πολλαὶ χάριες ἐπήνθην, ταύτην ἐπι-
κρύπτειν τὴν ἀμορφίαν· παρὰ δὲ τοῖς μετ' ἐκείνων, ἀπ'
ἐλαττόνων τῶν ἄλλων καλορθωμάτων περιφανέστερον γίνεσθαι
τὸ τοῦ ἀμαρτήματος.

²² "Ἄλλα πολλά.] Copulativa copiosè Aristoteles Rhetor. lib. 3.
particula desideratur, ut sit καὶ c. 9. collegit. Cujusmodi sunt;
ἄλλα πολλά, seu ἄλλα τε πολλά Συμβαίνει πολλάκις ἐν ταύταις;
τοιαῦτα. Exempla ex Isocrate — καὶ τὸς φρονίμους ἀτυχεῖν, — καὶ
τὸς

Τ Μ Η Μ Α κ'.

Πρέπυσσα σύνθεσις πῶς γίνεσθαι.

ΕΓΩ ἔτι μοι καταλείπεσθαι λόγον ὁ περὶ τῆς Πρέπουσας.
ὥς γὰρ τοῖς ἄλλοις σχήμασιν ἅπασιν παρῆναι
δεῖ τὸ πρέπον· καὶ εἴ τι ἄλλο ἔρπον ἀτυχεῖ τέτλε τῶν μέρεσ,
εἰ καὶ μὴ τῶν πάντων, τῶν κρατίστε γε ἀτυχεῖ. Περὶ μὲν οὖν
ἑκείνης τῆς ιδέας ταύτης οὐχ οὕτως ὁ καιρὸς ἀνασκοπεῖν·
βαθεῖα γὰρ τις αὕτη καὶ πολλῶν πάντων δεομένη λόγων ἢ
θεωρίας. ὅσα δὲ εἰς τὸ τοῦ συνθέειν τὸ μέρος, ὑπὲρ οὗ
τυγχάνω ποιούμενον τὸν λόγον, εἰ μὴ καὶ τὰ πάντα, μηδὲ
τὰ πλείεστα, ὅσα γε οὖν ἐχῶρεϊ, λεγέσθω.

Ὁμολογούμενον δὴ παρὰ πάντων ὅτι πρέπον ἐστὶ τὸ τοῖς
ὑποκειμένοις ἀρμόζον προσώποις τε καὶ πράγμασιν, ὥσπερ
ἡ Ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων, ἢ μὲν τις ἂν εἴη πρέπυσσα τοῖς
ὑπο-

ὥς γὰρ τοῖς.] Mutila mihi
videtur hæc sententia, & verba
aliquot è contextu post τὸ πρέ-
πον excidisse; veluti ὑπ' ἡμῶν

πρότερον εἶρηται. Ita sanè locus
multo erit dilucidior. vide Se-
ctionem 11: Τίτλαρά ἐστι τὰ κυ-
ριώτατα ταῦτα καὶ κρατίστα, μέλας,
καὶ

dem vocalium implicatio, aliaque ejusdem generis multa, quæ nostris auribus officiant: quâ in parte Sectam hanc probare equidem non possum. Ipsi veruntamen Isocrati multæ fortasse in scriptis efflorescant gratiæ, quæ nævis hujusmodi velum obtendant: at verò apud eos, qui secuti sunt Isocratem, cùm multo rariùs felici successu rectè scribendi utantur, id vitium apparet manifestiùs.

τὰς ἀφρονας καθορθῶν. Καὶ, πλεῖ-
σαι μὲν διὰ τῆς ἡπείρου, — περιεῖσαι
δὲ διὰ τῆς θαλάττης. Τὸν μὲν Ἑλ-
λήσποριον ζεύξας, — τὸν δ' Ἀθω
διορύξας. Καὶ, οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν

κακῶς ἀπώλοντο, — οἱ δ' αἰσχερῶς
ἐσώθησαν. Necnon Homerus; Οὐ-
ρεά τε Κριεΐνα, — θαλασσοά τε
ἤχησσαν. Quibus alia sexcenta
accumulare, cujusvis est.

SECTIO XX.

*Quibus modis decora fiat, & argumento accommoda,
orationis structura.*

ADHUC una mihi restat, quâ orationis *Decorum* expli-
cetur, quæstio. reliquis enim omnibus dicendi formis
adfit, decorum necesse est; quam partem si quod opus non fu-
erit affecutum, etsi haud de toto, re tamen præstantissimâ de-
cidet. Sed de genere quidem universo sermonem instituere,
non hujus est temporis. nam profunda est, & quæ copiosâ ad-
modum oratione egeat, contemplatio. Quæ verò ad hanc par-
tem, de quâ mihi nunc sermo est, pertineant, etsi non omnia,
neque adeò plurima, quæ tamen locus sibi postulat, dicentur.

Cùm apud omnes in confesso sit, id decorum esse, quod
personis rebusque subjectis convenit; idcirco quemadmodum
delectui verborum, hic ut argumento sit accommodus, iste
verò

ἡ εὐθυμὸς, ἡ μίαισολη, ἡ τὸ πα-
ρακολουθεῖν τοῖς τρεῖσι τέτοις πρέ-
πον: necnon initium Sect. de-

cimæ tertiæ: Τὸ δὲ δὴ Πρέπον εἰ
μὴ τῷ καλῷ πλεῖστον ἔξει μέγε-
σχολῇ γ' ἂν ἄλλω τινός. —

ὑποκειμένοις, ἡ δὲ ἀπρεπής, οὕτω δὴ περὶ ἡ Σύνθεσις. Παράδειγμα δὲ τέττα χρὴ παραλαμβάνειν τὴν ἀλήθειαν. ὃ δὲ λέγω, τοιῶτόν ἐστιν. Οὐχ ὁμοία συνθέσει χρώμεθα² ὀρσιζόμενοι καὶ χαίροντες, οὐδὲ³ ὀλοφυρόμενοι καὶ φοβέμενοι, οὐδ' ἐν ἄλλῳ τινὶ πάθει ἢ κακῷ ὄντες, ὥσπερ ὅταν ἐνθυμώμεθα, καὶ μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταρατῆι μηδὲ παραλυτῆι. Δείγμα⁴ ἢ παραδείγμα⁵ ἕνεκα ταῦτα εἶρηκα, ὁλίγα περὶ πολλῶν, ἐπεὶ μυρία ὅσα τις αἵτια εἰπεῖν ἔχει, τὰς ιδέας ἀπάσας ἐκλογίζεσθαι βεβλόμεν⁶ τῷ πρέποντι. ἐν δὲ, ὃ προχειρότατον ἔχω καὶ κοινότατον εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτῶ, ἐρῶ. Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ αὐτῇ καλῶνται⁷ τῆς ψυχῆς ὄντες, ὅταν ἀπαγγέλλωσι τὰ πράγματα, οἷς ἂν παρὰ γενόμενοι τύχωσιν, οὐχ ὁμοία χρώνται συνθέσει περὶ πάντων, ἀλλὰ μιμητικοὶ γίνονται τῶν ἀπαγγελλομένων, καὶ ἐν τῷ συνιθέναι τὰ ὀνόματα οὐδὲν ἐπιηδεύοντες, ἀλλὰ φυσικῶς ἐπὶ τῷ ἀγόμενοι. Ταῦτα δὲ παραλήρηνα δεῖ τ' ἀγαθὸν ποιήσῃν τε καὶ ῥήτορα⁸ μιμητικὸν εἶναι τῶν πραγμάτων, ὑπὲρ ὧν ἂν τὸς λόγους

² Ὀρσιζόμενοι.] Nam ut poeta scribit Venusinus, *Tristia mæstum vulum verba decent, iratum plena minarum*. Verum ad hæc illustranda, orationem lege Achillis irâ in Agamemnonem effusam: *Iliad. a. v. 149.* ibi verba χιμμάζου δίκην effusa reperies. Quin & apud Maronem Laocoontis, & curis & indignatione anhelis, ita ut uno spiritu versum nequeat absolvere, verba ad finem usque sunt interrupta. Quæ autem lætabundis dicendi σχήματα convenient, docebit Anchisæ oratio, viso apud Inferos Æneâ. Summâ etiam arte Andromache, præ gaudio Æneæ adventantis deliquium passa, animo tandem re-

cepto:

Verane te facies, verus mihi nuncius adfers,

Nate Deâ? vivisne? aut si lux anima recessit,

Hæstor ubi est?

³ Ὀλοφυρόμενοι.] Horat de Arte,

Telephus & Peleus, quum pauper & exul aterque

Proicit ampullas & sesquipodalia verba:

Si curat cor spectantis tetigisse querela.

Et quæ ibi sequuntur.

⁴ Τῆς ψυχῆς ὄντες.] Hæc vox postrema deest Reg. 1. & Colb.

⁵ Μιμητικόν.] Hæc pulcritudo, quæ captanda est è sonis vocabulorum,

verò non ita; sic etiam collocatiōi accidit. Cui illustrandæ rei ipsa veritas adducenda est: quod autem dico, ita velim accipias. Non eadem nos utimur compositione irâ accensi, & gaudio exultantes; neque mœrore obruti, & perculsi metu; neque etiam, in alio quopiam quum affectu aut malo versamur, quemadmodum solemus, cum nobiscum taciti res consideramus, nihilque nos omninò malî aut perturbat, aut ullam affert molestiam. Vel monendi, vel illustrandi gratiâ hæc à me dicta sunt, pro multis pauca: siquidem causæ pæne sunt infinitæ, siquis singulas decori species in se percensere reciperet. Unum autem, quod promptissimum hîc de re habeo, & est communius, id proferam. Iidem homines, quum animorum eadem sit his constitutio, res gestas, quibus interesse contigit, aliis enarrantes, non simili in omnibus compositione utuntur; sed quæ referunt, ea figuratis gestibus imitari conantur, nullam interim curam verborum structuræ habentes; eos ipsâ ad id ultrò ducente naturâ. Hæc optimo cuique poetæ atque oratori observanda sunt, ut res, de quibus sermonem instituit, non solum verborum delectu, sed

ora-

bulorum, tenuis quidem, sed tamen jucundissima, paucis, si Homernum excipias & Virgilium, culta est atque elaborata. Et tamen eam confectetur necesse est, quisquis naturam imitari studet; ita ut jure optimo reprehendantur, qui pedibus senis verba illigare contenti, auribus omninò servire neglexerunt. Etenim tristitia flebiliter oportet, incitata celeriter, aspera asperè proferantur. Infinita hujus generis exempla facillè est è Græco Latinoque poetis colligere; quibus rerum ipsarum sonum, celeritatem, tarditatem, literarum verborumque structurâ admodum feliciter exprimunt.

Nemo est præter Servium, cui illud, *procumbit humi bos*, non eximiè placeat. nam ut singulæ voces demptâ syllabâ decrefcunt, ita versus monosyllabò terminatur: quo factum est, ut sonus ille bovis corruentis obtusus excitetur legentibus, Pari etiam artificio versus ille elaboratus;

— *It clamor, & agmine factò,
Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum:*

aures nostras equorum currentium sono verberat. Hæc quidem notissima: sed per totum ferè poema, si diligentius attenderis, idem artificium se ostendit, eadem felix industria.

γας ἐκφέρει, μὴ μόνον κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν. ὁ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος Ὅμηρος, καίτοι μέτρον ἔχων ἐν, καὶ ῥυθμὸς ὀλίγος, ἀλλ' ὅμως αἰεὶ τι καινεργῶν ἐν τέτοις καὶ φιλοεχνῶν ὥστε μηδὲν ἡμῖν διαφέρειν, γινόμενα τὰ πράγματι ἢ λεγόμενα ὁρᾶν. ἐρῶ δὲ ὀλίγα, οἷς ἂν τις δύναίῃο παραδείξασι χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν.

Ἀπαγγέλλων οὖν πρὸς τὸς Φαίακας Ὀδυσσεὺς τὴν ἑαυτοῦ πλάνην, καὶ τὴν εἰς ἄρθε κατὰβασιν εἰπὼν, τὰς οὔψεις τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀποδίδωσιν. ἐν δὲ τέτοις καὶ τὰ περὶ τοῦ Σίσυφον διηγεῖται πάθη, ὧς φασι τὸς καταχθονίους θεοὺς ὅρον πεποιθῆσθαι τῆς τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς, ὅταν ὑπὲρ ὅχθου τινὸς ἀνακυλίσῃ πέτρον τινά· τὸτο δὲ ἀμύχανον εἶναι, καταπίπτοντα, ὅταν εἰς ἄκρον ἔλθῃ, πάλιν τῷ πέτρῳ. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν.

“⁶ Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατερὸν ἄλγε' ἔχοντα,

“ Λᾶαν βασιλεύοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

“ Ἦτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε,

“ Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον.

Ἐνλαῦθα ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλῶσα τῶν γινόμενων ἕκαστον, τὸ βάρυνός τῃ πέτρῳ, τὴν ἐπίπτονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸ διεριδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸ ὅχθον, τὴν μόλις ἀνωθεμένην πέτρῳ. Οὐδείς ἂν ἄλλως εἴποι παρὰ τί γέγονε τῶν ἕκαστον. οὐ γὰρ εἰκῇ, οὐδὲ ἀπὸ

⁶ Καὶ μὲν.] *Locus defumtus est ex Odyss. λ. non longè à fine. Vide Demetrium pag. 49. qui versus hos notavit: Καὶ γὰρ ὁ τίχων (Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε, intellige) μῆκος τι ἔσκειν ἐκ τῆς (ὑπερέκειας, καὶ μεμῆται τῷ λίθῳ τὴν αἰα-*

φορὰν καὶ βίαν. En etiam ex Virgilio locum consimilem; qui non minori artificio Gigantum arduos labores & molimina videtur exprimere:

Ter sunt conati imponere Pelio Ossa

Scilicet,

tionis etiam structurâ imitetur. Quod in primis Homerus, ingenii vir admodum excellentis & divini, facere consuevit; uno quanquam carminis genere uteretur, & pedibus paucissimis: novitatis tamen ubique adeò studiosus est, adeò arti curiosæ deditus, ut parùm intersit, resne gestas oculis intueamur, an ab eo enarratas. Pauca proferam, quibus exemplorum loco ad multa possis uti.

Ulysses suos dum Phæacibus errores narrat, descensu ad Inferos explicato, malorum quæ ibi sunt, expressam nostris oculis imaginem repræsentat. Inter alia & Sisyphi miseras recenset; cui metam hanc calamitatis finiendæ Deos inferos ferunt constituisse, ubi supra montem quendam saxum ingens protruserit: quod tamen fieri neutiquam potest, saxo rursus, ubi ad summum pervenerit, relabente. Hæc autem quâ imitatione expresserit per ipsam verborum structuram, operæ pretium est videre.

“ *Sisyphon aspexi duros perferre dolores,*

“ *Saxum utrâque manu gestantem pondere vasto.*

“ *Ille quidem manibusque humerisque volubile saxum*

“ *Ad juga connixus trudit :*

Hoc loco in causâ est structura, ut oculis res singulæ nostris subjectæ sint; nempe faxi pondus, ejusque molitio è terrâ laboriosâ, itemque Sisyphus modò totis membris connitens, modò clivum adscendens, saxumque magno vix demum labore protrusum. Nemo sanè aliud præterea dicat, à quo hæc

Scilicet, atque Offæ frondosum involvere Olympum.

Synalœphâ bis neglectâ, occurrentes sibi invicem vocalium robustissimæ operis difficultatem optimè depingunt.

7. *Ἄλλως.] Arbitror legendum*

ἄλλο: fortasse etiam hoc modo; Οὐδείς ἂν εἴποι παρὰ τί ἄλλο γέγοτε τέτων ἔκαστον. Sequenti verò periodo, πρῶτον τοῖς β' σίχους, οἷς, Reg. 1. & Colb. deinde paucis interjectis, ἐν ἐκλίεργ τῷ σίχῳ, Colb.

ἀπὸ ταύτοματτε. Πρῶτον ᾗ ταῖς δυσι εἴχατ, ⁸ ἐν οἷς ἀνακινεῖ τὴν πέτραν, ἔξω δυὶν ῥημάτων τὰ λοιπὰ τῆς λέξεως μόρια πάντᾳ ἐστὶν ἥτοι δασύλλαβα, ἢ μονοσύλλαβα. ἔπειτα ἡμίσει πλείους εἰσὶν αἱ μακραὶ συλλαβαὶ τῶν βραχειῶν ἐν ἐκατέρῳ τῶν εἴχων. ἔπειθ' ἀπασαι διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἀρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις, καὶ διεσῆκασιν πάνυ αἰσθητῶς, ἢ τῶν φωνηέντων συσχεομένων, ἢ τῶν ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων συναπτομένων· ῥυθμοὶς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδαίοις τοῖς μηκίστοις, καὶ πλείστην ἔχουσι διάβασιν, ἀπαντὰ σύγκειλαι.

Τί δὴ τέτων ἕκαστον δύναται; αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πολλὰς μετὰ χρόνους ἀλλήλων ἀπολείπασαι, τὸ χρόνιον ἐμψήσαντο τῷ ἔργῳ· αἱ δὲ μακραὶ συλλαβαὶ ⁹ σφριμύς τινες ἔχουσι καὶ ἐπαθίσματτα, τὴν ἀντίρριπτον, καὶ τὸ βάρυ, καὶ τὸ μόλις· τὸ δὲ μετὰ τῶν ὀνομάτων ¹⁰ ψῦμα, καὶ ἡ τῶν τραχυονόντων γραμμάτων παράθεσις, τὰ διαλείμματτα τῆς ἐνεργείας, ἐποχάς τε καὶ τῷ μόχθῳ μέλει· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἐν μήκει θεωρούμενοι, τὴν ἐκλάσιν τῶν μελῶν, καὶ τὴν διεκυσμὸν τῷ κυλίοντι, καὶ τὴν τῷ πέτρῳ ἔρεισιν. Καὶ ὅτι ταῦτα οὐ φύσεώς ἐστιν αὐτοματιζέσης ἔργα, ἀλλὰ τέχνης μιμήσασθαι τὰ γινόμενα πειρωμένης, τὰ τέτοις ἐξῆς λεγόμενα δηλοῖ. τὴν γὰρ ¹¹ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐπιστρέφοντα πάλιν καὶ κατὰ κυλιόμενον πέτρον. οὐ τὴν αὐτὸν ἡμιήνευκε τρόπον, ἀλλ' ἐπιπαχύναντες τε καὶ συσρέψαντες τὴν σύνθεσιν· προεπιπῶν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι,

ἀλλ'

⁸ Ἐν οἷς ἀνακινεῖ.] Versum intellige, ἥτοι ὁ μὲν (κρησιπόμενος), cum sequente. quod autem mox addit longas in utroque carmine brevibus syllabis dimidio plures esse, id mihi non satis comper-

tum est : sunt enim numero ferè pares : ut carmina pœtibus suis metienti constabit.

⁹ Σφριμύς.] Vide Longinum Sect. 39. ubi quosdam ex Euripide versus examinat, stabili

hæc singula proficiantur : neque enim temerè, aut casu facta sunt. Principio duobus versibus, in quibus saxum protrudit, duabus exceptis vocibus, reliquæ omnes orationis partes sunt aut dissyllabæ aut monosyllabæ : deinde ad eò longæ brevibus dimidio plures sunt in utroque versu. Omnes præterea vocabulorum harmoniæ latis progrediuntur passibus, & sensili admodum discrimine dirimuntur, aut collisis inter se vocalibus, aut semivocalibus mutisque conjunctis : numeris etiam dactylicis spondaicisque, qui longissimi sunt latoque incedunt gressu, tota componuntur.

Quid igitur valent hæc singula ? monosyllabæ dissyllabæque dictiones, quæ longo sibi invicem intervallo temporum distant, moram reique diurnitatem exprimunt ; syllabæ longæ, obfirmatione quâdam & resistentiâ præditæ, laboris asperitatem, gravitatem, difficultatemque : at verò vocabulorum intervalla, facto quasi respirandi tempore, & densa literarum asperrimarum positio, operis interruptionem apprimè pingunt, impedimenta, & laboris magnitudinem : numeri præterea quoad longitudinem considerati, membrorum extensionem, molitionem ejus qui provolvit, saxique resistentiam obfirmatam repræsentant. Hæc autem non esse naturæ, suâ se sponte offerentis, opera, sed artis omnino, quæ res gestas imitari conetur, ex his quæ postea dicentur, patet. Relabentem etenim lapidem à montis vertice, devolutumque, non eodem modo expressit ; sed numeris structuræ usus incitatoribus & contortis. nam cum eadem dicendi formâ hæc esset elocutus,

Sed

bili firmâque compositione laudatos.

¹⁰ Ψύμα.] Quid Ψύμα sit, dubito : forsan legendum est ψῆμα, ramentum ; sed nec illud placet. Hesyechius certè Ψύμα habet errore manifesto, pro ψῆμα, neque

enim ψύμα hoc loco reponi potest.

¹¹ Ἀπὸ κορυφῆς.] Addunt articulum, nec malè, ἀπὸ τῆς κορυφῆς Reg. 1. & Colb. quem contextui insertum habes. mox etiam iidem codices ἐπιτέλειαν, pro ἀποτέλειαν legunt.

M 4

¹² Αὐθις.]

“ ἀλλ’ ὅτε μέλλοι

“ Ἄκρον ὑπερβαλέειν,
ἐπιίθῃσι τάτῳ,

“ τότε ἀποσρέψασκε κραταί’ ἴς”

“ ¹² Αὐθις ἔπειτα πέδονδε κυλινδεῖο λᾶας ἀναιδής.

Οὐχὶ συγκατακεκύλισαι τῷ βάρει τῆς πέτρας ἢ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τῷ λίθῳ φορὰν τὸ ¹³ τῆς ἀπαγγελίας τάχῳ; ἔμοιγε δοκεῖ. Καὶ τίς ἐνλαῦθα πάλιν αἰτία; καὶ γὰρ ταύτην ἄξιον ἰδεῖν ὃ τὴν καταφορὰν δηλῶν τῷ πέτρῳ σίχῳ, μονοσύλλαβον μὴ οὐδεμίαν, δυσυλλάβους δὲ δύο μόνους ἔχων λέξεις. τῷτο οὐκ ἔα πρῶτον διεσηκέναι τὰς χρόνους, ἀλλ’ ἐπιλαχύνει. Ἐπειθ’ ἐπ’ αὐκαίδεκα συλλαβῶν οὐσῶν ἐν τῷ σίχῳ, δέκα μὲν εἰσι βραχεῖαι συλλαβαί, ἐπ’ αὐτὰ δὲ μόναι μακραι, καὶ οὐδ’ αὐταὶ τέλειοι. Ἀνάγκη οὖν ¹⁴ καλεσπᾶσθαι καὶ συσέλλεσθαι τὴν φράσιν, τῇ βραχυτῇ τῶν συλλαβῶν ἐφελκομένην. Ἐτι πρὸς τῷτοις οὐδὲ ὄνομα ἀπὸ ὀνόματι ἀξιόλογον εἶληφε διάσασιν· οὔτε γὰρ Φωνήνῃ, Φωνῆν, οὔτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον ἢ ¹⁵ ἄφωνον, ἀ τραχύνειν πέφυκε καὶ διίστάνειν τὰς ἁρμονίας, οὐδὲν ἐς παρακείμενον. οὐ δὲ διάσασις αἰσθητὴ μὴ διηρημένων τῶν λέξεων, ἀλλὰ συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις καὶ συγκαταφέρουσαι, καὶ τρόπον τινα μία ἐξ ἀπασῶν γίνεσθαι διὰ τὴν τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαν.

Ο

¹² Αὐθις.] Ita hunc locum exhibent & Homeri vulgatæ editiones, nisi quod Αὐτῆς legant. At in tertio Rhetor. aliter Aristoteles citat: Αὐτῆς ἐπὶ δάπνδον τε κυλινδεῖο. Nostra confirmat examen quod sequitur; μονοσύλλαβον μὲν οὐδεμίαν δυσυλλάβους δὲ δύο μόνους ἔχων λέξεις. Sed Lucretium audiamus, qui libro tertio Sisyphum quoque depingit,

— adverso nixantem trudere monte

Saxum; quod tamen à summo jam vertice rursus

Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

¹³ Τῆς ἀπαγγελίας.] Observes ἀπαγγελίαν idem esse ac ἐμπνησίαν, & elocutionem significare; quo sensu sæpius in hoc scriptore occurrit; necnon & apud Chrysostr. in 4to περὶ Ἱερωνύμου, Οὐδὲν

“ Sed culmina jam jam

“ Ταξυρurum,

huic membro adjungit,

“ retro sati vis aspera vertit :

“ Fertur ad ima ruens lapis improbus æquora campi.

Non unà cum saxi gravitate provolvitur ipsa verborum collocatio, seu potius lapidis cursum prævertit dictionis volubilitas ? mihi quidem videtur. Quæ tandem hoc etiam loco causa est ? (nam eam investigare, operæ pretium erit.) Versus nempe, qui saxi revolutionem exprimit, cùm dictionem ne unam quidem monosyllabam, nec plures duabus habeat disyllabas. id verò imprimis tempora in longum trahi non finit, sed quàm citissimè accelerat. deinde, cùm huic versui syllabæ sint septendecim, earum decem sunt breves, longæ solummodò septem, nec hæ longitudine absolutâ. Fieri itaque non potest, quin devehatur locutio & contorta sit, ab ipsâ syllabarum brevitate delata. Nomen præterea nullum à nomine intervallo longiusculò distat: neque enim vocali vocalis, neque semivocali aut semivocalis aut muta additur, quæ structuram orationis asperare soleant & distrahere; nihil, inquam, horum omnium adjunctum est. Nulla etiam sensilis est distantia, cum voces non divellantur; sed eodem omnes lapsu secum videntur præcipitari, & deorsum ferri; ut unam quodammodo ex omnibus, ea est structuræ perfectio, conflatam putes. Quod verò

δὲν μοι φράσεις, ἔδὲ ἀπαγγελίας μέλει.

¹⁴ Καλοπαῖσθαι.] Nota hîc dissimilitudinem temporum in καλοπαῖσθαι καὶ συλλεσθαι. Sylburg.

Ibid. Καλοπαῖσθαι.] Erit quidem eadem temporum dissimilitudo, sed verior fortasse lectio, si quis admittendum censeat καλοπαῖσθαι. eo fanè utitur Longinus Sect. 39. τῷ τὴν ἀρμονίαν μὴ καλοπαῖσθαι: εὐὸ quòd numerus non præcipitur.

¹⁵ Ἀφωνον γίνεσθαι.] Forfan, verbo γίνεσθαι in sequentem periodum translatò, sic legendus locus: ἔτε ἡμιφῶνῳ ἡμιφῶνον ἢ ἀφῶνον, ἃ τραχύνειν πέφυκε καὶ διαγάνειν τὰς ἀρμονίας, ἔδὲν ἐστὶ παρακείμενον· ἢ δὴ διάσσεις αἰσθητῇ γίνεσθαι μὴ διηρημένων τῶν λέξεων. Sylburg. † Hanc vocem γίνεσθαι è contextu sustuli, planè otiosam, monente etiam Hudfsono; cùm nec in Reg. 1. codice nec Colb. appareat.

¹⁶ Τὰς

Ὁ δὲ μάλιστα τῶν ἄλλων θαυμάζειν ἄξιον, ῥυθμὸς οὐδείς τῶν μακρῶν, οἱ φύσιν ἔχουσι πίπτειν εἰς μέτρον ἡρώον, οὔτε σπονδαῖς, οὔτε Βακχεῖς, ἐκαταμέμικται τῷ σίχῳ, πλὴν ἐπὶ τῆς τελευτῆς· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δάκτυλοι, καὶ οὗτοί γε παραδεδιωγμένους ἔχουσιν ¹⁶ τὰς ἀλόγους, ὥστε μὴ πολὺ διαφέρειν ἀνέως τῶν τροχαίων. Οὐδὲν δὲ τὸ ἀνιπράττον ἐστίν, εὐτροχὸν καὶ περιφερὲ καὶ κἀκέρχενσιν εἶναι τὴν φράσιν, ἐκ τοιούτων συσκευρολημένην ῥυθμῶν.

Πολλά τις ἂν ἔχοι τοιαῦτα δεῖξαι παρ' Ὀμηρῶν λεγόμενα· ἐμοὶ δὲ ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', ¹⁷ ἵνα ἐγγενήσῃ μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. Ὡς μὲν οὖν δεῖ σοχαῖσθαι τὰς μέλλοντας καλὴν καὶ ἡδεῖαν ποιήσῃ συνθεσιν ἐν τε ποιητικῇ καὶ λόφοις ἀμέτροις, ταῦτα καὶ ἐμὴν δόξαν ἐστὶ, τὰ γ' οὖν κυριώτατα καὶ κράτιστα. ὅσα δὲ ¹⁸ οὐχ οἷά τε ἦν, ἐλάττω τε ὄντα τέτων, καὶ ἀμυδρότερα, καὶ διὰ πλῆθος δυσπερίληπτα γραφῇ, ταῦτ' ¹⁹ ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προὔποθέσομαι σοι, καὶ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις χρῆσομαι. Νῦν δὲ τὰ κατελείποντα ὧν ὑπεσχόμην, καὶ οὐδενὸς ἦτον ἀναγκαῖα εἰρῆσθαι, ταῦτ' ἔτι προσθεὶς τῷ λόγῳ, παύσομαι.

“Τίνες εἰσὶ διαφοραὶ τῆς συνθέσεως, καὶ τίς ἐκάστης χαρακτὴρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν τε προῤῥευσάντων ἐν αὐταῖς
“²⁰ μνησθῆναι, καὶ δείγματα ἐκάστη παρασχεῖν. Ὅταν δὲ
“ταῦτα λάβῃ μοι τέλει, τότε κἀκεῖνα ²¹ διευκρινήσω,
“τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορέμενα· Τί πῶς ἐστίν, ὃ ποιεῖ τὴν
πεζὴν

¹⁶ Τὰς ἀλόγους.] Συλλαβὰς, scilicet in πένδε, πολίπδε. Vide Sect. 17. Οὐκ ἔχουσιν δὲ εἰπεῖν πῶς, καλῶσιν αὐτὴν ἀλόγους.

¹⁷ Ἴνα ἐγγενήσῃ μοι.] Mutilam esse hanc sententiam nullus dubito; scilicet aut σχολή, aut χρῆσις desideratur. Neque enim absolute

dici potest, ut, si liceat, vel concedatur, interpretemur. Ita sane Sect. primā, Ἐὰν δὲ ἐγγενήσῃ μοι σχολή: & infra, ubi agit de *Ausfert* compositionis charactere, Ἴνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰπεῖν ἐγγενήσῃ μοι χρῆσις.

¹⁸ Οὐχ οἷά τε ἦν.] Excidisse verbum

verò præ aliis egregiè admirationem habeat, nullus omninò à longis pes, quorum natura est in carmen heroicum incidere, neque spondeus, neque Bacchius, præterquam in fine, versui admiscetur. nam reliqui omnes sunt dactyli, iique syllabas, ad naturam *Irrationalium* quàm proximè accedentes habent, ut plerique à trochæis non multùm absint. Nihil itaque obstat, quo minus volubilis sit oratio & contorta, ac venustè fluat, quæ huiusmodi numeris temperatur.

Multa ejusdem generis ab Homero tractata, cujusvis est proferre; mihi verò sufficere videntur hæc, ut cætera etiam explicandi locum habeam. Quibus igitur assequendis animum scriptores adjungant oportet, qui pulcræ cupiunt & jucundæ, tam ligatæ quàm solutæ orationis compositionem efficere, hæc juxta meam opinionem longè præcipua sunt & præstantissima. Quæ verò his scriptis, *Rufe dilectissime*, facile includi nequeunt, eò quòd minutiora sint & obscura, aut ægrè propter multitudinem assequenda; hæc tibi exercitationibus quotidianis proponam, optimorum tam poetarum quàm rerum gestarum scriptorum, ac oratorum testimoniis usus. Nunc ubi ea quæ restant, quæque eram pollicitus, haud dicta minùs necessaria, huic sermoni addidero, finem dicendi faciam.

“ Quæ scilicet compositionis sint differentiæ; quis uniuscujusque,
 “ ut in genere dicam, character & nota; scriptorum adeò in singu-
 “ lis qui primas meruerint, mentionem factururus, suis cuique ex-
 “ emplis additis. Ea ubi finem acceperint, tunc illa etiam inqui-
 “ ram, à plurimis sæpe in quæstionem vocata: Quid tandem sit,
 quod

verbum aliquod è contextu persuasum habeo, putà λεχθῆναι, περιλαβεῖσθαι; nisi subintelligi malueris. Est autem carminis hemistichium, δυσπερίληπτα γράφῃ; cui non adeò absimile illud Empedoclis, δυσπερίληπτα νόω.

¹⁹ Ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν.] Ex hoc loco apparet Dionysium Romæ

aut publicè aut privatim Rhetoricen docuisse.

²⁰ Μηροθῆναι.] Nihil est, à quo regantur infinitivi μηροθῆναι & παρασχεῖν: itaque post μηροθῆναι, βαλομένη infertum velim; seu ἵν' ἔχωι, ad finem periodi.

²¹ Διευκρινῆσαι.] Codex Reg. 1. διευκρινῆσαι, nec malè; quem admodum

“ περὶ τὴν λέξιν ὁμοίαν ποιήματι φαίνεσθαι, μένουσιν ἐν τῷ
 “ τῷ λόγῳ σχήματι, τὴν δὲ ποιητικὴν φράσιν ἐμπερῆ τῷ
 “ περὶ τὸν λόγον, φυλάττεισαν τὴν ποιητικὴν σεμνότητα.
 Σχεδὸν γὰρ οἱ κράτιστα διαλεχθέντες ἢ ποιήσαντες, ταῦτα
 ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει τὰ αἰσθητά. ²² Πειραζέον δὴ καὶ περὶ
 τῶν αὐτῶν φρονῶ λέγειν ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν πρώτων.

admodum & alii infinitivi præ- δι τὴν ποιητικὴν, quod probare præ-
 cesserant: mox etiam Colb. τί ne cogor.

²¹ Πειρα-

Τ Μ Η Μ Α κα.

Συνθέσεως διαφοραὶ τίνες.

ἘΓΩ τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς
 σφόδρα εἶναι τίθεμαι, καὶ οὔτε εἰς σύνοψιν ἔλθειν
 δυναμένους, οὔτε εἰς λογισμὸν ἀκριβεῖ. Οἶομαί τε ἴδιον
 ἡμῶν ἐκάστῳ χαρακτῆρα, ὥσπερ ὄψεως, οὕτω καὶ συνθέ-
 σεως ὀνομάτων παρακολυθεῖν, οὐ φαύλως παραδείγματι
 χρώμενοι. ¹ Ζωγραφαίῳ. ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τὰ αὐτὰ
² Φάρμακα λαμβάνοντες ἅπαντες οἱ τὰ ζῶα γράφοντες,
 οὐδὲν εὐκότα ποιεῖσιν ἀλλήλοις τὰ μίγματα. Ἐκ τούτου τρό-
 πον ἐν ποιητικῇ τε διαλέκῳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀπάσῃ, τοῖς
 αὐτοῖς ὀνόμασι χρώμενοι πάντες, ³ οὐχ ὁμοίως αὐτὰ
 συντίθεμεν. Τὰς μέντοι γενικὰς αὐτῆς διαφορὰς ταύ-
 τας εἶναι πείθομαι τὰς τρεῖς, αἷς ὁ βεβλόμενος ὀνόμαζα
 θήσεται

¹ Ζωγραφαίῳ.] In corruptâ voce
 ζωγραφαίῳ duplicis lectionis est
 vestigium; ζωγραφικῶ & ζωγραφία:
 quorum illud antecedenti, hoc se-
 quenti respondet. Sylburg. † Ζω-
 γραφαίῳ Colb. Quod si priorem
 Sylburgii conjecturam admiseris,
 post ἐκείνη addas licet τῇ τέχνῃ.

² Φάρμακα.] Colores quibus u-

tuntur pictores, βάμματα, χρωμά-
 των (ὡς) χροασις. Horatius:

Lana Tarentino violas imitata
veneno.

Ita & Virgilius 2do Georgic.

Alba nec Assyrio fucatur lana ve-
nenis.

³ Οὐχ ὁμοίως αὐτά.] In tra-
 ctatu, περὶ τῆς Δημοσθένους διανό-
 quatuor

“ quod efficit, ut soluta oratio, quamvis permaneat in sermonis for-
 “ mâ, simillima tamen carmini videatur : quid, locutio ut poe-
 “ tica pedestrem præ se ferat sermonem, cum dignitatem tamen
 “ poeticam ipsa tueatur. Hæc etenim orationis sunt ornamenta,
 quæ præstantissimi quique scriptores profaici, & poetæ compre-
 hendunt. Nobis igitur conandum est, quæ de his sentiamus, ex
 explicare, initio à primis ducto.

²² Πιστολίον.] Eadem occurrunt vicesimæ quintæ.
 verba non longè ab initio Sect.

SECTIO XXI.

Quæ sint compositionis differentiæ.

EQuidem compositionis speciales differentias oppidò mul-
 tas esse concedo, quæ nec in compendium, nec accu-
 ratam supputationem redigi possint. nobis etiam omnibus su-
 um cuique dicendi characterem, quemadmodum in vultu, sic
 & in orationis compositione, à naturâ esse insitum existimo;
 haud malè è picturâ traducto exemplo usus. Nam veluti in
 eâ arte omnes pingendi artifices, sumptis iisdem coloribus, di-
 versas penitus colorum mixturas faciunt; eodem modo, seu
 ligata fuerit, seu alia quævis oratio, omnes etsi verbis iisdem
 utimur, eadem tamen ratione illa neutiquam collocamus. Ge-
 nerales itaque illius differentias tres esse arbitror, quibus
 sua vocabula pro lubitu quivis imponat, earum ubi à me
 cha-

quatuor rationes affert Diony-
 sius, (quarum duas priores ad-
 scribam) cur plura apud scrip-
 tores dicendi genera reperian-
 tur, ita ut suo sibi omnes stylo,
 & peculiari characterē gaudeant :
 pag. 302. edit. Hudson. Τῶν δ'
 αἰτίας ὁρμαινεῖσθαι πολλάς. πρῶ-
 τον μὲν, τὴν ἐκαστὴ φύσιν, ἣ ἄλλοι

πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν εἶδ. διηίεραν
 δὲ, τὴν ἐκ λόγου καὶ προαιρέσεως ἐμ-
 φυομένην δόξαν, δι' ἣν τὰ μὲν ἀσπα-
 ζόμεθα, τοῖς δ' ἀπεχθόμεθα. Duæ,
 ut dixi, subsequuntur aliæ; alte-
 ra ex opinione animo conceptâ &
 longo usu confirmata, ex imitatione
 altera traducta.

Θήσεσθαι τὰ οἰκεία, ἐπειδὴν τὰς τε χαρακτῆρας αὐτῶν, καὶ τὰς διαφορὰς ἀκρίβη. Ἐγὼ μὲν γὰρ κυρίοις ὀνόμασιν οὐκ ἔχων αὐτὰς προσαγορεύσαι, ὡς ἀκαλονομάσας, μετὰ Φορικοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν Αὐσηράν, τὴν δὲ Γλαφυράν ἢ Ἀνθηράν, τὴν δὲ τρίτην Κοινήν· ἣν ὅπως πόσε γίνεσθαι φαίην ἂν ἔγωγε, ἀπορῶ, καὶ δίχα μοι νό⁶ ἀτρέκειαν εἰπεῖν, εἴτε κατὰ τὴν σέρησιν τῶν ἄκρων ἐκατέρως, εἴτε κατὰ μίξιν. οὐ γὰρ ῥάδιον εἰκάσαι τὸ σαφές. ⁵ Μὴ πό⁷ οὖν κρεῖττον ἢ λείπειν, ὅτι κατὰ τὴν ἀνεσίαν τε καὶ τὴν ἐπίτασιν τῶν ἐσχάτων ὄρων, οἱ διὰ μέσων γίνονται πολλοὶ πάνυ ὄντες. Οὐ γὰρ ὥσπερ ἐν μεσικῇ τὸ ἴσον ἀπέχει τῆς νεάτης καὶ ὑπάτης ἢ μέσης, τὸ αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν λόγοις ὁ μέσος ἐκατέρω τῶν ἄκρων ἴσον ἀφέςηκεν· ἀλλ' ἔστι τῶν ἐν πλάτει θεωρημένων, ὡς ἀγέλη τε καὶ σωρὸς, καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ γὰρ οὐχ οὕτως ὁ καιρὸς ἀρμότῳ τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ· λεχθῆναι δ' ὡς ὑπεθέμην, περὶ τῶν χαρακτῆρων οὐχ ἅπανθ' ὅσα εἰπεῖν ἔχοιμι· μακρῶν γὰρ ἂν οἶμαι πάνυ δεήσειν λόγων· ἀλλ' αὐτὰ τὰ φανερώτατα.

Τ Μ Η Μ Α

⁴ Ἀτρέκειαν.] De hoc loco confute Petrum Victorium, Var. lect. lib. 22. cap. 9: ubi clausulam Pindaricam, ἀτρέκειαν εἰπεῖν, significare arbitratur, ut verum fatear, ἔσ' quemadmodum res ipsa se habet, aperiam. Sylburg.

Ibid. Ἀτρέκειαν.] Vide Ciceronis Epist. 38. ad Attic. lib. 13. Nunc me jura, mi Attice, consilio, πότῳ διπλῶς τεῖχος ὕψιον, id est, utrum aperte hominem asperner, ἔσ' respuam, ἢ χολιάς ἀπάτας. ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νό⁶, ἀτρέκειαν εἰπεῖν. omnino moribus

meis illud aptius, sed hoc fortasse temporibus. Extant etiam hæc poetæ verba in secundo Platonia de Repub. & apud Maximum Tyrium Serm. 2. prope initium, ita se habet locus: Πότερον διπλῶς τεῖχος ὕψιον, ἢ χολιάς ἀπάτας ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νό⁶ ἀτρέκειαν εἰπεῖν: seu ἐπιχθόνιον, ut Stephanus corrigit. Est autem δίχα μοι νό⁶, quod aliis verbis ait Callimachus, Ἐν δοιῇ μάλα θυμός. animus mihi hæret, ambigit. Tollius hoc loco particulam

ὡς

characteras differentiasque audiverit. Cùm verò propria nomina, quibus appellem, ipse non habeo, tanquam suis careant nominibus, translatis usus, hanc *Auferam* voco, illam *Politam* seu *Floridam*, *Communem* tertiam. Atqui hæc tertia quo tandem modo fiat, hæreo quid censeam, atqui in dubio mihi est animus, certa quo modo statuam; siue extremorum utriusque privatione, siue implicatione eorundem & mixturâ. neque enim in promptu est, rei veritatem explorare. Num igitur satius esset affirmare, ex remissione intentioneque extremorum terminorum, medios constitui, qui multi admodum sunt? non enim, sicuti in Musicâ mediâ ab imâ supremâque chordâ æquali intervallo distat, perinde & in orationibus accidit, ut media utrinque ab extremis pari distantia dirimatur. est enim ex eorum genere, quæ laxius tractanda minùs severam considerationem postulant, veluti *grex* & *cumulus*, aliaque id genus multa. Huic verò quæstioni fusiùs explicandæ tempus haud commodum est: nam de variis dicendi characteribus, quemadmodum proposui, aliquid ut proferam à me locus exigit; non tamen quæ possim omnia, (id enim copiosam, arbitror, orationem postulare) sed quæ sint notiora & manifesta.

SECTION

ας subintelligi scribit, in notis suis ad Longinum.

⁵ Εἴτε καὶ μὲν.] Idem in libello superiùs laudato: οἱ δὲ, Συνδέσεις ἀφ' ἑκατέρας [ἀρμονίας] χρησιμωτάτην, μὲν καὶ μέσην ἐξήλωσαν αἰσχρογῆν.

⁶ Μὴ ποτ' ἂν.] Ellipsis est τῷ λογιζέσθαι, χρησιμεύειν; necesse est aliquid ejusmodi subintelligatur, ut habeas cui sequentia innitantur; nisi notam interrogationis cum Hudsono ponendam censueris. Verùm eadem aliquantò plenius tradidit pag. 302. in libello de De-

mosthene: Τρεῖς γὰρ δὴ Συνδέσεις Συνδεστικὰς χαρακτηρίζεις ἑτοὶ οἱ γινώσκοντες. οἱ δὲ ἄλλοι, παρὰ τούτων καὶ ἀπὸ τούτων εἰσι κατεσκευασμένοι, πολλοὶ Σφύρα ὄντες, ἐπιλάσσει τι καὶ ἀνίσσει διαφέροντες ἀλλήλων. Idem præterea monet, ex tribus hisce dicendi generibus, quod omni parte purum sit & integrum, inveniri non posse apud ullum seu vincetæ seu solutæ orationis scriptorem, quin mistum in se aliquid alieni coloris habeat, dispar sui atque dissimile.

¹ Συμφο-

ΤΜΗΜΑ κβ'.

Αὐσηρᾶς ἀρμονίας χαρακλήρ.

Τῆς μὲν οὖν αὐσηρᾶς ἀρμονίας τοιοῦδε καὶ ὁ χαρακλήρ· ἐρείδεσθαι βέλειαι τὰ ὀνόματα ἀσφαλῶς, καὶ ὥστε λαμβάνειν ἰσχυράς, ὥς ἐκ περιφανείας ἕκαστον ὄνομα ὀραῖσθαι· ἀπέχειν τε ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια διαστάσεις ἀξιολόγους, αἰσθητοῖς χρόνοις διεργόμενα· τραχείαις τε χρῆσθαι πολλαχῇ καὶ ἀνιήνυτοις ταῖς ¹ συμβολαῖς, οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, οἷον γίνονται ² τῶν λογάδην συνιθεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων αἱ μῆτε εὐγώνιοι μῆτε συνεξεσμέναι βάσεις. ἀρταὶ δὲ τινες καὶ αὐτοσχέδιοι· μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτῃ ὀνόμασιν ὥς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. τὸ γὰρ ἐκ βραχείας συλλαβῆς συνάγεσθαι, πολέμιον αὐτῇ, πλὴν εἴπολε ἀνάγκη βιάζοιτο.

Ἐν μὲν δὴ τοῖς ὀνόμασι ταῦτα πειράται διώκειν, καὶ τῶν γλίχεται· ἐν δὲ τοῖς κῶλοις ταῦτά τε οὐχ ἥττον ἐπιηδεύει, καὶ τὰς ῥυθμὰς τὰς ἀξιομαθικὰς καὶ τὰς μέγαλοπρεπεῖς ἐκλέλειται, καὶ οὔτε ³ πάρισα βέλειαι τὰ κῶλα ἀλλήλοις εἶναι, οὔτε παρόμοια, οὔτε ἀναγκαῖα δελεούσιν ἀκολεθία, ἀλλ' εὐγενῇ καὶ ἀπλᾷ καὶ ἐλευθερά. φύσει τ' εἰκέναι μᾶλλον αὐτὰ βέλειαι, ἢ τέχνη, καὶ κατὰ πάθῃ λέγεσθαι μᾶλλον ἢ ⁴ κατ' ἥθῃ. Περίοδες δὲ συνιθέσαι ⁵ συναρτίζονται.

¹ Συμβολαῖς.] Lege ταῖς τῶν φωνηέντων συμβολαῖς. ita loquitur pag. 303. κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολὰς, δε sensus postulat.

² Τῶν λογάδην.] Thucydides libro 4to, "Ἐρμα αὐτοῦ ἦν παλαιόν, λίθων λογάδην πεποιημένων, ex selectis lapidibus.

³ Πάρισα.] Aristot. Rhet. lib.

3. cap. 9: Παρίσωσις ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα· Παραμοίωσις δὲ, ἂν ὅμοια τὰ ἰσχυρά ἔχῃ ἰσχυρότερον τῶν κῶλων. ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ, ἢ ἐπὶ τειλευτῆς ἔχουσιν. Sed infinitivum εἶναι in hoc membro, nec Reg. 1. nec Colb. agnoscunt.

⁴ Κατ' ἥθῃ.] "Ἡθον dicuntur affectus leniores & suaviores: contra

SECTIO XXII.

Qui sit austeræ compositionis character.

AUsteræ itaque compositionis character hujusmodi est: Sua ut firmè stabiliantur verba, gradusque robustissimos assumant, operam dat, ita ut singula veluti ex prospectu appareant; ut partes quæque à se invicem satis justo intervallo separentur, tempore etiam sensili disjunctæ. Asperis eadem sæpissimè & resistentibus literarum collisionibus uti, ne minimum gravatur: perinde atque in ædibus struendis, quum lapides curâ selecti componuntur, ipsa fundamina neque angulis rectis constant, neque ad amussim poliuntur, verum rudia sunt, & temerè coniecta: magnis etiam ut plurimum produci dictionibus, passuque grandi incedentibus, lætatur. nihil enim huic inimicum magis, quàm brevibus coarctari syllabis; nisi id fortè necessitas postulet.

Atque hæc quidem in struendis vocabulis summâ diligentia conatur assequi, horumque est amantissima: nec minori studio membris incumbit, ut numeros dignitatis majestatisque plenissimos eligat; nihil omninò allaborans, ut membra sibi ipsis æqualia sint, aut similia, quæque consecutioni necessariæ inserviant, sed ut generosa, ut simplicia sint, & liberrima. Naturæ magis ea accommodari, quàm arti, studet; utque concitandis affectibus aptiora, quàm moratæ orationi proferantur. Nec de periodis componendis, quæ sensa usque ani-
mi

contra *πάθη*, vehementiores. Cicero lib. 1mo de Divinatione: *O poema tenerum & moratum, atque molle*: ἡδικὸν ποίημα. Hier. Wolfius. *Affectus vel illos mites, vel hos concitatos.* Quintil.

⁵ *Συναγλιζέσας*] Post *Συναγλιζέσας*, *ταυταῖς* inferre. Cui conjecturæ fidem adstruunt, quæ alio Dio-

nysius loco scribit, *περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότη.* Ibi enim habet τὰς *περιόδους μήτε Συναγλιζέσας* (lege *Συναγλιζέσας*) *ταυταῖς τὸν νῦν, μήτε Συμπληρούμενας τῷ πνεύματι.* Ita alter alteri locus auxilium dabit. Neque enim Hudsono assentior, *ἀπαγλιζέσας* conjicienti. Mox *καλὴν* habent codices.

N

* Σπυδης

αριζέσας τ' νῦν τὰ πολλὰ μὲν οὔτε βέλειαι· εἰ δέ πο-
τε αὐτομάτως ἐπὶ τῷτο κατενεχθείη, τὸ ἀνεπιήδευτον
ἐμφαίνειν ἐθέλει καὶ ἀφελές· οὔτε προσθήκαις τιςὶν ὀνομά-
των, ἵνα ὁ κύκλος ἐκπληρωθῇ, μηδὲν ὠφελέσας τ'
νῦν, χρωμένη. οὐθ' ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιτο Θεαρι-
καί· τινες ἢ γλαφυραὶ, ⁶ σπεδὴν ἔχουσα· οὐδ' ἵνα τῷ
πνεύματι τῆ λέγουσιν ὥσιν αὐτάρκεις συμμέτρεται μὰ
Δία· οὐδὲ ἄλλην τινὰ πρᾶγμαίειαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπί-
τηδες εὐδεμίαν. ⁷ Ἐτι τῆς τοιαύτης ἀρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια·
αἰχίσροφος ἐστὶ περὶ τὰς πλώσεις, ποικίλη περὶ τὰς σχη-
μαισμούς, ὀλιγοσύνδεσμος, ἀναρθρος, ἐν πολλοῖς ὑπεροπτική
τῆς ἀκολουθίας, ἥκις αὖθις, μεγάλῳ φρον, αὐθέκας, ⁸
ἀκόμψευτος, τ' ἀρχαῖσμον καὶ ⁸ τ' πῖνον ἔχουσα κάλλος.

Ταύτης δὲ τῆς ἀρμονίας πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κα-
τά τε ποιήσιν καὶ ἱστορίαν, καὶ λόγους πολλοὺς, διαφέροντες δὲ
τῶν ἄλλων, ⁹ ἐν μὲν Ἐπικῇ· ποιήσῃ ὅ τε Κολοφώνι. ¹⁰ Ἀν-
τίμαχος,

⁶ Σπεδὴν ἔχουσα.] In vulgatis
edit. pluraliter scriptum ἔχουσαι :
perperam. Sequenti versu si quis
malit adverbium αὐτάρκως, frua-
tur suo iudicio. Sylburg.

⁷ Οὐδὲ ἐπὶ τῆς.] Paulò rectiùs
fortasse legemus, ἐδὲ ἐπὶ τῆς τοι-
αύτης ἀρμονίας κατὰ ταῦτα αἱ πλώ-
σεις. Idem.

Ibid. Οὐδὲ ἐπὶ τῆς.] Parùm, o-
pinor, lectori satisfaciet Sylbur-
gii conjectura. etenim fieri non
potest, ut πλώσεις nominandi sit
casus, cùm præcedat ἐπισηδύνει,
& mox ποικίλη, ὀλιγοσύνδεσμος,
sequantur : quæ voces, mutatâ
structurâ, absolūtè positi, nihil
cui adnectantur, habebunt. Quod
mihi adeò tentanti in mentem
veniebat, id proferam ; etsi do-
ctis, sat scio, minimè placiturum.
hæc etenim, & huiusmodi loca,
non suam aliundè, quàm à scriptis

codicibus medicinam expetunt.
En mea qualiscunque : ἐδὲ ἐπὶ
τῆς αὐτῆς ἀρμονίας, τὰς αὐτὰς
πλώσεις. à præcedenti τοιαύτην,
errore facili τοιαύτης videtur flux-
isse.

Ita olim scripsi, sed jam co-
dices sequor & Reg. 1. & Colb.
qui medicinam huic loco expre-
ssam feliciter attulerunt. Quod
tamen te monitum velim, ἔτι à
me habes, cùm alter codex ἐπὶ, ¹¹
alter ἐπὶ proferat.

⁸ Τὸ πῖνον.] Forfan rectiùs τὸν
πῖνον, substantivè, ut infrâ Sect.
23 : Οὐδ' ὅσοις ἢ σημύτης τις, ἢ
βάρος, ἢ πῖνον πρόσσειν. Sylburg.
† Nihil dubitavi τὸν πῖνον rescri-
bere. quam lectionem ad confir-
mandam, alium tibi ex Epist. ad
Pompeium locum adducam, p.
204 : ὁ τε πῖνος αὐτῇ, καὶ χνῆς ὁ
τῆς ἀρχαῖότητος ἡρέμα καὶ λειηθό-
τατος

mi absolvant, adeò sollicita est : quod si fortè in eas unquam inciderit, negligentiam ostentare quærit, ornatumque simplicem : nec ulla nominum additamenta, ad cogitata illustranda parum facientia, tantum ut orbes orationis rotundiùs impleantur, experit ; nullam curam adhibet, ut clausulæ sententiarum theatriali ornatu compositæ sint, aut arte expolitæ ; neque adeò meliè dicentis ut spiritui commensuratæ videantur. Omnem hujusmodi curiosam elaboratæ concinnitatis diligentiam de industriâ adhibitæ prorsus negligit. Ad hanc præterea orationis structuram imprimis pertinet, ut frequens sit & subita in mutatione casuum, varia in figuris ; ut convictio- nibus rarissimis utatur, nullis articulis ; consecutionis ut plurimum negligens, minimè florida, sublimitatis animosæ, præfracta, incompta, vetustatem horridumque illum & informem fitum honori sibi ducens, atque ornamento.

Hanc orationis structuram summâ diligentia multi persecuti sunt, tam in poesi, quàm historiâ, virilique eloquentiâ : qui
verò

τως ἐπιλέγει. Est autem ὁ λόγος, sermonis antiqui squalor ; seu, oratio fita & vetustate sordida.

9 Ἐν μὲν Ἐπικῇ.] Vulgati libri habent ἐπιεικὲς ποιήσαι : nihil ad rem. Nostrium ἐπικῇ cùm aliis confirmatur locis, tum iis qui sequuntur infrà Sect. 23. Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἴσως μάλιστα νομίζω. & Sect. ult. Ἐκ μὲν οὖν τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως. Sylburg.

10 Ἀντίμαχος.] Quintilianus lib. 10. cap. 1 : In Antimacho vis & gravitas, & minimè vulgare eloquendi genus, habet laudem. Sed quamvis ei secundas ferè Grammaticorum consensus desinat ; & affectibus, & jucunditate, & dispositione & omnino arte deficitur, ut planè manifestò appareat, quanto sit aliud proximum esse, aliud secundum. Idem à Catullo tumidus appellatur : At populus tu-

mido gaudeat Antimacho. Grammaticus fuit & poeta ; sed scriptor, ut reliquæ indicant, obscurissimus, & paucis etiam ætate Hadriani notus ; cùm ille Imperator τὸν Ὁμήρου καλαῶν, Ἀντίμαχον ἀντὶ αὐτῆ εἰσήγει. Sed quid Hadrianum, inquit Isaac. Vossius, memoro Cæsarem ; cum & Platoni adeò placuerint carmina Antimachi, ut illum non tantùm Chæriilo, sed & aliis quoque præposuerit poetis ; & amico suo Heraclidi Pontico ad conquirenda pleraque Antimachi scripta Colophonem adire persuaserit ? Quæ laus, ut idem censet, amicitie omnino tribuenda est, quæ Platoni cum Antimacho intercessit. Patrem habuit Hyparchum ; & ab Ovidio Clarius appellatur ab urbe Claro, Colophoni vicina.

τίμαχ^Θ, καὶ ¹¹ Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικός· ¹² ἐν δὲ μελοποιίᾳ, Πίνδαρ^Θ· ἐν δὲ τραγῳδίᾳ, Αἰσχύλ^Θ· ἐν δ' ἱστορίᾳ, Θουκυδίδης· ἐν δὲ πολιτικοῖς λόγοις, ¹³ Ἀνιφῶν. Ἐνθαῦτα ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπῆται πολλαὶ παρασχέσθαι τῶν εἰρημένων ἐκάστῃ παραδείγματι, καὶ ἴσως οὐκ ἂν αἰδῆς ὁ λόγ^Θ ἐγένετο, πολλοῖς ὥσπερ ἄνθεσι ποικιλλόμεν^Θ ἑαρινοῖς· ἀλλ' ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μάλλον ἢ παραγελλικόν. οὐ μὲν δὴ ἀνέλεγκτα παραλιπεῖν τὰ ῥηθέντα ἤρμοτ'εν, ὥς δὴ φανερά καὶ οὐ δεόμενα μαρτυρίας. εἶδε δὲ πως τὸ μέτριον ἀμφοῖν λαβεῖν, καὶ μήτε πλεονάσαι τῷ καιρῷ, μήτε ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως. τῷτο δὴ πειράσομαι ποιῆσαι, δείγματι λαβὼν ὀλίγα παρὰ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρ^Θ ἀρκέσει ¹⁴ παρακληθεῖς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης. κράτιστοι γὰρ οὗτοι ποιηταὶ τῆς αὐστηραῆς ἀρμονίας. ἀρχέτω δὲ Πίνδαρ^Θ, καὶ τέττε Διθύραμβός τις, οὗ ἐστιν ἀρχή·

¹⁵ Δεῦτ' ¹⁶ ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι, ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε

¹¹ Ἐμπεδοκλῆς.] Poeta physicus, Agrigenti natus: de quo Aristoteles in Poet. Οὐδὲν δὲ ποιῶν ἐστιν Ὀμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον. δι' ὃ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν· τὸν δὲ φυσικὸν μάλλον ἢ ποιητὴν. Sed ita de Empedocle Lucretius:

*Carmina quinetiam divini pectoris
ejus*

*Vociferantur, & exponunt præ-
clara reperta,*

*Ut vix humanâ videatur stirpe
creatus.*

¹² Ἐν δὲ μελοποιίᾳ.] Aliam verborum seriem proferunt Reg. i. & Colb. ἐν μελοποιίᾳ δὲ Πίνδαρ^Θ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ Αἰσχύλ^Θ: & Colb. τοῖς articulum inserit ante ἑαρινοῖς. Idem codices paulo post παραγελλικὸν legunt, & sequenti pe-

riodo, Οὐδ' ἀνέλεγκτα, quod sanè placet.

¹³ Ἀνιφῶν.] Sophili filius, Atheniensis è tribu Rhamnusiâ. de quo Thucydides, hujus ut fertur discipulus, ita scribit: Ἀνιφῶν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε ὑδενὸς ὕστερ^Θ, καὶ κράτιστ^Θ ἐν-δυμηθῆναι γινόμεν^Θ, καὶ ἂ γινοίη εἰπεῖν. Quæ supersunt Antiphontis Orationes, non hujus videntur.

¹⁴ Παρακληθεῖς.] Παρακληθεῖς Reg. i. & Colb.

¹⁵ Δεῦτε.] Tale est & illud odarii initium, quo usa est Sappho, ut apud Hephæstionem occurrit: Δεῦτέ νυν, ἄδραϊ Χάρεις, καλ-κίχομοι τε Μοῖσαι.

¹⁶ Ἐν χορῶν.] Camerarius in suo libro pro ἐν reposuerat ἐν. Sed vulgatæ scripturæ patrocina-

verò cæteris videntur præstitisse, sunt, in epicâ poesi, Colophonius Antimachus, & Empedocles, rerum naturalium scriptor : in lyricis carminibus, Pindarus : in tragœdiâ, Æschylus : in conscribendâ historiâ, Thucydides ; in oratione civili, Antipho. Hoc autem loco propositi mei ratio postulare videatur, ut eorum, quæ à me sunt dicta, compluria proferam exempla : nec injucunda fortasse oratio foret, vernis veluti floribus depicta ; sed in nimiam inde molem excresceret hæc instituta scriptio, atque umbraculis otioque magis convenire, quàm præceptis tradendis videretur. Ea verò quæ diximus, nullo examine præterire, tanquam satis per se essent manifesta, nec testimoniis indigerent, mihi quidem religio erat. modus scilicet utrisque habeatur oportet ; ut neque prolixior sim, quam temporis ratio patiat, nec rei probandæ desim. Hoc itaque præstare conabor, è nobilissimis scriptoribus pauca excerpens exempla : è poetis Pindarus in partes vocatus, ex historicis sufficet Thucydides. nam in hoc austero dicendi genere hi præstantissimi sunt scriptores. Ordietur Pindarus cum suo dithyrambo, cujus initium est :

Adeste

natur, quod Corinthus in Doricæ linguæ idiomatibus tradit, Dorientes pro communibus istis, εἰς χόρον, εἰς τὴν ἀγορὰν, dicere ἐν χόρον, & ἐν τὰν ἀγορὰν : sicut scilicet iidem in verborum genere pro εἰς dicunt ἐν. Joannes Grammaticus Cretensibus adscribit hunc metaplasum. Contrà iidem Dorientes pro μὲν dicunt μέν : itidemque in verborum genere τῶντιμεις, ποιῶντες, ὀρῶντες. Sylburg. † Ita initio decreti, quod adversus Timotheum musicum fecerunt Lacedæmonii ; Ἐπεὶ δὲ Τιμόθεος ὁ Μηλήσιος παραγινόμενος ἐν τὰν ἀμειβεῖσιν πόλιν. Sed ad alia transeamus : ut ἐν pro εἰς Dorientes, ita πίδα Æoles pro μέλα usurpant, ut ex Hefyschio (licet eâ in vocē malè intellecto) aliisque probatissimis scri-

ptoribus constat. Quod à me ideò notatum est, ut duos Alcæi versus apud Hephæstionem corrigendi daretur occasio. Alter capite de *Antispasico metro* occurrit :

Κρονίδα βασιλῆα γένε, Ἀϊαν,
τὸν ἄριστον πῶδ' Ἀχιλλεία.

Saturnii regis genus, Ajax, quem præstantissimum post Achillem.

Malè in omnibus huc usque impressis libris, ἄριστον πῶδ' numero scilicet duali, ut interpretes volunt. Sed quid ineptius ? Supple ἀποφαινόμεν, aut aliquid ejusmodi ; neque enim integram sententiam protulit. Ita nihil dilucidius : imitatus est poeta illud Homeri notissimum, μέλ' ἀμόμονα Πηλείωνα : unde et Horatius ; *Ajax, heros ab Achille secundus*. Quin & Ajacem vocat Sophocles,

N 3

ἄριστον

“ πῆε χάριν θεοί· πολύβαλον οἷτ’ ἄστει ὀμφαλὸν θυό-
 “ ενῖα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ’
 “ ‘7 εὐκλέ’ ἀγοράν’ ἰοδέτων λάβεξε σφαίων τῶν ἑαρι-
 “ δρέπλων λοιβάν. Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἰδεῖε, πο-
 “ ρευθέντες αἰοδαῖς ¹⁸ δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν ὃ Βρό-
 “ μιον, ὃν Ἐριβόαν βροιοὶ καλέομεν γόνον ὑπάτων τε
 “ πατέρων ¹⁹ μέλπομεν, γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαιν.
 “ Ἐν Ἀργεᾷ Νεμέᾳ μάνηιν οὐ λανθάνει φοῖνικ’ ἔρνε,
 “ ὁπότ’ οἰχθέντ’ Ὀρᾶν θαλάμῃ, εὐοδμον ἐπαΐωσιν ἑαρ
 “ φυῖα νεκλιάρεα. Τότε βάλλεσθαι, τότε ἐπ’ ἄμβροτον
 “ χέρσον ἐραῖα ἰὼν φόβα, ῥόδα τε κόμαισι μίνυλαι.
 “ Ὑμνεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς· ὕμνεῖτε Σεμέλαιν
 “ ²⁰ ἐλικάμπυκα, χοροί.

Ταῦθ’ ὅτι μὲν εἰν ἰσχυρὰ καὶ σιβαρὰ καὶ ἀξιομαθικὰ,
 καὶ πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχει. ²¹ τραχύνει τε ἀλύπως καὶ πι-
 κραίνει τὰς ἀκοὰς μέριως, ἀνακέκληαί τε τοῖς χρόνοις,
 καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἀρμονίαις, καὶ ἔτε θεατρικὸν
 δὴ τῆτο καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυται κάλλει, ἀλλὰ τὸ ἀρ-
 χαϊκὸν ἐκεῖνο καὶ τὸ αὐστηρὸν, ἀπαντες ἂν οἶδ’ ὅτι μαρτυρή-
 σειαν, οἱ μέριαν αἰσθησιν ἔχοντες περὶ λόγους. Τίνι δὲ
 καλᾷ σκευασθέντ’ ἐπιηδεύσει, τοιαῦτα γέγονεν· οὐ γὰρ ἄνευ
 γε τέχνης καὶ λόγου τινὸς, αὐτομαθισμῶ καὶ τύχῃ χρησάμενα,
 τῆτον εἰληφε τὴν χαρακτῆρα· ἐγὼ πειράσομαι δεικνύνειν.

Τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ τεσσάρων σύκειται λέξεως
 μορίων, ῥήματι καὶ ²² συνδέσμῃ, καὶ δυοῖν προσηγορικῶν.

τὸ

ἀριστερὸν Ἀρτεῖον, ὅσοι

Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλεύς.
 Jam ad alterum locum adeamus,
 tribus interjectis paginis, eodem
 morbi genere laborantem :

Ἐπὶ δειλὴν, ἐμὲ πασῶν κακιάτων
 πεδίχοισαν.

Ita pro πόδ’ ἔχουσαν emendo, &
 μέλιχσαν communi linguā inter-
 pretor :

Me miseram, me omnium infeli-
 ciſſimarum participansem,

¹⁷ Εὐκλέα.] Κυδιάνειραν: ita e-
 nim Homerus, ἀγοράν ἐς κυδιά-
 νειραν. Alia verò lectio, ut ex
 versione apparet, loco aprico si-
 tum, Henr. Stephano fuit: fortè
 εὐαλιον, Dorico more.

¹⁸ Δεύτερον.] Ex secundo ita-
 que Pindari dithyrambo hæc vi-
 dentur desumpta.

¹⁹ Μέλπομεν.] Forſan rectius
 μέλωμεν, imperativo seu hortati-
 vo

" *Adeste jam ad chorum cœlicolæ, & inclytam gratiam immitte*
 " *Dii : qui per celebrem urbis umbilicum, thure perfusum, sacris*
 " *Athenis oberratis, variisque insigne ornamentis & illustre forum :*
 " *violis revinctarum coronarum, quæ vere decerptæ sunt, libatio-*
 " *nem accipite. Me, Jovis ædibus relictis, unâ cum Aglaïâ invi-*
 " *sîte, accedentes non sine carminibus jam secundò ad deum hederâ*
 " *redimitum : quem Bromium, quem Eriboan nos mortales vocamus.*
 " *prolem è summis ortam parentibus cantu prosequimur, & ex mu-*
 " *lieribus Cadmeam Semelen. Apud Nemeam Argivam germen pal-*
 " *mæ non latet vatem, quum, recluso Horarum thalamo, odoratum*
 " *ver persenserint plantæ nectareæ. Tum se subjicit, tum super*
 " *immortalem terram amabilis violarum crinis, rosæque miscentur*
 " *comis. Celebrate voce carminum cum tibiis ; celebrate, ô chori,*
 " *Semelen nigros renodantem crines.*

Hæc verò nervosa esse & robusta, hæc majestatem præ se
 ferre, conjunctâ dicendi multâ severitate ; hæc audiendi sen-
 sum asperare, nullo tamen dolore excitato, & leni horrore
 perfundere ; suis adedò temporibus retardata, amplissimis ut pluri-
 mum harmoniis incedere, nihil illius ostentare theatri ornatûs,
 nihil exquisitæ pulcritudinis, sed vetusti obsoletique sermonis cul-
 tum, suâ asperitate squalentem, omnes, sat scio, confitebuntur,
 qui vel mediocrem in dicendo peritiam consecuti sunt. Quo
 autem studio ac disciplinâ elaborata, hujusmodi evaserint, (neque
 enim nullius artis rationisve ministerio usa, sponte & fortuito
 casu, hunc dicendi charactera acceperunt) jam pro virili expli-
 cabo.

Primum

vo verbi modo. Sylburg. † Nihil
 mutandum censeo : hæc enim ra-
 tio est, cur deos precetur, ut sibi
 præsentem, cœlo relicto, velint ad-
 esse. mox φοίνικα ἐρεῖ, Hesy-
 chius interpretatur περιφραστικῶς
 τὸν φοίνικα. vid. pag. 118. Φοίνι-
 κα νέον ἐρεῖ.

20 Ἐλικάμπυκα.] Idem Step-
 hanus vertit, crines auro nodantem :
 quod potius videtur χερσαμπυκα
 exprimere ; ut Πυθ. γ. χερσαμπύ-
 κων Μωσῶν : idem etiam ἡ τὰν

κυνάμπυκα Θήβαν.

21 Ταχύνει.] Forſan convenien-
 tius ταχύνει, exasperat, asperam
 reddit. ut παυῖδ ῥῶστ, ἀποδείξα χυκεν
 ἀξιολύτως τὴν ἀρμονίαν : & ταχύ-
 νειαι τῇ Δέσει. Sylburg. † Ita pro
 ταχύνει reposui : nolui enim, ut
 aperto errore scædaretur contextus.

22 Συνδύσμων.] Eodem modo e-
 tiam sequenti paginâ, ἐπὶ vocat
 Συνδύσμων : addit tamen dubitandi
 formulam, εἴτε ἄρα πρὸθεσιν αὐτὸ
 δεῖ καλεῖν.

N 4

23 Ἀπο-

τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναιλοφῇ κερασθέντα, οὐκ αἰδῆ πεποίηκε τὴν ἀρμονίαν· τὸ δὲ προσηγορικὸν τῷ συνδέσμῳ συνιθέμενον ²³ ἀπολείραχκεν ἀξιολόγως τὴν ἀρμογὴν. τὸ γὰρ, Ἐν χορὸν, ἀνιήσπον τε καὶ οὐκ εὐπέις, τῷ μὲν συνδέσμῳ λήσονται εἰς ἡμίφωνον σιοχεῖον τὸ ν, τῷ δὲ προσηγορικῷ τὴν ἀρχὴν λαμβάνονται ἀφ' ἐνὸς τῶν ἀφώνων τῷ χ· ἀσύμμετρά δὲ ²⁴ τῇ φύσει ταῦτα τὰ σιοχεῖα καὶ ἀκόλλητα. οὐ γὰρ πέφυκε κατὰ μίαν συλλαβὴν τῷ χ ²⁵ προλείσθαι τὸ ν. ὥστε οὐδὲ συλλαβῶν δύο τὰ μόρια γινόμενα συνάππει τ' ἤχον, ἀλλ' ἀνάγκη σιωπὴν τινα γίνεσθαι μέσση ἀμφοῖν, τὴν διορίζουσιν ἐκατέρω τῶν γραμμάτων τὰς δυνάμεις. Τὸ μὲν δὲ πρῶτον κῶλον οὕτω τραχύνεται τῇ συνθέσει. κῶλα δὲ με δεῖσαι νυνὶ λέγειν οὐχ οἷς ²⁶ Ἀριστοφάνης, ἢ τῶν ἄλλων τις μέτρικῶν διεκόσμησε τὰς ὁδὰς, ἀλλ' οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τ' λόγον, καὶ ῥηθῶν παῖδες τὰς περιόδους διαιρῶσι.

Τὸ δὲ τέτῳ παρακεῖμενον κῶλον. τὸ, Ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπειε χάριν, βέβηκε τε ἀπὸ τῷ προτέρῳ διάβασιν ἀξιόλογον, καὶ περιεῖληφεν ἐν αὐτῷ πολλὰς ἀρμονίας ἀνιήτους. Ἀρχεῖ μὲν γὰρ αὐτῷ σιοχεῖον ἐν τῶν φωνηέντων τὸ ε, καὶ παρακεῖται ἐτέρῳ φωνήεντι τῷ ι· εἰς τῷτο γὰρ ἔλκε τὸ πρὸ αὐτῷ. οὐ συναλείφεται δὲ οὐδὲ ταῦτα ἀλλήλοισι, ²⁷ ἐδὲ

προ-

²³ Ἀπολείραχκεν.] Nota ἀπο-
τρίραχκεν sine caracteristicā γ
seu, : quia fortasse illius additio
cacophonian hic parit. regularis
formationis exemplum supra est
in Συμφάσσει, Sect. 18. ἀλλ' εἰ
συμπεφύσσει αὐτὸς καὶ Συμφά-
σσει. Sylburg.

²⁴ Τῇ φύσει.] Etsi ῥύσεως voca-
bulum infra quoque legitur, Sect.
23; ubi auctor dicit, ἐν ποσὶ ὅτι
καὶ ῥύσει Συμπεφύσσει: tamen vereor ne
hic ῥύσει mendose scriptum sit,
pro φύσει. Idem. † Vera lectio
τῇ φύσει restituta est, sensu postu-

lante. nihil enim hoc loco signifi-
cat orationis fluxus. Approbatur
etiam codice Reg. 1. quanquam
& ipse Dionysius pag. 305. ῥύσει
habeat: Ἐπιτόχαλθ' ὅτι τις γίνεαι
καὶ καταφερῆς ἢ ῥύσει τῆς λέξεως.
in tractatu de Admiranda vi De-
mosthenis.

²⁵ Προλείσθαι τὸ ν.] Hæc ad
orthographiam pertinent, & nexus
consonantium. Negat litteram ν
in eadem dictione χ unquam præ-
poni posse. quod ut facilius intel-
ligatur, pauca adjiciam. Tres
tantum mutas hæc littera præcedit,

τ ἀνι,

Primum membrum è quatuor orationis partibus constat, verbo, conjunctione, & duobus appellativis. Verbum autem & particula copulativa, literis coeuntibus sibi invicem commista, haud injucundam effecere structuram: quin etiam appellativum convictioni adjectum, quoniam plurimum asperitatis compositioni attulit. Est enim illud, Ἐν χόρον sono duriori præditum, ac minimè volubile; siquidem copulativa particula in ὕ literam semivocalem desinat, appellativo initium à mutâ χ sumente: quæ literæ, invitâ atque repugnante naturâ, misceri inter se & compingi nequeunt. etenim fieri non potest, ut in unâ syllabâ ὕ ante χ ponatur. quo factum est, ut, syllabarum duæ cùm sint partes, sonum mutuum non commisceant; sed quoddam in medio inter utramque silentium fieri necesse sit, quod utriusque literæ potestatem diffiniet. Ac primum quidem membrum ipsâ positione & structurâ, hoc modo asperitatem sibi adscivit. Hâc autem in re nolim me ita accipias, quasi ea dicam membra, quibus Aristophanes, aut alius e metricis scriptoribus, odas illuminârunt; sed quibus ipsa affolet natura orationem dividere, & rhetorès suas distinguunt periodos.

Huic autem membro quod adjungitur, Ἐπὶ τε κλυτὰν κόριν, gressu haud mediocri à priore membro separatum incedit, & structuræ genus crebrâ asperitate refer-
tum in se continet. Etenim ab ὕ unâ vocalium inchoat sen-
tentia,

τ ἀνι,
δ ἀνδρα,
θ ἀνθρ.,
& σ ἀνδρας.

alias consonantes præire nunquam reperitur. Sequentem autem χ, mutatur in γ, ut ἀνγχι.

Quod tamen monendum fuit, sequenti periodo pro τῇ θήσει codices Reg. 1. & Colb. τῇ συνθείσει legunt: atque ita reponendum duxi.

²⁶ Ἀριστοφάνης.] Alius à comico; Grammaticus Byzantius, Callimachi discipulus, quem etiam de

Scortis Atticis scripsisse refert Athenæus. Sectione etiam ultimâ, Οὐχ ὦν Ἀριστοφάνης, ἢ ἄλλος τις καλίσκευασι κώλων. Habes etiam inter Grammaticos à Sexto Empirico recensitum, cap. 2. adversus Math. Καὶ τοῖς περὶ Κρατία τὸν Μαλλώτην, Ἀριστοφάνην τε καὶ Ἀρίσταρχον ἐκπυρηνθεῖσα. Sed Hephæstionem audiamus, capite περὶ Σημείων: ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν. Alcæum scilicet suâ manu emendatum, ut & cæteros

²⁷ Οὐδὲ προσητέλειαι.] Est enim
vocalis,

προσάττειται καὶ μίαν συλλαβὴν τὸ ι τῷ ε· ²⁸ σιωπὴ δὴ
 τις ἢ μετὰ αὐτοῖν γίνεσθαι, διερεΐδουσα τῶν μορίων ἐκάτερον,
 καὶ τὴν βάσιν ἀποδῶσα αὐτοῖς ἀσφαλῆ. Ἐν δὲ τῇ κατὰ μέ-
 ρους συνθέσει τῶν κῶλων, τοῖς μὲν Ἐπὶ τε συνδέσμοις,
 ἀφ' ὧν ἀρχεῖται τὸ κῶλον· εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτῶν δεῖ
 τὸ ἡγούμενον καλεῖν· τὸ προσηγορικὸν ἐπικείμενον μόρι-
 ον, ²⁹ τὸ Κλυῖαν, ἀντίτυπον πεποίηκε καὶ τραχεῖαν τὴν
 συνθεσιν. κατὰ τι δὴ ὥστε βέλεται μὲν εἶναι βραχεῖα ἢ
 πρώτη συλλαβὴ τῷ Κλυῖαν· ³⁰ μακροτέρα δὲ ἐστὶ τῆς
 βραχείας, ἐξ ἀφώνος τε καὶ ἡμιφώνος καὶ φωνήεντος συνε-
 σῶσα. τὸ δὲ μὴ εἰλικρινῶς αὐτῆς βραχυῖ, καὶ ἅμα τὸ ἐν
 τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον, ἀναβολὴν τε
 ποιεῖ καὶ ἄσκοπὴν τῆς ἀρμονίας. Εἰ γὰρ τὸ κ τις ἀφέλοι
 τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν, Ἐπὶ τε λυῖαν, ³¹ λυθήσειαι
 καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας. Πάλιν τῷ Κλυ-
 τῶν προσηγορικῶ, τὸ Πέμπειε ῥηματικὸν ἐπικείμενον,
³² ἐκ ἔχει συνωδὸν οὐδ' εὐκέρασον ἢ ἦχον· ἀλλ' ἀνά-
 κη σφριχθῆναι τὸ ν, καὶ πεισθέντος ἰκανῶς τέττε, ἀκυστὸν
 γενέσθαι τὸ π. ἔ γὰρ ὑποκλιτικὸν τῷ ν τὸ π. τέττε δὲ αἴτιος
 ὁ τῷ ³³ ῥόματι σχηματισμὸς, οὔτε κατὰ τὸ αὐτὸν τόπον,
 οὐδὲ

«vocalis, ut loquuntur Gramma-
 tici, subjunctiva; propterea quod
 in diphthongis constituendis suble-
 quatur.

²⁸ Σιωπὴ δὴ.] Forfan mutata
 conjunctione δὴ, & transposito ar-
 ticulo ἢ, legendum, Σιωπὴ δὲ τις
 μετὰ αὐτοῖν γίνεσθαι, ἢ διερεῖδ. ut
 paulò ante, ἀνάκκη σιωπὴν τινα γί-
 νεσθαι μέσση αὐτοῖν, τὴν διορίζουσαν.
 Sylburg.

²⁹ Κλυῖαν.] Reg. 1. τὸ κλυῖαν,
 præfixo articulo, quem hac im-
 pressionem addidi.

³⁰ Μακροτέρα.] Vide Sect. de-
 cimam quintam, pag. 166.

³¹ Λυθήσειαι.] Τῆς παρρηχέσεως
 σχῆμα: etenim videtur his verbis

λυῖαν & λυθήσειαι, nonnihil allu-
 sisse. Ita & Virgilius, scriptor
 gravissimus, obscurius quidem, etiam
 in re tristissimâ:

*Ter conatus erat casus effingere in
 auro:*

Ter patriæ cecidere manus.

Sed facile est infinita, ex optimis
 etiam Græcis scriptoribus, hujus-
 modi colligere exempla. Aliam
 tamen è primâ Nasonis Epistolâ
 παρρηχῶν libet adjicere:

— *Rhesumque Dolonæque cæfos:*
Utique sit hic somno proditus, ille
dolo.

Lusum poetæ apertissimum quis
 non agnoscit? Quid igitur sibi
 velint viri docti, qui hunc locum
 sollicitant

tentia, alteri vocali, adnexâ, in quam præcedens membrum definebat. Neque mutuâ collisione hæc adedò diluuntur; nam in eâdem syllabâ, nunquam literæ præponitur. silentium verò, & pausa quædam vocis inter utramque facta est, quæ ambas obfirmat, stabilemque gressum attribuit. Quodd si membra figillatim, & particulari structurâ considerantur, hisce Ἐπί τε conjunctionibus, (nisi potius præpositio earum prima sit appellanda) à quibus incipit sententia, adjunctâ Κλυῖαν, particulâ appellativâ, duram collidentibus literis effecit, asperamque compositionem. Ac propterea prima scilicet in Κλυῖαν syllaba corripitur; quanquam brevi sit longior, siquidem ex mutâ semivocali vocalique constet. Cujus cùm non sit perspicua correptio, nec possit nisi difficulter propter ipsam literarum commisionem proferri, moram offensionemque structuræ injicit. Quod si quis κ à primâ syllabâ ademerit, feceritque Ἐπί τε λυῖαν, dilui illico sentiet & moram orationis atque asperitatem. Huic rursus dictioni appellativæ Κλυῖαν, verbum Πέμπει adnexum, non concordem habet, non attemperatum sonum: sed necesse est inter proferendum, litera ν vox inhæreat; quæ cum labiis sat diu fuerit compressa, tum denique π exauditur. huic etenim, non potest unâ dictione subjungi π. Cujus rei causa videtur oris conformatio,

solicitant, cùm sanus sit & integer, equidem nescio. Siquid erroris admissum est, id sequenti contigit pentametro, describentium incuriâ, qui *dolo* negligentiori oculo hinc collectum repetiverint. Lege, *Thracia nocturno tangere castra* pede: quod & styli purioris est, & verissimum arbitror.

³² Οὐκ ἔχει συνῶδον.] Quoniam litera ν nunquam præcedit π, in eâdem dictione: nam in μ, sequente π, mutatur; ut, *συμπόσιον*. Paulò pòt fortasse particulam *πρὶν* ante *ἀκυσόν*, desiderabis: vel, *τότε δὲ*. Hæc posterior conjectura confirmari potest ex his, quæ inferiùs, ad examen vocato

Thucydide, sequuntur: διττὸ δὲ τῷ σ (ιωπῇ καλαληφθίῃ), τότε ἀκυσὸν γινίσθαι τὸ ξ.

³³ Σχήματι.] Quid sit ὁ τῷ σχήματι σχηματισμός, (nam antea pro *σώματι* ita legebatur) planè ignotum est. nullus dubito, quin *σώματι* reponendum sit. Paulò post: Ἐν δὲ τῷ μέγαλῳ εἶναι τὸ *σώμα* σχηματισμὸν ἑτέρου ἐξ ἑτέρου: deinde paucis interjectis, pag. 188. §. 3. τῷ μὴ κατὰ τὰς ὁμοίας σχηματισμὸς τῷ *σώματι* ἐμφέρεσθαι. Quam conjecturam cùm codices Reg. 1. & Colb. confirmant, apertissimum errorem è contextu sustuli.

34 Τῷ

οὐδὲ τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἐκότερον, τὸ π καὶ τὸ ν. ³⁴ τῷ μὲν γὰρ περὶ τὸ ἔρανον τε γίνεσθαι ἤχου, καὶ τῆς φλώσσης ἀκροῖς τοῖς ὁδοῖσι προσανισαμένης, καὶ τῷ πνεύματι διὰ τῶν ῥωθῶν μεριζομένη· τῷ δὲ π, μύσαντος τε τῷ σόματι, καὶ οὐδὲν τῆς γλώσσης ἐνεργείας, τῷ τε πνεύματι καὶ τὴν ἀνοιξίν τῶν χειλῶν τὸ ψόφον λαμβάνοντι ἀθρῆν, ὡς δὴ καὶ πρότερον ³⁵ εἰρηταί μοι. Ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ σῶμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρου, μήτε συγενῆ, μήτε παρόμοιον, ἐμπεριλαμβάνει τις χρόνον. ³⁵ δι' οὗ συνίσταται τὸ λεῖον καὶ εὐπέες τῆς ἀρμονίας· καὶ ἅμα οὐδὲ ἡ προηγεμένη τῷ Πέμπει συλλαβῇ, μαλακὸν ἔχει τὸ ἤχον, ἀλλ' ὑπόβραχυνει τὴν ἀκοήν, ἀρχισά τε ἐξ ἀφώνου, καὶ λήεσα εἰς ἡμίφωνον. Τῷ τε Χάριν τὸ θεοὶ παρακείμενον, ἀνακόπτει τὸ ἤχον, καὶ ποιεῖ τὸ διορισμὸν ἀξιόλογον τῶν μορίων· τῷ μὲν, εἰς ἡμίφωνον ³⁷ λήοντι, τὸ ν' τῷ δὲ, ἄφωνον ἔχοντι ἡγόμενον, τὸ θ'. οὐδενὸς δὲ πέφυκε προλάττεισθαι τῶν ἀφώνων τὰ ἡμίφωνα.

“ Τάτοις ἐπιφέρειαι τρίτον κῶλον τέλι· Πολύδαλον “ οἷτ' ἄσπετον ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθηναῖς οἰχ- “ νεῖτε. Ἐνθαῦθα τῷ τε Ὀμφαλόν, εἰς τὸ ν λήοντι, τὸ θυόεντα παρακείμενον, ³⁸ ἀπὸ τῷ θ' ἀρχόμενον, ὁμοίαν ἀποδίδωσιν ἀντίτυπIAN τῇ πρότερον· καὶ τῷ θυόεντα, εἰς φωνήεν τὸ α λήοντι, ἐπεξευμένον τὸ Ἐν ταῖς ἱεραῖς, ἀπὸ φωνήεντι τῷ ε λαμβάνον τὴν ἀρχήν, ³⁹ διέσπακε τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὸ ἤχον οὐκ ὄντι ὀλίγω. Τάτοις ἐκεῖνα “ ἔπειαι, Πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' αἰθράν. τραχεῖα κἀνταῦθα καὶ ἀντίτυπον ἢ συζυγία. ἡμιφώνῳ γὰρ ἄφωνον
συνάπ-

³⁴ Τῷ μὲν γάρ.] Litera, forsitan inferenda post γάρ, ut mox, τῷ δὲ π.

³⁵ Εἰρηταί.] Sectionem vide 14. pag. 98. 15: 102. 11.

³⁶ Δι' ὃ συνίσταται.] Ἐν ᾧ δι-

σάται Reg. 1. & Colb. Mox pro μαλακὸν iidem codices μακρὸν habent; deinde paucis interjectis pro διορισμὸν, εἰσισμὸν Reg. 1. μερισμὸν. Colb.

³⁷ Λήοντι. τῷ ν.] Omnino accu-

tio, quæ neque eodem loco, nec eâdem ratione utramque litterarum, π & , exprimit. Alterius enim circa palatum constitutus est sonus, linguâ ad extremos dentes erectâ, spirituque per nares leniter emisso: π verò, ore clauso, linguâ nihil adlaborante, spiritu illico apertis labiis se in confertum sonum prorumpente; sicuti superius à me dictum est. Cùm verò aliam atque aliam conformationem, nec ejusdem generis, nec similem, os subinde accipiat, temporis nonnihil interceptum est, unde læve illud structuræ ac volubile, retardatum subsistit; atque adedò ne prima quidem syllaba dictionis Πέμπει, mollem habet sonum, sed leni horrore aures perfundit, quippe quæ à mutâ incipiat, & in liquidam desinat. Quinetiam vocabulo Χάριν adjunctum Θεοί, sonum interrumpit, facto inter voces insigni intervallo; cùm altera in semivocalem ν desinat, altera etiam à mutâ principium sumat, nempe θ : nulli autem mutarum semivocales præponi solent.

His tertium membrum annectitur: Πολύθαλον οἷτ' ἄσε³¹ ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε. Hoc loco dictioni Ὀμφαλὸν, quæ in ν definit, conjuncta vox θυόεντα, quæ à θ incipit, asperitatem priori non ab similem attribuit. Huic etiam θυόεντα, quæ in α vocalem definit, adnexum Ἐν ταῖς ἱεραῖς, quod ab ϵ vocali initium sumit, sonum, non parvo tempore interjecto, in longum produxit. Deinde hæc sequuntur, Πανδαϊδάλων τ' εὐκλέ' αἰσoran: quæ compositio est asperissima, sonoque duriori prædita, secum concursantibus

litteris,

accusandi casu legendum τὸ ν , ut in sequenti membro τὸ θ . *Sylburg.* † Cùm certissima esset hæc emendatio, nolui ulterius contextum scædari.

³² Ἀπὸ τοῦ θ ἀρχόμε.] Hæc

verba nec Reg. 1. nec Colb. agnoscunt.

³² Δίσσπακε.] Sunt enim α & ϵ ambæ, vocales præpositivæ: nec in eâdem syllabâ coire possunt.

40 H

συνάπτεται γράμμα, τῷ ν τὸ τ. καὶ διαβέβηκεν ἀξιόλο-
γον διάσασιν ⁴⁰ ἢ μελαζὺ τῆ τε προσηγορικῆς τῆ Πανδαί-
δαλον, καὶ τῆς συναλοιφῆς τῆς ἐπισυναπιλομένης αὐτῷ. μα-
κρὰ γὰρ εἰσιν ἀμφοτέραι, μείζων δὲ οὐκ ὀλίγῳ τῆς συμ-
μερίας ἢ συναλείφουσα τὰς δύο συλλαβὰς, ἐξ ἀφώνων
τε καὶ δυοῖν συνεστῶσα φωνήενων. Εἰ γὰρ τις ἀφελοῖτο
αὐτῆς τὸ τ, καὶ ⁴¹ ποιήσῃ, Πανδαίδαλον εὐκλέ' ἀγορὰν,
εἰς τὸ δίκαιον ⁴² ἐλθῶσα μέτρον, εὐπέπεσ' ἔραυ ποιήσῃ τὴν
ἁρμονίαν.

“Ὁμοία τέτοις ἐστὶ κακεῖνα, Ἰοδέτων λάβετε ἑξέ-
“ων. παρὰ κείναι δύο ἡμίφωνα ἀλλήλοις, τὸ ν καὶ τὸ λ,
⁴³ φυσικὴν ἔκ ἔχοντα συζυγίαν, τῷ μὴ κατὰ τῆς ὁμοίως
σχηματισμὸς τῆ ὁμοιότητος ἐκφέρεσθαι. Καὶ τὰ ἐπὶ τέτοις
λεγόμενα μηκύνει αἱ τε ταῖς συλλαβαῖς, καὶ διέστηκε ταῖς
“ἁρμονίαις ἐπὶ πολὺ. Στεφάνων τῶν ἐαριδρέπλων. Μα-
κρὰ γὰρ καὶ δεῦρο συκρεῖσθαι συλλαβὰς, τὸ δίκαιον
ὑπεραίρεσαι μέτρον ἢ τε λήξαι τῆς Στεφάνων μο-
ρίης, δυσὶ περιλαμβάνουσα ἡμιφώνοις φωνῆεν γράμμα
φύσει μακρόν, καὶ ἡ συναπιλομένη ταύτῃ τρισὶ μηκυ-
θεῖσα γράμμασιν, ἀφώνῳ, καὶ φωνήεντι μακρῶς λεγομέ-
νῳ, καὶ ἡμιφώνῳ. Διορισμός τε οὖν γέγονε τοῖς μήκεσι τῶν
συλλαβῶν, καὶ ἀνίσυπία τῇ παραθέσει τῶν γραμμάτων,
οὐκ ἔχοντα τῆ τ συνωδὸν τῷ ν ἢ ἔχον, ὡς καὶ πρότε-
ρον εἶρηκα. Παρὰ κείναι δὲ καὶ τῷ Λοιδᾶν εἰς τὸ ν λήγοντι,
“ἀπὸ τῆ δ' ἀρχόμενον ἄφωνον, τὸ Διόθεν τέ με' καὶ τῷ,
“Σὺν Ἀγλαΐᾳ, ⁴⁴ εἰς τὸ λήγοντι, τὸ, Ἰδέτε πορευθέντες
αἰοδαῖς,

⁴⁰ Ἡ μελαζύ.] Arbitror legen-
dum τὴν. διάσασιν τὴν μελαζύ. aliàs
γίνεσθαι, aut quid confimile, defi-
derari videtur.

⁴¹ Ποιήσῃ.] Major temporum
similitudo foret, si legeremus ποι-
ήσῃ. Sylburg. † Eadem verba
paulò suprā: Εἰ γὰρ τὸ κ τις ἀφέ-
λοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσῃ.

hinc liquet esse errorem, quem
diutius manere nolui. sed an vox
ibi ἀφίλοι, mutanda sit in ἀφέ-
λοῖτο, necne, judicent alii.

⁴² Ἐλθῶσα.] Ἡ συλλαβή; ad
eam enim necesse est hoc referas
participium; quod, me admonen-
te, annotavit Hudsonus.

⁴³ Φυσικὴν.] Mutuum hæ-
teræ

literis. Etenim ν semivocali τ muta connectitur; unde sat longo dirempta intervallo incedit, quod vocem inter appellativam Πανδαίδαλον, & synalœpham, quæ illi committitur, factum est. Sunt enim utræque longæ; hæc autem, proportionē habitâ, non parvo longior, quæ duas facili elisione syllabas in unum conjunxerit, ex murâ & duabus vocalibus constituta. Quod si quis, τ ademptâ, fecerit Πανδαίδαλον εὐκλεῖ ᾠδὸν; justâ quamvis mensurâ carminis constet, structuram tamen longè volubiliorem reddiderit.

Nec his sunt dissimilia, Ἰοδέτων λάβει γεφάνων. duæ simul connectuntur semivocales ν & λ , quæ naturalem non sortitæ sunt conjunctionem, cum eodem oris nec habitu, nec conformatione efferantur. Quæ aded proximè dicuntur, & syllabis in longum sunt protracta, & situ & compositione literarum à se invicem quàm plurimum distant, Στεφάνων τῶν ἐαριδρέπων. Longæ etenim hoc etiam loco syllabæ sibi ipsis colliduntur, justam supergressæ mensuram; tam ultima scilicet dictionis Στεφάνων, duabus semivocalibus utrimque vocalem naturâ longam amplexa, quàm quæ huic adjuncta est, tribus literis producta, mutâ, vocali longâ, & semivocali. Est autem longitudine syllabarum separatio facta, & asperitate plena offensio, ipso literarum situ; siquidem τ non facilem habet, non convenientem cum ν sonum, ut superiùs à me dictum est. Præterea nomini Λοιζάν in ν desinenti, adjuncta vox est, quæ à δ incipit, Διόθεν τέ με; huic etiam Σύν Ἀγλαίᾳ, quod ν vocali terminatur, adnexam Ἰδέτε πορευθέντες

teræ exercent odium; ita ut ν , sequente λ , locum det, veluti, Ἐλ-λαμβάνω.

44 Εἰς τὸ ἰ λήσαντι.] Hæc ergo litera, quam nos præcedenti subscribimus, nec sonum habet inter proferendum, ab antiquis pronunciata est. Habent & Latini hanc diæresin, (neque enim diphthongum esse arbitror) imitati

Græcos; & ad illorum morem utrasque producant vocales: ut, *aurai, pistai*. Ex lapidibus vetustis, quibus *Colonia Beneventana*, sunt inscripta, hanc diphthongi dissolutionem, non modò in usu carminis fuisse, sed etiam solutæ orationis, putat doctissimus Erythræus.

αἰοιδαῖς, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ι. Πολλά τις ἂν εὖροι τοιαῦτα, ὅλην τὴν ὁδὸν σκοπῶν. ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰπεῖν ἐγγένηται μοι χρόνος, Πινδάρου μὲν ἄλλως ἔσω· Θεκυδίδου δὲ λαμβανέσθω λέξις, ἥ ἐκ τῆς 45 προοιμίας ἦδε.

“ 45 Θεκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸ πόλεμον τῶν
 “ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλ-
 “ λήλους ἀρξάμενοι 47 εὐθύς καθισταμένοι, καὶ ἐλπίσας
 “ μέλαν τε εἶσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προδεδειγμένων.
 “ 48 τεκμαιρόμενός τε, ὅτι ἀκμάζοντες τε ἦσαν ἐς αὐτὸν
 “ ἀμφοτέροι παρὰ σπουδῇ τῇ πάσῃ, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν
 “ ὄρων ξυνιστάμενον πρὸς ἐκείρους, τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ
 “ 49 διανοόμενον. Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλ-
 “ λησιν ἐγένετο, καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἰπεῖν,
 “ καὶ 50 ἐπὶ πλείω ἀνθρώπων. 51 τὰ γὰρ πρὸ αὐτῆς, καὶ
 “ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὖρεῖν διὰ χρόνον πλῆ-
 “ θος ἀδύνατα ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον
 “ σκοπεῖν μοι πεισέσθαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω
 “ γενέσθαι, οὔτε κατὰ τὰς πόλεμους, οὔτε ἐς τὰ ἄλλα.

Φαίνεται

45 Προοιμία.] Hoc nomine intelligitur, quæ à Thucydide scripta sunt usque ad narrationis principium; Ἐπίδαμνός ἐστι πρό-
 λος.

46 Θεκυδίδης.] Suspicor, vel potius persuasum habeo, scriptum à Thucydide fuisse ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ τῷ Ὀλίμῳ, Ἀθηναῖος. Vel, Θεκυδὶς Ὀλ. Ἀθ. absque articulo. *Stephan.* † Rationes ab eo allatas vide.

47 Εὐθύς καθισταμένοι.] Explicasset aliquis præpositionem ἀπὸ ante καθισταμένους: hoc modo, ἀρξάμενοι εὐθύς ἀπὸ καθισταμένων: sed perinde esse videtur ac si dixisset ἀρξάμενοι τῷ συγγραφῆναι εὐθύς ὅτι καθιστάτο. Vel, Ὅτι πρῶ-

τον καθιστάτο. *Idem.*

48 Τεκμαιρόμενος.] Copulativam, huic verbo annexam, uncis includit Sylburgius, nec vulgata Thucydides editiones agnoscunt; suam tamen sibi vim obtinet; τεκμαιρόμενός τε, — καὶ ὄρων. Quæ cum Stephano non esset perspecta, graviter nimis Thucydidem perstrinxit, eo quod orationis structuram mutârat; cujus hæc sunt verba: *Nam qui Thucydides in scribendo non fuisset, ita potius dixisset, τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες τε ἦσαν, &c. καὶ ὅτι τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἰώρα ξυνιστάμενον. Vel ita, τεκμαιρόμενος ἵκ τῷ ἀκμάζοντός τε εἶναι εἰς αὐτὸν ἀμφοτέρους, &c. καὶ ἵκ τῷ ὄρων* τῷ

τῆς ἀοιδίας, quod ab ἰ incipit. Multa his similia, siquis totam odam examinaverit, facillè reperire possit. Ut verò & de ceteris mihi dicendi tempus sit, de Pindaro quidem hæc tenus: & jam Thucydidis ex Præfatione, hæc dictio nobis assumatur.

“Thucydides Atheniensis bellum Peloponnesiorum Atheniensiumque, quo modo id inter se gesserint, conscripsit; exorsus statim ab eo moto, sperans etiam fore tum magnum, tum superioribus longè memorabilius: his conjecturis adductus, quod & utrique omnibello apparatu flourerent, & cæteros Græcos cum alterutris se conjungere videret, partim quidem statim, partim verò etiam in animo habere mox idem facere. Hic enim motus profectò maximus inter Græcos fuit, quin etiam in quâdam barbarorum, ac præpæmodum (ut ita loquar) in maximâ cæterorum mortalium parte, maximus extitit. Nam superiores, & qui hoc longè antiquiores extiterunt motus, ob temporum vetustatem planè compertisse non potuerunt. Sed conjecturis nixus, (quibus, dum ipse remotissimam à nobis antiquitatem animo contemplet, fidem adhibere contigit) eos nec in bellicis, nec in cæteris rebus ad pacem pertinentibus, magnos fuisse arbitror.

Etenim

τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ξυνιστάμενον. Hæc Stephanus; χρύσια nimirum χαλκίῳ afferens. at verò memoriâ tenendum est, hanc austeram compositionem imprimis esse τῆς ἀπολεθίας ὑπεροπλικῆς.

49 Διανούμενον.] Necessè est cum participio διανούμενον subaudiamus infinitivum ξυνιστάσθαι, ex participio ξυνιστάμενον sumtum. ut ostendunt alii huic similes loci. Steph.

50 Ἐπὶ πολέμων.] In vulgatis Thucydidis editt. legitur, ἐπὶ πολέμων. Sequenti versu in eisdem pluraliter est αὐτῶν: & mox singulariter ἀδύνατον. Sylburg.

† Lectionem ἐπὶ πολέμων pro

germanâ habet Stephanus: idem ἀδύνατα magis Thucydeam (utpote veteri linguæ Atticæ, quâ potissimùm utitur Thucydides, magis convenientem) esse credit.

51 Τὰ γὰρ περὶ αὐτῶ.] Schol. Thucyd. τὰ Μηδικὰ καὶ Τρωϊκά. Verum editio Thucydidis, quæ paucis abhinc annis Oxonii, curâ Joan. Hudson, accuratissima prodiiit, ut & Stephani, (annotante Sylburgio) αὐτῶν habent, nullâ lectionis nostræ mentione factâ: Si αὐτῶ retinendum censueris, ita explicari potest: περὶ τῶ πολέμου τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

“ Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλεμένη, οὐ πάσαι
 “ βεβαίως οἰκεμένη, ἀλλὰ μετ’ ἀναστάσεις τε οἶσαι τὰ
 “ πρότερα, καὶ ῥαδίως ἕκαστοι τὴν ἐαυτῶν ἀπολείποντες,
 “ βιαζόμενοι ὑπὸ τινων αἰεὶ πλειόνων. Τῆς γὰρ ἐμπορίας
 “ οὐκ οὔσης, οὐδ’ ἐπιμιγνύσας ἀδελῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ
 “ γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι,
 “ ⁵² ὅσον ἀποξῆν, καὶ περισσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες,
 “ οὐδὲ γῆν φυτεύοντες· ⁵³ ἀδῆλον ὃν ὁπάτε τις ἐπελθών,
 “ καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἀλλ’ ἀφαιρήσεται τῆς καθ’
 “ ἡμέραν ἀναγκαίης τροφῆς πανταχῶς ἂν ἡγόμενοι ἐπικρα-
 “ τεῖν, οὐ χαλεπῶς ⁵⁴ ἀνίστατο.

Αὕτη πάλιν ἡ λέξις ὅτι μὴ οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συν-
 ἔξερμένους ἀκροῶς τὰς ἀρμονίας, οὐδὲ ἐστὶν εὐεπτής, καὶ λε-
 ληθότως ὀλισθαίνουσα ⁵⁵ διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ πολὺ τὸ
 ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ σφυγρὸν ἐμφαίνει· καὶ ὅτι Παναθη-
 νῆς μὴ ἡ Θεαρχικῆς οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐφάπτεται χάριτος,
 ἀρχαϊκὸν δὲ τι καὶ αὐθαδέες ἐπιδείκνυσθαι κάλλος, ὡς πρὸς
 εἰδότας ὁμοίως τὸς ἀπαιδευτοὺς ἀπαντίας, οὐδὲν δεομαι λέ-
 γειν· ἄλλως τε καὶ αὐτὰ τὸτό γε τῷ συγγραφέως ὁμολο-
 “ γήσαντο, ⁵⁶ ὅτι εἰς μὴ ἀκρόασιν ἥτιον ἐπιερπής ἢ
 “ γραφή ἐστὶ· ⁵⁷ κῆμα δὲ εἶσαι μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα εἰς
 τὸ

⁵² Ὅσον ἀποξῆν.] Id est: ὅσον
 ἐς τὸ ἀποξῆν μείζους ἂν περ ἀρκέ-
 σαιεν, quantum ad modicè viam-
 dum satis esset. J. Hudson.

⁵³ Ἀδῆλον ὃν.] Pro ἀδῆλον, ὃν-
 το· quod Articiis familiare est.
 Idem.

⁵⁴ Ἀνίστατο.] Editiones Thu-
 cydidis ἀπανίστατο, quæ verior
 lectio sit, multum disputat Ste-
 phanus.

⁵⁵ Τῆς ἀκοῆς.] Τῆς ἀκοῆς re-
 ferri potest ad præcedens adver-
 bium ληθότως, aut legendum
 ἐρολισθαίνουσα ταῖς ἀκοαῖς, illabens

auribus. Sylburg. † Facta est el-
 lipsis præpositionis διὰ, per in-
 curiam librarii: lege, διὰ τῆς ἀ-
 κοῆς, atque ita jam codicum au-
 thoritate restitutam habes. Sic in
 libro de *Vi Demosthenis*, διαγῆν διὰ
 τῆς ἀκοῆς πόδες πῶς.

⁵⁶ Ὅτι εἰς μὴν.] Respicit ad
 ea Thucydidis verba quæ sub
 finem præcæmii leguntur: καὶ ἐς
 μὴν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυνῶδες
 αὐτῶν, ἀτερετέρον φανήσεται· ὅσοι
 δὲ βελήσουσι τῶν τε γενομένων τὸ
 σαφεῖς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων
 ποτὲ αὐθις, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον,
 τοιούτων

Etiam liquidò apparet, eam, quæ Græcia nunc vocatur, olim non constanter habitatam fuisse: sed primis temporibus frequentes migrationes inde fuisse factas, & facile suas quemque fines designasse, semper ab aliquo majore dominum numero coactum, sedibusque expulsum. Nam cum nulla esset negotitatio, nec ulla opera mercaturæ daretur, nec ullus inter ipsos tanto commercio citra formidinem, vel terræ vel mari, locus esset; cunctique singuli res suas & agros eatenus coherenti, quatenus vitam parce ac duriter dgerent; nec magnam pecuniæ vim haberent, nec humum arboribus plantisque conferrent; quia incertum erat, quando quis alius incursione repentinâ labores alienos esset ablaturus, simul etiam (quia nullis muris erant muniti) & quotidianum ac necessarium victum se ubique adepturos existimarent, non gravatè ex suis pristinis sedibus migrabant.

Hanc itidem orationem, nullas in se habere aut levæ verborum structuras aut curâ diligenti politas, nec suavi modulatione esse temperatam, quæ sensim tacitèque nostris auribus illabatur; sed literis secum offendantibus, multâ asperitate laborare; multâ acerbitate, nec minimum adeo attingere aut Panegyricæ aut scænicæ venustatis; antiquam verò, sibi quæ soli placentem, pulchritudinem ostentare, cum hoc omnibus etiam imperitis pari modo perspicuum sit, non necesse habeo pluribus explicare: præsertim cum ipse historicus fateatur, suam scribendi rationem auribus captandis minus inservire:

Illam

τοῦτον ἐν παραπλησίῳ ἵσθαι, ὡφελίμῳ κρῖναι αὐτὰ, ἀρκυίως ἔσθαι. κτῆμα τι ἐς αἰὶ μάλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρημα ἀκρίν ἐξέμειλαι. Sylburg.

Ibid. Ὅτι ἐς μὲν.] De hoc loco ita Plinius lib. 5. epist. 8. Nam plurimum refert, ut Thucydides ait, κτῆμα sit ἀν' ἀγώνισμα: quorum alterum oratio, alterum historia est. Κτῆμα res perpetuæ possessionis est, ut memoria historiarum; ἀγώνισμα conflictus, ut in contentione oratorum. Quin-

tilianus hæc videtur respexisse: *Historia* scribitur ad narrandum, non ad probandum; totumque opus non ad actum rei pugnamque præsentem, sed ad memoriam posteritatis & ingenii samam componitur. Cælarus.

ἢ Κτῆμα.] Schollæstæ Thucydidis: κέρδι, κτῆμα, τῇ ἀλθίστην ἀγώνισμα, τὸν γλυκύν λόγον ἀντίτελαι δὲ τὰ Μηδικὰ ἑξοδῶς. Hunc locum etiam in *Idiopate Thucydide* præfert Dionysius, pag. 139. rationes ibi

O 2 affert,

τὸ παραυλικά ἀκύνει σύγκειται. Τίνα δὲ ἐς τὰ θευρή-
μαίᾳ, οἷς χρησάμεν⁵⁸ ὁ ἀνὴρ οὕτως εὐπιπῇ καὶ αὐστηράν
πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν, δι' ὁλίγων σημαινῶ. ῥᾶον γὰρ ἐς
μικρὰ μεγάλων εἶναι δείμματα τοῖς μὴ χαλεπῶς ἐπὶ τὴν
τῷ ὁμοίᾳ τε καὶ ἀκολούθῳ μελαβαίνεσι θευρίαν.

Αὐτίκα ἐν ἀρχῇ τῷ Ἀθηναίῳ⁵⁹ προσηγορικῶς τὸ Εὐν-
εῖραιψε ῥῆμα ἐφαρμοττόμενον, διΐσῃσιν ἀξιολόγως τὴν
ἁρμονίαν. οὐ γὰρ προλάττειται τὸ σ τῷ ξ, κατὰ συνεκφοράν
τὴν ἐν μιᾷ συλλαβῇ γινομένην. δεῖ δὲ τῷ σ σιωπῇ κατὰ-
ληφθέντι⁶⁰, τότε ἀκυστὸν γενέσθαι τὸ ξ. τῷτο δὲ τραχύ-
τητα ἐργάζεσθαι καὶ ἀνίσιυπιάν τὸ πάθ⁶¹. Ἐπειθ' αἱ μεῖα
τῷτο γινόμεναι συσκοπαὶ τῶν ἡχων, τῷ τε ν, ⁵⁹ καὶ τῷ τ, καὶ
τῷ π, καὶ τῷ κ, τετρακίς ἐξῆς ἀλλήλαις παρακείμεναι,
χαράττεσιν εὐ μάλα τὴν ἀκοήν, καὶ διασαλεύουσιν ἀξιο-
λόγως τὰς ἁρμονίας, ὅταν φῇ,

“ Τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

Τέτων γὰρ τῶν μορίων τῆς λέξεως ἔδεν, ὅ, τι οὐχὶ καταλη-
φθῆναι δεῖ καὶ πισσθῆναι πρότερον ὑπὸ τῷ ζόμαί⁶², περὶ
τὸ τελευταῖον γράμμα, ἵνα τὸ συναπτόμενον αὐτῷ τρα-
νὴν καὶ καθαράν τὴν ἐαυτῷ λάβῃ δύναμιν. Ἐτι πρὸς τῷ-
τοις ἢ τῶν φωνηέντων παρὰθεσις, ἢ κατὰ⁶³ τὴν τελευταῖαν
“ τῷ κώλῃ τῷδε γενομένη ἐν τῷ Καὶ Ἀθηναίων, διακέκρε-
κε τὸ συνεχές τῆς ἁρμονίας, καὶ ⁶¹ διέσκακε, πᾶν αἰσθη-
τὸν τὸ μεῖαξ ὑ λαβῶσα χρόνον. ἀκέραιοί τε γὰρ αἱ φωναὶ
τῷ

assert, quare veteres Historici,
ante Thucydidem omnes, (ὡς
οἱ πρὸ αὐτῶν πάσις ἐποίησαν)
scriptis suis fabulosas narrationes
immiscuerint. Praeclare autem
Lucianus de Conscrib. Histar. Ὁ
δ' ἔν Θουκυδίδης εὐ μάλα τῷτο
ἰσομοτίησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν καὶ
κακίαν Συγγραφικῇ, ὁρῶν μάλα

θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρει
τῷ καὶ Μεσῶς κληθῆναι αὐτῷ τὰ βί-
βλια. Κτήματα γὰρ φησι μᾶλλον ἐς
αἱ Συγγραφεῖν, ἢ πρὶς ἐς τὸ παρὸν
ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀπα-
ξισθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
νημένων ἀπολείπει τοῖς ὕστερον.

⁵⁸ Ἀνὴρ ἄτως.] Rectius cum
articulo, ὁ ἀνὴρ, ut paulo infra;
μερίως

“ *Illam, potius ut perpetuum monumentum sit, quàm ingenii certamen, opus ostentationis causâ scriptum, quod in præsentiâ audiat, à se esse compositam.* Quibus autem præceptis institutisque uteretur vir admirabilis ingenii, ut vetustatis squalore adedò esset oratio horrida, adedò austerâ compositione prædita, paucissimis ostendam. Est enim nihil facilius, quàm parvis majora indicare, iis scilicet hominibus, qui non ita difficulter ad ea, quæ sunt ejusdem generis, quæque inde ducantur, arripienda possunt transire.

Jam statim ab initio, nomini Ἀθηναῖς⁶¹ appellativo verbum Συνέγραψε conjunctum, satis sensibili temporis intervallo structuram disparavit. Neque enim potest σ præponi literæ ξ, ita ut eadem unâ efferantur syllabâ. etenim necesse est, ut silentio σ prius sit involutum, quàm ξ exaudiatur. Quæ res cum ita sit, non solum asperitatem, sed etiam offensionem structuræ adscivit. Quæ his proximè sequuntur sonorum fractæ concursiones, literæ scilicet ς & τ, & π & ς, quater sibi ipsis ordine objectæ, sonum auribus validissimum impingunt, atque ipsam compositionem satis inquietam reddunt ; cum hæc proferat,

“ Τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

Est enim nulla in his orationis partibus, quæ tota comprehendere non debeat, & ab ore ad ultimam literam prius constringi, ut huic adnexa suam sibi puram liquidamque assumat potestatem. Positio præterea atque ipsa vocalium structura, quæ ad finem hujus membri facta est, Καὶ Ἀθηναίων, continuum compositionis tenorem interruptit atque disjunxit, satis sensibile temporis intervallum in medio complexa. Neque enim permif-

μίσθως ἀρμόσας ὁ ἀνὴρ. Sylburg. Absesse ulterius nolui.

⁵⁹ Καὶ τῷ τ.] Ante hæc verba inferas necesse est, καὶ τῷ π ; ut quatuor literarum fiant concursiones in hoc quod citat membro.

⁶⁰ Τὴν τελευταίαν.] Non alibi substantivè me legisse memini.

⁶¹ Διέταξε.] Sylburgius *disparavit*, in Græco Indice ; sed passivæ potius significationis est ; & fortasse διέσπακε, quæ vox (ut idem annotat) statim sequitur, legendum. Certè superius hæc voce usus est : διέσπακε τῷ μισθῷ χρεὼν τὸν ὄχλον.

τῷ τε ἰ καὶ τῷ α, καὶ ἀποκάπτεται. ⁶² ἢ ἦχον. Αὐτὸς δὲ τῇ
 “ δευτέρᾳ περιόδῳ προσηγμένων κώλων τῇ, Ἀρχάμεθα
 “ εὐθεὶς καθιστάμεθα, μετρίως ἁρμόσας ἢ αὐτῇ ἄς ἐν εὐ-
 φωνόν τε ⁶³ καὶ μάλιστα φαίνοισθαι μαλακόν· τὸ μὲν γὰρ τοῦτο
 πάλιν ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς ἢ διαχαλάσμασι τῶν
 ἁρμονιῶν.

“ Καὶ ἐλπίσας μέαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον
 “ προτέλενημένων.

⁶⁵ Τρία γὰρ ἀλλήλαις ἐξῆς οὐ διὰ μακρῶ παρακείμεναι τὰ
 Φωνήεντα, συγκρούσεις ἐρράζοντα καὶ ἀπαικτοῦς, καὶ οὐκ
 εὐνία τὴν ἀκροασιν ἐκὸς κώλῃ συνεχῶς φωνηθέντων λαμβ-
 εῖσθαι· ἢ τε περιόδῳ. ⁶⁶ αὐτῇ λήβεται εἰς τὴν, τῇ
 “ προτέλενημένων, οὐκ ἔχει τὴν βίαν τὴν ἀπαικτοῦς καὶ περὶ
 φωνῇ, ἀλλ’ ἀκρόφως τις φαίνεται καὶ ἀκαλῶς ῥαφῶν,
 ὥσπερ μέρῳ ὅσῃ τῆς δευτέρας, ἀλλ’ οὐχὶ τῆς πρώτης
 τέλει.

Τὸ δ’ αὐτὸ πέποιθε καὶ ἡ τρίτη περίοδος, καὶ γὰρ ἐνεήθη
 ἀπερίφρατος ἐστὶ καὶ ἀνέδρας· ἡ βῆσις, τελευτᾷ
 “ ἔχουσα μόριον, τὸ δὲ καὶ διανοόμενον· πολλὰς ἅμα πε-
 ριέχουσα καὶ αὐτὴ φωνήεντων τε πρὸς φωνήεντα ἀνίσχυρίας,
 καὶ ἡμιφώνων πρὸς ἡμιφωνα· ὥστε ἐρράζειν τὰ μὴ συνω-
 δὰ τῇ φύσει, καὶ τραχύτητος. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, δι-
 δεκά περ περιόδων οὐσῶν ἄς παρεθέμην, εἴ τις αὐτὰς
 συμμέτρως μερίζῃ πρὸς τὸ πνεῦμα, κώλων δὲ τῶν ἐμ-
 περιλαμβανομένων ἐν αὐταῖς οὐκ ἐλαττόνων ἢ τριάκοντα,
 τῇ

⁶² Τὸν ἦχον.] Aldinus codex
 post ἀποκάπτεται τὸν ἦχον, habet
 hæc; τὸ δὲ εὐεπὶς οἱ συνεχεῖς τε
 καὶ οἱ συλλαβιζόμενοι ποιῶσιν ἦχοι·
 quæ Stephano minus congruere
 visa sunt. Sylburg. † Eadem oc-
 currunt in codice Colbertino.

⁶³ ἢ καὶ μάλιστα.] Καὶ ante μά-
 λιστα vel tollenda, vel in ὅτι, ver-

tenda est, ut sit quàm maximè.
 Sylburg. † Efficiendum duxi.

⁶⁴ Διαχαλάσμασι.] Duo Epi-
 cratis versus de Laide, ab Athe-
 næo conservatos, libet adscribere;
 in quibus eadem præter verba oc-
 currunt:

Ἐπει δὲ δολιχὰ πρὸς ἴσται ἔδη
 ἔβηται.

permisceri possunt hæ voces, quas & a exprimunt, cum penitus solum præscindant. In sequenti rursus periodo, cum membrum quod præcedit, Ἀρξάμεν εὐθὺς καθισαμένω, structurâ mediocri adornârat, ut rotundum in primis & molle appareret; quod sequitur dehinc exacerbât vir egregius, ac diuêllit, structuræ compage subinde resolutâ :

“ Καὶ ἐλπίσας μέαν τε ἴσσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προση-
“ γνημένων.

Tres enim vocales sibi invicem haud ita longo intervallo adnectuntur, quæ moratim collisæ faciunt atque impedimentâ ; nec audentiam sinunt, ut unus continenter membri perceptum capiat. ipsa enim periodus, cum in τῶν προσηλεγμένων definat, solito rotundoque fundamento non insitit, tam fastigio destituta quam sine expers visâ ; ita ut sequentis pars sit potius, non prioris clausula.

Hoc idem passa est & tertia periodus : nam ei quoque gradus est nullis limitibus circumscriptus, nec habili satis fundamento nixus, cum in fine hanc partem habeat, Τὸ δὲ καὶ διανοῦμενον ; quâ crebrò vocales offensæ vocalibus, & semivocales semivocalibus colliduntur ; unde prædeunt, quæ naturâ sunt dissona, atque asperitate prædita. Sed -verbo ut rem expediam ; cum sint duodecim periodi, quas coram proposui, si quis commodè suo eas spiritu metiatur, membra autem, quæ illis includuntur, ad triginta, aut eo plus ; ex his omnibus, scitè

Τὰς ἀρμονίας τε διαχαλᾷ τῷ
• ῥύματι.

Hæc de structurâ corporis elegant, annis jam locuta.

⁶⁵ Τεῖα γάρ.] Scilicet in his vocibus ; καὶ ἐλπίσας ; τε ἴσσεσθαι ; καὶ ἀξιολογώτατον. Sed pro ἰσῆς

διὰ μακρῆ, sine negatione ; nec βέρον πῶς agnoscunt : deinde post ἡμίφωνα addunt καὶ ἄφωνα.

⁶⁶ Αὐτῷ λήσεα.] Dubito an Græcè dixeris, ἡ περίοδος τῷ πῶς λήσεα, ὧν subintellectâ : quare pro αὐτῷ, legendum αὐτῇ arbitror.

τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἀρμονίαις οὐκ ἂν εὐροί τις ἐξ ἧ ἐπὶ τὰ πάντα κῶλα· Φωνηέντων δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγε δεῖν τριάκοντα, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων ἀντὶ τῶν καὶ πικρῶν καὶ δυσεκφύ-
ρων ⁶⁷ παραβολὰς, ἐξ ὧν αἱ τε ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολ-
λὰ ἐκκαθίσματα τῇ λέξει γέγονε, τοσαῦτα τὸ πλῆθος,
ὥστε ὀλίγε δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναι τι τῶν
τοιούτων. ⁶⁸ Πολλὴ δὲ ἡ τῶν κῶλων ἀσυμμετρία πρὸς
ἄλληλα, καὶ ἡ τῶν περιόδων ἀνωμαλία, καὶ ἡ τῶν
σχηματισμῶν καινότης, καὶ τὸ τῆς ἀκολουθίας ὑπεροπι-
κόν, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα χαρακτηρηστικὰ τῆς ⁶⁹ ἀκομψεύ-
τε τε καὶ ⁷⁰ αὐστηρᾶς ἐπελοισιάμεν ὄντα ἀρμονίας. Ἀ-
πανία γὰρ ἐπεξίεναι πάλιν ἐπὶ τῶν παραδείγματων, καὶ
καταδαπανᾶν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον, οὐκ ἀναγκαῖον ἡγεῖμαι.

⁶⁷ Παραβολάς.] Videtur ali-
quid hoc loco desiderari, quo
numerus significetur: Nisi ma-
lueris, (quod mihi adeo certifi-
simum videtur) ut mox pro το-
σαῦτα, mutato genere, restitua-
tur τοσαύτας, factâ unius literulæ
additione: quod cum præceden-
ti construatur παραβολάς, idem
non dubitavi, interpunctionis no-
tâ post παραβολάς immutatâ, com-
ma τῷ γέγονε apponere. Error
ex eo emanavit, quod ἐκκαθίς-

ματα (ἐκκαθίσματα Colb.) præ-
eunti putârunt hanc vocem con-
jungi debere.

⁶⁸ Πολλὴ δὲ.] Causa planè ap-
paret, cur à Thucydide scribat
Cicero in Oratore, nihil trans-
ferri posse ad forensem usum ἢ
publicum. Est enim, ut idem
paulò post, rerum explicator præ-
dens, severus, gravis, non ut in
judiciis versaret causas, sed ut in
historiis bella narraret. Itaque
nunquam est numeratus orator.

Eos

Τ Μ Η Μ Α κγ'.

Γλαφυράς καὶ ἀνθηράς συνθέσεως χαρακτηῖρ.

Ἡ Δὲ γλαφυρά καὶ ἀνθηρά σύνθεσις, ἣν δευτέραν
ἐθέμην τῇ τάξει, χαρακτηῖρα τοιόνδε ἔχει. Οὐ
ζῆλῃ καθ' ἕκαστον ὄνομα ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι, οὐδὲ
ἐν

scitè quæ sint composita, structurâque eleganti perpolitâ, sæ fortè aut septem invenerit membra, haud ampliùs; at vocalium collisiones in his duodecim periodis ferè triginta, semivocalium porrò mutarumque, quæ duræ, peracerbæ, ac prolatu difficillimæ sunt, concursus tantâ multitudine, (ex quibus crebræ offensiones orationi enascuntur, & frequentes subsultus) ut parùm absit, quin aliquid ejusmodi in se quæque habeat particula. Sunt etiam sibi ipsis membra admodum disparia, & inconcinna; magna periodorum inæqualitas, multa in sententiis conformandis novitas, multus ordinis neglectus; & quæcunque id genus alia, inornatæ horridæque compositionis signa putavi esse statuenda. Nam rursus omnia percernere adductis exemplis illustrandi gratiâ, iisque tempus nostrum insumere, id minimè necessarium duco,

Eos ibidem etiam irridet, qui germanos se putant esse Thucydidis, *quum mutila quædam & biantia locuti sunt.*

69 Ἀπομνήστου.] In exemplari cum σ scriptum ἀπομνήστου: minus rectè. Sylburg. † Ita & ἀπολοισάμην in Colbertino.

70 Αὐτῆρας.] Coronidis loco, vetus Epigramma de Thucydide adjiciam; quo egregiè admodum compositionis austeræ virtutem,

& dicendi illud præfractum genus, quo imprimis Thucydides delectatur, expressum habes.

ὦ φίλῳ, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' εἰς
χίρας· εἰ δέ γε πάντων
Νῆες ἔφους μυσίων, εἴψον αὖ μὲν
νοῆας.

Εἰμὶ δὲ γ' εἰ πάντισσι βαλὼς. παῦ-
ροι δ' ἀγασσάμενοι
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κικροπιδὴν τὸ
γινῶ.

SECTIO XXIII.

Quæ forma seu character sit politæ floridæque compositionis.

POLITA verò ac florida verborum compositio, quam loco secundo posui, hujusmodi formâ seu characterè insignitur. Non illa postulat, ut singulis in verbis ex omni parte
eluceat,

ἐν ἑδρᾷ πάντῃα βεβηκέναι πλεονεία τε καὶ ἀσφαλεῖ, οὐδὲ μακρὸς τὸς μέλαζ' αὐτῶν εἶναι χρόνος, οὐδ' ὅπως τὸ βραχὺ καὶ ¹ σταθερὸν τῆτο φέλον αὐτῇ· ἀλλὰ καὶ κακεῖνται βέβηται τὴν ὀνομασίαν, καὶ φέρεσθαι, καὶ θάτερα κατὰ τῶν ἑτέρων ὀνομάτων ² ὀχεῖσθαι, τὴν ³ ἀλληλεσχίαν λαμβάνοντα βάσιν, ὥσπερ τὰ ῥέοντα νέματα καὶ μηδέποτε ἑτέρη μῦθ' αὖ συνελήφθαι τε ἀλλήλοις ἀξιοῖ καὶ συνυφάνθαι ⁴ πάντῃα τὰ μόρια τῆς περιόδου, μιᾶς λέξεως ὅφιν ἀπολελάντα εἰς δύναμιν. Τῆτο δὲ ποιεῖσιν αἱ τῶν ἀρμονιῶν ἀκρίβειαι, χρόνον αἰσθητὸν οὐδέναι τ' μέλαζ' τῶν ὀνομάτων λαμβάνεσθαι. εἰσὶν τε κατὰ τῆτο τὸ μέρος εὐήρησις ὕφαις, ἡ γραφαῖς, ⁵ συνυφθαρμένα τὰ φάεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχέσαις. Εὐφωνά τε βέβηται εἶναι πάντῃα ὀνόματα καὶ λεία, καὶ μαλακά, καὶ παρθενωπά. τραχεαῖς δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀνιήντοισι ἀπέχθαι παρ' τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον, καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει.

Οὐ μόνον δὲ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνομασιν ἐπιηδεύειας συνηρμόσθαι βέβηται καὶ συνεξέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κῶλα τοῖς κῶλοις συνυφάνθαι, καὶ πάντῃα εἰς περίοδον ⁶ τελευτᾶν· πᾶν τε μῆκος, ὃ μὴ βραχύτερον ἔσται μὴδὲ μείζον τῆ μετρίως, καὶ περίοδος χρόνον, ἔσται πνεῦμα τέλειον ἀνδρὸς κρηλῆσει· ἀπερίοδον δὲ λέξιν, ἡ περίοδον ἀκώλυστον, ἡ κῶ-

λον

¹ Σταθερόν] Reg. 1. & Colb. σταθερόν, quæ vox est usitatio; & admittendam censui.

² Καὶ ὀχεῖσθαι.] Hæc copulativa particula otiosa est: quam si sustuleris, facilius erit & sensus & structura. Atque adeo sustuli hæc editio, cum MSS codices non agnoscant: quamquam καλοχεῖσθαι conjicit Hudsonus; ἰποχεῖσθαι malim.

³ Ἀλληλεσχίαν.] Forsan rectius τὴν ἀλληλεσχίαν λαμβάνοντα βάσιν, quæ sensus est, βάσιν loco nō

τῇ ἀλληλεσχίᾳ, Sylburg.

⁴ Πάντῃα τὰ μόρια.] Mutilum sanè imperfectumque hunc locum reliquerunt omnes ante nos typis impressi codices, quem nullâ aut sensus aut structuræ ratione habitâ sic exhibent: καὶ συνυφάνθαι τὰ μόρια τῆς λέξεως ὅφιν ἀποτελεῖν εἰς δύναμιν. Lacunam supplevimus è libro περὶ Δημοσθένους δεινότητι, ita ut omnia jam recte se habeant, * & ad pristinam integritatem restituatur. Hæc locum tibi, unde hæc desumpta habes:

Τῇ

eluceat, nec ea ut cuncta lato stabiliq; incedant fundamento; neque longa inter voces temporum ut sint intervalla, orationis tarditati ac moræ in primis inimica: sed locutionem moveri ferrique volubiliter, verba verbis supervenire desiderat, nexuque interrupto coire atque alligari, mutæ connexioni, veluti fundamento, insistentia; qualia perennia fluentia, quæ nunquam subsistunt aut interquiescunt. præterea implicatæ sibi ipsis contextæque ut sint omnes periodi partes, exposcit, ut unius solummodò dictionis speciem, quoad possit, exhibeant. Hoc autem structure rationi accuratissimæ debetur, nullo scilicet temporis intervallo sensili inter verba admissio: quâ parte textus etiam eleganti jure comparaveris, aut tabellis pictis, quæ umbris obscurioribus interfusos habent colores lucidos. Eadem requirit insuper, ut omnia pulchrè sonantia sint verba, lævia, ac mollia, virginæ quasi venustoque vultu: ab asperis autem graviterque concursantibus syllabis omnino abhorret; quæcumque etiam audacius, & satis cum periculo usurpantur, ea religiose cavet.

Non solum verò nomina nominibus aptè committi, curæque poliri expetit, sed membra etiam membris contextæ implicari, atque omnia periodo concludi; eam sibi membrî longitudinem, quæ mensurâ modoque nec brevior nec major haberi possit; id periodi tempus, quod spiritus viri integer exuperaverit: at verò orationem periodo non absolutam, aut

Τὸ γὰρ ὅλον εἶναι αὐτῆς βέλημα, καὶ ἡ πολλὴ πρᾶξις, περὶ τὸ συνσπασθῆναι τε καὶ συνφανθῆναι πάλιν, τὰ μόρια τῆς περιόδου, μίας λέξεως ἀπολεσθῆναι φασίαισαν. Ita mutuam sibi invicem hæc loca præstant lucem. His adice, quæ paulò ante occurrunt: καὶ τρέποντι τινὰ μίαν ἐξ ἀφασίων γίνεσθαι διὰ τὴν τῶν ἀρμονιῶν ἀκρίθειαν.

[Ἡ Συνεφαρμύνη.] De Iride eleganter Ovidius, & appositè:

In quo diversi niteant cum mille colores.

Transitus ipse tamen spectantia lumina fallit.

Usque aded quod tangit idem est; tamen ultima distant.

Curandum est, (ut ait Petronius) ne sententiæ emineant extra corpus orationis expressæ, sed intexto vestibus colore niteant.

Sed monendus est lector, codices Reg. 1. & Colb. ὑφασίαν & χιαροῖς habere.

[Τελείαν.] Post infinitivum τελείαν addunt Reg. 1. & Colb. ὀρίσασθαι. 7 Τρο-

λον ασύμμετρον, οὐκ ἂν ὑπομείνειεν ἐργάσασθαι. ⁸ Χρη-
ται δὲ καὶ ῥυθμῶν οὐ τοῖς μηκίσις, ἀλλὰ τοῖς μέσοις τε καὶ
βραχυτέροις· καὶ τῶν περιόδων τὰς τελευτὰς εὐρύθμους εἶναι
βέβηλαι, καὶ βεβηκυίας, ὡς ἀπὸ σάθμης· τὰναντία ποιεῖσα
ἐν ταῖς τέτων ἀρμογαῖς ἢ ταῖς τῶν ὀνομάτων. ἐκεῖνα μὲν γὰρ
συναλείφει, ταύτας δὲ καὶ διίσησι, καὶ ὥσπερ ἐκ περιόπης
βέβηλαι φανεραὶ εἶναι. σχήμασί τε οὐ τοῖς ἀρχαιοπρε-
πεςάτοις, οὐδ' ὅσοις ἢ σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ πῶμα
πρόσεσιν, ἀλλὰ τοῖς τρυφεροῖς καὶ μαλακοῖς ὡς τὰ πολ-
λα χρῆσθαι φιλεῖ· ἐν οἷς πολὺ τὸ ἀπαληλόν ἐστὶ καὶ θεα-
τρικόν. Ἴνα δὲ κοινότερον εἴπω, τὰναντίον ἔχει σχῆμα τῇ
πρόθερα κατὰ μέγιστον ὑπὲρ ὧν οὐδὲν δεομαι πάλιν λέ-
γειν.

Ἀκόλουθον δ' ἂν εἴη καὶ τὸ ἐν αὐτῇ προλεῖσθαι κα-
ταριθμέσασθαι. Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομί-
ζω ⁹ τῆτονι τὴν χαράκην ἐπεξεργάσασθαι ¹⁰ Ἡσίοδον
μελοποιῶν δὲ Σαπφῶν, καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ
Σιμωνίδην· τραγῳδοποιῶν δὲ μόνον Εὐριπίδην· συγγρα-
φέων δὲ ἀκριβῶς μὲν οὐδενά, μᾶλλον δὲ τῶν πολλῶν ¹¹ Εὐφο-
ρόν

7 Ὑπομείνειν.] Rectius ὑπομεί-
νειν: vel ὑπομῆνοι. Sylburg. † Ita
reponi curavimus, cum illud ὑπο-
μῆνειν extra regulam formetur.
Ita Lucianus in *Timone*, καὶ πάντα
πρότερον πᾶσι δὲ ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι
ὑπομείνειεν ἂν.

8 Χρηται.] Χρησίαι Reg. i. &
Colb. qui copulativam καὶ ante
βεβηκυίας non agnoscunt; dein-
de κολακικοῖς habet Reg. i. pro
μαλακοῖς, paucis abhinc versibus.

9 Τῆτονι.] Τῆτονι δοκεῖ τὸν χα-
ράκην ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον.

Reg. i. & Colb. & mox Ἀνα-
κρέων καὶ Σιμωνίδης, dein μόνον
Εὐριπίδης, postea σδεις, atque
Ἐφορός τε καὶ Θεόπομπος, ἐπὶ δὲ
τε Ἰσοκράτης. Quæ ferri pos-
sunt, si sub initium periodi le-
gamus, ὡς ἐγὼ μάλιστα νομίζω.
Hudſonus.

¹⁰ Ἡσίοδον.] In *Censurâ ve-*
terum scriptorum, hæc de Hesio-
do: Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρέτισεν
ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λιτότητος, καὶ
συμβίσεως ἱμμελῆς. Cui Fabii ver-
ba adscribam: *Raro affurgit Hesiodus,*

aut periodum sine membris, aut membrum nullâ proportionē habitâ constitutum, effecisse ne quidem sustinet. Pedibus etiam utitur non longissimis quidem, sed mediis ac brevioribus: periodorum fines numerosos, graduque ad amussim exæquato incedentes, requirit; quarum juncturis committendis, atque iis verborum, planè diversum facit. Hæc etenim, quantum potest, misturâ literisque coeuntibus implicat: periodos autem separat, easque veluti ex edito loco conspicuas esse desiderat. Figuris quoque, non quæ antiquitatem oleant, nec quibus aut gravitas aliqua, aut pondus adsit, aut sordium squalor, sed delicatis, sed mollibus ut plurimum uti amat; quibus multum lenocinii animis demulcendis, multum theatralis insit gratiæ. Sed ut dicam generalius, formam habet priori quàm maximè contrariam: de quibus me denuò loqui, haud necesse arbitror.

Sequitur, eos jam ut enumerem, qui in hoc dicendi genere excelluerunt. Inter Epicos scriptores mihi quidem videtur Hesiodus in hoc charactere plurimum elaborasse: inter Lyricos Sappho; cui proximi sunt Anacreon & Simonides: inter tragicos solus Euripides: historicorum accuratè qui eam persecutus sit, prorsus repertus est nemo; sed præ aliis Epho-

rus

*si*odus, magnaue pars ejus in nominibus est occupata; tamen utilis circa præcepta sententiæ, lenitasque verborum, & expositionis probabilis: daturque ei palma in illo mediocri genere dicendi. Hæc postrema à Dionysio videtur accepisse.

“Εφοροῦ.] Demophili filius, Cumis Æolicis natus, Isocrate magistro, quemadmodum & Theopompus, usus est: à quo impulsus trique, se ad historiam contu-

lerunt. Lenissimo ingenio fuit Ephorus, cui adhibere calcaria, ut refert Cicero, coactus est Isocrates. De rerum dispositione, & stylo hujus scriptoris hæc Diodorus: “Εφοροῦ τὰς κοινὰς πράξεις ἀναγράφων, ὁ μόνον κατὰ τὴν λήξιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν, ἐπιλέτεινχε. At severiori censurâ Suidas: “Εφοροῦ ἦν τὸ ἥθος ἀπλῆς, τὴν δὲ ἐξηγησίαν τῆς ἱστορίας ὑψηλόν, καὶ ἰσθρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπιτάσιν.

ρόν τε καὶ ἡ θεόπομπον ἢ ῥηδρων τε Ἰσοκράτην.
Θήσω δὲ καὶ ταύτης παραδείγμα τῆς ἀρμονίας, τοῦ ῥηδρων
μὴ προχειρισάμενος Σαπφῶν, ῥηδρων δὲ Ἰσοκράτην. ἀρ-
ξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιεῖς

“ 14 Ποικιλόφρον ἀθάνατ’ Ἀφροδίτη,

“ Παῖ Διὸς, 15 δολοπλόκε, λίσσομαί σε,

“ Μὴ μ’ ἄσαισι μηδ’ ἀνίασι δάμνα

“ Πότνια Ξυμῶν.

“ 16 Ἀλλὰ τυτδ’ ἔλθ’ ἀπτομαι κατῆρτα

Τῶν

[θεόπομπον.] Quem sub
Epistula ad Pompeium, in-
φανταστον πάντων Ἰσοκράτης μα-
θῆται vocat; & Strabo inter il-
lustres Chios, unde ortum ha-
bet, recenset. Multa scripta
sed historiarum, opus longe no-
bilissimum; quod eā fide con-
textit, ut ab Atheniensium φη-
λαστή; appellatur, multam pe-
cuniarum ad indagandam veri-
tatem dētius insumpsisse. Quod
ad dictionem attinet, ibidem Di-
onysius: καθαρά ἡ λέξις, καὶ κοινὴ
καὶ σαφής, ὑψηλὴ τε καὶ μεγαλο-
πρεπής, καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα
πολλὴ, συλλεμένη τε κατὰ τὴν μέσσην
ἀρμονίαν, ἠδύς καὶ μαλακῶς εἶναι.
Ita sibi ipsi videtur contradicere:
dum hoc loco politum, ibi me-
dicare dicendi genus usurpasse
Theopompum scribit.

15 ῥηδρων τε.] Possis etiam mu-
tata conjunctione legere, ῥηδρων δὲ
Ἰσοκράτην: ut mox sequenti ver-
si, pro ταῦτα non ineptè reposue-
ris ταύτης, ut feratur ad remotius
substantivum τῆς ἀρμονίας. Sylburg,
† Ita rescripti.

14 Ποικιλόφρον.] Sat eruditus
exercuit admirabile hoc Sappho-
nis odarium: nos, aliis omisiss,
Vossium sequimur; etsi in pau-

cis Αἰολικῆς videtur. Be-
rtonem ποικιλόφρον, ubi testantur
Ursinus, veteres quidam codices
habent; sed vulgata ποικιλόφρον
magis arridet; cum δολοπλόκε
sequenti versu idem ferat, quod
ποικιλόφρον significet. Nec, ut
putavit Portus, quantitas obstat
syllabae; nam frequens apud Sa-
phonem in hac sede trochaeus est,
quod aperte testatur Hephæstion,
hunc locum proferens. Vox πο-
ικιλόφρον ex illo Hymni videtur
efformata: in δὲ θεῶνα ποικίλ’ ἐπ-
ασσι. Veste variis floribus distin-
cta utens. Inscribit hanc Oden
Faber, ᾠσμα εἰς Ἀφροδίτην.

Ibid. Ποικιλόφ.] Vulgò scribi-
tur Ποικιλόφρον, quod quamvis
rectum possit videri, cum notum
sit quàm variis in locis templa &
sedes ista habeat Dea, attamen
cum in scripto Dionysii libro in-
venerim ποικιλόφρον vocandi casu,
à ποικιλόφρον, malui sic rescri-
bere, sensu convenientè, & more
Æolico, ut notant Grammatici.
Vossius.

Ibid. Ποικιλόφ.] Consentit hæc
Ursini editio cum editione Hen-
rici Stephani, pauculis exceptis,
quæ mox indicabuntur. Initio
hujus odes pro ποικιλόφρον in
quibusdam

rus atque Theopompus; atque inter rhetores, Mocrates. Huius etiam structuræ paucæ proferam exempla, è poetis Sapphone adducta, è rhetoribus Hocrate. Incipiam è melicâ poetriâ.

- “ *Divæ versetur Cythereæ mentis,*
 “ *Quæ dolos molles, Jove nata, damnis*
 “ *Ne domes, regina precor, gratiæque*
     “ *Pallada luctu.*
 “ *Hæc vani: quondam mihi supplicanti*

Si

quibusdam libris veteribus scriptum est *παυλάρεσ*, ut idem Ursinus annotavit. Secundæ Strophes versu primo *Stephanus* scribit *τῆδ'*. In Parisiensi Hephæstionis editione, pag. 45. legitur *ἀλά τοι δ'*. Sed *τῆδ'* scribendum esse, non *τῆδ'*, admonitum sa. Ursinus, annotat à libro antiquo Farnesiano: eandemque scripturam confirmari à Prisciano lib. 1: qui postquam tradidit litteram V. quandoque tam vocalis quàm consonantis vim amittere, ut cùm inter Q & aliam vocalem ponitur, item inter G & aliquam vocalem, nec non inter S & A vel B; subiungit: *Quod apud Boles quoque vis sæpe patitur, & amittit vim litteræ in metro; ut Sappho, 'Ἄλλα τῆδ' ἄλ' αἰ πόσι καὶ ἱέρῃα.* Sed cùm *Hierodians* in quartâ classis verborum in *μ* scribat, *τῆν* *ν* *διφθογγοῦ* *ἔχ. ἐφ' ἑσπικθαί συμφωνίᾳ ἐπιφρομένης*, non absurdè suspicetur aliquis Priscianum aut *τῆδ'* scripsisse, aut *τῆδ'*, cujus utriusque apud Hesychiū quoque sunt vestigia. Nam *τῆδ'* à Cretensibus usurpatum ait pro *τῆδ'*: & *τῆδ'α* (sic enim habent editiones, non *τῆδ'α*) ab *Æoliensibus* pro *τῆδ'α*.

Leguntur autem apud Hephæstionem tres duntaxat hujus odæ versus; primus scilicet pri-

mæ strophes, primus secundæ strophes, & postremus primæ strophes. *Sylburg.*

15: *Ἀλλὰ τῆδ' αἰ πόσι καὶ ἱέρῃα*] Idem Veneris Epitheton habes & in veteri poetâ ab Aristotele in *Ethicis* citato: *ἢ δ' ἐκδυραία, καθύπερ τῆς Ἀφροδίτης φασί,*

Δολοπλόκου γὰρ Κυπριότης.

16 'Ἄλλα τῆδ'.] Locus vulgè corruptissimus: ille sic concipitur in scriptis Dionysii Halicarnassensis libris;

'Ἄλλα τῆδ' ἰδῶ, αἰ ποικίλα καὶ ἱέρῃα

Τὰς ἡμᾶς αὐτοὺς αἰνίσσων πολλὰ unde fecimus,

'Ἄλλα τῆδ' ἰδῶ, αἰ ποικίλα καὶ ἱέρῃα

Τὰς ἡμᾶς αὐτοὺς αἰνίσσων πολλὰ. Citat quoque hæc Priscianus, quæ habet *τῆδ' ἰδῶ*, & rectè omnino; nam *τῆδ' αἰ* *Βολicum* pro *τῆδ' αἰ*. Nec *Æoles* solam, sed & *Creter* quoque sic dicebant, ut ex Hesychio constat, cum *τῶ* interpretatur *ῶδ'ι*. Apud eandem quoque legas *τῆδ'α*, *ἱέρῃα*, *Ἀιολίς*, pro *τῆδ'α*. Sic quoque legendum apud illos, qui de dialectis scribere:

Ex *καὶ ἱέρῃα* fecimus *καὶ ἱέρῃα*, quod & ipsam est *Æolicam*, pro *καὶ ἱέρῃα*: Hesychius, *καὶ ἱέρῃα, καὶ ἄλλῃα*. Sic lege: *Apol-*

“ Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς αἰῶισα ¹⁷ πολλύ.

“ Ἐκλυες, παῖρὸς δὲ δόμον λιπῆσα

“ Χρύσειον ἦλθες,

“ Ἄρμ’ ὑποζεύξασα. καλοὶ δέ σ’ ἄγον

“ Ὠκέες ¹⁸ στρεβοὶ ¹⁹ περὶ γὰς μελαίνας,

“ Πυκνὰ δινῦνῃς πῆρ’ ἀπ’ ὤραν ὠθέ-

“ ρ⊙ δια μέσσω.

“ ²⁰ Αἰψ’ ἄλλ’ ἐξίκοιτο. Τὺ δ’, ὦ μάκαιρα,

“ ²¹ Μειδιάσας’ ἀθανάτω προσώπῳ,

“ Ἦρε’, ὅττι δ’ ἦν τὸ πέπονθα, κ’ ὅττι

“ Δὴν τε κάλημμι

“ Χ’ ὅτ’ ἐμῷ μάλιχα θέλω γενέσθαι

“ ²² Μαινόλα θύμῳ· τίνα δ’ αὖτε ²³ πείθω-

“ μι σαλῆνέσσαν φιλότῃα· Τίς σ’, ὦ

“ Σαπφοί, ἀδικῇ;

Καὶ

Apollonius in Grammaticā; πα-
ρα τὸ ἱτερεῖ, ἱτερεῶτι, ἀφ’ ὃ καὶ
τὸ παρ’ Αἰολεῦσιν ἱτερεῶτα. Cum
verò in libris sit, Τὰς ἐμᾶς
αὐδᾶς αἰῶισα πολλύ id est, τῆς
ἐμῆς αἰδῆς πολὺ αἰῶισα· τὸ αὐδᾶς
vel potiùs αἰδῆς, uti est in alio
libro, accipi possit pro cultu &
observantiâ, quemadmodum sæ-
pe alibi: sed libentiùs credo, si
rectè se habet scriptura, αὐδᾶς Ἄε-
olicè positum pro αὐδᾶς, mutatum-
que ab imperitis in αἰδῆς. Idem.

¹⁷ Πολλύ.] Πολλὺ pro πολὺ
repositum more Æolico, qui
solebant liquidam istam gemi-
nare, ut ex Etymologo, & aliis
constat Grammaticis. Itaque &
Ζιλλάνα & μέλλω, pro Ζιλάνα
& μέλω dicebant. Hinc est
quod prima in μέλω, non tan-
tum à Græcis, sed & à Persis
producatur, ubi tamen vulgò pro
μέλω rescripsere Νεστάρ. Hac-

tenus invocatio. Sequitur dein,
Ἐκλυες, & mox ἦλθες, & demum
Αἰψ’ ἄλλ’ ἐξίκοιτο, *audivisti, ve-
nisti, sed cito venisti.* Idem.

¹⁸ Στρεβοί.] Tertiæ strophæ
expositio est apud *Atbenæum* li-
bro 8. in sermone de passeribus.
Καὶ οἱ στρεβοὶ δὲ (inquit) εἰσὶν
ὀχρυϊκοί· διὸ καὶ Τρεψικλῆς ἰμ-
φαγόντας φησὶ στρεβὸν, ἰπικαλαφί-
ρος πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Μά-
ποτε ἔν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς ἰσορί-
ας, τὴν Ἀφροδίτην ἐκ’ αὐτῶν φησὶν
ὀχεῖσθαι. Καὶ γὰρ ὀχυριτικὸν τὸ ζῶον
καὶ πολύστονον. Eodem spectat versus
ille in Priapum: *Vernis passeribus
salaciores.* Hæc Ursinus. *Sylburg.*

¹⁹ Περὶ γὰς.] Sequentia in
libris sic concipiuntur, περὶ γὰς
μελαίνας πυκνὰ δινῦνῃς πῆρ’ ἀπ’
ὤραν ὠθέρε· δια μέσσω. Priorem
vocem correctores absurdè mu-
târunt in πλήρως, ac si Veneris
currus à nigris traheretur alitibus.
Quia

" Si prece audita, Venus, adfuiti;

" Aureâ dignata domo relicta

" Visere Sapphō,

" Vesta curru. Te tulerunt venusti

" Passeres lapsu celeri per orbem,

" Crebra jactantes per inane pennas,

" Æthere ab alto.

" Illicet ventum est: placidoque vultu

" Alma subridens, rogitas, quid essem

" Passa; Te caelo quibus invocarem

" Anxia curis.

" Quid velim; menti malefana poscam

" Quid meæ: cuinam teneros amores

" Suadeam capto: Tibi damna, Sappho,

" Intulit ecquis?

Si.

Quis non videat legendum esse?

περὶ γὰρ μελαίνης
Πικρὰ δυνῶνις ὤλεθ' ἀπ' ἔραν' ὠραν'
αἰθί-

ῥο δὲ μίσσω.

id est, περὶ γὰρ μελαίνης πικρὰ δυνῶνις ὤλεθ' ἀπ' ἔραν' ὠραν' αἰθί-
ρῳ. Passim occurrit γὰρ μελαίνα, estque perpetuum epithetum. Vossius.

²⁰ Αἰψ' ἀλλ'.] In sequentibus, ut in Αἰψ' ἀλλ' ἱξικοῖο, & in δύν-
τι κάλημι, secuti sumus librorum fidem, & omnino sunt meliora & Αἰολικώτερα, quàm quæ vulgò leguntur, K' ὅτι δύν-
τι κάλημι, quare jamdudum te invo-
cem. Idem.

²¹ Μειδιάσας.] Videtur re-
spexisse Horatius, cùm libro 1. Carminum cecinit;

Sive tu mavis, Erycina ridens,
Quam Jocus circumvolat, & Cu-
pido.

Nisi fortè Homericum epithe-

tum φιλομειδῆς exprimere voluit. Sylburg.

²² Μαινόλα.] Valet insano & furenti, quique mentis suæ compos non est: quod epitheton tribuitur Baccho ab incerto poetâ, cujus versus reperiuntur apud Attium Fortunatianum; ubi μαινόλης verbum Latinis litteris notatum est;

Hæc ades, ὦ Λυαῖ Βασσάρου βί-
cornis.

Μαινόλα, bimater, crine nitidus
apto

Hæc idem Ursinus. In præcedentibus Stephanus scribit κ' ὅτι: itidemque in sequentibus. malim ego χ' ὅτι, seu κ' ὅτι. Sylburg.

²³ Παιθῆμι.] Id est, αἰθῶ Ca-
γηνύσσαι φιλότῆλα; nam in libris scriptis inveni αἰθόμεαι. Σαγηνύσσαι φιλότῆλα est φιλότῆλα αἰχμαλωτίζοινα. Cujus, inquit, ὦ Sappho, iterum capta amore teneris? Sic apud Phædrum, formosam & oculis venantem viros. Vossius.

P

²⁴ H

- “ Καὶ γὰρ εἰ Φεύγη, ταχέως διώξει·
 “ Αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκε’ , ἀλλὰ δάσπε·
 “ Αἱ δὲ μὴ Φιλεῖ, ταχέως Φιλήσει,
 “ 24* Ἡ ἐκὶ ἐθέλλοις.
 “ Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπαῖν δὲ λῦσον·
 “ Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δὲ μοι τελέσσαι
 “ Θῦμ’ ἰμέρρει, τέλεσον, σὺ δ’ αὐτὰ
 Σύμμαχ’ ἔσσο.

Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐπέεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ 23 συν-
 επείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. παρακείλται γὰρ ἀλ-
 λήλοις τὰ ὀνόμαζα, καὶ συνύφανται κατὰ τινος οἰκειότητος καὶ
 συζυγίας φυσικᾶς τῶν γραμμᾶτων. τὰ γὰρ φωνήεντα τοῖς
 ἀφώνοις τε καὶ ἡμιφώνοις συνάπτεται μικρῶ δεῖν δι’ ὅλης τῆς
 ὁδῆς, ὅσα προῖάσσεσθαι τε καὶ 26 ὑποῖάσσεσθαι [πέφυ-
 κέν] ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφωνα, καὶ φωνήεντων πρὸς ἄλ-
 ληλα συμπλήσεις, αἱ διασαλεύεσθαι τὰς ἡχάς, ὁλίται
 πάνυ εἰσίν. Ἐγὼ γ’ οὖν ὅλην τὴν ὁδὴν ἀνασκοπέμεν, καὶ
 πᾶσι τῇ ἐξ ἴσως εὖρον 27 ἐν τοῖς τοιςτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασι,
 καὶ τοῖς ἄλλοις μορίοις ἡμιφώνων τε γραμμᾶτων συμ-
 πλοκαῖς τῶν μετὰ πεφυκότων ἀλλήλοις κεραύνουσθαι, καὶ εὖδὲ
 ταύτας ἐπὶ παλὺ τραχυνέσας τὴν εὐπέειαν 28 εὐρίσκω·
 φωνήεντων δὲ παραθέσεις τὰς μὲν ἐν τοῖς κώλοις αὐτοῖς γε-
 νομένας, ἔτι ἐλάττωσιν ἢ τοσαύτας· τὰς δὲ συναπτάσας τὰ
 κῶλα ἀλλήλοις, ὁλίτω τινὲ τέτων πλείονας. Εἰκότως
 δὴ γέγονεν ἡ λέξις εὖρεσις τις καὶ μαλακὴ, τῆς ἁρμονίας τῶν
 ὀνο-

24 *Ἡ οὐκί.] Cum in iisdem
 libris scriptis invenerim, ἡ ἐκὶ
 ἰθίοις, non dubitavi & sic re-
 ferre, vel potius, ἡ ἐκὶ ἰθίοις
 more Æolico. Est autem (νικ-
 φώτης, ut apud Homerum :

*Ἡ ἐχ’ ἄλλος ὅτι γυναῖκας ἀνάλ-
 κιδας ἡπιροπτεύεις ;

25 Συνεπεία.] Contextu verbo-
 rum. Dicitur a Grammaticis ali-
 quod vocabulum esse in τῇ συν-
 επείᾳ, quum in fine Sententiæ non
 ponitur. Quidam ex ζὼν & ἰπο-
 μαι, non ex ἰπομ’ deductum pu-
 tāvunt. Stephanus.

26 Ὑποῖάσσεσθαι.] Post ὑποῖά-
 σσεσθαι desideratur verbum φιλεῖ,
 ut

- “ Si *fugit jam te, cità te sequetur* :
 “ Si *tuum speravit, dabit ipse munus* :
 “ *Suavium avertit ? tibi vix volenti*
     “ *Porriget ultro.*
 “ *Jam veni, jam nunc ; miserisque mentem*
 “ *Libera curis : fieri quod optem,*
 “ *Id lubens, oro, facias ; & armis*
     “ *Protege sumptis.*

Hujus orationis venustas & gratia, ex eleganti verborum compositione & structuræ lævitate proficiscitur. Nam verba sibi invicem apponuntur, & necessitudine quadam, ac naturali conjunctione litterarum contextu implicantur. Mutis siquidem & semivocalibus vocales per totam ferè oden, quæ præponi soleant aut postponi, coaptantur. Sunt autem semivocalium cum semivocalibus, vocaliumque inter se concursus, qui sonos perturbent, prorsus paucissimi. Mihi quidem totam diligenter oden dispicienti, inter tot nomina & verba, aliasque partes orationis, quinque aut etiam sex litterarum semivocalium connexiones, quæ sibi invicem à naturâ permisceri nequeant, repertæ sunt ; easque non ita multum inventio dictionis aptam conjunctionem exasperare : vocalium concursiones, quæ ipsis membris acciderunt, aut eisdem, aut etiam pauciores ; earum verò, quæ magis sibi membra connectunt, paulo plures. Jure itaque facta est hæc oratio in primis & pulchrè fluens, & mollis ; siquidem verborum structura sonum nec fluctuantem reddat, nec inquietum. Cætera quoque

ut suprà, ὡς τὰ πολλὰ χεῖσθαι φιλεῖ : aut πίφκει, ut paulò post, τῶν μὴ πιφκόντων ἀλλήλοις κεράνυσθαι, vel aliud consimile. Sylburg. † Uncis τὸ πίφκει inclusimus, ex conjecturâ Sylburgii admissum, ut structura & sensus loci constaret. Mox etiam post ἡμίφωνα codex Reg. 1. ἡ ἄφωνα

addit.

¹⁷ Ἐν τοῖς τοῖστοις.] Si quantitatis adjectivum malis, τοῖστοις, per me licet. Idem.

²⁸ Εὐρίσκω.] Abest à Reg. 1. & Colb. & sanè abesse potest, cum εἶρον præcesserit in eadem sententiâ. mox etiam Reg. 1. εὖρε τις ἡ λίξις καὶ μαλακῶν, verbis transpositis.

P 2

29 Σοῖ

ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυμαλίζεσης τ' ἤχον. Ἐλεῖον δ' αὖ
 καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συνθεσεως ταύτης ιδιωματῖα, καὶ ἀπεδεί-
 κνουν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα, οἷα ἐγὼ φημι,
 εἰ μὴ μακρὸς ἔμελεν ὁ λόγος γενήσεσθαι, καὶ ταυτολογίας
 τινὰ δοῖεν παρέχειν. Ἐξέσαι γάρ σοι, ²⁹ καὶ πάντι ἄλλω
 καθ' ἐν ἑκάστων τῶν ἐξηριθμημένων ὑπ' ἐμῆ κατὰ τὴν προ-
 ἔκθεσιν τῷ χαρακτῆρι, ἐπιλέεσθαι τε καὶ σκοπεῖν ἐπὶ
 παραδειγματῶν κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν. ἐμοὶ
 δ' ἔκ ἐξωρεῖ τῷτο ποιεῖν, ἀλλ' ἀπόχρη δεῖξαι μόνον
 ἀρκούντως ἃ βέλομαι τοῖς δυνασομένοις παρακολυθῆσαι.

Ἐνὸς ἔτι ³⁰ παραθήσω λέξιν ἀνδρὸς εἰς τ' αὐτὸν καί-
 εσκευασμένην χαρακτῆρα, Ἰσοκράτης τῷ ῥήτορι, ὃν ἐγὼ
 μάλιστα πάντων οἶομαι ³¹ τῶν περὶ τῇ λέξει χρησαμένων,
 ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἀρμονίαν. Ἐστὶ δὲ ἡ λέξις ἐκ τῶ
³² Ἀρειοπαλίικῃ ἥδε·

“ Πολλὰς ὑμῶν ³³ οἶομαι θαυμάζειν, ἢν τινὰ πόσι
 “ γνώμην ἔχων, περὶ σωτηρίας τὴν πρόσσodon ἐποιησάμην·
 “ ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης, ἢ σφαλερῶς αὐτῇ
 “ τῶν πραγμάτων ³⁴ καθεσώτων, ἀλλ' οὐ πλείους μὲν τρι-
 “ ἦρεις ἢ διακοσίας κεκλιμένης, εἰρήνην δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν
 “ χώραν ἀγέσης, καὶ τῶν κατὰ θάλατταν ἀρχέσης· ἔτι δὲ
 “ συμμάχους ἐχέσης πολλὰς μὲν, τὰς ἐτοίμως ἡμῖν, ἢν τι δεῖ,
 “ βοηθήσουσας, πολὺ δὲ πλείους τὰς τὰς συνιάξεις ὑποβί-
 λῶντας,

²⁹ Σοὶ πάντι.] Legendum vi-
 detur, καὶ πάντι ἄλλω, ἔς cuiuslibet
 alii. Idem. † Ita rescriptimus,
 copulativā καὶ insertā.

³⁰ Παραθήσω.] Mediā voce usus
 est Sect. 18. Ἐνὸς ἔτι παραθήσο-
 μαί λέξιν.

³¹ Τῶν περὶ τῇ.] Magis for-
 tasse compta lectio, si locis mu-
 tatis ita formetur, τῶν τῇ περὶ
 λέξει. Sed pari ferè structurā

Lucianus in *de conscribendā Hist.*
 μετὰ τῇ τῇ φωνῇ ἀναβοῶντων.

³² Ἀρειοπαλίικῃ.] Ita quidem
 reliqui omnes præter Sylburgium,
 qui ἀνευ διφθόγης & hoc loco, & in
 Isocrate pag. 97. Ἀρειοπαλίικῃ
 scribit. Cur autem eo nomine
 appelletur hæc oratio, ita *Henr.*
Sterbanus:

Exitimatur vocata fuisse *Are-*
opagitica hæc oratio, quòd ab I-
 socrate

que huic compositioni quæ propria sunt & familiaria enarrâsem, & quæ mihi sunt tradita hac de re, allatis exemplis, esse vera ostendissem, nisi quòd in nimium inde excrevisset oratio, & quandam iterationis otiosæ speciem præbuisset. Tibi etenim, *mi Rufe*, vel alteri cuilibet, facultas erit ex occasione datâ atque otio, hæc singula, à me in explicando hoc caractere enumerata, recensendi, aliisque porro adductis exemplis expendendi: mihi verò id præstare non licet, nam ea tantùm quæ velim, non ita persuntoriè demonstrâsse sufficit, iis scilicet hominibus, qui passibus æquis nos sequi poterint.

Unius insuper scriptoris orationem adjungam, eadem dicendi formâ & caractere compositam, Isocratis rhetoris: quem ego omnium, quotquot solutâ utuntur oratione, hoc genus dicendi absolutissimum perfecisse arbitror. Est autem ex *Areopagiticâ* desumpta:

" *Multas vestrum equidem mirari puto, quidnam mihi in mentem*
 " *venerit, ut de salute reipublicæ pro concione verba facturus pro-*
 " *deam; tanquam civitas in periculo jam versaretur, aut lubrico*
 " *rerum statu instabilique consisteret; nec triremes amplius ducen-*
 " *tas possideret, nec pacatam haberet regionem, nec imperium mari,*
 " *obtineret; magnâ tum amicorum societate munita, qui, si res*
 " *postulet, nobis auxilia sint, tum eorum longè plurium, qui & tri-*
 " *buta pendant, & imperata exequantur. Quæ cum ita sint, nos*
 " *quidem*

socrate in ipso Areopago habitâ fuerit: sed fieri etiam potest (meo quidem iudicio) ut à dignitate & præstantiâ nomen hoc consecuta sit; tanquam digna, quæ vel in medio Areopago haberetur,

³³ Οἶσμαι.] Isocratis libri impressi οἶσμαι contractum habent.

³⁴ Καθεστάντων.] In vulgat. editionibus Isocratis incontractè legitur καθίστατόντων. In iisdem

paulò post rectius legitur ἰσάμους, hæc scilicet verborum structurâ τὰς ἰσάμους ὑπὲρ συνθέσεως, ἢ τὴν δὲν. *Sylb.* † Editio quidem Wolfiana, anno 1570 Basileæ excusa, ἰσάμους legit; at Stephaniâna, quæ prodit anno 1593, (neque aliæ mihi ad manus sunt) cum Dionysio in omnibus consentit. Ipse autem ἰσάμους feci: nam ἰσάμους Infinitivum postulat, annotante Welfo.

P 3

35 Ἡμῶς

ἡ λυθῆς, καὶ τὸ προσταττόμενον ποιῆθῆς. ὃν ὑπαρχόν-
των, ³⁵ ἡμᾶς μὲν ἂν τις φήσκειν εἰκὸς εἶναι θαρρύνειν, ὡς
ἐπὶ πόρρω των κινδύνων ὄντας τοῖς δ' ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις
προσθήκειν δεδιέναι, καὶ βελεύεσθαι περὶ σωτηρίας.

“Τμεῖς μὲν οὖν οἶδ' ὅτι τέτρω χρώμενοι τῷ ληίσμῳ, καὶ
τῆς ἐμῆς προσόδου καταφρονεῖτε, καὶ πᾶσαν ἐλπίζετε τὴν
Ἑλλάδα ταύτη τῇ δυνάμει κατασχεῖν· ἐγὼ δὲ δι' αὐτὰ
ταῦτα τυγχάνω δεδιώς. ὁρῶ γὰρ τὴν πόλεων τὰς ἀριστα-
πράττειν οἰόμενας, ³⁵ τὰ κακίστα συμβεβλησμένας καὶ
τὰς μάλιστα θαρρύνσας, εἰς πλείους κινδύνους καθιστα-
μένας. Αἴτιον δὲ τῶν ἐσθῶν, ὅτι τῶν ἀθανάτων καὶ τῶν
κακῶν οὐδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ παραγίνειναι τοῖς ἀνθρώ-
ποις, ἀλλὰ συνέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν ³⁷ πλε-
τοῖς καὶ ταῖς δυναστεῖαις ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία,
ταῖς δὲ ἐνδεαῖς καὶ ταῖς ταπεινότησι σωφροσύνη καὶ πολλὴ
μετριοτής. ὥστε χαλεπὸν εἶναι διαγινῶναι, πόσῃ ἂν τις
³⁸ δέξαιτο τῶν μερίδων τέτων τοῖς παισὶ τοῖς αὐτῇ κα-
ταλιπεῖν. Ἰδοίμεν γὰρ ἂν ἐκ μὲν τῆς Φαυλοῖρας εἶναι
δοκίμης, ἐπὶ τὸ βέλιδον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς πράξεις
ἐπιδιδέσας· ἐκ δὲ τῆς κρείττονος φαινομένης, ἐπὶ τὸ
χειρόν ἐθισμένας μελετῶναι.

Ταῦθ' ὅτι συνείληπται τε καὶ συγκεχρωσται, καὶ ἔκασθ'
ἐν ἑκάστῳ ὄνομα ἐν ἑδρᾷ περιφανεῖ καὶ πλατεῖα βέβηκεν,
οὐδ' ἐν μακροῖς τοῖς μέλαξυ χρόνοις διεῖρτεται καὶ ³⁹ δια-
βέβηκεν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἐν κινήσει τε ὄντα φαίνειναι
καὶ φορὰ καὶ ῥύσει συνεχεῖ, πρᾶξιαι τε αὐτῶν εἰσι καὶ μα-
λακαί

³⁵ Ἡμᾶς μὲν.] Edit. Isocrat. ἡμᾶς.

³⁶ Κακίστα βεβηκεν.] In iisdem edit. legitur, τὰ κακίστα συμβεβησμένας: & mox superlativè, εἰς πλείους κινδύνους. Sylb. † Articulum τὰ contextui insertum à me habes: Συμβεβησμένας pro simplici βεβησμένας,

(quam vocem Wolfius passivè intelligit, scilicet ὑπὸ τῶν ἐπὶ ὁρῶν) & mox πλείους pro veteri πλείους, probante codice Reg. 1.

³⁷ Πλετοῖς.] Eadem Isocratis editiones habent πλεστοῖς, διὰ τὴν ἰδίαν: minùs congruenter. Sylb. † Πλετοῖς habent & Stephani, & Wolfii.

³⁸ Δίξαιτο.]

“ quidem dixerit aliquis securo esse animo, ut qui longè à periculis
 “ absumus, hostes autem nostros causam habere timoris, ac salutis suæ
 “ consulere oportere.

“ Vos equidem pulchrè scio, his fretos rationibus, meum jam vos
 “ alloquendi apparatus contemnere, & totius Græciæ imperium
 “ hisce copiis paraturos sperare; ego verò hanc præcipuè ob causam
 “ in metu sum: cùm videam florentissimas, ut sibi ipsis persuaserè,
 “ civitates pessimis uti consiliis; & quæ securissimæ sunt, plurimis
 “ periculis circumveniri. In causâ est, quod neque secundæ nec
 “ adversæ res ullæ mortalibus solæ contingant: sed ita comparatum
 “ est, ut opes & potentiam dementia, unâque intemperantia comitè-
 “ tur: inopiam verò ac humilitatem prudentia & vitæ moderatip.
 “ Quamobrem difficile judicatu est, utra istarum partium sit præ-
 “ optanda, quam liberis quispiam suis à se relictam velit: siquidem
 “ ex eâ quæ deterior vulgò habetur, res incrementa plerumque vi-
 “ demus ad feliciorè vivendi statum sibi assumere; ex alterâ
 “ verò, quæ præstantior judicatur, recidere solere in deterius.

Hæc mutuo complexu secum cohærere, atque iisdem colo-
 ribus elaborata esse; nec singulis in verbis conspicuam sibi la-
 tamque sedem sortita incedere, neque longis temporum inter-
 vallis à se invicem disjungi segregarique, (cùm proffus in mo-
 tu sint, & quodam impetu videantur & fluxu perpetuò dela-
 ta; eorumque harmoniæ, quibus ipsa connectitur oratio, &
 lenes sint & molles, conjunctâ volubilitate) testimonium, nec
 arte ullâ nec usu edoctus, perhibebit ipse audiendi sensus.

Quod

38 Δείξις.] Ἀπὸ τῆ ἑλπίος :
 sed quid si εὐχάσις? Wolfius. Sed
 eodem sensu & apud Lucianum
 in de morte Peregrini, hæc vox re-
 perietur. Ὑμᾶς δ' ἐν αὐτοῖς ἐρη-
 σομαι· δείξαισθ' ἂν ὑμῶν τὰς παῖ-
 δας ἐπὶ τῶν τοῦτον γενέσθαι ;
 ἢ καὶ εἰποῖσι.

39 Διαβίβηται.] Ingrata est hæc

eiusdem vocis repetitio, ac pro-
 pæmodum otiosa. huic vitio oc-
 curri potest, si διαβιβήκοις lege-
 ris : id autem cum suo χεῖρας
 cohærebit. Sed quod monendum
 fuit, initio hujus periodi pro συ-
 νέχεται codex Colb. συνίχεται
 legit.

λακαὶ καὶ 40 προπέλεις αἱ συνάπτεσθαι τὴν λέξιν ἀρμονίαι, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. "Οτι δ' οὐκ ἄλλα τινὰ τέτων ἐστὶν αἰτία, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμῆ περὶ 41 τῆς αἰσώγης ταύτης τῶν λόγων, ῥαδίον ἰδεῖν, Φωνηέντων μὲν γὰρ ἀντίτυπIAN οὐκ ἂν τις οὐδεμίαν εὔροι, ἐν γὰρ οἷς παρεθέμην ἀριθμοῖς, οἶομαι δ' οὐδ' ἐν ὅλῳ τῷ λόγῳ, 42 πλὴν εἴ τί με διαλέληθεν ἡμιφώνων δὲ καὶ αἰφώνων ὁλίγας, καὶ οὐ πάνυ ἐκφανεῖς, αὐτὲ συνεχεῖς. Ταῦτα δὲ τῆς εὐσπείας αἰτία τῇ λέξει γέγονε, καὶ ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα, τῶν τε περιόδων ὁ κύκλος ἔχων τι περιφανές καὶ εὐγραμμον, καὶ τελαμειευμένον ἀκραις ταῖς συμμετρίαις· ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα οἱ σχηματισμοί, 43 οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες. εἰσὶ γὰρ ἀντίθετοι, καὶ παρόμοιοι, καὶ πᾶριστοι, καὶ οἱ παραπλήσιοι τέτοις. 44 Ἐξ ὧν ἡ Παινηγυρικὴ διάλεκτος ἀποσπλεῖται, οὐκ ἀνασκαῖον εἶναι μοι δοκῶ μηκύνειν, καὶ τὰ λοιπὰ διεξιῶν. ἰκανῶς γὰρ εἴρηται καὶ περὶ ταύτης 45 τῆς συνθέσεως ὅσα γε ἤρμοτον

T M H M A

40 Προπίλεις.] In scripto codice aliam hic adnotatam fuisse lectionem, προσφυῖς testatur Stephanus, quo vocabulo infra quoque Dionysius utitur, cum dicit ab Herodoto deligi ὀνόματα προσφυῇ τοῖς πρᾶγμασι, pag. 131, 5. Sylburg. † Locus est in Epistolâ ad Pompeium, ubi de Xenophonte, non Herodoto, loquitur: ἐκλέγει δὲ ὀνόματα συνίθητι καὶ προσφυῇ τοῖς πρᾶγμασι, καὶ συνίθησιν αὐτὰ ἡδῶς πάντων, καὶ κίχαρισμίνης, ἐχ' ἥτιον Ἡρόδοτον. Quæ vox nihil ad rem præsentem: sunt enim ὀνόματα προσφυῇ, ut Horatii verbis utar, vocabula rebus cognata.

45 Τῆς αἰσώγης ταύτης.] Mallem τέτων, τέτων τῶν λόγων, scilicet τῆς συνίθησις ταύτης τῆς ἀνθεῶς.

42 Πλὴν εἴ τι.] Neutro genere, pro sœminino: significantius.

43 Οἱ πολὺ.] Rectius opinor legerimus, οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες, in quibus multum juvenilis affectationis inest. Sylb. † Hanc emendationem, & à Reg. 1. & Colb. confirmatam, nolui rejicere: antea οἱ πολλοὶ τὸ νεαρὸν contextum occuparat. Alibi etiam Dionysius de Isocratis dictione; τὰς Γοργίῳ κατὰς σχηματισμὸς ζητῶσα. Ab iisdem codicibus versu sequenti συνίθηται habemus.

44 Ἐξ ὧν.] Forsan insertâ conjunctione legendum ἐξ ὧν δὲ ἡ Παινηγυρικὴ, quanquam suprà quoque similes ellipses annotatae sunt Sect. 2, §. 1. Forsan etiam sequenti versu pro participio διεξιῶν

Quòd verò nihil aliud sit eorum causa, nisi quæ sunt à me superius in primâ hujus dicendi formæ institutione atque disciplinâ tradita, facillimè colligi potest. Nullam etenim repertas vocalium concursationem in his, quos proposui numeros; nec, ut arbitror, in tota oratione, nisi me forte aliquid latuerit; semivocalium quidem mutarumque paucas; non tamen sunt aut conspicuæ, aut ordine confertim positæ. Hæc itaque, cur jucunda sit & suavis oratio, causæ extiterunt; nec minus & justa membrorum inter se commensuratio, orbisque periodorum, qui illustre quiddam in se habent, accuratè expressum, absolutisque temperatum dimensionibus; sed præ cæteris omnibus, dicendi figuræ, quibus multum inest juvenile, & quæsitæ venustates. Sunt enim contrapositæ, sunt figuræ membrorum similium, sunt parium clausularum, & quæ generis ejusdem, ex quibus dictio Panegyrica constituitur. Sed mihi ulterius sermonem protrahere, & reliqua percernere, non arbitror necesse: nam satis de hac orationis structurâ dictum est, quod quidem ad institutum pertinere videatur.

SECTIO

ἐξῶν, reponendum est Infinit. verbum διεξίειναι. de Panegyricis verò plenius tractat infrâ 33, 3. *Idem.*

Ibid. 'Εξ ὧν.] Nullus equidem dubito, quin hæc verba ad superiorem periodum referenda sint; hæc scilicet interpunctione: καὶ οἱ παραπλήσιοι τέτοις, ἐξ ὧν ἡ Πανηγυρική διάλεκτος ἀποβλεπταί. Quam correctionem si admiseris, quæ sequuntur, copulativâ δὲ interpositâ, ita formes licet. Οὐκ ἀνέσκατον δ' εἶναι μοι δοκῶ μηχανῆναι. Eodem modo Hephæstion utitur, pag. 61. ἵνα μὴ νῦν μηχανῶμεν, παραδείγματα παρασιθίμενοι. Sed hæc vox absolutè ponitur, τὸν λόγον subintellecto; quod ultimâ Sectione expressum habes; Τί γάρ δι' μηχανῶμεν τὸν λόγον; Euripides in Phæniis, τί δι' μηχανησομεῖν;

⁴⁵ Τῆς Συνθέσεως.] Ita olim conjeci pro Σέσεως, quod cum agnoscant & Reg. 1. & Colb. in contextum recipere nihil veritus sum.

Sed ut obiter id moneam, nimiam Librariorum festinatione sæpe accidit, ut dimidiatæ pro integris voces passim in veteribus scriptis occurrant. Exemplum è Quintiliano ad Tryphonem libet proferre: *Permittamus vela ventis, & oram solventibus benè precemur.*

Quid sibi *oram* hoc loco velit, mihi eruditi non satis videntur expedire; rudentium extremitates interpretati, quibus ad oram littoris navis religatur. Unde enim hæc probant? quem alium scriptorem sibi habent suffragantem? nam istud Livii, cum planè sit mendosum, nihil moror.

ΤΜΗΜΑ κδ.

Κοινῆς, εἴτε μέσης συνθέσεως χαρακτῆρ.

Η Δὲ τρίτη τε καὶ μέση τῶν εἰρημένων δυοῖν ἁρμοनिῶν, ἣν Κοινὴν καλῶ, ¹ σπάνει τε κυρίως καὶ κρείττονος ὀνόματι, σχῆμα μὲν ἰδίον οὐδὲν ἔχει, κεκέρασται δὲ πῶς ἐξ ἐκείνων μερίως, καὶ ἔστιν ἐκλογή τις τῶν ἐν ἐκείνῃ κρατίστων. Αὕτη δοκεῖ μοι τὰ πρῶτιστα ἐπιηδεῖα εἶναι φέρεσθαι, ἐπειδὴ μεσότης μὲν ἐστὶ ² μεσότης δὲ ἡ ἀρετὴ καὶ βίωσις, καὶ ἔργων, καὶ τεχνῶν, ὡς Ἀριστοτέλει δοκεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι κατ' ἐκείνην τὴν αἵρεσιν φιλοσοφῶσιν. ὁρᾶται δὲ, ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον, οὐ κατὰ ἀπαρισμόν, ἀλλ' ἐν πλάτει, καὶ τὰς ἰδέας πολλὰς ἔχει διαφοράς. Οἱ τε χρησάμενοι αὐτῇ, οὐ τὰ αὐτὰ πάντες, οὐδ' ἰμοίως ἐπέτηδυσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ταῦτα μᾶλλον, οἱ δ' ἐκείνας ἐπέτηδυν τε καὶ ἀνῆκαν, ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτὰ, καὶ πάντες ἐγένοντο λόγῳ ἄξιοι κατὰ πάσας τὰς ἰδέας τῶν λόγων.

“ Κορυφὴ μὲν ἐν ἀπάντων καὶ σκοπὸς, ³ ἐξ οὗ πῶς πάντες ποιοῦμεν, καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρῖναι, δι-
καίως

moror. Quidam sagaciores *lora* substituunt, lectione; quam habemus, repudiata. Dicam breviter quod sentio: caudam tantum habemus, capite detruncato. Etenim mihi persuadere non possum, quin *Ancoram* scripserit magnus ille dicendi magister, tribus prioribus literis vetustate absumptis: quanquam scio fuisse, quibus hæc ita arrisere, ut pravâ imitatione in sua avidis-

simè scripta transfulerint: inter hos Politianus, vir longè eruditissimus, in epistolâ ad Senensem Cardinalem; *Quanquam oram superfluum solverimus*. Nihil addam præterea; neque enim pluribus, ut opinor, hæc emendatio, cùm facilis sit, & usitatam loquendi formulam repræsentet, ad illius vel defensionem vel commendationem, indigebit.

¹ Σπάνει.] Vide Sectionem vigesimam primam; ἣν ὅπως ποιεῖ γίνεσθαι φαίνεται αὐτῷ ἀπορῶ.

² Μεσότης.] Consule Aristot. Ethicorum ad Nicom. lib. 2, cap. 6; μεσότης τις ἀρετὴ ἐστὶν ἡ ἀρετὴ,

SECTIO XXIV.

*Qui communis sit mediæque compositionis character
& forma.*

TERTIA verò, mediæque duarum compositionum, de quibus tractavimus, (quam *Communem*, proprii meliorisque vocabuli inopiâ, dico) peculiarem sibi nullam formam habet, liquidem ex superioribus mediocriter est temperata, eorumque delectu constat, quæ in utrisque videntur præstantissima. Hæc autem facillè digna est, ut arbitror, quæ primas sibi auferat, cum sit *mediocritas*. est enim *mediocritas* in vitâ, actionibus, artibusque habenda virtus; quemadmodum Aristoteli videtur, cæterisque ejusdem disciplinæ philosophis. Sed consideratur, ut superiùs dixi, non perfectionis absolutæ ratione habitâ, sed in genere; multasque proprias habet differentias. Qui verò hâc usi sunt, non iisdem consequendis omnes, nec eodem modo, operam dederunt: sed hæc alii præcipuè, alii alia, studio vel majori vel remissiori excoluerunt, & nonnulli eadem, sed modis diversis; omnesque in omnibus, quas perfecuti sunt, dicendi formis, laude digni evasere.

“ Apex verò omnium & scopus, ex quo utique omnes fluvii, &
“ totum mare, & omnes fontes profluunt, jure optimo dicendus
est.

ἀρετὴ, σοφιστική γε ὅσα τῷ μέσῳ.
Est ergo virtus mediocritas quædam,
cum medium, veluti signum quod-
dam sibi propositum, petat ac de-
stinat. Sed toties citati codices,
ὡς Ἀριστοτέλει τε δοκεῖ, legunt.

³ Ἐξ ὅπως.] Alludit ad hos
versus Iliad. φ. γ. 196:

— Βαθυρρεῖταιο μέγα σθίει
Ἰκαανοῖο,

Ἐξ ὅπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ
πᾶσα θάλασσα,

Καὶ πᾶσαι κρήναι, καὶ φρεῖαλα
μακρὰ νάεσιν.

unde & sua videtur hausisse Ovi-
dium:

Adjice Mæoniden: à quo, cum fonte
perenni,

Vatum Pieriis ora rigantur a-
quis.

Adscribam & Longini verba in
Homeri laudem: Οὐ γὰρ μόνον
Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτατον ἱγίστω.
Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὃ τε
Ἀρχίλοχος πάντων δὲ τῶν μά-
λιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τῷ Ὀμηρικῷ
ἐκείνῳ νάματι εἰς αὐτὸν μυρίας
ὅσας παραλεροπὰς ἀποχλυσάμενος.

Sed & Quintilianum audiamus:
Hic enim (quemadmodum ex oceano
dicit ipse amnium vim fontiumque
cursus initium capere) omnibus elo-
quentiæ

καίως ἂν "Ομηροῦ λέγοιτο. πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπῳ, οὗ τις ἂν αἴψῃ, ταῖς τε αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἀρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποικίλται. τῶν δ' ἄλλων ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητι ἐπελήδυσαν, ⁴ ὕστερον μὲν ἐκεῖνοι μακρῶ παρ' "Ομηρον ἐξέλαζόμενοι φαίνονται, ἂν καθ' ἑαυτοὺς δὲ εἰ θεωροῖη τις αὐτοὺς, ἀξιοθέατοι. μελοποιῶν μὲν, Στήσιχορός τε καὶ Ἄλκαϊος τραγῳδοποιῶν δὲ, Σοφοκλῆς συγκυρφέων δὲ, Ἡρόδοτος ῥητόρων δὲ, Δημοσθένης φιλοσόφων δὲ, κατ' ἐμὴν δόξαν, ⁶ Δημοκρίδης τε, καὶ Πλάτων, καὶ Ἀριστοτέλης. τῶν γὰρ ἑτέρους εὐρεῖν ἀμύχανον ἀμεινον κεράσαντας τὸς λόγους. Καὶ περὶ μὲν τῶν χαρακτῆρων ταῦτα ἱκακὰ. παραδείγμασι δὲ τῶν οὕτως οἶμαι δεῖν φέρειν, φανερὰν πάνυ ὄντων, καὶ οὐδὲν δεομένων λόγους.

⁷ Εἰ δὲ τῷ δοκεῖ καὶ πόνος πολλὸς ταῦτα καὶ πραγματείας μεγάλης ἄξια εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένην

quentiæ partibus exemplum est ortum dedit.

⁴ Ὑστερον.] Fortasse rectius ὕστεροι, posteriores, inferiores. Sylburg. † Atque ita quidem codex Colbertinus: cum verò hæ voces, ὕστεροι μὲν ἐκεῖνοι, conjunctæ sibi legantur, parum gratæ nostris auribus futuræ sint, veterem lectionem censeo retinendam: quæ, participio ὅστις subaudito, videtur defendi posse.

⁵ Ἀλκαῖος.] Lesbium civem Alcæum vocat Horatius: nam patria illi erat Mitylene. Vir bellosus fuit egregie strenuus, ac Lyricorum ferè princeps; cui tantus vivo etiam honor habitus, ut communi eruditorum consensu aureum illi plectrum donaretur. In eloquio brevis est magnificus, est diligens, plurimumque Homero similis: sed in

hæc est in amorem descendit, majoribus tamen aptior. ita Fabius. Ut verò quantus fuerit poeta, intelligatur, pauca ex fragmentis libet attexere, quibus tempestatis & naufragii miseriæ graphicè admodum depinguntur.

Τὸ μὲν γὰρ ἔσθιν κῆμα κυλινδεῖται,
Τὸ δ' ἔσθιν ἄμμις δ' ἂν τὸ μέσσον
Ναὶ φορήμεθα σὺν μελαίνῃ,
Χειμῶνι μοχθεύητες μεγάλῳ. κάλα
Πᾶρ μὲν γὰρ ἀνὴρ ἰσοπέδαν ἔχει.
Λαῖφον δὲ πᾶν ἄδηνον ἦδη,
Καὶ λακίδες μετ' αἶλαι καὶ αὐτὸς.
Χαλᾶσι δ' ἀκύνεαι.

Ex his etiam possumus de dicendi charactere, quo usus est, melius judicare.

⁶ Δημοκρίτος.] Insignis philosophus, Abderis natus, Olymp. octogesima; patre quidem incerto. nam alii Hegesistratum, alii Athe-nocritum,

est Homerus. Omnis enim, quemcumque in eo locum at-
tigeris, austero politoque structuræ genere summâ perfectione
variatur & distinguitur. Alii autem, in eodem quotquot me-
diocri genere elaborârunt, si cum Homero omnes collati exa-
minentur, multo inferiores apparebunt; quos tamen per se
si quis expendat, dignos qui sint in admiratione judicabit: in-
ter Lyricos Stesichorus & Alcæus: inter Tragicos Sophocles:
inter historicos Herodotus: inter oratores Demosthenes: in-
ter philosophos, meâ quidem sententiâ, Democritus, Plato, &
Aristoteles. neque enim alios reperias, qui constructione me-
liori orationem temperaverint. Ac de variis quidem dicendi
characteribus hæc sufficiant, quorum omnium exempla pro-
ferre, non ita necessarium existimo, quum per se satis sint ma-
nifesta, nec ulterius disputatione indigeant.

Quod si nonnullis fortè videantur hæc laborem sibi pluri-
mum, studiumque vehementiùs postulare, à vero illi non
adedò aberrant, juxta opinionem Demosthenis: sin gloriam
quoque

nocritum, nonnulli Damascippum
fuisse scribunt. Hujus dicendi
genus à Cicerone laudatum habes:
*Quamobrem si ornate locutus est, sicut
fertur, & mihi videtur, physicus ille
Democritus; materies illa fuit phy-
fici, de quâ dixit: ornatus verò ipse
verborum, oratoris putandus est.*
de Orat. Idem de Divinatione:
*Valdè Heraclitus obscurus; mini-
mè Democritus.* Quin & in O-
ratore, locutionem Democriti
parum à versu abesse, & scriptis
Comicorum poetarum compa-
rari posse arbitratur: *Itaque vi-
deo visum esse nonnullis, Platonis
& Democriti locutionem, etsi absit
à versu, tamen quod incitatiùs
feratur, & clarissimis verborum
luminibus utatur, potius poema pu-
tandum, quàm Comicorum poetarum.* Huic Timonem adjicias,

qui ποιμένα μύθων Democritum
vocat.

7 Εἰ δὲ τῷ.] Ita pro τῷ re-
posuimus; quâ voce Attici scrip-
tores imprimis gaudent. Versu
etiam sequenti ἀξία à malâ
esse manu nihil dubito, & aut
ἔρσα, ut olim *Hudsonum* monui,
aut ὦνια, quod magis placet,
legi oportere. Ita scilicet ipse
Dionysius in libro περὶ Δημοσθ.
διωότητος, in quem multa hic
transfudit. Εἰ δὲ τῷ δοκεῖ ταῦτα
καὶ πάντων πολλὰ καὶ παραμυθίας με-
γάλης ἔρσα εἶναι, καὶ μάλ᾽ ὀρθῶς
δοκεῖ ταῖα τὸν Δημοσθένην. Οὐδὲν
γὰρ τῶν μεγάλων, μικρὸν ἐστὶ πόνον
ὦνιον.

Sed & sequentia non pigebit
adscribere, ut & argumento lu-
cem adferre possim, & clausulæ
laboranti subvenire. Ἄλλ' ἰὰν
ἴπῃ.

μοσθένην· ἀλλ' ἐὰν λογίσσῃται τὰς ἐξακολουθίας * αὐτοῖς καρποῦσιν ἐπαίνους, καὶ τὸν καρπὸν ὧν ἀπαύλων ὡς γλυκύς, εὐπαθείας ἡγήσεται τὰς πένους. ¹⁰ Ἐπικυρεῖων δὲ χορὸν, οἷς οὐδὲν μέλει τέτων, παραϊέμεθα. ¹¹ τὸ γὰρ, Οὐκ ἐπιπόνος τῷ γράφειν οὐκ ἔστι, ὡς αὐτὸς Ἐπικυρεῖος λέγει, τοῖς μὴ σοχαζομένοις τῷ πικρὰ μέλαπιπλοῖ κριήρις, πολλῆς ἀρθείας ἦν καὶ σκαιότητι ἀλεξιφάρμακον.

ἐπιλογίσσῃται τὰς ἀκολουθίας αὐτοῖς καρπὸς, μάλλον δὲ ἂν ἓνα μόνον τὸν ἐπαινον, ὃν ἀποδίδωσιν ὁ χρόνος καὶ ζῶσι καὶ μετὰ τὴν τελευτήν, πᾶσαν ἡγήσεται τὴν πρᾶξιν τρεῖς ἡμέρας τῆς προσηκούσης. Quis non videt hæc postrema esse mutila & quædam in fine desiderari? Leges itaque τῆς προσηκούσης αὐτῷ δόξης, & sensu & structurâ possulante.

* Αὐ τοῖς.] Vulgatam scripturam αὐ τοῖς retinere nihil vetat. si quis tamen αὐτοῖς malit, fruatur suo iudicio. Sylburg. † Recepta lectio melior longè videtur; quanquam Reg. 1. λογίσσῃται τις ἐξακολουθίας αὐτοῖς. ὧν ἀπαύλων.] Lege, ex τῶν ἀπαύλων αἰώνων: de quo, ut arbitror, nulla futura est dubitatio:

cui tamen defendendo pauca ipse adducam loca. primus è sequenti Sect. de Demosthene: τρεῖς συνιστάμενοι αἰῶνες, καὶ διδόντες αὐτὸν ἀπαύλων τῷ πᾶσι βασανίζοντι θάνατον καὶ χρόνον: alter ex initio Præfationis Antiquit. Rom. petitus est: τὰς προσηκούσας μοι μετὰ τις ἰαση τῶν ψυχῆς τοῖς ἐπιβροχούμενοις κατελιπεῖν, ἀ μὴ συνανασθῆσθαι τοῖς σώμασιν αὐτῶν ὑπὸ τῷ χρόνῳ: tertius ex Herodiani proœmio: παιδείας καὶ αἰδίου μνῆμονος, ὅπως μὴ συνωπῆσαις λάθου, εἰς τὸν πολλὸν ὅμιλον ἀριθμύμενοι. quem locum ita laxiùs interpretatus est Politianus: dum famam studitis affectant; nomenque suum conantur ab injuriâ obliuionis afferre. Et ne quis fortè objiciat, hanc vocem numero plurali rariùs occurrere,

Τ Μ Η Μ Α κέ.

Λέξεις ἁμέρεος πῶς καλῶ ποιήματι, ἢ μέλει ὁμοίᾳ γράφεται.

Τούτων δὴ μοι τέλει ἐχούτων, ἐκεῖνά Σε οἶομαι ποθεῖν ἔτι αἰεῖσαι, πῶς γράφεται λέξεις ἁμέρεος ὁμοίᾳ καλῶ ποιήματι ἢ μέλει, καὶ πῶς ποιήμα γέ ἢ μέλει.

quæque ob animum ponant, quæ eos usque homines secuta est & sequetur, qui orationi componenda operam feliciter dederunt, omniumque annorum consequentium fructus, quàm ii dulces sint, voluptatem judicabunt, haud laborem. Est autem Epicureorum turba nobis contemnenda, qui nihil horum curant. Nam si scribere laboriosum non est, ut ipse Epicurus censet; id sanè plurimæ ignaviz ac ineptitudinis iis scilicet hominibus, qui parum animadvertunt, quàm crebrò structura in aliam ex aliâ recidat formam, certissimum fuerit remedium.

occurrere, multa ego passim apud antiquissimos exempla invenj.

¹⁰ [Ἐπιχουρίων.] Tradit Athenæus Epicurum, omnium disciplinarum expertem, solitum fuisse μακρίζειν τὰς ὁμολίας αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ παρερχομένων. Scripsit idem, Laetio teste, ad Pythoclem, Πανδείᾳ δὲ πᾶσαν μακάριοι φιλοῦσι. Nec omittam Quintilianii verba, lib. 12: *Nam in primis nos Epicurus a secessu dimittit, qui fugere omnem disciplinam navigatione quàm velocissimâ jubet.* Sed Grammaticis paulo fuit amicior, ut ex Sexto Empirico discare est: Συμφωνῶς γὰρ κατὰ πᾶν ἐστὶ χρεῖον [ἢ γραμματικῶς] ἐν οἷς ῥήματα καὶ τὰ Ἐπιχουρίων, ἢ καὶ δοκεῖ τοῖς ἀπὸ τῶν μαθη-

μάτων διεχθραίνειν. Ita & Cicero de hoc scriptore: *Sed existimo te minus eo delectari, quod ista Platonis, Aristotelis, Theophrasti orationis ornamenta neglexerit.* de Finibus.

¹¹ Τὸ γὰρ, ἐκ.] Etiam si pro τὸ γὰρ legamus, καὶ γὰρ, tamen ne sic quidem satis extricari videtur sententia. Sylburg. † Hæc verba, ἐκ ἐπιπλέον τὸ γράφειν ὅλην, ex Epicuri scriptis videntur desumpta: quare τὸ materialiter accipiendum est. Sed Lucianum in *de conscribenda Hist.* audiamus: Καὶ τοὶ οὗτοι παρὰ τὴν οἰκίαν οἱ πολλοὶ θεῶν ὁμιλοῦσιν ἐν τῷ πρᾶγμα, ὃ μᾶλλον ὃ στέχνης τῶς ἐπὶ τὴν βαδίσειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἰσθίειν, ἀλλὰ πᾶν ῥᾶτον καὶ πρόχειρον, καὶ ἀκαλὸν εἶναι, ἰστορίαν (ὡς λέγουσι) ἢ τινος ἐργασθεῖν τὸ ἐπιλεῖν δύναται.

SECTIO XXV.

Quomodo soluta oratio poemati pulcro, aut odæ similis conscribatur.

HIS jam ad finem ita perductis, ea te adhuc, *mi Rufe*, velle arbitror audire, unde conscribatur oratio soluta poemati pulcro, aut versibus melicis simillima: quibus etiam modis

μέλ^Θ περὶ λέξει καλῇ παραπλήσιον. "Ἀρξομαι δὲ
 πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλῆς λέξεως, ἕνα τῶν ἀνδρῶν προχειρί-
 σάμεν^Θ, ὃν ἐν τοῖς μάλισα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμε-
 μάχθαι, βελλόμεν^Θ μὴ καὶ πλείους, οὐκ ἔχων δὲ χρόνον
 ἱκανὸν ¹ ἐφ' ἅπασιν.

Φέρε δὴ, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τοῖς κρατίστοις εὐκεί-
 ναι ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τὰς Δημοσθένους λόγους, καὶ μά-
 λιστα τὰς τε κατὰ Φιλίππου δημηγορίας, τὰς τε δικανικὰς
 ἀγωνίας τὰς δημοσίας; ὧν ἐξ ἑνὸς ἀρκέσει προλαβεῖν τὸ
 προοίμιον τῶν.

" ² Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ³ νομίση με
 " μὴτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἔνεχ', ἥκειν' Ἀριστοκράτης
 " κατήγορήσουνα τῶν, μήτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ Παῦλον
 " ἀμάρτημα, ἐτοίμως οὕτως ἐπὶ τῷ πρόσβην ἐμαυτοῦ
 " εἰς ἀπέχθειαν· ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι
 " καὶ σκοπῶ, περὶ τῶ ⁴ τὴν Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς
 " ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρεσθέντας ἀποσπρηθῆναι πάλιν αὐ-
 " τῆς. περὶ τῶν τοίνυν ἐςί μοι ἅπαντα σπευδῇ.

Πειραζέον δὲ καὶ περὶ τῶν λέγειν αὐτῷ. Μυστηρί-
 ος μὲ οὖν εἰσὶν ἡδὴ ταῦτα, καὶ οὐκ εἰς πολλὰς οἶά τε
 εἰς ἑκφέρεισθαι. ὥς· οὐκ ἂν εἴην φοβηκὸς, εἰ παρακα-
 λοίην, ⁵ οἷς θέμις ἐστίν, ἥκειν ἐπὶ τὰς τελείας τῶ
 λόγῳ, θύρας δ' ἐπιθέσθαι λέγοιμι ταῖς ἀκοαῖς ⁶ τῶν βε-
 βήλων

¹ Ἐφ' ἅπασιν.] Sine præpositio-
 ne legunt ἱκανὸν ἅπασιν Reg. 1. &
 Colb. Paulὸ ἀντὶ, ἐκμεμάχθαι ἐκ-
 ρεψίσσῃ, ab ἐκμάττομαι. Lucianus
 ἐκμεμάχθαι τὴν εἰκόνα, *expressam*
esse imaginem.

² Μηδεὶς ὑμῶν.] Ex initio ora-
 tionis contra Aristocratem. mox,
 ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογί-
 ζομαι, imutato verborum ordine,
 rescriptimus: fuit autem vetus
 structura, εἴπερ ἄρ' ἐγὼ ὀρθῶς:
 quam nec editio Demosth. ag-

noscit, Lutetiae excusa anno 1570,
 nec ipse Dionysius, infra hoc loco
 ad examen vocato.

³ Νομίση.] Vulgatæ Demosthe-
 nis editiones in nonnullis hic dis-
 crepant à Dionysianâ scriptura,
 primum enim habent, νομίση μήτε
 ἰδίας ἔχθρας ἐμὲ μὴδ. deinde
 paulὸ post, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ
 λογίζομαι: & mox ὑπὲρ τῶ, pro
 περὶ τῶ. Tum seq. ver. ἔχειν
 ὑμᾶς ἀσφαλῶς: & in ultimâ pe-
 riodo, περὶ τῶν τοίνυν μοί ἐστι
 ἅπαντα

modis poema aut carmen lyricum, profaicae orationi pulcræque non diversum videatur. Initium ab oratione pedestri sumam, eo aliis omnibus hominibus præposito, quem ego in primis egregiè poetice expressisse arbitror; plures equidem velim, sed me tempus cunctis proferendis idoneum deficit.

Age igitur, quis non orationes Demosthenis fatebitur esse præstantissimis poematibus, vel odariis similes; in primis Philippicas Actiones, & judiciaria ad populum certamina? quarum ex unâ orationum hoc accepisse exordium sufficiat.

*" Nemo vestrum, Athenienses, existimet, me aut propriarum
" omnino gratiâ inimicitiarum ad accusandum hunc Aristocratem
" descendere; aut leve aliquod exiguumque adspicere peccatum,
" ac propterea hoc apparatu me illius insenso animo velle obji-
" cere: sed (equidem si rectè mecum confidero, ineptâ non prorsus
" conjecturâ) ut Chersonesum tutò vos habeatis, neque iterum de-
" cepti eâ privemini. Hoc est, in quo omnis mea cura studiumque
" versatur.*

Est igitur mihi tentandum de his quæ sentio, enarrare: quanquam mysteriis hæc simillima sint, nec in multos divulganda. Haud itaque importunus fuerim, si eos ipse adhorter, quibus fas est, adire sacra Eloquentiæ; profanis autem edicam, ut aurium fores occludant. Sunt enim, qui propter

ἅπαντα ἡ σπουδή. Sed Dionysiana lectio sine ullâ mutatione repetitur etiam paulò infrâ, & cum similibus poetarum locis confertur. In uno tantum loco, vulgati libri Demosthenis consentiunt cum secundâ Dionysii citatione; eo scilicet quod hoc loco, & infrâ etiam, legitur; ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὁρθῶς ἰγὼ λογίζομαι. nisi quod in vulgat. editionibus Demosthenis integrè scriptum est ἀεὶ, in Dionysii verò posteriore loco per Synalcephen

ἀε'. Sylburg.

⁴ Τὴν Χερσόνησον.] Thraciæ peninsulam, quam armis debellatam Atheniensî imperio Miltiades adjecerat.

⁵ Οἷς θείμεις.] Respicit ad celebrem istum Orphei versum, à Justino etiam Martyre citatum:

Θέγγεσθαι οἷς θείμεις ἱεῖσι, θυγαῖς
δ' ἐπίθεσθαι βέλῃλοι. *Idem.*

⁵ Τὰς βέλῃλας.] Eodem modo Lucianus in *de Sacrificiis*: πρῶτον δὲ φησιν ὁ λόγος, Θύγας δ' ἐπίθεσθαι βέλῃλας.

Q

βήλεις. ἡ εἰς γελοῖα γὰρ ἔνιοι λαμβάνουσι τὰ σπουδαῖοτατα δι' ἀπειρίαν, καὶ ἴσως οὐδὲν ἄτοπον πάσχειν. ἃ δ' οὖν βέβαιον ἐστίν, τοιαῦτα ἐστίν.

Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρα ἐφκειμένη, ποιητικὴν μέτρον ἢ μελικὴν χάριν οὐ δύναται προσλαβεῖν, καὶ γὰρ τῇ συνθέσει αὐτὴν ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων μέγα τι δύναται, καὶ ἔστι τις ὀνομασία ποιητικὴ, ἡ γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν καὶ πεποιημένων, οἷς ἡδύνηται ποιήσεις ἡ εἰς κόρον, ἐκκαίλαμιγένων τῇ ἀμέτρῳ λέξει. ὃ ποιῶσιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ οὐχ ἥκιστα Πλάτων. οὐ δὴ λέγω περὶ τῆς ἐκλογῆς· ἀλλ' ἀφείσθω καὶ τὸ παρὸν ἢ περὶ ταῦτα σκέψις· περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔγωγε ἢ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετραμμένοις καὶ ἥκιστα ποιητικοῖς ταῖς ποιητικαῖς χάριτας ἐπιδεδυμένης. Ὅπερ οὖν ἔφην, οὐ δύναται ψιλλὴ λέξις ὁμοίᾳ γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, εἰ μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμούς τινάς ¹⁰ ἐκκαίλαμεμιγμένους ἀδύλως. Οὐ μὲν τοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἔρρυθμον αὐτὴν εἶναι δοκεῖν· ποίημα γὰρ οὕτως ἔσθαι καὶ μελῶς, ¹¹ ἐκβήσεται τε ἀπλῶς ἢ αὐτῆς χαρακτῆρα· ἀλλ' εὐρυθμον αὐτὴν ἀπόχρη καὶ εὐμέτρον φαίνεσθαι μόνον.

βέηλοι. nec dissimile illud, *Odi profanum vulgus, et arceo*. Verum inter opera Justini Martyris, in *Admonitione ad Græcos*, & libro de *Monarchiâ*, extant quædam carmina sub Orphei nomine; non quod auctorem haberent Orphea, sed quod præcepta ab eo tradita continerent; quemadmodum & Χρυσῶς ἔπη, Pythagoræ nomen sibi habent inscriptum, cum ea Philo Crotoniates versibus persecutus sit. Horum initium fuit:

Φθέγγομαι οἷς δέμις ἐστὶ, θύρας
δ' ἐπίθεσθε. βέηλοι

Πάντες ὁμῶς. Σὺ δ' ἄγε, φα-

εσφόρε ἐκφυγε Μήνης

Μυσσῶ. ἐξερέω γὰρ ἀληθεία

Unde Torrentii αἰμάρισμα μνημονικὸν observes, cujus ad Horatii versum, quem adduximus, hæc sunt verba: Cui simile est, quod ex *Musæo Justinus Martyr refert*. Sed quæstio est inter eruditos, an legi debeat, βέηλοι Πάντες ὁμῶς, an dandi casu, βέηλοις πάντων. Eorum sanè opinioni hic locus favet, qui priorem lectionem tuentur. Nam si ab auctore antiquissimo βέηλοις scriptum fuisset; itidem à Dionysio aut τοῖς βέηλοις, aut certè τῶν βέηλων,

propter ignorantiam res apprimè serias risu excipiunt; nec fortasse absurdi quicquam patiuntur. Quæ autem hæc de re habeo dicenda; hujusmodi sunt.

Omnis soluta oratio, nec pedibus constricta, suâ scilicet compositione poeticam musam aut lyricam venustatem, sibi non potest assumere: quin & ipse verborum delectus multum valet, & quædam est certa poetica locutio vocabulorum, quæ jam sunt obsoleta, quæ peregrina, figurata, facta, quibus emollitur poësis affatim, cum tamen & solutæ orationi permiscantur: quod idem faciunt tum alii complures, tum in primis Plato. Verum hoc quidem tempore de vocabulis seligendis non dicturus sum: idcirco in præsentia hæc omittatur disputatio. etenim de compositione nunc sermo instituitur, quæ vocabulis usâ communibus, tritis, nec poetico ornatu, poeticam tamen venustatem & gratiam præ se ferre videatur. Quod igitur jam dixi, prosaica non potest oratio ligatæ esse similis pedibusque vincatæ, nisi inclusos habeat numeros pedesque, ita tamen ut lateant, interspersos. At verò minimè putandum est, eam numeris instrui poeticis, aut pedibus ligari oportere: nam inde poema esset aut carmen lyricum; ita ut suum certissimè dicendi genus & charactera excederet. huic autem, esse numeris solummodò temperatam, & pulcrâ consistere

βιβήλων, scribi oportuerit. Notes etiam, formulam apud Latinos usitatam, *Quibus commodum est*, huic Græcorum, οἷς θέμις ἐστὶ, prope germanam esse.

⁷ Εἰς γέλωτα.] Rectiùs γέλωτα Reg. 1. & Colb. & sequenti versu αὐτὸ ἄτοπον, Colb.

⁸ Γλωττημασιπῶν.] Aristoteles de Poet. cap. 22: Πικρὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν παρὰ τὸ κύριον. Latius videntur vocabula peregrina, quàm *Linguae*, patere. Sed membro præcedenti, pro πικρῷ, rectiùs fortasse leges, ἴτι καὶ ἡ

ἐκλογή,

⁹ Εἰς κόρον.] Distinctionem codicis Colbertini, quod & ipse adnotāram, secutus sum, posito post κόρον commate: sed ne sic quidem satis explicat se structura; quæ magis fortasse arridebit, si legas; οἷς ἡδυνῆσαι ποιήσεις εἰς κόρον, ἵκαταμιγύων δὲ καὶ τῇ ἀμέτρῳ λίξει.

¹⁰ Ἐκαταμειμένους.] Reg. 1. & Colb. ἵκαταμειμένους ἀδήλως.

¹¹ Ἐκθέσειαι.] Cum accusativo; ita alio loco τὸ (αφίς ἐκβέησι. Sic & apud Latinos excedere & egredi cum accusativis conjuncta reperiuntur.

Q 2

¹² Ἀμύλον.]

μόνον. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μὲν, οὐ μὴν ποιήμα γὰρ καὶ ἑμμελὲς μὲν, οὐ μέλος δέ.

Τίς δ' ἐστὶν ἡ τῶν διαφορὰ, πᾶν ῥάδιον ἰδεῖν. ἡ μὲν ὅμοια περιλαμβάνουσα μέτρα, καὶ τεταγμένους σῶζουσα ῥυθμούς, καὶ εἶχον ἢ περιόδον ἢ εὐροφήν, διὰ τῶν αὐτῶν σχημάτων περαινομένη, καὶ πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν ἐξῆς εἶχων, ἢ περιόδων, ἢ εὐροφῶν χρωμένη, καὶ τὸτο μέχρι πολλῆς ποιῶσα, ἑρῶς ἐστὶ καὶ ἑμμελές, καὶ ὀνόμαζα κεῖται τῇ τοιαύτῃ λέξει μέτρον καὶ μέλος. ἡ δὲ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμούς ἐμπεριλαμβάνουσα, καὶ μήτε ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν, μήτε ὁμοζυγίαν, μήτε ἀνισροφήν, εὐρυθμὸν μὲν ἐστὶν, ἐπειδὴ διαπεποικιλῆται τισὶ ῥυθμοῖς· οὐκ ἑρῶς δέ, ἐπειδὴ οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς, ἐδὲ καὶ τὸ αὐτό. Τοιαύτην εἶναι δὴ φημι πᾶσαν λέξιν ¹² ἁμέτρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μελικόν· ἢ δὴ καὶ τὴν Δημοσθένει κεχρησθῆναι φημι. Καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτά ἐστι, καὶ ἐδὲν ἐγὼ καινοδομῶ, λάβοι μὲν ἂν τις καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας τὴν πίσιν. εἰρηλατῶν γὰρ τῷ φιλοσόφῳ τά τε ἀλλὰ περὶ τῆς λέξεως τῆς ποικιλικῆς ἐν τῇ ¹³ τρίτῃ βίβλῳ τῶν Ῥητορικῶν Τεχνῶν, οἷαν αὐτὴν εἶναι προσήκει, καὶ δὲ καὶ περὶ τῆς εὐρυθμίας, ¹⁴ ἐξ ὧν ἂν τοιαύτη γένοιτο· ἐν ᾗ τὰς ἐπιηδειοτάτας ὀνομάζει ῥυθμούς, καὶ πῶς χρησιμὸν ἕκαστον αὐτῶν καταφαίνεσθαι, καὶ λέξεις παραλίθησιν τινάς, αἷς πειράται βεβαιεῖν τὸ λόγον. χωρὶς δὲ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας, ὅτι ἀναγκαῖον ἐστὶν ἐμπεριλαμβάνεσθαι τινάς τῇ περὶ λέξεως ῥυθμούς,

¹² ἁμέτρον.] Rebus fanè cogentibus, feci ut ita legeretur, cum prius ἑμμέτρον præter jus factumque contextum occuparat. Hæc autem emendatio auctoritate nititur duorum codicum & Reg. 1. & Colbertini: atque adeò ita ipse

Dionysius initio ultimæ Sectionis, ὅπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρως ποιητικῆς.

¹³ Τρίτῃ βίβλῳ.] Vide Aristotelis Rhetor. lib. 3. cap. 8: Τὸ δὲ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἑμμέτρον εἶναι, μήτε ἄρρυθμον. Cicero in Oratore: Ego autem sentio,

stare videri modulatione, sufficit. quo pacto evadet poetica, non tamen poema; modulata, nec ideo carmen melicum.

Quæ verò sit horum differentia, omnino facile est perspicere: nam si qua oratio similia sibi metra assumit, & institutos conservat pedes, sive versu sive periodo sive denique conversione, iisdem figuris elaborata; deinde iisdem ex integro usâ & pedibus & mensuris ad sequentia carmina, seu periodos, seu conversiones, idque diu etiam multumque, ligata prorsus futura est; pedibusque constricta; cui sua adeò nomina imponuntur, aut versus, aut lyricum carmen. At verò quæ vagabunda metra, & pedes nullo ordine incompositos includit, nullâ eorum serie observatâ, nullâ conjugatione, aut conversione, numerosa quidem habenda est, siquidem suis quibusdam pedibus distinguitur, eadem tamen numeris adstricta dici non potest; è quòd nec iisdem pedibus, nec eodem in loco positis, ornata est. Hujusmodi autem esse omnem orationem existimo, quæ quidem numeris exculsa sit, atque aliquam poeticæ lyricæque venustatis speciem præ se ferat; quâ etiam Demosthenem usum fuisse affirmo. Atque hæc vera esse, nec à me novitatis studio excogitata, quilibet sibi vel ex Aristotelis testimonio fidem certissimam accipiat. Sunt enim à philosopho cùm multa alia de civili & oratoriâ dictione in tertio *Artis Rhetoricæ* tradita, qualem eam esse oporteat; tum verò de numerorum concinnitate, è quibus constituatur: quo etiam libro pedes aptissimos recenset, ac quo loco eorum singuli commode appareant; deinde è scriptoribus quædam profert exempla, quibus sententiam confirmare nititur. Veruntamen sine testimonio Aristotelis, quod necesse sit quosdam solutæ

ora-

tio, omnes in oratione esse quasi permixtos & confusos. nec enim effugere possemus animadversionem, si semper iisdem uteremur: quia neque numerosa esse, ut poema; neque extra numerum, ut sermo vulgi est, debet oratio.

¹⁴ Εξ ὧν ἂν] Εξ ὧν τις τοιαύτη Reg. 1. & Colb. paulò post iisdem codices pro ἀναγκαῖον legunt ὅτι ἂν δίκαιον: deinde pro τῆς αἰτίας αὐτῆς, Reg. 1. τῆς αὐτῆς, sed Colb. τῆς αὐτῆς; & admittendum iudico.

Q 3

¹⁵ Τῶν.]

μὲς, εἰ μέλλοι τὸ ποιητικὸν ἐπανθήσειν αὐτῇ κάλλος, ἐκ τῆς πείρας αὐτῆς γνώσειται.

Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος, οὗ καὶ μικρῷ πρότερον ἐμνήσθην, ἀρχεται μὲν ἀπὸ Κωμικῆς εἰχῆς τετραμέτρῃ δι' ἀναπαίσεων τῶν ῥυθμῶν ἐκκειμένῃ· λείπειται δὲ ποδὶ τῷ τελείῳ, παρ' ὃ καὶ λεληθεν.

“ Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίση με.

¹⁵ Τῷτο γὰρ εἰ προσλάβοι τὸ μέτρον πῶδα, ἦτοι κατ' ἀρχαῖς, ἢ διὰ μέσε, ἢ ἐπὶ τελευτῆς, τέλειον ἔσαι τετραμέτρον ἀναπαιστικόν, ὃ καλεῖσιν τινες Ἀριστοφάνειον.

“ Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίση με παρεῖναι. Ἴσον δὲ τῷ,

“ ¹⁵ Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο.

Τάχα τις ἐρεῖ πρὸς ταῦτα, ὅτι οὐκ ἔξ ἐπιληδέσεως

¹⁶ τῷτο, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου ἐγένετο. πολλὰ γὰρ ¹⁷ αὐτοσχεδι-

¹⁵ Τῷτο.] Perperam in vulgat. exemplaribus neutro genere scriptum τῷτο. Jam τῷτο πῶδα sine articulo hic usurpatum, ut cum alibi sæpe, tum infra non longè à fine: Εἴθ' ἔξῃς τὰ ἄλλα τῷτο καλασκεινάζει τρόπον. Sylburg. † Sine causâ, ut nobis quidem videtur, antiquam lectionem τῷτο suo loco deturbavit Sylburgius. etenim constructio vix est Dionysiana, cum desit articulus, & tanto intervallo à se invicem distent voces. præterea satis frigide pes sive numerus designatur, τῷτο τὸν πῶδα τέλειον. hisce rationibus τῷτο, præcipuè cum esset hæc vox antiquior, maluimus.

¹⁶ Λέξω.] Versus desumptus est ex Aristoph. Νεφέλ. Act. 3. Scen. 3. ὕ. 1. Dicit autem Herphæstion, quare vocantur hi versus Aristophanei: Κίεληται δὲ

Ἀριστοφάνειον, ἐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ ἐυρέντο· πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίω ἐστὶ.

Καίριε δαίμονες, οἱ Λεβιάδααι Βοιώτιον εἶθαρ ἀρένης· ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ πεχεῖσθαι πολλῶ. Addit etiam, Epicharmum duas scripsisse fabulas ante Cratinum hoc carminis genere. Idem ferè notat & Scholiastes Aristophanis.

¹⁷ Τῷτο.] Addit πῶλον codex Colbertinus: paucis etiam interjectis, ἀκριβῶς deest & Reg. 1. & Colb.

¹⁸ Αὐτοσχεδιάζει.] Nullos ferè non versus ex antiquis scriptoribus conjunxis est, si, repudiata accentuum ratione, quantitatem syllabarum diligentius attenderit, minimo negotio colligere. At Iambi longè frequentiores aliis occurrunt: magnam enim partem ex Iambis nostra constat ratio:

orationi pedes adhibere, si futurum est, in eâ ut poeticæ pulcritudinis efflorescat gratia, ipsa nos docebit experientia.

Oratio illa Demosthenis in Aristocratem, cujus à me paulò superius facta est mentio, à Comico versu tetrametro, ex pedibus composito anapæsticis, statim incipit; sed pede integro destituitur: quo factum, ut occultatâ arte, minùs appareret.

" Nemo vestrûm, Athenienses, me existimet.

Qui numerûs, si pedem principio, medio, vel fine acceperit, perfectum fiet tetrametrum carmen anapæsticum, quod Aristophaneum quidam appellant:

" Nemo vestrûm, Athenienses, me existimet adesse.

& æquale huic,

" Dicam itaque pristinam disciplinam, ut erat instituta.

Sed aliquis fortasse objiciet; hæc non studio & deditâ operâ fuisse facta, sed fortuitò se ita obtulisse: multa etenim versuum

ratio: 'Ο δὲ Ἰαμβό, αἶτ Demetrius, τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὁμοίῳ. πολλοὶ γὰρ μέτρα ἰαμβικά λαλῶσιν, ἐκ εἰδότες. Id verò ex Aristotele defumptum videtur; lib. 3. de Arte dicendi: 'Ο δ' ἰαμβό αὐτῇ εἰσιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν διὰ μάλιστα πασίαν τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθύσσειν λέγουσι. idem etiam confirmat in τῇ περὶ Ποιητικῆς: quo loco rariùs scribi heroicos, & à sermone communi magis abhorre tradit. Atque adeò, missis Iambicis, haud abs re fuerit aliquot heroici generis indicare exempla. Ordiamur à Cicerone; apud quem integrum distichon, lib. 3to de Oratore, quod mireris, annotavimus. Crassus loquitur: *Ac mihi quidem veteres illi majus quiddam animo*

Complexi, plus multo etiam vidisse videntur,

Quàm quantum nostrorum ingeniorum acies

intueri potest, &c. Sic & in Livio, &

Tacito integri reperiuntur versus. *Inter tot tam effrænatæ gentium Arma, nec Annibali tanto discrimine rerum.*

lib. 21, cap. 9. Tac. de Germanorum moribus: *Stato tempore in silvam,*

Auguriis patrum, & prisca formidine sacram.

Sed ad Græcos redeo: Demosthenes pro Ctesiphonte, ὑπὸ

τῶν ἁλλῶν Ἑλλήνων πολλαίαις ἐρεφανῶσθαι

Nostrum etiam statim ab initio hujus libelli: Οὐτε εἰς γὰρ μόνον

ὦραν, κ' γαμείης χάριν εὐθέως ἀλλὰ ποίημα

μὲν κ' γέννημα παιδείας. Ultimum tibi, quod proferam, dabit Chrysostomus in tertio περὶ Ἱερωνύμης;

ided autem majori animadversione dignum, quòd periodum terminat: Καὶ τὴν ἡλιακὴν ἀκτίναν λαμπροτέρα ἔστα τύχη, ἀπ' ἐκείνου

Q4

T5

σχεδιάζει μέτρα ἢ φύσις. ἔγωγε τὸ αὐτὸ ἀληθὲς εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τέτρω κῶλον, εἰ διαλύσειε τις αὐτὴ τὴν δευτέραν συναλοιφὴν, ἢ πεποιήκεν αὐτὸ ἄσχημον, τὴ ἐπισυνάπτουσα τῷ τρίτῳ κῶλῳ, πεντάμετρον ἐλεφιακὸν ἔσται συνῆλεσμένον ἀκριβῶς τετρίῳ.

“ Μήτ’ ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἔνεκα

ὁμοιον τέτοις,

“ ²⁰ Κῆραι ἐλαφροπόδων ἔχνε’ ἀειράμεναι.

Ἐὰν καὶ τὸ ἐτι κατὰ τὸ αὐτὸν ὑπολάβωμεν αὐτομαλισμὸν ἄνευ γνώμης γεγόναι, ἀλλ’ ἐνὸς τῶ μέλαξο κῶλος συ-

“ κειμένῃς λεκτικῶς, τῆ, Ἦκειν Ἀριστοκράτης κατηγορήσου-
“ τα τετρίῳ, τὸ συμπλεκόμενον τέτρω πάλιν κῶλον ἐκ
δυοῖν συνέσκηκε μέτρων.

“ Μήτε μικρὸν ὀρῶν] ἅ τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα, ἐτοίμως
“ οὕτως ἐπὶ τέτρω.

²¹ τοιγάρτοι Σαπφικὸν εἰ τις Ἐπιθαλάμιον τετρίῳ,

“ Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὥ γαμβρὲ, τοιαῦτα.

καὶ τῆ Κωμικῆς τετραμέτρῃς, λεγόμενῃς δὲ Ἀριστοφανείῃς,
τετρεῖς,

“ Ὅτ’ ἐγὼ τὰ δίκαια λείπων ἦνθην, καὶ σωφροσύνη νεό-

“ μισο.

τῆς τε τελευταίας πόδας τρεῖς, καὶ τὴν κατὰ ληξιν ἐμβα-
λῶν, ²² συνάψειε τέτρω τὸν τρόπον,

Οὐ

Τῆ καπνὴ προσέφλεξε, καὶ ἡμαύ-
ρωσεν ἅπασαν.

Ex his exemplis, & hujusmodi mille aliis, quæ otiosè quivis legat, non adeò vitiosum videtur, in oratione solutâ versum fecisse, ut omnes ferè artis Rhetoricæ magistri scribunt.

¹⁹ Ἐπισυνάπτουσα.] Passivè sumitur: scilicet ἐὰν ἦν subintellecto.

²⁰ Κῆραι.] Similis ab Aristotele Rhetor. lib. 3 ex Simonide citatur locus in mulas: Χαίρει’ ἀελλο-
πόδων θύλαρες ἵππων. Sylb. † Ἐ-

λαφροπόδων Reg. 1. & Colb. qui & ἐὰν sequenti versu omittunt.

²¹ Τοιγάρτοι.] Pro τοιγάρτοι fortasse legendum, τοῖσιν γάρ: ut sequenti versu. Sic paulò infra pro τῆς legendum videtur τὰς. Sylburg.

Ibid. Τοιγάρτοι.] Hoc loco, si quo alio, errat vir doctissimus: eum scilicet oratio longiuscula parum attendentem elusit. hæc verborum structura est: Τοιγάρτοι. εἰ τις ἐμβαλῶν συνάψει Σαπφικὸν Ἐπιθαλάμιον τετρίῳ, Οὐ γὰρ —

καὶ

suum genera sponte suâ affolet natura effundere. Sit ita fanè. Sed membrum huic adnexum, si secundam ipsius. elisionem resolveris, quæ, tertio cùm sit adaptata membro, id inobservatum fecerit, pentametrum erit elegiacum, omnibus numeris absolutum; hoc modo:

“ *Nec mihi privati causa doloris adest:*

his simile,

“ *Vos, pernix genitor queis equus, acre genus.*

Quod si id casu quoque, nec de industriâ factum, censuerimus; tamen membro uno, quod soluto sermone pedestrique constat, interjecto, *Ad accusandum hunc Aristocratem devenire*: alterum, quod huic adjunctum est membrum, ex duobus constituitur carminum mensuris:

“ *Aut leve me aliquod exiguumque adspicere peccatum, ac prop-*

“ *terea hoc apparatu in illum.*

Etenim si quis hunc versum, è Sapphonis *Epithalamio* desumptum,

“ *Neque enim alia fuit puella, ô gener, talis:*

hujusque Comici tetrametri, quod vulgò Aristophaneum appellatur, hujus inquam,

“ *Quum ego justa dicens florerem, & temperantia jam esset more*

“ *sancta:*

tres hosce extremos pedes, unâ cum desinentiâ, secum commissos hoc modo connexuerit,

Neque

καὶ τὰς τελευταίας πόδας τρεῖς καὶ τὴν κατὰληξιν, τῇ κωμικῇ τέτραμμένον, λεγόμενον δὲ Ἀριστοφανείῳ, τῷδε, “Ὅτ’ ἐγὼ τὰ δίκαια — τῷτον τὸν τρέπον. Οὐ γὰρ ἐτίερα — ἔδην διοίσει τῇ. Ita nihil omnino difficile, aut impeditum. Ipse quidem propriâ conjecturâ, pro Σαπφικόν τι Ἐπιθαλάμιον, feci Σαπφικὸν εἰ τις Ἐπιθαλ. quæ lectio in primis Dionysio familiaris est, & vices hoc libro occurrit: paulò ante, εἰ διαλύσει τις αὐτῇ τὴν

δυσίεραν Ὑναλοιφήν. feci itidem ut τοιαῦτα, pro neutro plurali τοιαῦτα, Sapphico versui adjungeretur.

²² Συνάψις.] Pro Ὑνάψει rectius fortasse legemus εἰ Ὑνάψει, si copularis. Rectius etiam fortasse τοιαῦτα, scæminino genere: hoc sensu, εἰ γὰρ ἐτίερα ἦν παῖς τοιαῦτα, non enim alia erat puella talis. Quin & paulò antè, ita fortasse legendum est, Οὐ γὰρ ἐτίερα ἦν παῖς, ὃ γὰρ μετὰ τοιαῦτα. ut, finitâ hic Sapphici loci

“ Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὧ γαμβρὲ, τοιαῦτα, — καὶ
 “ σωφροσύνη νενόμισο·

οὐδὲν διοίσει τῷ,

“ Μῆτε μικρὸν ὀρῶνιά τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα, ἐτοίμως
 “ οὕτως ἐπὶ τούτῳ.

Τὸ δ' ἀκόλѳθον ἴσον ἐστὶν ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, τ' ἔσχα-
 “ τον ἀφηρεημένῳ πόδα, Προάγειν ἑμαυτὸν εἰς ἀπέχθει-
 “ αν· τέλειον γὰρ εἶναι προσλαβὸν πόδα, καὶ γενόμενον τοι-
 “ ῆτο,

Προάγειν ἑμαυτὸν εἰς ἀπέχθειάν τινι.

Παριδόμεν ἔτι καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἐξ ἐπιηδεύσεως, ἀλλ'
 αὐτομαθισμῷ γενόμενα. τί οὖν βέλειαι πάλιν τὸ προσ-
 εχὲς τέττα κῶλον; ἰαμβιον γὰρ εἶσι καὶ τέτο τριμέτρῳ
 ὀρθόν,

“ Ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ἄρθῳς ἐγὼ λογίζομαι·

²³ τῷ Ἄρα συνδέσμε μακρὰν λαμβάνον] Ὁ τὴν προέ-
 ραν συλλαβὴν καὶ ἔτι γε, νῆ Δία, μέσε ²⁴ παρεκπεσόν] Ὁ.

“ τῷ, Καὶ σκοπῶ, ὕφ' οὗ δὴ τὸ μέτρον ἐπισκοψέμενον
 ἠφάνιςται. Τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ λαμβανόμενον κῶλον ἐξ ἀ-
 ναπαίσεων σύκειται ῥυθμῶν, καὶ προάγει μέχρι ποδῶν ὀκ-
 τῶ, τὸ αὐτὸ σχῆμα διασῶζον,

“ Περὶ τοῦ τὴν Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ

“ μὴ παρακρυσθέντας·

ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ,

” Ω

loci periodo, deinceps hæc Diony-
 sii sint verba ; καὶ τῷ Καρμῷ τίτρα-
 μίτῳ, λισομένη δὲ Ἀριστοφάνει, πό-
 δι: subaudito è superioribus, τοι-
 ετόν ἐστι, ut hic posterioris loci
 sensus sit: Si cum hoc loco Sap-
 phonis, Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὧ
 γαμβρὲ, τοιαῦτα, copulenter Aristo-
 phanei loci posteriores pedes tres,
 cum eorundem desinentia, καὶ
 ὦ — φροσύνη σου — νενόμι — σο:

nihil discrepaturam esse hanc com-
 positionem ab istâ Demosthenis ;
 μήτε μικρὸν ὀρῶνιά τι καὶ φαῦλον
 ἀμάρτημα, ἐτοίμως ὕτως ἐπὶ τέττω.
 Exstat autem Aristophanis versus
 in Νεφίλαις. *Syllburg.*

²³ Τῷ Ἄρα.] Prima in ἄρα
 produci potest ob sequentem li-
 quidam ; quemadmodum in hoc
 Archiæ versû de Alexandro occur-
 rit longa :

Πέλλας

Neque enim alia fuit puella, o gener, talis: — Et tempe-

rantia jam esset more sancta :

nulla erit omnino ab hoc differentia,

Aut leve me aliquod exiguumque adspicere peccatum, ac pro-
pterea hoc apparatus, illius.

Quod sequitur, æquale est Iambico trimetro, cui ademptus est pes ultimus,

Dare me lubenter odio obnoxium.

nam versus erit perfectus Iambicus, si unum sibi assumpserit pedem, huiusmodi numeros adeptum :

Dare me lubenter odio obnoxium gravi.

Verum hæc quoque prætereamus, veluti non studio & de industria, sed casu fortuito composita. Quid verò sibi vult proximum huic membrum? est enim trimetrum carmen Iambicum, numeris absolutum,

Hæc mente mecum recta si confidero :

si modò syllabam priorem conjunctio Ἄρα longam sibi assumat, &, per deos, è medio illud auferatur, Καὶ (κοπῶ, unde carmen obscuratum evanuit. Quod adeò proximè positum est membrum, ex anapæstis constituitur, ad octo usque productum pedes, eadem observatâ formâ;

Ut Chersonesum tutò vos habeatis, nec iterum decepti :

huic simile apud Euripidem,

O

Πάλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ Γυναῖκίλειο.

καί τις τις ἄρα

Ἀνδράσιν.

Et apud Euripidem in Alceste ;

ψ. 477 :

Ἀδμήτῳ ἐν δόμοισιν ἄρα κίχων ;
Loquitur Hercules.

24 Παρικησιόη.] Forfan re-
ctius παρικησιόη. sequenti versu
perperam in vulgatis libris est ἐπι-
σκοπῆμενοι. nostrum ἐπισκολεῖσθαι
suprà quoque usurpatum, pag. 84.
ψ. penult. ὦγε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χά-

ρις ἐπισκολεῖσθαι τὴν τῶν ἀνδρῶν.

Sylburg. † Ἐπισκοτῆμενοι à codi-
cibus confirmatur. Sed quare
cuiquam hæc vox παρικησιόη
displiceat, non video: est enim
satis expedita, & cum præceden-
tibus optimè congruit. Si modò,
inquit, prima in ἄρα producatur, Ἐ
ex oratione furtim hæ voces, καὶ (κο-
πῶ, exciderint : quibus adeò insertis,
veluti caligine circumfusâ, carmen
obscuratur.

¶ Πολυ-

Ὡ βασιλεὺς χώρας τῆς ²⁵ πολυβότου, Κισσεῦ, πεδίον
 “ πυρὶ μαρμαίρει.

Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ πάλιν κείμενον τοῦ αὐτοῦ κώλυε μέ-
 “ ρε τῆς, Ἀποσερηθῆναι πάλιν αὐτῆς, ἰαμβικὸν τρί-
 μέρον ἐστὶ, ποδὶ καὶ ἡμίσει λεῖπον. ἐγένετο δ’ ἂν τέλειον
 οὕτως,

“ Ἀποσερηθῆναι πάλιν αὐτῆς ἐν μέρει.

Ταυτὶ ²⁶ φῶμεν αὐτοσχέδια εἶναι καὶ ἀνεπιήδευτα, οὕτως
 ποικίλα, καὶ πολλὰ ὄντα; ἐγὼ μὲν οὐκ ἄξιω. καὶ γὰρ τὰ
 ἐξῆς τούτοις ὅμοια εὐρεῖν ἐστὶ, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀν-
 άμεσα μέτρων τε καὶ ῥυθμῶν.

Ἄλλ’ ἵνα μὴ τοῦτον ὑπολάβῃ τις μόνον οὕτω κατε-
 σκευάσθαι τὸ λόγον, ἑτέρω πάλιν ἄψομαι, τοῦ πάνυ ἡρ-
 μινεῦσθαι δαιμονίως δοκῶν, τοῦ ²⁷ ὑπὲρ Κτησιφῶν-
 τοῦ, ὃν ἐγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. Ὁ-
 ρῶ δὲ καὶ τούτω, μὲν τὴν προσαγορεύουσιν τῶν Ἀθηναίων,
 εὐθέως τὸ Κρητικὸν ῥυθμὸν, εἴτε ἄρα ²⁸ Παιᾶνά τις βού-
 λεται αὐτὸν καλεῖν· διοίσει γὰρ οὐδὲν τῶν ἐκ πέντε συλκει-
 μένων χρόνων· οὐκ αὐτοσχεδίως μὰ Δία, ἀλλ’ ὡς οἷόν τε
 μάλιστα ἐπιήδευμένως δι’ ὅλα τοῦ κώλυε πλεκόμενα
 τοῦτον,

²⁹ Τοῖς θεοῖς εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.

οὐ

²⁵ Πολυβότα.] Incertum est, sitne πολυβότα scribendum, an potius πολυβότου. Idem. † Feci πολυβότου. Sed multo aliter codex Colbertinus, τῷ βασιλεὺς πολυβότα Κισσεῦ παιδὶ πυρὶ μαρμαίρει.

²⁶ Φῶμεν] Ταῦτα τί φῶμεν, Reg. 1. & Colb. καὶ πολλὰ non agnoscunt: deinde pro ἀνάμεσα, ἀναλύεσθαι habent; nullo, ut opinor, sensu.

²⁷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντοῦ.] Ctesiphonti diem dixit Æschines, quod contra leges scripisset, ut

Demosthenes, nondum relatis rationibus, eo quod propriis impensis Atheniensium muros fecisset, coronā donaretur. Hanc litem intenderat Æschines quadriennio ante Philippi Macedonis mortem, μικρὸν ἔτι τῶν Χαιρωνικῶν, teste Plutarcho: sed iudicium factum est decem annis post, Alexandro jam Asiam tenente: ad quod concursus dicitur à totā Græciā factus esse. Quid enim aut tam visendum, aut audiendum fuit, quàm summorum Oratorum in gravissimā causā, ac- curata

“ *O princeps regionis feracissimæ, Cisseu, campus igna resplen-*
“ *det.*

Hæc etiam membri ejusdem pars deinde annexa, *Eâ in poste-*
rum privemini; est Iambicum trimetrum, nisi quodd pes ei cum
dimidio desit. etenim hoc modo esset integrum,

“ *In posterum nec ipsi vos privemini.*

Hæc igitur dicemus spontanea, hæc studio nullo elaborata, cum
tam varia sint, & tam multa? Equidem non arbitror. Nam
quæ sequuntur his omnino reperire est similia, multis variisque
pedibus referta, & carminum mensuris.

Sed ne quis suspicetur solam hanc orationem ita esse con-
structam, alii jam manum admovebo, quæ divinâ planè elo-
cutione videtur conscripta; illam pro Ctesiphonte dico, om-
nium orationum, meo judicio, longè præstantissimam. Vi-
deo statim à primâ Atheniensium compellatione, - huic pedem
inesse Creticum, five quis eum Pæana voluerit appellare, (nil
etenim differt ab iis, qui ex quinque temporibus constituuntur)
non temerè aut fortuitò mehercule, sed, quantum pote est,
maximo studio toti membro intertextum:

“ *Omnibus Diis Deabusque fundo preces.*

an

curata & inimicitiiis incensa conten-
tio? Cicero de optimo Orat. ge-
nere: qui & hanc, & contra-
riam Æschinis, nobilissimas oratio-
nes, Latine convertit.

²⁸ Παιῶνα.] Optimè hunc lo-
cum Cicero in tertio de Oratore
illustrat. Est autem Pæon hic po-
terior (qui à brevibus deinceps
tribus oritur, extremâ productâ at-
que longâ, sicut illa sunt, domu-
erant, sonipedes) non syllabarum
numero, sed aurium mensurâ, quod
est acrius judicium & certius, par-
serè Cretico, qui est ex longâ, &

brevi, & longâ. Syllaba etenim
producta duabus brevibus par est
musico tempore. Vid. pag. 132 :
142.

²⁹ Τοῖς θεοῖς.] Editio Demof-
thenis Lutetiæ anno 1570 ex-
cusa, articulum τοῖς non habet :
sed margini adscribitur, in qua-
tuor codicibus calamo exaratis
reperitur. Vide quæ jam de hoc
loco scripta sunt Sect. 18. Ad-
dam verò, annotante Libanio,
ὅτι Ὀμηρικῶς εἰρηλαί ζήλω
Κίκλυσι μὲν πάντες τὲ θεοὶ, πᾶ-
σαι τὲ δαίμοναι.

³⁰ Ρυθμοῖς.]

οὐ τοιοῦτ'ο μέντοι καὶ κεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός;

“Κρησίοις ἐν ³⁰ ῥυθμοῖς παιῖδα μέλψωμεν.

ἔμοι γοῦν δοκεῖ. ἔξω γὰρ τοῦ τελευταίας ποδὸς, τὰ γε ἄλλα ἐν πᾶσιν ἴσα ὄρισται. καὶ τέτω εἰ βούλει αἱ τις αὐτοσχέδιον· ἀλλὰ καὶ τὸ συναπλόμενον τούτῳ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν ὀρθόν, συλλαβῇ τοῦ τελείας δεον, ἵνα καὶ νῆαυθ' ἄσημον γένηται τὸ μέτρον· ἐπεὶ μιᾶς γε συλλαβῆς προσθεθείσης τέλειον ἔσται,

“Ὅσῃν ³¹ εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ διαλεῶ.

καὶ πείλα ὁ Παιάν, ἣ ὁ Κρηϊκὸς ἐκεῖν'ο ὁ πρηνάχρον'ο ἥξει ῥυθμὸς ἐν τοῖς ἐξῆς τούτοις,

“³² Τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξει

μοι παρ' ὑμῶν εἰς τεῖνον ἢ ἀγῶνα.

Τῆτό γ' οὖν εἰσικεν, ὅτι μὴ ³³ καλακεκλασμένως ἔχει δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, καὶ γοῦν τὰ ἄλλα ³⁴ πᾶντα τῷ παρὰ ³⁵ Βακχυλίδῃ.

³⁶ Οὐχ

³⁰ ῥυθμοῖς.] Hæc igitur scansione, prima in ῥυθμοῖς corripitur necesse est; ut hoc versu Theocriti, Idyll. 26,

Δαξ' ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Ἀντοῖας ῥυθμὸς ὠνὸς.

Ita & apud Aristoph. in *Nubibus* §. 638:

Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἔπων, ἢ ῥυθμῶν;

Aliud etiam Cretici generis exemplum proferet Plautus in *Mossell.*

Si cades, non cades, quin cadam tecum.

Verba sunt metriculæ comeffatorum ebrium in viâ sustentantis. Senem potum pota trahebat anus. Sed, ut mihi quidem videtur, μίλωμεν rectius legemus.

³¹ Εὐνοίαν.] Neutiquam probanda est hæc carminis metiendi ratio. Quâ enim lege aut pri-

ma in εὐνοίαν corrigi potest, aut si syllabam in fine adjeceris, pedem efficies Iambum?

³² Τῇ πόλει.] Hoc loco particula omiſsa est copulativa, quam recepiſimus in contextum: τῇ τε πόλει.

³³ Καλακεκλωμένως.] Legendum videtur καλακλωμένως, vel καλακεκλασμένως; eâ metaphorâ quâ suprâ, dicit καλακεκλασμένως γραφάς: ut sensus sit, Τῆτό γ' ἐν εἰσικεῖ, δύο μόνοι πόδας ἐν ἀρχαῖς ἔχει καλακεκλασμένως. nam ὅτι μὴ alibi quoque usurpatur pro nonnisi, tantum. Forſan etiam ſequenti verſu πᾶντα legendum τάνδ', idem. Sylburg. † Cùm nullum omnino ſenſum conficeret antiqua lectio; καλακεκλασμένως, rebus cogentibus, reſtituendum putavi. Ita apud Longinum ῥυθμὸς κεκλασμένος, Sect.

40:

an non & iste talis est numerus?

“ *Creticis numeris puerum canamus.*

Mihi quidem videtur. nam, ultimo pede excepto, cætera in omnibus æqualia terminantur. Hoc etiam, si quis ita velit, spontaneum vocet; at membrum quod huic adjungitur, Iambicum justum est, unicâ solummodò, quo minus absolutum sit, syllabâ destitutum, ut facilius hæc quoque carmen occultaretur. nam unam si addideris syllabam, perfectum erit:

“ *Amore quanto cordis usque prosequor.*

postea Pæan, aut pes ille Creticus, quinque constans temporibus, in his quæ deinceps sequuntur, procedit,

“ *Civitatem & vos universos, tanto vos studio in hac contentione me utamini.*

Hæc quidem, nisi quod duos initio pedes habeant infractos, quod ad cætera omnia, his apud Bacchylidem simillima reperiuntur:

Nam

40: Μικροποιὸν δ' ἔδην ἔτως ἐν τοῖς Ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κικλασμένῳ λόφῳ, καὶ Cισοθημένῳ. Alibi tamen ῥυθμὸς habemus ὑπορχηματικός το καὶ ἰωνικός καὶ διακλωμένος; ut olim Hudfono indicavi.

34 Πάντα.] Forfan legendum τὰὐτὰ, inquit Sylburgius: quamobrem equidem non video. nam articulus τῷ pendet à verbo ἵσκειν; & particulæ ὅτι μὴ, Latine valent, nisi quidd. Ita & in *Antiquit.* Οὕτε γὰρ Λιβύης, ὅτι μὴ τῆς πρὸς Αἰγύπτῳ, πολλῆς ἔσης ἐκράτησι. Neque enim Africa quæ late patet, nisi partis Ægypto proxima, positum est. Et Longinus, Διότι περ ἔδην ὅτι μὴ κόλασις ἐκβαίνομεν μετ' αὐτοῦς.

35 Βακχυλίδη.] Poeta Lyricus fuit è Ceo insulâ, & Simonidis nepos ex fratre; qui circa Olymp. octogesimam quintam flo-

ruit. Hujus poemata etiam Pindaricis fuisse ab Hierone prælata, auctor est Pindari interpres: & Juliano Imperatori admodum placuisse scribit *Ammianus Marcellinus*. Magni reges, nec indocti; at subtile illud judicium videndis Musarum laboribus desiderari videtur. Adeamus itaque Longinum, veterum non contemnendum æstimatorem. Ille autem, Sect. 33: Τί δ' ἐν μέλει μάλλον αἰεὶ εἶπαι Βακχυλίδης Ἰώνος, ἢ Πίνδαρος, καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴωνος ἢ Χίῶ, ἢ τῇ Δία Σοφοκλῆς; ἐπὶ τοῖς οἱ μὲν ἀδιδάκτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ παντὶ κακὰ λυγροφρήμονας. Quem locum ita Tollius: *Quid in Lyricis Bacchylidem turn' te esse malis, quàm Pindarum; aut in Tragædiâ Ionem Cbium, quàm Sophoclem?* Judicio igitur Longini, Pindaro inferior est Bacchylides.

36 Οὐχ

“ 36 Οὐχ ἔδρας ἔρπον, οὐδ’ ἀμβολᾶς,

“ Ἀλλὰ χρυσαιγίδῳ 37 Ἰτωνίας

“ Χρῆ παρ’ εὐδαίδαλον ναὸν

“ Ἐλθόντας, αἶβρόν τι δείξαι.

Ἵφορῳμαί τινα πρὸς ταῦτα καλὰδρομὴν ἀνθρώπων, τῆς μὲν 38 εἰκυκλίας παιδείας ἀπείρων, τὸ δὲ ἀγοραῖον τῆς Ῥητορικῆς μέρῳ ὁδοῦ τε καὶ τέχνης χωρὶς ἐπιηδευούων· πρὸς οὓς ἀναγκάζειν ἀπολογησασθαι, μὴ δόξωμεν ἔρημον ἀφεικέναι τ’ ἀγῶνα. Ἐρᾶσι δὲ ταῦτα·
 “ Ὁ Δημοσθένης οὖν 39 οὕτως ἄθλιῳ ἦν, ὥσθ’ ὅταν 40
 “ γράφῃ τοὺς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμούς, ὥσπερ οἱ πλάσσαι,
 “ παραλίθεμενῳ, ἐναρμόττειν ἐπειράτο τέτοις ταῖς τύποις
 “ τὰ κῶλα, σρέφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα, καὶ παρα-
 “ φυλάττων τὰ μήκη καὶ τοὺς χρόνους, καὶ τὰς πτώσεις τῶν
 “ ὀνομάτων, καὶ τὰς ἐκλίσεις τῶν ῥημάτων, καὶ πάντα τὰ
 “ συμβεβηκότα τοῖς μορίοις τοῦ λόγου πολυπραγμονῶν ;
 “ 40 Ἡλίθιῳ μὲν τ’ ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ
 “ φλυαρίαν ὁ τηλικῶτ’ ἀνὴρ ἐαυτὸν διδόν. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ
 τέτοις παρὰπλήσια κωμωδῶντας αὐτοὺς καὶ καταχλευάζοντας,

36 Οὐχ ἔδρας.] Hic primus ver-
 fus ab Athenæo lib. 14, cap. 7.
 citatur. Lucianus itidem ad finem
 Scythæ: Οὐχ ἔδρας τοίνυν, ὑδ’
 ἀμβολᾶς ἔρπον, ὡς ὁ Κεῖος φησιν,
 ἀλλὰ χρῆ πάντα μὲν, & quæ
 sequuntur. nec multum abludit
 illud Epidici apud Plautum: *Non
 enim nunc tibi dormitandum, neque
 cunctandū copia est.* Sed Sophocles
 in Electrâ longè pulcherrimus:

— ὡς ἐπὶ αὐτῷ ἐμὲν,

“ Ἴν’ ἐκείν’ ὀκνῶν καιρὸς, ἀλλ’ ἔρπον
 ἀκμή.

37 Ἰτωνίας.] Minervæ, cogno-
 miento *Ιωνία*. Hesychius, Ἰτωνία,
 Ἀθηναῖα ἐν Βοιωτίᾳ. Apollonius e-

tiam lib. 1. *Argonaut.* navem Ar-
 go appellat Ἐρπον Ἀθηναίης Ἰτωνί-
 δῳ. quem ad locum ita Scholia-
 stes: Ἰτωνίας δὲ Ἀθηναῖς ἐστὶν ἱερὸν ἐν
 Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. In hoc tem-
 plum Athenienfes, ab Agefilao a-
 pud Coroneam devicti, se conje-
 cerunt; quos ideò violari vetuit.
 Hâc de clade Pausanias: Ὡς δὲ
 ἐπράπουτο οἱ Βοιωτοί, καταφύγου-
 σιν ἄνδρες ἐξ αὐτῶν ἐς ἱερὸν Ἀθηναῖς
 ἐπὶ κλησιν Ἰτωνίας. Error itaque
 est Suidæ gravissimus; Ἰτωνίη καὶ
 Ἰτωνία, ἢ Ἀβλεμῖς. scribe, ἢ Ἀ-
 θηνᾶ. Id quod χρυσαιγίδῳ ἐπὶ-
 θέλον hoc loco apertius indicat.

38 Ἐγκυκλίῃ παιδ.] Quæ &
 uno

“ *Non jam sedendi, non est cunctandi locus ;*

“ *Sed auream quæ gestat ægida, Itoniæ*

“ *Oportet ad superbum templum accedere,*

“ *Quiddam profectus exhibere & splendidum.*

Quorundam verò adversus hæc insultum videre videor, qui debito doctrinæ studiorumque cursu expertes, omnique & rerum dispositione & arte destituti, istam Rhetoricæ partem circulatoriam vilemque exercent ; quibus respondere necesse est, ne desertum videamur certamen reliquisse. Hæc sanè objicient :

“ *Adeóne demens fuit Demosthenes, ut, cùm scriberet orationes,*
 “ *fabrorum more, mensuras & numeros apponens, bujusmodi mo-*
 “ *dulis membra conaretur adaptare, sursum deorsum torquens voca-*
 “ *bula, accuratè observans longitudines & tempora, casus nominum*
 “ *verborumque modos, & cætera quæ partibus orationis accidunt,*
 “ *summâ curâ studioque elaborans ? Stultitiæ sanè ac ineptiæ pueri-*
 “ *lis meritò argueretur vir tantus, si tali se apparatu & molimine*
 “ *bujusmodi nugis tradiderit. Hæc & alia his similia, comicorum*
 more,

uno verbo ἱγκυκλοπαιδεία dicitur : id est, orbis disciplinarum, sive artium liberalium, quæ septem numero habentur, cursus juventuti instituendæ necessarius. Ita apud Hesychium, ἱγκύκλια μαθήματα, τὰ ἕξω. Sed Fabii verba appositè, lib. 1, cap. 10 : *Nunc de cæteris artibus, quibus instituendos, priusquam tradantur rhetori pueros existimo, strictim subjungam, ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quam Græci ἱγκυκλοπαιδείαν vocant.*

³⁹ Οὕτως ἄθλιος. Certè Demosthenes, si quis alius laborem scribendi pertulit, ut ex historiâ

abundè patet. Libanii rhetoris verba, quæ notissimum Pitheæ dicterium continent, adjiciam : Οὐ δὲ τὰς νύκτας ἐκάθειπεν, ἀλλὰ διακονῆτα πρὸς φῶς περὶ λόγους. ὅθεν καὶ Πυθίας (κωπίων ἔφη, τὰς λόγους τῷ Δημοσθένει λύχνων ἀπόζειν. Vide & Ælian. lib. 7, cap. 7 :

⁴⁰ Γράφει.] Reg. 1. & Colb. 1. γράφοι ; at in libello de Demosthenes, ubi hunc locum iisdem præne verbis profert, ὅτι γράφει maluit dicere.

⁴¹ Ἠλίθιος μὲν τ'.] Pro μὲν τ' ἂν, fortasse scribendum μὲν γ' ἂν. Sylburg.

τας, οὐ χαλεπῶς ἂν τις ⁴² ἀποκρούσαι, τοσαῦτα εἰ-
πών·

Πρῶτον μὲν, ὅτι οὐδὲν ἄτοπον ἦν, ⁴³ εἰ ὁ τοσαύτης δόξης
ἡξιωμένῳ ⁴⁴ ἀνὴρ, ὅσης οὐδεὶς τῶν πρότερον ἑνομασθέντων
ἐπὶ δεινότητι λόγων, ἔρξα συνηαττόμενῳ αἰώνια, καὶ διδὼς
αὐτον ὑπεύθυνον τῷ πάντῃ βασανίζουσι ⁴⁵ φθόνῳ καὶ χρο-
νῳ, μηδὲν εἰκὴ μήτε πρᾶγμα ⁴⁶ παραλαμβάνει μήτ'
ὄνομα· πολλὴν δ' ἀμφοῖν ἔχει τέτων προνοίαν, τῆς τε
ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας, καὶ τῆς εὐμορφίας τῆς περὶ τὰ
ὀνόματ'· ἄλλως τε καὶ τῶν τότε ἀνθρώπων οὐ γραπτοῖς,
ἀλλὰ γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς εἰκότας ἐκφερόντων λέγε-
σθαι δὲ Ἰσοκράτης καὶ Πλάτων ⁴⁷ τῶν σοφιστῶν. ὁ μὲν
γὰρ τὴν Πανηγυρικὴν λόγον, ὡς οἱ τὴν ἐλάχιστον χρόνον γρα-
φούτες ἀποφαίνουσιν, ⁴⁸ ἐν ἑτέσι δέκα συνέλεξατο· ὁ δὲ
Πλάτων τῆς ἐαυτοῦ διαλάσεως κινέειζεν καὶ βοσχυρίζων, καὶ
πάντῃ τρόπῳ ἀναπλέων, οὐ διέλιπεν οἰδοῦμαι καὶ λέγειν
εἶναι. Πᾶσι γὰρ ἤδη πᾶσι τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ
τῆς

⁴² Ἀποκρούσαι.] Variant codi-
ces; etenim Reg. 1. ἀποκρούσθαι
ταῦτα, sed Colb. ἀποκρούσαιτο le-
guat.

⁴³ Εἰ ὁ τοσαύτης.] Lacunam
ex eodem libello feliciter supple-
vimus. Huc usque articulus de-
fuit, & genitivus δόξης: sed de
hac correctione Hudsonum olim
monueram.

⁴⁴ Ἀνὴρ.] Post ἀνὴρ desidera-
tur generis casus nomen, δόξης,
aut aliud simile. Sylburg.

⁴⁵ Φθόνῳ καὶ χρόνῳ.] In isto sæ-
pius laudato tractatu noster φθό-
νον omisit; casu fortasse. Cicero
in Orat. pro Marcello: *Servi igi-
tur iis etiam iudicibus, qui multis
post seculis de te iudicabant: Et qui-
dem haud scio, an incorruptius, quam
nos. Nam Et sine amore, Et sine cu-*

*piditate, Et rursus sine odio, Et sine
invidia iudicabunt.* Sunt etiam
verba Luciani digna, quæ huc tra-
ducantur e libello de *Conscribenda
Historia*: agit autem sub finem,
de rebus ipsis, quas memorizæ scri-
ptor proditurus est. Καὶ μὴ πρὸς
τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφει, ὡς οἱ τὴν
ἐπαινήσανταί (εἰ καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ
τὸ Σύμπαυλῳ αἰδῶν) ἐροχασμένῳ,
πρὸς τὰς ἐπιεῖα μᾶλλον Σύγγραφε,
καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθόν
τῆς γραφῆς, ὡς λέγειν καὶ περὶ (εἰ-
πεῖν) ἀμείλοισι ἐλευθεροῖ ἀνὴρ ἦν,
καὶ παρρησίας μετὸς.

⁴⁶ Παραλαμβάνει.] In vulgatis
libris infinitivè scriptum παρα-
λαμβάνειν; errore fati evidenti:
dependet enim hoc verbum ab
coniunctione εἰ. Sylburg.

⁴⁷ Σοφιστῶν.] Wolfius legit, Πλά-
των.

“more, cavillis insectantes irridentesque, tali responso facillimè retuderis :

Primo quidem, nihil esse absurdi, si tanto vir honore dignatus & gloriâ, quanta ante eum nemini contigisset eorum, qui eximiâ dicendi facultate inclaruerunt, scripta componens æterna, seque omnium rerum acerrimo iudici, invidiæ, temporique examinandum tradens, nec rem ullam, nec verbum temerè assumpserit, multam verò utrorumque curam habuerit, & rerum dispositionis, & verborum elegantiae : præsertim cum eâ ætate extiterint homines, qui non tam scriptis, quam cælatis sculptisque operibus consimiles orationes in lucem ediderunt ; Isocratem dicò & Platonem, viros sapientiâ insignes : quorum alter orationem Panegyricam, ex eorum sententiâ scriptorum, qui tempus assignant brevissimum, decem annis elaboratam composuit : Plato autem dialogos suos octogesimo etiam ætatis anno, verborum còmpu emcinnisque ornare non destitit, nullis non eos refingens modis. Sunt enim omnibus literarum studiosis nota, quæ de labore ac studio hujus viri

memo-

των & τῶν σοφιστῶν. *Idem.*

Ibid. Σοφιστῶν.] Ἐπὶ σοφίᾳ θανατοῦμεν : ita enim se ipse explicat in libro περὶ τῆς Δημοσθ. διανοητικῆς. Locum adscribam, cum lucem aliquam argumento allaturus est, & Wolfii conjecturam evertit : Ὅρων γε δὴ τὸς θανατοῦμεν ἐπὶ σοφίᾳ, & πράξιων λόγων ποιήσας νομιζόμενους, Ἰσοκράτην & Πλάτωνα, ἡλυστοὺς & τορευτοὺς τοιότῳ ἐκφροσίας λόγῳ. Quod verò notandum est, sequenti versu ἐποφαινόντις omittunt Reg. i. & Collb.

48 Ἐν ἑτῇσι δέκα.] Hæc oratio Isocratis, quam aliàs λόγον περὶ σοφίας & πολυβρολλήσων vocat, decimo vix demum annis, ut alii, decimo quinto fuit absoluta. Unde frigidam sanè, & à Longino derisam, comparisonem instituit

Timæus ; qui Alexandrum laudaturus, *Asiam*, inquit, *ille universam paucioribus annis subegit, quàm suum de bello Persu inferendo panegyricum Isocrates conscripserit.* θανάτου γὰρ τῷ Μακεδόντι ἢ πρὸς τὸν σοφιστὴν σύγκρισις. Ita & Longinus (quod notandum) *Sophistam* vocat Isocratem. Novem etiam annos poemati suo, quod erat *Smyrna* inscriptum, eliminando Cinnam insumpsisse testatur Quintilianus : *Temporis quovis esse debet modus. nam quid Cinnæ Smyrnam novem annis accepimus scriptam, & panegyricum Isocratis, qui parvisimè,* (ita scilicet hunc locum vertit) *decem annis dicunt elaboratum, ad oratorem nihil pertinet : cujus nullum erit, si tam tardum fuerit auxilium.*

τῆς φιλοπονίας τὰνδρὸς ἰσχυρόμενα, τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν ⁴⁹ δέλινον, ἣν τελευτήσαντι αὐτὲ λείποντο εὐρεθῆναι, ποικίλως μετακείμενην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσιν, τῇδε

⁵⁰ Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκων⁵¹ τοῦ Ἀρίων⁵².

Τὸ οὖν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοσθέσει Φρονίῳ εὐφυνίας τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο, καὶ τῷ μηδὲν εἰκὴ καὶ ἀβασανίσως τῶνάς μὴτε ὄνομα μὴτε ἐννόημα; Πολύ τε γὰρ μάλλον ἐμοὶ δοκεῖ προσήκειν ἀνδρὶ καλῶσκευάζοντι λίγες πολιτικὰς, μνημεῖα τῆς ἐαυτοῦ δυνάμεως αἰώνια, μηδενὸς τῶν ἐλαχίστων ὀλιγωρεῖν, ἢ ζῶντά φωνεῖν τε καὶ τορευτῶν παίσιν, ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνυμένοις, περὶ τὰ φλέβια καὶ τὰ πρίλα ⁵³ καὶ τὸ χυρὸν, καὶ τὰς ταιαύτας μικρολογίας, κατὰρίβειν τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν. Τύτοις δὴ τοῖς λόγοις χρώμενος, δοκεῖ μοι τις οὐδὲν ἔξω τῷ εἰκίτ⁵⁴ ἀξιοῦν, καὶ ἐτι ἐκεῖνα εἰπὼν ὅτι μειράκιον μὴ ὄντα, καὶ νεωστὶ τῷ μαθήματι ἀπτόμενον αὐτὸν

⁴⁹ Δέλιον.] Tabulas quasvis ad scribendum paratas, δέλιος vocabant, quod olim figuræ essent triangularis, ad imaginem literæ Δ. Eustathius, ἀπὸ τῶν διδωλῶν βιβλίων, ἤσαν ἐκ τῶν κατὰ δέλιον πλυσσομένων γραφῶν. Mox autem comma post μετακείμενην positum suffuli. hæc etenim constructio est: ἦν λέγουσιν εὐρεθῆναι, ἔχουσιν τὴν ἀρχὴν ποικίλως μετακείμενην.

⁵⁰ Κατέβην.] Idem refert & Fabius, Instit. lib. 8, cap. 6: Nec aliud potest sermonem facere numerosum, quam opportuna ordinis mutatio. Neque alio, Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ, Platonis inventa sunt quatuor illa verba, quibus in illo pulcherrimo operum in Pyraeum descen-

diffe significat, plurimis modis scripta, quod eum quoque maximi facere experiretur. Hæc etiam à Phalereo citantur, Sect. 21: ubi articulum ante Πειραιᾶ insertum habes, εἰς τὸν Πειραιᾶ; quem tamen editio Platonis, per Ficinum Francof. 1602 excusa, non agnoscit: & rectè, cum verba à Quintiliano numerantur. Reg. etiam 1. & Colb. Γλαύκων⁵¹ τῷ Κεφάλῃ.

Quod si Platonis hæc industria quibusdam curiosa nimis & sollicita videtur, ut quæ nec ætati tanti viri, nec officio congruat; quid Cicero itidem fecerit, quantam latinitatis curam gravissimis etiam reip. negotiis distinctus habuerit, in memoria

memoriæ scriptores tradiderunt; tum verò inter alia, & quæ de tabulâ feruntur, quam eo mortuo inventam perhibent, variè initium illud *librerum de Republicâ* transpositum habentem:

“ *Hæc descendebam ad Piræum, cum Glaucōne Aristonis filio.*

Quid tandem esset absurdi, si & Demostheni curæ fuit elegantia verborum & numerosa concinnitas; si, ne quod temerè verbum, ne qua inexplorata poneretur sententia, operam dedit? Nam multo magis, meâ quidem opinione, ad eum pertinet, qui componendas in se recepit orationes civiles, æterna facultatis suæ monumenta, ne minimam quidem rem negligere, quàm ad pictores, aut eos qui Toreuticen exercent, felices manuum successus & labores in materiâ brevi deperiturâ ostentantes, summam artis peritiâ in venulis etiam describendis, in plumâ, lanugine, cæterisque ejusmodi minutis insumere. Quo sermone si quis utatur, nihil mihi præter æquum rectumque videtur postulare; hæc idem præterea dicturus: Quod ætate dum esset juvenili Demosthenes, doctrinæ præcepta nuperrimè aggressus, à vero non absumile est, cum

riam revocent. Is annum jam agens sexagesimum, inter medios civilium bellorum tumultus, qui à Cæsare Pompeioque excitarentur, quum nesciret, quò mittenda esset uxor, quò liberi, quem ad locum se reciperet; missis ad Atticum literis, ab eo doceri, an esset scribendum, *ad Piræa, in Piræa, an in Piræum, an Piræum sine præpositione*, impensius rogabat. Quæ res etfi levior, & Grammaticis propria, patrem eloquentiæ temporibus etiam periculosisimis adeò exercuit, ut hæc verba, quæ amicum extimularent, addiderit: *Si hoc mihi ζήτημα perfolueris, magnâ me molestiâ liberâris.*

51 Καὶ τὸν ἤρην.] Horatius de Arte poeticâ:

Faber imus & ungues

*Exprimet, & molles imitabitur
ære capillos.*

Nec æmulatio solam cum pictoribus suscepta, sed & finis idem ferè utrisque propositus, nostram in studiis dicendi debet excitare diligentiam. Nam, ut scribit Ælianus, ὁμιλοῦνται καὶ ἡ λόγου, καὶ ἡ τέχνης, δύναμις φραστικῆς, μηδὲν ἀσθενέστερον ἔσθαι βέλλεια δεικνύει τῶν ἀνδρῶν, τῶν κατὰ χειρουργίαν διεικνύει. Sed quod καλαρίσειν τῆς τέχνης τὸ ἀκρίβεια, vocat hoc loco, idem alibi exprimere voluit, καλαρίσειν εἰς ταῦτα τὰς τέχνας.

τὸν, οὐκ ἄλλοθεν πάντῃα περισκοπεῖν, ὅσα δυνάμει ἦν εἰς ἐπιήδουσιν ἀνθρωπίνην ἔλθειν· ἐπεὶ δὲ ἡ χρόνιος ἀσκησις ἰσχυρὴν πολλὴν λαβοῦσα, τύπῃς τινὲς ἐν τῇ διανοίᾳ παντὸς ⁵² τοῦ μεθεπομένῃς, καὶ σφραγιδας ἐνεποίησεν, ἐκ τῆς ῥάσσε τε καὶ ἀπὸ τῆς ἕξεως αὐτὰ ἤδη ποιεῖν· ὅσον τι γίνεσθαι καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις, ⁵³ ὧν ἐνέργειά τις, ἡ ποιήσις τὸ τέλει. Αὐτίκα οἱ καθαρίζουν τε καὶ ψάλλουν καὶ αὐλεῖν ἄκρως εἰδότες, ὅταν κρῖσεως ἀκέρωσιν ἀσυνήθες, οὐ πολλὰ πραγματευθέντες ἀπαριθμῶσιν αὐτὴν εὐθύς ἐπὶ τῶν ὁρῶντων, ἀλλὰ καὶ νοήσῃ, ⁵⁴ μανθάνοντες δὲ γε χρόνῳ πολλῷ καὶ πονῶντας δυνάμεις τῶν φθόγων, ἀναλαμβάνουσι. καὶ οὐκ εὐθύς αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐν ἕξει τοῦ δοῦναι τὰ παραγελλόμενα ἦσαν, ὥστε δὲ ποιεῖν, καὶ ὅτε ἡ πολλὴ ἀσκησις αὐτῶν τὸ ἐθὺς κατέστησεν εἰς φύσιν, τότε τῶν ἔργων ἐγένετο ἐπιμυχεῖς.

Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὁ γὰρ ἀπαυλὴς ἴσμεν, ἀπόχρη. καὶ πᾶσαν αὐτῶν διακόψαι τῇ φιλαρίαν. Τί δ' ἔστι τῆτο; τὰ γράμματα ὅταν παιδευόμεθα, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐκμανθάνομεν, ἐπειρῶντας τύπῃς καὶ τὰς δυνάμεις· εἰθ' οὕτω τὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ ἐν ταύταις πάθη· καὶ μετὰ τῆτο ἤδη τὰς λέξεις; καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐταῖς, ἐκλάσεις τε λέγω, καὶ σύσολας καὶ προσωδίας, καὶ τὰ παραπλήσια τέτοις· ἔταν δὲ τὴν τέτων ἐπιστήμην λάβωμεν, τότε ἀρχόμεθα γράφειν τε καὶ ἀνακινῶσκειν κατὰ συλλαβὴν, καὶ βραδέως ⁵⁵ τὸ πρῶτον. ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνιος ἀξιόλοφος προσελθὼν τύπῃς ἰσχυρὰς αὐτῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ⁵⁶ ποιήσῃ, τότε ἀπὸ τῆς ῥάσσε ὁρῶμεν αὐτὰ, καὶ πᾶν ὃ, τι ἂν ἐπιδοῶ τις βελίον,

⁵² Τῆ μεθεπομένῃ.] Μελεωμένη Reg. i. & Colb. Quæ lectio confirmatur ab iis, quæ in eodem toties laudato tractatu occurrunt; Ἐπεὶ δ' ἡ χρόνιος ἀσκησις ἔξιν αὐτῷ ἐνεποίησε πολλὴν, καὶ τύπῃς ἰσχυρὰς ἐνεγράφατο τῶν αἰεὶ μελεωμένων.

⁵³ Ὡς, ἐνέργεια.] Ex Aristot. Ethic. lib. i, cap. i. hæc accepit. Διαφορὰ δὲ τις φαίνεται τῶν τελῶν· τὰ μὲν γὰρ εἰσιν, ἐνέργειαι· τὰ δὲ παρ' αὐτάς, ἔργα τινά. ὧν δ' εἰσὶ τέλη παρὰ τὰς πράξεις, ἐν τέτοις βελίον ὥφευκε τῶν ἐνεργειῶν τὰ ἔργα.

Videntur

eum omnia circumspexisse, quæ in studium & curam humanam possint cadere: postquam verò exercitatio tempore confirmata, magnas vires acceperat, formasque omnium rerum, quas esset affecutus, & sigilla animo infixerat, ex usu jam eadem facillimè atque habitu effecisse. Id quod aliis etiam artibus accidit, quarum est aliqua operatio finis, seu effectio. Nempe adeo & ii, qui citharam pulsare, fides movere, tibia canere sciunt exactissimè, canticum ubi aliquod insuetum audiverint, non ita magno labore, id illico instrumentis attemperatum repetunt; verùm ipsâ artis peritiâ, jam longo scilicet tempore & labore sonorum potestates edocti, in memoriam revocatum percurrunt. nec tamen eorum manus è vestigio assuefactæ poterant quælibet imperata cantica accuratè præstare; sed serò demum, longa postquam eos exercitatio, consuetudine in naturam mutatâ, stabilierat; tum denique rerum suarum peritissimi evaserunt artifices.

Et quid opus est de aliis dicere? nam quod universi scimus, eorum potest abundè omnes præcidere ineptias. Quid igitur est? Cùm discimus literas, primò quidem earum nomina, deinde figuras & potestates investigamus; sic demum syllabas, earumque affectiones, postea dictiones & quæ ii, accidunt; productiones scilicet literarum, correctiones, accentuum rationem, & quæ sunt generis ejusdem. quorum omnium cognitione penitus perceptâ, incipimus scribere, & legere syllabatim, idque tardiusculè primò: postquam verò satis longa temporis accesserit mora, altâ nostris animis rerum imagine impressâ, ex usu facillimè hæc eadem solemus præstare; omnemque librum, quem quilibet obtulerit, sine ullâ offen-

Videntur autem fines inter se discrepare. alii enim sunt, actiones: alii præter eas, opera quædam. Quærum autem rerum præter actiones aliqui sunt fines, in his opera sunt actionibus naturâ meliora.

⁵⁴ Μαυθζνοίης.] Hor. in de Arte Poët. — Qui Pythia cantat

Tibicen, didicit prius, extimuitque magistrum.

⁵⁵ Τὸ πρῶτον.] Ἄτι νὰρὰς ὄνῃς ἄτι τῆς λέξεως, (seu ἔξεως malis) ut altero subjungit libello, ubi eadem profert.

⁵⁶ Ποιήσαι.] Fortasse ποιήσῃ rectius, vel ποιήσαι.

R 4

⁵⁷ Ἀθλῆταις.]

Ελίον, ἀπ' αἰσῶς διερχόμεθα ἔξει τε καὶ τάχει ἀπίστῳ. Ταῦτον δὴ καὶ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐπειαν τῶν κώλων ὑποληπτόν γίνεσθαι παρὰ τοῖς ⁵⁷ ἀθληταῖς τῷ ἔργῳ τοῖς δὲ τέττε ἀπείροις, ἢ ἀτρίβεισιν ἔρξε ὁτουῦν, θαυμάζειν καὶ ἀπιστεῖν, εἴ τι κεκροῖσθαι ὑφ' ἐτέρου γίνεσθαι διὰ τέχνης, οὐκ ἄλογον. Πρὸς μὲν οὖν τὰς εἰωθότας χλευάζειν τὰ παραγέλματα τῶν τεχνῶν, ταῦτα εἰρήσθω.

⁵⁷ Ἀθληταῖς.] Quos ad finem, cat. Ita Longinus eadem usus metaphorā; Καὶ τοί γ' ἐκ τῆς Συκράτους

Τ Μ Η Μ Α . κς'.

Πῶς ποιήμα, ἢ μέλῳ περὶ λέξει καλῇ παραπλήσιον γένοιτο.

ΠΕΡΙ δὲ τῆς ἐμμέλους καὶ ἐμμέτρου συνθέσεως, τῆς ἐχέσης πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν περὶ τὴν λέξιν, τοιαῦτά τινα λέγειν ἔχω· Ὡς πρώτη μὲν ἐστὶν αἰτία καὶ ταῦτα τὸ αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ποιητικῆς, ἢ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἀρμογή· δευτέρα δὲ, ἢ τῶν κώλων σύνθεσις· τρίτη δὲ, ἢ τῶν περιόδων ἐμμελεία. Τὸν δὲ βεβλόμενον ἐν τῷ τῷ μέρει καθορθέν τὰ τῆς λέξεως μόρια, δεῖ πολυειδῶς σρέφειν τε καὶ συναρμόττειν, καὶ τὰ κώλα ἐν διασθήμασι ποιεῖν ¹ συμμέτρως, μὴ συναπαρτίξοντα τοῖς στίχοις, ἀλλὰ διαλέμνουσα τὸ μέτρον, ἀνισά τε ποιεῖν αὐτὰ καὶ ἀνόμοια· πολλάκις δὲ καὶ εἰς κόμματα συναίειν βραχύτερα κώλων, τὰς τε περιόδους μὴτε ἰσομεγεθεῖς, μὴτε ὁμοιοσχήμονας, τὰς γὰρ παρακειμένους ² ἀλλήλαις

¹ Συμμέτρως.] Fortasse εὐσυνμέτρως; cum loci sensus id vi-

deatur postulare.

² Ἀλλήλοις.] Omnino scribendum

offensione percurrimus, habitu quodam & celeritate incredibili. Hujusmodi etiam posse aliquid accidere, tam in componendis vocibus quàm membris concinnandis, iis hominibus, qui diu se contentione summâ exercuerint, putandum est: eos autem, qui oratoriae facultatis imperiti sunt, aut cujusvis adeò alius negotii rudes, & admirari, & fidem non habere, si quid ab alio propter artis peritiam eâ fuerit elegantia præstitum, ut plausus consequatur, præter ullius opinionem videri non debet. Hæc quidem in eos dicta sint, qui soleant artium præcepta irridere.

τῆς ὅλης παλαίσεως. At Euripides iare voluit. Mox pro adverbio, in *Medea*, μεριμνητὰς λόγων appel- Colbertinus habet περιποιημένων.

SECTIO XXVI.

Quomodo carmina, sive Epica fuerint, sive Lyrica, solutæ orationi simillima constituentur.

CÆterum de ligatâ compositione numerisque constrictâ, quæ multam cum pedestri sermone similitudinem habeat, hæc mihi sunt in promptu dicenda: Quod prima & hoc loco causa sit (quemadmodum & in oratione solutâ, numeris poeticis refertâ) ipsorum verborum mutua connexio; secunda, membrorum collocatio; tertia verò, periodorum exæquata concinnitas. Quicumque igitur id sibi destinatum habet, ut hâc etiam parte oratio felicissimè sit composita, necesse est eam multimodis contorqueat, aptè disponat, & imparibus intervallis membra constituat, iisdem nunquam, quibus versum, finibus absoluta terminet; sed ipsum potiùs carmen, iis inæqualibus dissimilibusque comparatis, interfecet: sæpe etiam ad incisa redigat, membris breviora; & periodos, quæ deinceps ordine consequuntur, nec pares magnitudine, nec formâ

dum ἀλλήλαις, genere scæminino. secuti sumus; de quâ dubitari non sylburg. † Hanc emendationem potest.

λήλαις ἐργάζεσθαι. ἔγρισε γὰρ φαίνειται λόγους, τὰ παρὰ τὰς ῥυθμὺς καὶ τὰ μέτρα πεπλανημένον.

Τοῖς μὲν οὖν τὰ ἔπη, καὶ τὰς ἰάμβους, καὶ τὰ ἄλλα τὰ δημοιοιδῆ μέτρα καλίσκευάζουσιν, οὐκ ἔνεσι πολλοῖς διαλαμβάνειν μέτροις ἢ ῥυθμοῖς τὰς ποιήσεις, ἀλλ' ἀνάγκη μένειν αἰεὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σχήματι. τοῖς δὲ μελοποιοῖς ἔξεσι πολλὰ μέτρα καὶ ῥυθμὺς εἰς μίαν ἐμβαλεῖν περιόδον ὥσθ' οἱ μὲν ³ τὰ μονόμετρα συνιθένης, ὅταν ⁴ διαλίπωσι τὰς εἵχας, τοῖς κώλοις διαλαμβάνοντες ἄλλοτε ἄλλως, διαχέουσι καὶ ἀφηνίζουσι τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μέτρου καὶ ὅταν τὰς περιόδους μεγέθει τε καὶ σχήματι ποικίλας ποιῶσιν, ⁵ εἰς λήθην ἐμβαλλουσι τοῦ μέτρου. οἱ δὲ μελοποιοῖ, συμμέτρους τὰς στροφὰς ἐργάζόμενοι, καὶ τῶν κώλων ⁶ ἐκάστῃ πάλιν ἀνίσων ὄντων καὶ ἀνομοίων ἀλλήλοις, ἀνομοίους τε καὶ ἀνίσους ποιέμενοι τὰς διαίρεσεις, δι' ἅμφω ταῦτα οὐκ ἔωλιν ἡμᾶς ὁμοιοδῆ ἀνίλιψιν λαβεῖν ῥυθμῷ, πολλὴν τὴν πρὸς τοὺς λόγους ὁμοιότητα καλίσκευάζουσιν ἐν τοῖς μέλεσιν. Ἐνεστὶ τε, καὶ τροπικῶν καὶ ξένων καὶ γλωττηρεσιτικῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων μενούων ἐν τοῖς ποιήμασι, μηδὲν ἥτιον αὐτὰ φαίνεσθαι λόγῳ παρὰ πλῆσιν.

Μηδεὶς δὲ ὑπολαβανέντω με ἀγνοεῖν, ὅτι κακία ποιεῖται ἢ καλεμένη ⁷ Λογοείδεια δοκεῖ τις εἶναι· μηδὲ κατὰ-

³ Τὰ μονόμετρα.] Monometra, quæ & ἡμέμετρα à Demetrio appellantur, initio περι Ἑρμηνείας, sunt carmina unius tantum metri: metrum duplici pede conficit; qualis sunt Juliani in *Casariis* Anapæstici:

Ἀρχεὶ μὲν ἀγῶν,

τῶν παλαιῶν.

Ἄθλων ταμίας.

Καιρὸς δὲ καλεῖ

Μηκέτι μέλλειν.

Sed exempli gratiâ adducatur illud Petronii, *Memphitides puelle*: versus est quaternarius, demptâ syllabâ;

vox prima binarium conficit, seu monometrum, cui clausula adijcitur Bacchiaca.

⁴ Διαλίπωσι.] Διαλύσωσι, Reg. 1: & Colb. mox etiam pro συμμέτρους τὰς στροφὰς legunt πολυμέτρους; & pro ὁμοιοδῆ, ὁμοιοδῆς, non malé.

⁵ Εἰς λήθην ἐμβαλλ.] Hæc arte potissimum inter scriptores Elegiacos usus est Callimachus: è quo unum Epigramma, quod rem præsentem illustrabit, non gravabor describere;

Ἡῶς

formâ confimiles elaboret. etenim pedestri quàm proximè orationi acceditur, quum numeris mensurisq̃ue erratum est.

Copia quidem poetis Epicis non conceditur, iisque qui scribunt Iambos, cæteraque ejusdem formæ metra, sua pro lubitu varilis numeris pedibusque carmina distinguendi, (nam eadem ut modulo immorentur, ipsa cogit necessitas :) sed venia data est Lyricis, etiam varia metrorum genera, & pedes diversos in unam concludendi periodum: adeò ut, qui monometra componunt, postquam versus missos fecerint, aliis aliisque membris orationem illuminantes, absolutam carminum perfectionem confusam reddant & obscuram: cùmque periodos & magnitudine & formis varias constituerint, faciunt, ut nos capiat versuum oblitio. At Lyrici, qui pares strophas elaborant, cùm membra uniuscujusque inæqualia sint inter se ac dissimilia, factis itidem dissimilibus inæqualibusque divisionibus, ob utraq̃ue hæc, justam numerorum perceptionem non simentes ut animo teneamus, multam odariis suis cum solutâ oratione similitudinem adscivere. Quanquam etiam figurata, peregrina, extranea, cæteraque vocabula poetica carminibus obversentur, nihilominus prosaicæ apparebunt orationi simillima.

Nemo autem me ignorare arbitretur, vitium esse poematis vel maximum, si ad imitationem speciemque pedestris orationis

Ἦῳοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἡελίῳ δὲ

Διομήνῃ, Βασιλῶ κατέθανε παρ-
δεικῇ

Αὐτοχειρί. Ζῶμεν γάρ, ἀδελφεὺν ἐν
πυρὶ θείῃσιν,

Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκον εἰσὶν
κακόν

Παῖρδ' Ἀριστίπποιο. κατήφθησεν δὲ
Κυρήνη

Πᾶσα, τὸν εὐτίκην χῆρον ἰδῶσα
δόμον.

En tibi ea omnia, quæ tradit Dionysius, accuratè præstita: sententiæ inæquales, disparia membra:

ipsi adeò versus dissecti, nec sensu, nec verborum structurâ, nisi in sequentem usque progrediatur, absolutâ. quibus factum est, ut prosaicæ orationi, salvâ tamen dignitate, quàm proximè accedatur.

⁶ Εἰάσθ.] Quantum video, scribendum est, *ἐκείνης*; scilicet *ερεφῆς*.

⁷ Λοσοείδεια.] Vitium illud poematis designatur, cùm nihil elatum habet aut grande, quod mentem scriptoris diviniorum prædicet; nec assurgit unquam, sed humi repens, numeris solummodo

καταλινωσκέτω με ταύτην τὴν ἀμαθίαν, ὡς ἄρα ἐγὼ κακίαν τινα ἐν ἀρεταῖς τάττω ποιημάτων, ἢ λόγων ὡς δὲ ἀξιώ διαιρεῖν καὶν τέτοις τὰ σπεδαῖα ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ὁ ἀκούσας μαθέτω. Ἐγὼ τὲ λόγε τὸ μὲν, ἰδιώτην ἐπιστάμενον ὄντα, τὸ ἀδολέσχην τοῦτον λέγω καὶ φλύαρον· τὸ δὲ, πολιτικόν, ἐν ᾧ πολὺ τὸ καλεσχευασμένον ἐστὶ καὶ ἐνέχων· ὅ, τι μὲν ἂν τῶν ποιητῶν ὁμοιον εὐρίσκω τῷ φλυαρῷ καὶ ἀδολέσχῃ, γέλῳ αὐτὸ τίθεμαι· ὅ, τι δ' ἂν τῷ καλεσχευασμένῳ καὶ ἐνέχῳ, ζήλει καὶ σπευδῆς ἐπιήδειον τυγχάνειν οἶμαι. Εἰ μὲν οὖν διαφόρε προσηγορίας τῶν λόγων ἐκάτερον ἐτύλχανεν, ἀκόλαστον ἦν ἂν καὶ τῶν ποιημάτων, ἃ τούτοις ἔοικε, διαφοροῖς ὀνόμασι καλεῖν ἐκάτερον· ἐπειδὴ δὲ ὅ, τε σπεδαῖον, καὶ ὁ μηδενὸς ἀξίον, καλεῖται λόγον, οὐκ ἂν ἀμάροισι τις τὰ μὲν ἑοικότα τῷ καλῷ λόγῳ ποιήματα, καλὰ ἡγοούμενον, τὰ δὲ τῷ μοχθηρῷ, πονηρὰ, οὐδὲν ὑπὸ τῆς τῆς λόγου ὁμοιειδείας ταραττόμενον. πωλύσει γὰρ οὐδὲν ἢ τῆς ὀνομασίας ὁμοιότης, κατὰ διαφορῶν ταττομένη πρᾶγματι, τὴν ἐκατέρω φύσιν ὁρᾶν. Καὶ περὶ τούτων μὲν ἅλως.

Ἔν.

dò à pedestri oratione distinguitur. Hujusmodi videntur fuisse (si Aristoteli credendum) Empedoclis carmina, de rebus naturalibus scripta: Οὐδὲν γὰρ κοινόν ἐστι Ὀμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον. Vide fusiùs hâc de re differentem Cœl. Rhodiginum lib. 7, cap. 6: qui hunc locum Latinè interpretatus est. Ex quibus, inquit, perspicuum ferme arbitror dici Logoidiam, non tam ubi versus soluta sedè oratio videtur, quàm quàm futilem nugacemque imitatur: qui & in nostris auctoribus, & apud Ciceronem in primis logos

invenio positos pro ridiculis contemnendisq; dictis.

Sed Ciceronem in Oratore perficere audiamus: At comicorum senarii propter similitudinem sermonis sæpe sunt abjecti, ut nonnunquam vix in his numerus & versus intelligi possit. Nec aliter Horatius:

Idcirco quidam, Comædia, necesse poema

Esset, quæstivere; quod acor spiritus, ac vis

Nec verbis nec rebus inest; nisi quoddam pede certo

Differt sermani sermo merus.

Sed

onis conscribatur, omni cultu & splendore destitutum: nemo hujusmodi incitiae me incuset, quasi vitium aliquod inter virtutes poematum aut orationum à me ponatur: verum & hoc loco, quemadmodum ipse à rebus nullius pretii bona velim distincta & separata, audiendo discat. Equidem cum sciam orationum aliud genus esse plebeium, (futile illud dico, ac nugatorium) aliud è contrà civile, causis judiciisque in foro tractandis accommodum, cui venustates dicendi multae insunt, multa artis peritia: quicquid itaque apud poetas invenero, nugatorio isti vanoque per simile, id risu dignum & contemptu statuo; quicquid autem huic elaboratae concinnitati, atque arte perfectae, summam æmulatione & studio prosequendum arbitror. Quod si diversam appellationem utraque affecuta esset oratio, sequeretur itidem, utrumque poema quod huic affine sit, diversis nominibus distingui debere atque appellari: quum verò & gravis, & quæ pretii nullius est, pariter vocetur oratio, non alienum à re fecerit, quisquis poemata bonis orationibus per similia, bona censuerit; malis autem, mala, nihil vobis cum affinitate perturbatus. Etenim nil omnino impedit similitudo nominis, diversis rebus imposita, quo minus utriusque natura perspicatur. Ac de his quidem satis.

Eorum

Sed allato exemplo, quid sit *ῥίχθ' Ἀλφειδᾶς*, explanatius dicet Hephæstionis Scholiastes: *Ἀλφειδῆς δὲ ἴστω ὁ μεγάλτερος τῇ Συνείδει· πῶτον,*

Ἰππὺς δὲ ξανθὰς ἰκαλὸν καὶ πικρὰς τῆ κοίτης.

Nec versus ab his *Políticos* quicquam distare testatur, ἀνευ πάσης ἢ τρόπου περιποιημένος; quod eodem pariter illustrat exemplo; licet alii plerique de his aliter ferè scribant.

⁸ *Ἀκόσας μαδίτω.*] Præcesserat *μυδῆς*; eadem est & Horatii structura:

Quæ sit, Mæcenas, ut nemo, quam sibi sortem

Seu ratio dederit, seu fors objecerit, illa

Contentus vivat: laudat diversa sequentes?

⁹ *Ὁ, τί μὲν ἄν.*] Coel. Rhodiginum *ὅτινα μὲν ἄν* legisse, sua indicat Versio. *Quemcunque igitur ex poetis prius illud genus expressisse adverbo, ridiculum judico.* quàm sit hoc ridiculum, nemo non videt. Sed melius fortasse Reg. 1. & Colb. *ὅ, τί μὲν ἄν τῶν ποιημάτων.*

¹⁰ *Αὐτῶ.*]

ᾧ δὲ πρῶτῃ μὲν τὰ παραδείγματα θείς, ¹⁰ αὐτῷ καὶ ἀκλείσω τὸ λόγον. Ἐκ μὲν οὖν τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως ταῦτα ἀπόχρη.

“ ¹¹ Αὐτὰρ ὅγ’ ἐκ λιμένος πρὸς ἑβὴ τρηχεῖαν ἀταρπὸν
ἐν μὲν δὴ τῷ κῶλον. ἕτερον δὲ,

“ Χῶρον αὖ’ ὑλήεντα,
ἔλαττον τε τῷ πρῶτῳ, καὶ δίχα τέμνον τὸ εἶχον. τρίτον δὲ
τετρί,

“ Δι’ ἀκρίας
ἔλαττον κῶλε κομματίον.

— “ ἥ οἱ Ἀθήνη

“ Πέφραδε δῖον ὑφορβόν.
ἐξ ἡμισίχων δύο συδεδείμανον, καὶ τοῖς πρῶτοις οὐδὲν ἐσι-
κός. ἔπειτα τὸ τελευταῖον,

— “ ὅς οἱ βιότοιο μάλισσα

“ Κήδεο οἰκῆν, οὗς κήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
ἀτελῇ μὲν ποιοῦν τὸ τρίτον εἶχον, τῷ δὲ τετάρτῳ τῇ πρῶ-
τῇ τὴν ἀκρίειαν ἀφηρημένον. ἔπει’ αὖθις,

“ Τὸν δ’ ἄρ’ ἐνὶ προῶνι εὖρ’ ἤμενον,
οὐ συνεκίρεχον οὐδὲ τῷ εἶχῳ.

— “ ἐνθά οἱ αὐλῇ

“ Ὑψηλὴ δέδμητο, —

¹² ἄνισον καὶ τῷ πρῶτῳ. ἀπείρα οὐ ἐξῆς νῆς ἀπερί-
οδος ἐν κῶλοις τε καὶ κομμασι λεγόμενος. ἐπιθείς γὰρ,

“ ¹³ Περισκεπὴ ἐνὶ χώρῳ,

πάλιν

¹⁰ Αὐτῷ.] Legendum videtur αὐτὸν, ἰψαμ. Sequens Homeri locus exstat Odyss. ξ, initio: ubi pro ὅγ’ in vulgat. edit. legitur δ. Sylburg. † Potest & αὐτὸς legi.

¹¹ Αὐτὰρ ὅγ’.] Totum tibi hunc ex Homero locum describam, ut facilius inde, versibus in unum collectis, auctoris mentem

percipias:

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος πρὸς ἑβὴ τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον αὖ’ ὑλήεντα δι’ ἀκρίας ἥ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὅς οἱ βιό-
τοιο μάλισσα
Κήδεο οἰκῆν, ὅς κήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τὸν δ’

Earum itaque rerum quas proposui, ubi exempla produxero, clauso sermone, finem dicendi faciam. Ex Epicâ quidem poetâ hæc decerpta sufficiant:

“ *Egreditur portu, tenuis quo semita ducit* :

Hoc unum est membrum; alterum autem,

“ *Per nemora & saltus* :

brevius hoc priori, & carmen in medico secat. tertium autem,

“ *superans juga summa,* —

segmentum membro brevius.

—— “ *Subulci*

“ *Ad testa, auxilio divina Palladis* :

ex duobus hemistichiis compositum, nihil adeo prioribus simile. deinde hoc ultimum,

—— “ *omnes*

“ *Hic famulos inter custos fidelissimus unus.*

quod imperfectum reddit carmen tertium; quarti verò adjectione, absolutam perfectionem ademit. Deinde iterum,

“ *Vestibuloque sedentem invenit* :

ne hoc quidem cum carmine æquis passibus concurrit.

—— “ *quo domus alta*

“ *Turribus extructa est* ;

hoc etiam priori inæquale. Quæ autem deinceps sequitur sententia, suo ambitu destituitur, membris & incisus prolata. hoc etenim adnexo,

—— “ *quæ despectaret in agros* :

rursus

Τὸν δ' ὅρ' ἐν προδόμενῳ εὐρ' ἤμενον,
ἔνθα οἱ αὐτὴν

Ἵψ' αὐτὴν δειδμητο, περισκέπτῳ ἐν
χώρῳ,

Καλὴ τε μεγάλη τε, περιδρομῶ.
Regis fuisse filium Eumæum memorant antiqui scriptores, ideo nobilis appellatur.

¹² “ *Ἀγροὶ καὶ τῶτο.*] Reg. 1. &

Colb. κατὰ τῶτο; qui & ἱστοίαι
mox pro ἱστοίαι legunt: sed incommode utroque in loco.

¹³ [Περὶ σκέπῃ.] Aliam ex Eustathio lectionem profert *Barneficius*, κατωρυχέισσι λίθοισι. Vini vocabuli videtur expressisse Ovidius; *spectabilis undique campus.*

¹⁴ “

πάλιν ἐποίησε,

“ Καλή τε μεγάλη τε. —

βραχύτερον κῶλε κομμάτιον. εἶτα,

“ Περίδρομῳ, —

ὄνομα καθ’ ἑαυτὸ νῦν τινα ἔχον. εἴθ’ ἐξῆς τὰ ἄλλα τῆτον
καλῶσκευάζει τρόπον. τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸ λόγον;

Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως τῆς Ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτί:

“ Ω γαῖα παῖρῖς, ἣν Πέλοψ ὀρίζεται,

“ Χαῖρ’.

τὸ πρῶτον ἄχρι τῆς κῶλον.

— “ ὅς· 15 πῆτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων

“ Ἐπεμβαλεύεις. —

τὸ δεύτερον μέχρι τῆς δε.

— “ ἐνθεν εὐχομαι γένῳ.

τῆτο τρίτον. τὰ μὲν πρότερα, 15 μείζονα εἶχε· τῆτο δὲ,
ἐλαττον,

“ 17 Αὖτ’ ἄρα Ἀλέκ παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ

“ Τίλῃσι λαθραίως Ἑρακλεῖ.

μεῖα τῆτα,

— “ ξύνοιδ’ ὄρῳ

“ 18 Παρθένιον. —

οὐδέ-

14 Ω γαῖα.] Ex Telepho Euripidis, quæ tabula, paucis verbis exceptis, jam intercidit, hæc accepit. Telephus unâ cum Parthenopæo scenam (quæ in Arcadiâ posita est) ingressus, agere videtur Prologum.

15 Πέτρον.] Metrum talem quampiam lectionem requirit, ὅς· πῆτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων Ἐπεμβαλεύεις. Sylburg. † Hanc verborum structuram lubenter admisimus; nam quæ prius obtinuerat, ὅς· πῆτρον δυσχειμέρων

Ἀρκάδων Ἐμβαλεύεις, ob numeros duriores vix videtur ferenda. Nec aliter *Barneſius*, Græcarum litterarum sanè vir doctissimus, qui Euripidem Cantabrigiæ edidit, tacito tamen Sylburgii nomine. idem initio etiam tertii carminis τόνδ’ inferit: ὅς· πῆτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων Τόνδ’ Ἐμβαλεύεις. Haud malè, ut arbitror; sed auctoritatem requiro.

16 Μείζονα εἶχε.] Στίχῳ legendum esse pro vulgato εἶχον, sensus arguit, & confirmat locus similis

rursus subjungit,

“ *Pulcra, ingens :*

membro incisum brevius. denique,

“ *Adeunda ex omni parte :*

vox una per se vim sententiæ exprimit. reliqua itidem quæ deinceps sequuntur, eodem modo elaborata disponit. Quid enim opus est, ulterius sermonem protrahere?

Ex poesi autem Iambicâ hi versus Euripidis desumantur :

“ *O Terra patria, quam Peleus determinat,*

“ *Salve :*

huc usque primum pertingit membrum:

“ *Arcadamque rupes qui calcas, hyems*

“ *Quos dura vexat :*

secundum usque huc.

—— “ *hinc meum duco genus.*

hoc tertium est. priora quidem mensuram carminis exuperant ; hoc autem brevius est.

“ *Auge namque Alei filia me Tirynibio*

“ *Peperit latenter Herculi.*

deinde,

—— “ *Mons conscius*

“ *Parthenius.——*

eorum

similis paulò post, ἱεροὺς εἶχε
τὴν ἑλπίδα, καὶ εἶχε μείζον. Αὐτὴ
quoque ibidem reponendum esse
pro vulgato αὐτῇ, monnerat an-
te me Paulus Leopardus Emen-
dationum lib. 3, cap. 24. quod
ipsam erratum apud Pausaniam
quoque à me notatum est, 455.
54. Sylburg.

¹⁷ Αἰσῆ.] Alei Tegæ regis
filia, ab Hercule compressa, Te-
lephum peperit, quem in monte
Parthenio exposuit. Hanc histo-

riam fusè persecutus est Alcida-
mas in oratione adversus Palame-
dem ; ut Pausanias in Arcadicis,
& Diodorus Siculus.

¹⁸ Παρθένιος.] Callimachus Hym-
no in Delum, γ. 70.

Φεῦτε μὲν Ἀρκάδιον, Φεῦτε δ' ἑρ-
μῆος Αἰσῆς

Παρθένιον.

ad quem ita Scholiastes : “Οὐδὲν
Ἀρκάδιος τὸ Παρθένιον, ἵδμεν τὸν
Αἰσῆν τὴν Ἀλεῖ θυγατέρα, ἱερῆαν
τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφθισσὴν Ἡρακλῆος.

οὐδέτερον αὐτῶν εἶχω συμμετρίμενον. εἴτ' αὖτις ἕτερον
εἶχε τε ἑλάττω καὶ εἶχε μείζον,

— “ ἔνθα μῆρ' ὠδίνων ἐμὴν

“ ἔλυσεν Εἰλείθυια.

καὶ τὰ ἑξῆς τέτοις παραπλήσια.

Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδεια ταῦτα. γέγραπται
δὲ κατὰ διασολάς, οὐχ ὡς ¹⁹ Ἀριστοφάνης ἢ ἄλλοις τις
καλεσχεύασε κήλων, ἀλλ' ὡς ὁ περὶ δὲ λόφου αὐτῶν.
Πρόσεχε δὲ τῷ μέλει, καὶ ἀναγίνωσκε ²⁰ ταῦτα κατὰ δια-
σολάς, καὶ εὖ ἴσθ' ὅτι λήσεαί σε ὁ ῥυθμός τῆς ᾠδῆς, καὶ
οὐχ ἔξεις συμβαλεῖν οὔτε εὐροφὴν, οὔτε ἀνιευροφὴν, οὔτ'
ἐπωδόν' ἀλλὰ φανήσεαί σοι λόφος, ἐτωσὶ διειρόμενος.

Ἔστι δὲ ²¹ ἡ διὰ πελάγους φερόμενη Δανάη, τὰς ἐαυτῆς

²² ἀποδυρομένη τύχας

“ ²³ Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμῳ

“ βρέμη πνέων, κινήθεισα δὲ ²⁴ λιμένα

“ δειμάλι ἐρειπεν' οὔτ' ἀδιάνησι

“ παρειαῖς,

¹⁹ Ἀριστοφάνης.] Vide superius
de hoc Aristophane, p. 182, ὕ. 9.
Sequenti periodo δὲ habent cala-
mo exarati codices; Πρόσεχε δὲ
τῷ μέλει.

²⁰ Ταῦτα.] Suspecta est hæc
vox; pro quâ fortè aut ταῦτο
legendum; aut ταύτας κατὰ τὰς
διασολάς: quod nobis quidem ma-
gis placet.

²¹ Ἡ διὰ πελάγους.] Idem pas-
sa est & Auge, cum nato Te-
lepho. Καὶ αὐτὴν ὁ Ἀλεξ. ἰσθί-
μενος ἑμὲ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα,
ἀφίησιν ἐς θάλασσαν. Pausanias.
quod supplicium vitiatis videtur
fuisse olim commune. De *Iliā*
paulò aliter Dionysius: ἰδικαί-
ωσαν καὶ αἱ γυναῖκες, χρῆσθαι τῷ
ὄντι κελύουσι τὴν μὲν αἰσχύνασαν τὸ
ζῶμα, ῥάβδοις αἰκισθῆσαι ἀποθα-

νείν, τὸ δὲ γεννηθῆναι εἰς τὸ τῆς ποταμῆς
βάλλεσθαι εἰς θάλασσαν. Sed hanc mei-
læ calamitatem tangit Apollonius
⁴ Argonaut.

Οἷα δὲ καὶ Δανάη πώλη ἐν πώματι
ἀνέτηλ

Πατὴρ ἀτασθαλῆσι. Quem ad
locum ita Scholiastes: Ὅτε δὲ Πε-
ριεὶς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ηὐ-
σιν Ἀκρίσιος αὐτὴ τῆς φωνῆς
παίροντος καὶ διὰ τῶν θρασύων
μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην (ὡς τῇ
τροφῇ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάη δὲ
εἰς λάρνακα ἐμίσθαι μὲν τῷ παι-
δὶ, καὶ κλείσας ἀποπλοῖ. Καὶ
φερόμενοι ἀφικνεῖσθαι εἰς Σίριον τὴν
ἡσσαν καὶ αὐτὰς ἐξέλκει Δίκης ὁ
Περσέων, διὰ τὴν αἰσχύνην. Et quæ
sequuntur.

²² Ἀποδυρομένη.] Inter alia po-
emata, Simonidem ὁρῶντος scrip-
pisse

eorum neutrum parens habet cum verbi incomplexum. deinde aliud est brevius carmine, aliud etiam longius:

“ *bis nam partem doloribus*

“ *Lucina matrem solvit.*

& quæ sequuntur his similia.

Ex lyricis verò carminibus hæc Simonidis. Sunt autem scripta per distinctiones membrorum, non quæ Aristophanes, aut alius è metricis quispiam instituit, sed quæ sibi oratio soluta postulat. Odario mentem adhibe, totumque his usus divisionibus perlege; atque pro certo habeas, te numeros odarii neutiquam sensurum, nec Stropham posse, aut Antistropham, aut Epodum dignoscere: verum nuda tibi & simplex oratio apparebit, hoc modo distincta. Est autem Danæ, quæ ventis per mare agitata, suam deplorat calamitatem.

“ *Quum navigio eleganti arte composito, ventus*

“ *infremeret spirans, pelagique stagna commota*

“ *aspero fluctu id essent eversura; haud sicis quidem*

genis,

posuisse auctor est Suidas; ex quo opere hæc videntur desumpta. Fuit autem hujus poetæ, Fabio teste, præcipua in commiseratione virtus. *Simonides tenuis, alioqui sermone proprio & jucunditate quoddam commendari potest: præcipua tamen ejus in commendanda miseratione virtus, ut quidam in hac eum parte omnibus ejusdem operis auctoribus præferant.* Dionysius etiam Pindaro anteponit in *Censura Veterum*: καὶ ὁ βελτίων ἐρίσκειαι καὶ Πυθαγόρῃ ἐν τῷ παρθενικῷ οἰκτιρῆσθαι. unde illud Catulli notissimum: *Mæsius lacrymis Simonideis.*

Ibid.] Simonidem in rerum trifurium commemoratione excelluisse constat. Sanè Basilus Magnus Epist. CCCLXXIX ad Martinianum hæc in parte uni eum post-

ponit Æschyla. Σιμωνίδῃ ὄντως, ἡ τῶν τοιούτων μελοποιῶν, διόμειρα, ἡ ἀργῶς εἰδότες ἐπισυναίξουσιν τοῖς πάσι. Καὶ τοὶ τί λέγω Σιμωνίδην; δὴν Αἰσχυρὸς εἰπαῖν, ἡ εἰ δὴ τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ Συμφορὰν μέσθῃ ἐν ἀργῶς διαθήμεν, μεγαλοφάνως ὠδύρατο. Hinc Cæcilius Horatio. *Is. Vossius* in notis ad Catullum.

23. [Ὅτι λέγεται.] Fuit hæc Ode Ἰνγρῶς inscripta, uti ex Athenæo discimus, lib. 9. cap. 12: Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ Περσέως τὴν Ἀλάνην ποιεῖ λέγουσαν. Nos autem in eâ describendâ, Falvii Ursini distinctionem secuti sumus, quam in notis suis Sylburgius exhibet.

24. *Δίμνα.*] Ursinus annotat, quædam pro ῥήματα δειμαστέ, reponeν πρῶτα πρῶτα. Paulò post,

“ παρειαις, ἀμφὶ τε Περσεῖ βάλλε
 “ φίλαν χέρα, εἶπεν τε· ²⁵ ὦ τέκνον,
 “ οἷον ἔχω πόνον! σὺ δ’ αὖτε γαλαθηνῶ
 “ ἥτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δάμνηι,
 “ χαλχεογόμφῳ δέ, ²⁶ νυκτιλαμπειῖ,
 “ κυανέῳ τε δνόφῳ. Τὺ δ’ αὐαλέαν
 “ ὑπερθε τεῶν κόμαν βαθεῖαν
 “ παρίον· κύμα· οὐκ αἰλέεις,
 “ ἐδ’ ἀνέμῳ φθόγῳ, πορφυρέα
 “ κείμεν· ἐν χλανίδι, ²⁷ πρόσωπον καλόν.
 “ Εἰ δέ τοι δεινὸν τότε δεινὸν ἦν,
 “ καὶ κεν ἐμῶν ῥημάτων ²⁸ λεπτόν
 “ ὑπεῖχες οὔας. ²⁹ Κέλομαι, εὐδε, βρέφ·
 “ εὐδέτω δέ πόν· εὐδέτω ἄμειρον κακόν.
 “ Μάλαιοβελία δέ τις φανείη,
 “ Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ, τι δὴ θαρσαλέον
 “ ἐπ· εὐχομαι τεκνόφῳ δίκας μοι.

Τοιαῦτά ἐσι τὰ ὅμοια τοῖς καλοῖς λόγοις μέτρα καὶ μέλη, διὰ ταύτας γινόμενα τὰς αἰτίας, ἃς προεῖπά σοι.

Τεθ’

§. 5. pro τέκνον Athenæus lib. 9. (in sermone περὶ τῶν γαλαθηνῶν) habet τέκ· nullā nec metri nec sensus variatione. Syll. † Idem Athenæus §. 6: (ὦ δ’ αὖτε εἰς γαλαθηνῶν δ’ ἥτορι: unde, Musis faventibus, Casaubonus, (ὦ δ’ αὐαίς, γαλαθηνῶν τ’ ἥτορι κνώσσεις.

²⁵ ὦ τέκνον.] Hæc verba sunt inquinata mendis: ὦ τέκ·, οἷον ἔχω πόνον; (ὦ δ’ αὖτε εἰς γαλαθηνῶν δ’ ἥτορι κνώσσεις. Restitue poeticum & Homericum verbum, ac lege: ὦ τέκ·, οἷον ἔχω πόνον; (ὦ δ’ αὐαίς, γαλαθηνῶν τ’ ἥτορι κνώσσεις. O fili, quantos ego cruci-

atus fero! at tu interea dulcem somnum carpi, & infanti animo stertis. Ἀδελφὸν ἐστὶ ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον, quod vulgò dicimus, primum somnum dormire. Homerus,

Μηκέτι νῦν εὐδονίς ἀδελφεῖτε γλυκύν ὕπνον. Casaubonus.

²⁶ Νυκτιλαμπειῖ. Lunæ potius cognomen, quàm Epitheton. Ita Horatius, quod Muretus annotavit: *Risè crescentem face Noctilucam*. Hæc tamen vox ad dignitatem Græci Νυκτιλαμπειῖ haud assurgit. Ideò alteram lectionem *face noctilucā*, tantum non antepono: quemadmodum eā usus est Varro: *noctilucam tollo, ad focum fero*,

" *genis, Perseoque circum iniecit*
 " *amicam manum, dixitque : O Fili,*
 " *Quos sustineo labores ! tu verè infanti*
 " *animo dormis, in domo illatibili,*
 " *clavisque ferreis compactâ, sub incertâ lætâ,*
 " *atrâque caligine. Tu porro siccam*
 " *supra tuam cæsariem profundam,*
 " *assilientem fluctum nihil curas ;*
 " *nec venti sonos, purpureâ ipse*
 " *lænâ porrectus, infans vultu pulcherrimo.*
 " *Quòd si gravis hæc, itidem & tibi gravis esset calamitas,*
 " *meis tum saltem questibus tenuem*
 " *supponeres articulam. Jubeo, dormi, infans :*
 " *dormiat & pontus : dormiat immensum malum.*
 " *Inane autem consilium hoc inimicorum reperiatur,*
 " *Jupiter pater, per te : quod fortè audaciùs*
 " *sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.*

Hujusmodi carmina, tam heroici generis, quàm lyrici, pulcris videntur orationibus simillima, idque ob causas superiùs à me allatas.

Hoc

fero, inflo, anima reviviscit. Scilicet è versu præcedenti (quod in expedito est) *Latonæ puellam* oportet intelligamus. Quod ad constructionem hujus loci attinet, repetenda est præpositio *in*. Hanc autem vocem Sylburgius, ut ex Græco Indice constat, cùm *δωμασι* connectit: *domo, cui nox sola illucet, idque tenebrosa.* Næc malè, ut arbitror.

²⁷ *Πρόσωπον.*] Hen. Stephanus, *purpureâ in tuniculâ conditam habens faciem pulcrâ.* At quæ hæc syntaxis? vocandi casus est, ὁ πρόσωπον καλόν. unde major etiam affectus.

²⁸ *Λιπών.*] Codices gemelli *λιπών* habent: & Colbertinus poematum claudit, addito post *δικας* (*ὄγισθαι*; cui editio Aldina assentitur, *δικας* *ὄγισθαι* μοι).

²⁹ *Κίλομαι.*] Hæc non multum videntur abludere à naniis istis, quibus teneræ matres infantulos consopire solebant. Ita apud Theocritum pueris dormientibus Alcmena adblanditur:

Εὐδί' ἰμὰ βεῖφια γλυκερὸν καὶ
 ἰγέρι μοι ὕπνιον
 Εὐδί' ἰμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφίῳ,
 εὔσοι τέκνα.
 "Οἷοι σὺν ἄζοισθι, καὶ ἔλθοι αὖ
 ἱκοισθι.

Τῶθ' ἔχεις δῶρον ἡμέτερον, ἃ ῥῶρα, 30 πολλὰν ἀν-
τάξιον ἄλλων, εἰ βελούτης ἐν ταῖς χερσὶ καὶ 31 αὐτὰ συν-
εχῶς, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο τῶν πόνου χρησίμων, ἔχειν, καὶ
συνασκεῖν αὐτὸν 32 ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις. οὐ γὰρ αὐ-
τάρκη τὰ παραγέλματ' αὐτῶν τεχνῶν ἐστι δεινὰ ἀνίστασθαι
ποιοῦσαι τὰς βελομένους, 33 δίχα μελέτης τε καὶ γυμνασί-
ας· ἀλλ' ἐπὶ 34 τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται, ἥ σπε-
δαῖα εἶναι τὰ παραγέλματ' καὶ λῶε ἄξια, ἢ φαῦλα καὶ
ἄχρηστα.

Quibus sane verbis mihi nunquam
dulcius aut amoenius excogitari
potuit.

30 Πολλῶν.] Alludit ad carmen
notissimum, Iliad. λ:

Ἰηλὸς γὰρ ἀνὰ πόνου ἀνίσταται
ἄλλων.

31 Αὐτὰ συνεχῶς.] Rectius
αὐτὸ, singulariter: & paulo post
ταῖς, pro αὐταῖς: ut supra 170,
17: ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν
γυμνασίαις καὶ κακοπαθεῖν. Se-
quenti versu pro ἀνίστασθαι scri-
bendum videtur ἀνίστασθαι, vel
διπλῶς ἀνίστασθαι. Sylb. † Feci
ut αὐτὸ, rei veritatem secutus,
legeretur: & ἀποκ. pro αὐταῖς
καθ' ἡμέραν, disjunctim αὐτὰς,
ne quid intercidat. Sic p. 222,
1, τὰς ἐκακοπαθεῖν αὐτοῖς καλο-
γμένοις. Sed Codex Colb. αὐτὸ

καθ' ἡμέραν.

32 [Εὐκαὶ καὶ ἡμέραν.] Euripides
in Medea:

Καὶ παῖσι πόσαν, οἷα χερσὶ καθ'
ἡμέραν.

Quod non constat Dionysium hoc
loco iuvenem Rufum ut faciat, idem
de probatissimis veterum Graecorum
scriptis praecipit poeta Venusinus,
tisdem ferè verbis:

[1067] Συμπληρία Graeco.

Νεκταρὸς πρὸς τὸν πόνου, πρὸς τὸν
διurnά.

33 Δίχα μελέτης.] Nam quod
praclare scribit Quintilianus ad
finem praefationis; Hæc ipsa sine
doloris perito, studio pertinaci, scri-
bendi, legendi, dicendi multa &
continua exercitatione, per se nihil
proficiunt. Idem docet Cicero in
Officiis: Nec medici, nec impera-
tores,

Τ Ε Λ Ο Σ.

Hoc meum habebis munus, *mi Rufe*, quo non aliud præstantius ullum; si modò volueris id assidue, veluti quid aliud imprimis utile, manibus versare, & quotidianis exercitiis pro virili incumbere. Neque enim per se possunt artium præcepta, absque meditatione & labore studiorum debito, strenuos dicendi concertatores exhibere: verùm & hæc præcepta, in eorum aded potestate situm est, qui laborem velint molestiamque perferre, an gravia evadant & digna memoratu, an etiam vilia, nulliusque aut pretii aut momenti.

tores, nec oratores, quamvis artis præcepta perceperint, quidquam magnâ laude dignum sine usu & exercitatione consequi possunt. Et initio Rhet. ad Herennium, *Artem sine assiduitate dicendi non multum juvare.* Nec omittendum quod Epictetus præcipit: Εἰδέναι χρὴ, ὅτι ἔσθ' ἄξιον δόξαι παραίνεσθαι ἀνθρώπων, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ καὶ λέγῃ τις καὶ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρώτο πρὸς τὸν βίον.

34 Τοῖς ποιῶν.] Cum τοῖς ποιῶν καὶ κακοπαθεῖν, subaudiendum participium ἰδέσθαι, βυλομένοις, aut aliud confimile. Wolfius legit, τοῖς ποιῶν αἰσχυμένοις καὶ κακοπαθεῖν. *Idem.*

Ibid. Τοῖς ποιῶν.] Hanc Wolfii conjecturam paucis opinor satisfacturam. Quid enim de vocibus

τὸς βυλομένους prioris membri sentiendum est? aut quæ ibi constructio? Equidem inductus sum, ut credam verba (τοῖς βυλομένοις) loco mota librarii officiantia, hanc sedem occupasse; ac postea, cum nulla esset structura, in accusandi casum fuisse mutata. Totam itaque periodum ita reformari debere contendendo: δεινὰς ἀσάβωνας ποιῆσαι διχα μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς βυλομένοις ποιῶν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται. Quam recta sit hæc mea sententia, aliorum esto iudicium. Scriptum sanè testatur Hudsonus in margine codicis Colb. ἐπὶ τοῖς ποιῶν καὶ κακοπαθεῖν βυλομένοις. Nec plura libet addere. Τὴν ἑφεῖνη ἑφὸς ἰδύνη.

F I N I S.

MUSEI MUSEI AVIENSIS
SIMONIS BIRCOVII
EXEMPLA LATINA,
Græcis DIONYSII respondentia:

NOMINA AUCTORUM,

Ex quibus Latina exempla sunt sumpta.

Ælius Spartianus

A. Gellius

Auctor ad Herennium

C. Val. Catullus

M. T. Cicero

Ennius

Glossarium vetus

Hegesippus

Hermogenes

Horatius

T. Livius

Lucretius

Marius Victorinus

Plinius

Rufinus

Sallustius

Terentius

Varro

P. Virgilius.

LECTORI BENEVOLO

SALUTEM

SIMON BIRCOVIUS.

CUM hunc libellum Dionysii Latinum fecis-
sem, cogitavi necum frustra me laborem in-
sumpsisse, si iis qui Græcè intelligerent, La-
tina obtruderem; aut iis qui Latine loquentem Dio-
nysium legere vellent, æquè difficilem, propter exem-
plorum Græcorum multitudinem, proponerem. Nam
præcepta elocutionis frustra sanè à Græcis petun-
tur, si usus eorum in bonis Latinis auctoribus non
ostendatur. Cùm verò vellem quomodocunque præ-
cepta Dionysii Latinis exemplis explicare; alia me
difficultas pressit. Video enim dicendi bonos artifices,
non tam ad suas præceptiones aliorum scripta ex-
aminare; quàm ad alicujus summi Oratoris aut
Poetæ illas conformare. Non enim ille divinus
impetus scribendi aut dicendi præceptorum can-
cellis continetur; sed potius imitandus ab ingeni-
osis dicendi magistris proponitur. ut non mirum
sit, si Cicero ipse assiduâ quâdam exercitatione in
dicendo, seipsum superârit: qui non tam præceptis
suas orationes, quàm præcepta orationibus dirigebat.
Me igitur hoc ipsum, ne Latinis exemplis Græ-
corum

corum praecepta illustrarem, reprimebat. Verumtamen cum viderem Latinos quosdam id praestare conatos fuisse; ut dum Dionysii doctrinam ad sua scripta transferrent, eandem Latinis exemplis illustrarent, itidem ipse faciendum putavi; ut Dionysium non solum Latine loquentem & praecepta tradentem exhiberem; sed praeceptis Latina etiam exempla, quoad fieri posset, accommodarem: ne omnino in Latino sermone Graecorum industria desideraretur, aut cum in Latina conversione, sententiis expressis, Verborum Collocationis via ac ordo servari non posset, à Graecae linguae ignavis minus intelligerentur.

EXEMPLA

EXEMPLA LATINA

Græcis Dionysii respondentia.

PAG. 18, §. 17. Τῶδ' αὖτ' ἐν κλισίῃς.] Virgilius etiam res humiles pari elegantia conscripsit, *Georg.* 2, §. 385 :

*Nec non Ausonii, Trojâ gens missa, coloni
Versibus incomptis ludunt, risuque soluto ;
Oraque corticibus sumunt borrenda cavatis.
Et te, Bacche, vocant per carmina læta, tibi que
Oscilla ex altâ suspendunt mollia pinu.*

Æneid: quoque lib. 5. §. 328.

— *Levi cum sanguine Nisus*

Labitur infelix : cæsis ut forte juvencis

Fusus bumentum, viridesque super madefecerat herbas,

et infra, §. 357 :

Et simul bis dictis faciem ostentabat, Et udo

Turpia membra fimo. risit pater optimus olli.

Pag. 24, §. 1. Γύνη, οὐ γὰρ σε δοκῶ.] Pari verborum suavitatem, & elegantiam collocationis, ea quæ in operto fuerunt, T. Livius lib. 39, cap. 9. descripsit. *Scortum*, inquit, nobile libertina *Hispala Fecenia*, non digna quaestu cui ancillula assueverat ; etiam postquam manumissa erat, eodem se genere tuebatur. Huic consuetudo juxta viciniam cum *Æbutio* fuit ; minime adolescentis aut rei aut famæ damnosa : ultro enim amatus appetitusque erat. et malignè omnia præbentibus suis, meretriculæ munificentia sustinebatur. Quin ed processerat consuetudine capta, ut post patroni mortem, quia in nullius manu erat, tutore à tribunis Et prætore petito, quum testamentum faceret, unum *Æbutium* institueret hæredem. Hæc amoris pignora cum essent, nec quicquam secretum alter ab altero haberent, per jocum adolescens

oleſcens vetat eam mirari, ſi per aliquot noctes ſecubuiſſet. Religionis ſe cauſa, ut voto pro valetudine ſua faſto liberetur, Bacchis initiari velle. Id ubi mulier audiuit, perturbata, Dii meliora! inquit: mori & ſibi & illi ſatius eſſe, quàm id faceret, & in caput eorum deteſtari minas periculà- que qui id ſuaſiſſent. Admiratus quum verba, tum per- turbationem tantam adoleſcens, Parcere execrationibus ju- bet: matrem id ſibi, aſſentiente vitrico, imperaſſe; &c.

Cic. in orat. pro Milone: *Milo autem cùm in Senatu fuiſſet eo die, quoad Senatus dimiſſus eſt; domum venit: cal- ceos, & veſtimenta mutavit: pauliſper, dum ſe uxor (ut fit) comparat, commoratus eſt: deinde profeſſus eſt id temporis, cum jam Clodius, ſiquidem eo die Romam venturus erat, redire potuiſſet.*

Pag. 28, ſ. 11. 'ΑΑΑ' ἐχον ᾠσε.] Exemplis his utitur etiam Hermogenes de Ideis. Sed ut Dionyſius Homeri verſus alio genere carminis immutat, ut vim Collocationis oftendat; ita nobis facere liceat in Virgilio, cujus carmina ex Æneid. lib. 8. Ithyphalica faciamus. Sunt autem hæc:

*Inde, ubi prima quies medio jam noctis abactæ
Curriculo expulerat ſomnum, cùm fœmina, primum
Cui tolerare colo vitam tenuique Minervâ,
Impoſitum cinerem & ſopitos ſuſcitât ignes,
Noctem addens operi, famulaſque ad lumina longo
Exercet penſo; caſtum ut ſervare cubile
Conjugis, & poſſit parvos educere natos.*

Ithyphalica autem erunt hoc modo:

*Curriculo veluti noctis medio jam abactæ
Fœmina, cui tolerare colo & tenui Minervâ
Vitam, impoſitum cinerem ſuſcitât, & ſopitos
Ignes, noctem addens operi, famulaſque longo ad
Lumina penſo exercet, conjugis ut cubile
Caſtum ſervare, atque educere poſſit natos.*

Pag. 32, ſ. 20. Ὅτι ᾗ καὶ ἡ περὶ λείξις.] Solutam quo- que orationem, quod & ligata, pati poſſe, ut alia atque alia,

alia, mutata colloatione, esse videatur, Cicero in Oratore prope finem docet his verbis :

Quantum autem sit aptè dicere, experiri licet, si aut compositi oratoris bene structuram colloationem dissolvas permutatione verborum. corrumpetur enim tota res, ut & hæc nostra in Cornelianam, & deinceps omnia. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos, & Lælios multi venalicii, mercatoresque superârunt. Immuta paulum, ut sit, multi superârunt mercatores, venaliciiue; perierit tota res. Et quæ sequuntur, Neque vestis, aut cælatum aurum, & argentum, quo nostros veteres Marcellos, Maximosque, multi eunuchi è Syriâ Ægyptoque vicerunt. Verba permuta sic, ut sit, Vicerunt eunuchi è Syriâ Ægyptoque. Adde tertium, Neque verò ornamenta ista villarum, quibus L. Paullum, & L. Mummiū, qui rebus his urbem Italiāque omnem referferunt, ab aliquo video perfacile Deliacō, aut Syro potuisse superari: Fac ita, potuisse superari ab aliquo Syro, aut Deliacō.

Videsne, ut ordine verborum paulum commutato, iisdem verbis, stante sententiā, ad nihilum omnia recidant, cum sint ex aptis dissoluta? aut si alicujus inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque, ordine verborum paulum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffuens, ac solutum? Age, sume de Gracchi apud censores illud, Abesse non potest, quin ejusdem hominis sit, probos improbare, qui improbos probet. Quanto aptius, si ita dixisset, quin ejusdem hominis sit, qui improbos probet, probos improbare? Hoc modo dicere nemo unquam noluit: nemoque potuit, quin dixerit.

Pag. 44, v. 17. Ἀνδρῶν μοι ἴκνεν.] Similiter Virgilius Æneid. lib. 1, à nomine inchoat:

Arma virumque cano.

et, Æneid. 11.

Oceanum interea surgens Aurora reliquit.

Pag. 46, v. 9. καὶ οὐ μὲν.] Eodem modo Virg. à verbo incipit Æneid. lib. 7.

Pandite

Pandite nunc Heliconæ, Dæ, cantusque moræ.
et lib. 1, v. 319. — *dederatque comas diffundere ventis.*

Pag. 46, v. 23. Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην.] Virgilius etiam id observavit: nam primùm verba, pòst adverbia posuit; ut Æneid. lib. 1, v. 389. *Perge modò, atque hinc te reginæ ad limina perfer.* et v. 401.

Perge modò, Et quà te ducit via, dirige gressum.
et ibidem,

Corripuere viam interea, quà semita monstrat.

Pag. 48, v. 5. Βόλῃν δὲ ἡμέτερον.] Etiam Virgilius non observavit verba præponere adverbis. ut Æneid. lib. 7.

Nunc age qui reges Erato.

et lib. 8:

Ocyus ire equites Tyrrheni ad littora regis.

Pag. 48, v. 12. Αὐτὸς ἔρυσαν μὲν.] Sic Terentius in Andriâ sequitur rerum ordinem, dum dicit,

Effertur, imus, ad sepulchrum venimus:

In ignem posita est, fletur.

et Virg. Æneid. 11, v. 858.

Dixit: Et auratâ volucrem Tbreiffa sagittam

Deprompsit pharetrâ, cornuque insensa tetendit,

Et duxit longè; donec curvata coïrent

Inter se capita, Et manibus jam tangeret æquis,

Lævâ aciem ferri, dextrâ nervoque papillam.

Pag. ead. v. 20. Πληξεν ἀναγκομή.]. Etiam Virgilius hac ὑπερολογία usus est; ut Æneid. 1, v. 178.

* *Et torrere parant flammis, Et frangere jaxo.*

et v. 175.

Suscepitque ignem foliis, atque arida circum

Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.

Pag. 56, v. 33. Τὰν τὸ σοιχεῖν.] Sic etiam Latini poetæ, Gnatus pro natus. Virg. Æneid. ix, v. 55. *Evandre pro Evander:—At non Evandre, pudendis Volneribus pulsum aspicias. Temnere, pro contemnere.* Sic etiam Cicero synalœphâ usus esse videtur: *Cred' ego vos*

* Nulla est in his, ut falsò autumat Bircovius, ὑπερολογία. ad Servium,

mirari,

mirari, &c. cum hîc nulla esse videatur. *Ego omni officio.* Sic *conficere*, pro *facere*: *amârunt*, pro *amaverunt*. Hujus generis sunt Comiorum etiam verba: *Dic sodes*: *Ἔ, ἀπάγε σίς*: *Ἔ, Ἄεδοι*, *Ἔ, Ἄεστωρ*. Etiam historicorum, *Mebercule*, *medius fidius*. Sic etiam cûm dicitur, *agier* pro *agi*: *dicier*, pro *dici*. De transformatione vocabulorum vide Ciceronem in Oratore.

Pag. 58, §. 20. *Ταῦς τε ὁ Λακιδαιμόνιος.*] Sic Cicero in Oratore cap. 66, L. Crassi dictionem transformat, & ex bona malam efficiens, ostendit quæ vis sit Collocationis, his verbis: *Ex hoc genere illud est Crassi, Missos faciant patronos: ipsi prodeant. Nisi intervallo dixisses.*——ipsi prodeant,——*sensisset profectò effugisse senarium: omnino melius caderet, prodeant ipsi.* Jam vero, cap. 63, de industria ex bono facit deterius: Patris dictum sapiens temeritas filii comprobavit. *Hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, ut admirabile esset. Quæro nonne id numerus effecerit?* verborum ordinem immuta; *fac sis*, comprobavit filii temeritas: *jam nihil erit.*

Pag. 62, §. 6. *Εἰ τῶν ἐξήνεικε τὸν τρόπον.*] Simili gradatione per negationem Cicero 12. Philip. cap. 3, usus est. *Quid enim, per Deos immortales! potest Reipublicæ prodesse nostra legatio? prodesse dico? quid si etiam obfutura est? obfutura? quid si etiam nocuit?* Si autem ita protulisset, *Nostra legatio non poterit prodesse Reip. immo obfutura est, ἔ jam nocuit*, universa elegantia corrueret. Similiter 1, Offic. cap. 1, est gradatio: *Quamobrem disces tu quidem à principe bujus ætatis Philosophorum, ἔ disces, quamdiu voles: tamdiu autem velle debes, quoad te, quantum proficias, non pænitebit. Quod quidem hac simplici forma potuisset proferre, Quamobrem tu quidem disces à principe Philosophorum bujus ætatis, quamdiu voles, ἔ quoad te, quantum proficias non pænitebit.*

Pag. 62, §. 23. *Τίς ᾗ ἐκ ὁμολογήσαι.*] Sic pleno orbe utitur Sallustius in bello Jugarthino, cap. 4. *Qui si reputaverint, ἔ quibus ego temporibus magistratum ad-*

T

epius

ceptus sum; Et quales viri idam affluere nequiverint; Et postea quæ genera hominum in Senatum pervenerint; profecto existimabunt, me magis merito, quam ignavia, iudicium animi mei mutavisse. Plenus est orbis hujus sententia; verumtamen addidit adhuc duo membra, *magisque commo- dum ex otio meo, quam ex aliorum negotiis, Reipublicæ venturum.* Etiam verbi fit adjectio, ut apud eundem ibidem: *Verum ego liberius, altiusque processu, dum me ci- vitatis morum piget, tædetque, postremum verbum ad- ditum non solum sententiam pleniora facit, sed etiam clausulam reddit numerosiorem.*

Et Cicero lib. 3, Accus. in C. Verrem, *Nam si potest ista pecunia sine aratorum injuria detrabi, Populus Roma- nus habeat: præsertim in tantis erarii angustiis.* hic ulti- ma verba adjecta sunt; καὶ ἐννοεῖται.

Idem lib. 4, Accus. in C. Verrem, *Itaque hoc nefario scelere concepto, nihil postea tota in Sicilia neque sacri, ne- que religiosi esse duxit.* verbum non necessarium (neque religiosi) adjectum est.

Pag. 64, §. 16. Τὸ δὲ ἐν τῷ παρ' Αἰκίου.] Cicero ejus- modi etiam conversione utitur, rarius tamen propter nimiam illius elegantiam; ut pro Milone:

Quis eos servos postulavit? Appius. Quis produxit? Appius. Unde? ab Appio: Si autem dixisset, Appius eos servos postulavit, Et produxit, nulla gratia esset. Et pro domo sua, Dico igitur, Et quam possim maxima voce dico. Non haberet autem hanc gratiam, si dixisset, Dico igitur maxima voce.

Pag. 66, §. 2. Τὸ δὲ Ἀφαιρίσεως τίς.] Cicero in Di- vinatione, cap. 18, usus est periodo nimis concisa: *Hic tu, si læsum te à Verre esse dices; patiar, Et concedam: si injuriam tibi factam quæreris, defendam, Et negabo.* dicere siquidem Cicero potuit, *defendam Verrem, Et ne- gabo tibi esse injuriam factam.* Et pro Cornelio Balbo, *Quid est, Judices, non solum in legibus positum, sed etiam in privatorum voluntate? si adjecisset positum, nulla esset orationis suavitas. Periodos ejusmodi Græci, περίοδος ap- pellant.*

Pag. 76, §. 5. Διαλέξιν μὲν εἶν.] Pronunciationis occulta vis in componendo, μέλ^Θ, id est *modulatio*, dicitur. Melos enim est modulatio vocis suavis, quam intentio facit, & remissio, in certis quibusdam & definitis locis. Hæc intentio aut remissio dicitur Græcis *Ἀρσῆμα*, Latine *spatium*. Vox autem triplex est: Cantus, sermo, & clamor. Cantus proprie dicitur vox *Ἀρσηματικῇ*, hoc est, *spatiis distincta*, quæ variè resonando sursum deorsumque subsistit. cernitur non tantum in homine, sed & in instrumentis musicis. Sermo dicitur vox *εὐχῆς*, *confusa*. hæc continuè & tractim progreditur, ita ut vix signato spacio, mox continuo recurat. Clamor autem μέλ^Θ non recipit, nec tondo comprehenditur. Spatia hæc *Ἀρσηματα* dicuntur, tonorum quædam rationes & modi. Quæ licet non appareant adeo in sermone, atque in cantu, sunt tamen: sed aliter in sermone, aliter in cantu observantur, ut Dionysius notat. Intentionem autem, & remissionem modulationis syllabarum in sermone, intra diapente, ex quo μέλ^Θ nascitur, metiendam esse Rhetores docent. primum ex quantitate; deinde, ex accentu dictionis proprio; tertio, ex natura vocalis argutæ; quarto, ex allocutionis forma, seu figura sententiæ, quæ separatur à dictione. Ex quantitate; nam semper longa elevatur, brevis deprimitur. Ex accentu; nam & syllabæ breves accentu acuto notatæ eleuantur. Ex natura vocalis; nam una vocalis longa, longior aliquando fit ex complexu consonantium; similiter brevis brevior: ergo elevatur longior magis, quàm simpliciter longa. Item vocalis brevis eadem fit aliquando brevior propter complexionem consonantium: ideo magis deprimentur, quàm simpliciter brevis. Sed de his agat auctor noster, cum μέλ^Θ in oratione bona explicabit. Porro allocutiones suas intensiones, & depreffiones habent. Nam interrogatio finalem acuit; ut, *Qua spe inimica in gente moraris?* unde eam Varro casum verbi appellat. Obsecratio circumflectit penultimas, etiam si breves; ut, *Serva me obsecro*. Sic oratio virilis,

commota, religiosa, lamentabilis, varia, flexa, flebilis, suavis, intensa, remissa, furibunda, plana, moderata, gravis, magnifica.

Nunc examinemus exemplum Euripidis, quo Dionysius utitur :

Σίσσα σίσσα, λακὼν ἰχνῶ ἀρεβύλης τιθεῖτε, μὴ κλυπεῖτε.

Ἀπὸ πρόβαλ' ἐκεῖσ' ἀπὸπροθι κοίτας.

Imprimis dicit tres dictiones Σίσσα, σίσσα, λακὼν, in unisono proferri, sine differentia accentuum : ratio est, quia est oratio virilis cohortans, & habet ab initio syllabarum intentionem, unde nec accentus valent. Hæc autem dictio λακὼν etiam in unisono profertur : quoniam primæ syllabæ longæ sine accentu, posterior brevis cum accentu æqualis est. similiter & ἰχνῶ. Hæc autem dictio ἀρεβύλης duas posteriores acuit ; quoniam prima syllaba est sine accentu, media acuitur, etsi sit brevis, propter ultimam longam ; ultima etiam acuitur, quia longa. Hæc rursus dictio τιθεῖτε, etsi mediam circumflectit, tamen quia est adhortantis vox, duas posteriores acuit ; similiter & κλυπεῖτε. Porro ἀπὸ πρόβαλ' perdit suum accentum in πρό. nam dictionis ἀπὸ ultima syllaba longa est, propter sequentes consonantes ; πρόβαλε autem brevia sunt ; ideo major ratio in elevando longæ habenda est, quam brevis. Quare ut ex accentu μέλῳ appareat, omiſſis propriis accentibus, in his carminibus, ubi elevatio aut depressio esse debeat, sic annotemus.

Σίγα σίγα, λακὼν ἰχνὸς ἀρεβύλης τιθεῖτε μὴ κλυπεῖτε. ἀπὸ πρόβαλ' ἐκεῖσ' ἀπὸπροθι κοίτας. Hæc syllabarum elevatio, aut depressio intra spatium *diapente* contineri debet. Sed quæ syllabæ superius aut inferius ponantur, (nam potest syllaba longa longior esse) quæ syllabæ intra *diapente* uno tono eleventur, aut deprimantur, quæ deinde ditono, quæ per quartam, quæ per semitonium usque ad summum *diapente*, jam scrupulosioris investigationis est. Author tamen noster infra, cum de vocalibus sonoris, mediis, & infimis docet, & de consonantium generositate & ignobilitate tractat, annotare videtur

videtur locus modulandi sermonis intra *diapente*. Nam quæ vocales sonoræ supra, quæ minus sonantes infra ponentur. Hoc idem & de consonantibus intelligendum.

In Latinis etiam eam modulationem consideremus exemplis. Terentius in *Andria*, *Juno Lucina ser opem. serva me obsecro.*

Ista dialectus intra *diapente* non continetur: quia vox clamantis potius mulierculæ est, quam dicentis: habet tamen tonos suos. Imprimis tres priores syllabæ in unitono proferuntur: quoniam omnes sunt longæ, nec prima elevatur, quia est oratio erecta. Media in dictione *Lucina* usque ad quintam elevatur: quoniam vox implorantis est, tum quia natura accentum circumflexum habet. Ultima deprimitur duobus tonis & semitono: quoniam est brevis natura, longior tamen quam tres illæ syllabæ priores: ideo superior erit illis tono. Illa deinde dictio *Fer*, tono inferior est primis tribus syllabis, atque deprimitur tono sub *diapente*: quia, ut dixi, magis clamor est, quam sermo, mulierque quàm maximè potest intendit, & remittit vocem: deprimitur autem adeo graviter, quod neque consonantes, neque vocalem generosam habet. Assurgit tono dictionis prima syllaba, *Opem*, quam posterior tono superat: quoniam *O* vocalis generosa est, sed syllaba *pem* longior. Porro tres syllabæ sequentes semitono ascendunt supra: insurgit enim, & mollescit simul oratio. Ultima dictio *Obsecro*, deprimit primam syllabam semitono, alteram semitono eodem elevat, tertiam semitono & tono deprimit: quoniam, ut dixi, obsecratio penultimas attollit, etsi breves sint: unde catalexis illius convenit cum principio.

Illud etiam, (Cic. in Oratore, cap. 49.) *Auratos aries Colchorum*, magnificum & venerandum est; quod diatonico genere clausulam complet. Horatii illud,

Mæcenas, atavis edite regibus:

nunc tono, nunc semiditono, nunc ditono, progreditur. Illud præterea,

Lydià, díc, pèr ómnès

Té Deós órò, Sybarín cúr próperás ámando
Pérderé.

descendit statim ditono ; frequentiusque descendit, & tonum flecitur, cum catalexi ditona. Illud verò,

Scribérís Varió fórtis, & hostiúm

Viétór, Maónií cármínis álité,

Quám rém cumqúe férox návivùs aút èqúis

Milés, te dúcè gèsserát.

Hic hemitonum spatium bis repetit, deinde semitonum & toniceum, attollens ultimam in catalexi. Sic Cicero in Oratione pro Milone, *Et si vereor, iudices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere.* Nam hucusque progrediens systema fecit in diapente : hinc descendit, & in eadem chorda hæret ; præterquam in penultimâ hujus membri, quàm semitonio inflexit, & denique clausula quievit pentasyllaba. Ad perfectam autem eorum omnium cognitionem, cognoscendi sunt toni, videlicet Dorius, Phrygius, Lydius, Sublydius ; qui suo more inflectere harmoniam docent. Sed hæc scrupulosius persequi nimis operosum.

Pag. 76, §. 7. Οὐτε ἀνέ.] Verte neque remittatur : quippe intendi & remitti respondent Græcis ἰσχυρὰς & ἀνέως. Quanquam enim hodie (& per aliquot secula) nos acutum in alto ponimus & grave in imo : sciendum autem, (quod tamen pauci advertunt) Græcorum musicorum veterrimos fecisse contrarium. Adeoque, quum eorum lyra erat Tetrachordis, Gravissima dicebatur Hypate, ὑπάτη, Summa ; & Acutissima quidem Nete, νήτη vel νεάτη, Ima vel ultima. Sic utique censebantur, & hoc ordine, Hypate, Parypate, Paraneate, Nete : id est, Summa, Prope-summa, Prope-ima, Ima. Quod quum posteriores aliquot scriptores (per aliquot retro secula) non bene notaverint, multum sibi fecerunt negotii, seque mire torserunt in exponendis veterum nominibus & loquendi formulis. Vide Wallisii τῆ μακρείτης Appendicem ad Ptolemæi Harmonica ab ipso edita. Hudsonus.

Ibid.

Ibid. καὶ ἐν μέλει λόγῳ.] *Malim interpretari una sermonis (quam orationis) particula.* Non enim hic agitur de *otto partibus Orationis* ut in Grammatica loqui solent, sed de *sermonis seu prolationis* particula. Quippe hoc vult; non omnem dictionem, quæ uno prolationis membro continetur (monosyllabam intellige) sic posse vel gravi tensione (pariter ac acuta) proferri: sed nec (omnem) utraque: (quippe monosyllaba vox brevis, accentum siquem habet, acutum natura sua postulat; longa verò, nunc acutum, nunc circumflexum) quæ verò dictiones utrasque admittunt tensiones, earum alia habent in eadem syllaba cum acuto commissum grave, quas tensiones circumflexas vocamus; alia in alio atque alio loco (separatim) utrumque, propriam sui naturam retinens. Siqua vero vox accentum inclinat suum, vel nullum habet, hoc est præter naturam rei. *Idem.*

Pag. 92, §. 8. Ὁ αἰεθμός ὃ αὐτῶν.] Cum multæ sint opiniones de numero, & sufficientia Latinarum literarum, licebit nobis naturam ipsam sequi, nec plures statuere, quam quot Latini statuerunt. Natura enim dicimus, si principia & originem literarum scrutemur, non plures esse, quam quas Latini delegere. Quinque vocales A, e, i, o, u: unam aspirationem, h: quatuor mutas molles, b, d, g, q: totidemque tenues, b, c, t, k: quatuor liquidas, l, m, n, r: unam semivocalem f. Aliæ autem literæ, si quæ sunt, partim ab his corruptæ, partim compositæ, partim secundum idioma cujuscunque linguae immutatae, partim Græcæ. Nam F longo tempore Latini caruerunt; nihilque aliud est, nisi aspiratum p. Porro, x, y, z, Græcorum sunt.

Pag. ead. §. 19. Ἐστὶ ὃ ταῦτα.] Septem vocales Græcorum Latini habent. α Græcum, a Latinum exprimit: ε, Latinum e breve: η, e longum: ο Græcum, o breve Latinum: υ, u commune Latinum: ω, o longum Latinum: φ enim Græcorum, duplex e e valet, ω autem duplex o o.

Pag. 94, §. 16. Αὐτῶν ᾧ ἔ μανερῶν.] A longum non tantum apud Græcos, sed apud Latinos etiam sonantissimum est: ut, *fatum amabant*. Cicero Accus. 6, *Propter est spelunca quedam, conversa ad Aquilonem, infinita altitudine*. Apud eundem (in Tuscul. Quæst. cap. 9, lib. 2.) extant è Trachiniis Sophoclis conversa carmina, mira suavitate A repetitâ.

Hæc dextra Lernam tetram, mæstata excetra,

* *Placavit: hæc bicorpoream affixit manum:*

Erymanthiam hæc vastificam abjecit beluam:

Hæc à Tartarea tenebrica extractum plaga

Tricipitem eduxit Hydra generatum canem.

Virgil. Æneid. 9, §. 50.

Maculis quem Tbracius albis

Portat equus, cristaque tegit galea aurea rubra.

et lib. 7mo §. 785.

—— *Crinita juba galea alta Chimeram.*

Pag. ead. §. ult. Δέῳρον ᾧ τὸ η.] Secundum locum obtinet apud Latinos E longum.

Ovid. *Ut flerent; oculos erudiere suos.*

Virg. Æneid. 2.

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.

et, *Quæ tantæ tenere moræ?* — et, *Incubuerè mari.* —

et, *O terque quaterque beati.*

Pag. 96, §. 3. Τεῖτον ᾧ τὸ ω.] Tertium locum obtinet O longum: Cicero, *Ego omni officio cæteris satisfacio omnibus*. Et pro Roscio cap. 1. *Credo ego vos, judices, mirari*. Et, *Video P. C. in me omnium ora atque oculos esse conversos: video vos non solum de vestra ac Reipublicæ, verum etiam, si id depulsum sit, de meo periculo esse sollicitos.*

Virg. Æneid. 5. §. penult.

O nimium cælo Et pelago confise sereno.

Pag. ead. §. 5. *Εἰ ᾧ ἦτον τῆτε τὸ υ.] Non inferiorem vim habet u Latinorum; sed tum sonantius, cum est longum: ut Virg.

Nos patriam fugimus: tu, Tityre lentus in umbra.

Pag. ead. §. 7. *Εχῶλον ᾧ πᾶνλον τὸ ι.] I Latinum,

* *Lego, placavit.*

quem-

quemadmodum duplex est, longum & breve : ita etiam suave, vel insuave est. I breve minus suave est, ut *imitari*. cum longum est, semper est sonans, & tum præsertim, cum insignis est collocatio : ut Virg. Ecl. 8. v. 41.

Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error !

In *perii* tantam vim habet littera I, ut ab insequente u non sit absorpta.

Pag. ead. v. 10. τῶν δὲ βραχέων.] E Latinum breve, minus aures ferit : O autem breve laudatur magis, propter sonum pleniorē & rotundiorē. Exemplum e brevis apud Ciceronem in Tusc. *Neque te mei miseret, surge & sepeli natum.* Et Virg. Æneid. 1.

Contigit oppetere.

Pag. 98, v. 26. Ἡδυνή μὲν δὲ αὐτῶν τὸ λ.] Littera L suavis est. ut Virg. *Qui legitis flores.* et Æneid. 8. v. 140.

At Majam, auditis si quicquam credimus, Atlas,

Idem Atlas generat, cæli qui sidera tollit.

Contrariam autem naturam L & r obtinent. Nam ut r asperum quid, ita L humile denotat. ideo res humiles littera L designat. ut, *Labella, tenella, mollicellum, suaviolum.* Virg. *Mollia luteolâ pingit vaccinia calthâ.* et Catullus, *Turgiduli ocelli.* Virg. *Si quis mihi parvulus aulâ Luderet Æneas.* Autor ad Heren. lib. 4. *Qui tuo nomine velis ex aliorum laude libare laudem.*

Pag. 100, v. 1. Μέγας δὲ πῶς.] M adhibetur, ubi res magna vel machina describitur : Virg. 1. v. 61. *Molemque & montes insuper altos.* Propter mollitiem autem apud Latinos contrahitur ; quanquam suam gravitatem retinet.

Pag. ead. v. 3. Ἀχαιοὶ δὲ ἡ ἀνδρῶν τὸ σ.] Ideo propter frequentem repetitionem S, non satis illa Ciceronis initio *Topicorum* congruunt : *Majores nos res scribere ingressos, C. Trebati, & iis libris, quos brevi tempore satis multos edidimus, digniores, è cursu ipso revocavit voluntas tua.*

Quanquam animadvertitur, quoties moderatè sumitur, neque mollem, neque barbarum sonum efficere : suavis enim versus ille 1 Georg. v. 389.

Et

Et sola in secâ secum spatiatur arenâ.
et ille virilis, Æneid. 5, v. 46.

Annuus exaltis completur mensibus orbis.

Pag. 102, v. 1. Τελὺν δὲ τῶν ἄλλων.] Ψ Litora apud Latinos non est, nec ζ: fuleiant tamen hæc duo elementa imitationem, quæ à similibus literis fieri solet. Nam una quæpiam vox, in qua ζ fit, adjuncta alijs ubi S repetitur, illam adjuvat. ↓ verò, etsi non est apud Latinos, tamen ejus sonum imitatur syllaba ex duabus consonantibus P S. ut Æneid. 1. v. 118. *Ipsus ante oculos ingens à vertice pontus.* Cum autem est vehemens aliquid exponendum, non P S rectum ponitur, sed etiam inversum: ut, Æneid. 7, v. 568. *Hic specus horrendam, sevi spiracula Ditis.* Z autem Virg. usurpat: ut, *Troja gaza per undas: et, nemerosa Zacynthos.* et, *Liquitur & Zephyro putris se gleba resolvit.* X etiam non insuave: ut Ovid. *Xanthe retro propera.* et, *Pabula gustâssent Trojæ, Xanthumque bibissent.* Virg. Æneid. 1, v. 473.

Pag. 102, v. 7. Τῶν δὲ καλεμμένων αἰφώνων.] Mutæ quia per se sonare non possunt, hoc nomen sortitæ sunt. Harum omnium natura est, ut linguam inter pronuntiandum remorentur, & quasi cum fastidio sine labore quodam vocum pronuntiationem efficiant. Latini autem carent mutis, quæ referant χ & θ: quamquam loco χ, utantur c cum aspiratione: ut *Achaïca castra.* Et θ fit apud Latinos ex T & aspiratione; ut, *thorus, thalamus.* Additur vocalis V consonans facta, quæ etiam mutæ naturam referre videtur. Habent autem & apud Latinos similitudinem inter se mutæ. Nam β π φ, sunt inter se similia, tenuitateque & densitate differunt. Latini autem b p f habent: aliquando p cum aspiratione pronunt, & referunt Græcorum φ. Deinde γ κ χ Latinis efferuntur per g c & ch. Tantam autem similitudinem inter se G & C habent, ut altera in alteram transeat: ut, *Gurgulio, Curculio.* Imo & pronuntiationis similitudo fallit aliquando aures; ut, *Longa canoros,* et, —*Pelago confisse:* et, —*Grates persolvere.* et, —*Umbonum crates.* — Quod apparet itaque in illo lib. 4. Georg.

§. 35. *Nam frigore mella Cogit byems.* Eandem autem viam concedere poterimus ipsi C, quæ est G. discrimen tamen est inter hæc duo elementa, quod cum G pronunciamus, lingua versùs interiorem partem retrocedit, & sonum ipsius C quodammodo asperat. C verò etiam si palato proferatur, non tamen lingua intus coit: ex quâ retrocessione, fieri remotionem putandum est. Quoniam autem G & C similia sunt, Q autem pariter simile est ipsi C: sequetur inter Q & C esse etiam convenientiam. Solum interest, quod Q U vocalem semper quærit, & hoc facit sonum etiam paullo differentem. Verum ubi post G etiam U ponitur, vix agnosci potest pronuntiationis discrimen, ut, *linguam*, & *linguam*. Verum, quod Q similis sit ipsi C, ex eo colligere licet, quia nonnulla sunt nomina, quæ inflectione partim per Q, partim per C, variantur: ut, *Quis, quem, cui, cuius*: et verba, ut, *Sequor, secutus; alloquor, allocutus*. Hinc aliqui *Quotidie* scribunt; alii malunt *Cotidie*. quidam *Quum*, alii *cum*. Præterea δ, τ, θ, Græcorum referunt Latinorum d, t, th. Quæ autem hîc ab authore observantur de qualitate harum consonantium, etiam apud Latinos observari possunt.

Pag. 104, §. 20. [*Ἐσσι γὰρ τὴν φωνήν.*] Hoc idem apud Latinos observatur, apud quos brevibus syllabis sunt breviores, & longis longiores. Nam E in dictione *Ego*, brevis est: si addideris R, & dicas *Rego*, est quidem brevis, non tamen similiter. tum si adhuc addas unam consonantem, & dicas *Tremo*; jam plus est additum: quòd si dicas *Strepo*, prima syllaba est longior, quàm illa quæ brevissima est. Similiter longa est prima τὴ *Ora*: longior est *Os*: longior hac *Dos*: porro longissima *Glos*: quòd si dicas *Scrobs*, * omnes illas superabit. Eiusdem itaque legis non eandem quantitatem syllaba retinet, sed longior breviorque fit additione detractioneque consonantis, quæ vocalem præcedit. Nec immeritò Græci non à sequente, in pleris-

* Parum rectè: quia litera o in voce *scrobs*, brevis est: ut videmus ex obliquis casibus.

que

que quantitatem, sed à feriente vocalem litera metiuntur: considerantque, non quanta sit vocalis, sed quæ majoris ponderis & soni. Inde A. Gellius (lib. 9, cap. 6.) minus intellexit, quid Grammatici doctissimi de duobus hisce verbis, *Disſito* & *Æſito*, pronunciârunt: quia non originis, aut conjugationis proculdubio rationem haberi voluerunt, sed literarum. Nam in *Æſito* latoris literæ hiatus, primam syllabam diutius retinet ac remoratur: in *Disſito* autem, (quandoquidem linguæ plectrum, eodem modo actum, eodem recutit, cumque ejusdem literæ sono in eodem situ reperitur) sine morâ, & celeri seu frequenti motu syllabam confecit. Quare longam dixerunt primam in *Æſito*, brevem in *Disſito*: non quòd brevis hæc sit, & unius temporis syllaba, quæ positione producitur duarum consonantium; sed non ita longa, atque alia est. Quare non tantum literarum coitione augescunt syllabæ; aut decrescunt: sed etiam ipsâ vocalium naturâ, uti ostendimus.

Pag. 110, v. 6. Ἐπὶ μὲν προσλήμων.] Sic Virgilius extendit syllabas, frequenti O, rerum extensionem imitatus: ut, *Æneid.* lib. 4.

Et fæmineo ululatu. et *Æneid.* 3, v. 672.

Clamoremm immensum tollit; quo pontus, & omnes

Intremuere undæ. et *Æneid.* 5, v. 245.

Victorem magnâ præconis voce Cloanthum.

Jam verò illud in Græco ἐξολομένης vehementiam & impetum undarum significat. ε enim celeritatem notat: Sic Virg.

Intremuere undæ. et lib. 1, *Æneid.* v. 117. — *Rapidus vorat æquore vortex.*

Pag. ead. v. 9. Ἐπὶ ᾧ τῷ τυφλωμένῳ.] Doloris magnitudo, & ponderis gravitas, ostenditur ab Homero dictione στενάχων. Nam ε gemitum significat & dolorem: ut, *Æneid.* 2, v. 69.

Heu! quæ nunc tellus, inquit, quæ me æquora possunt Accipere?

Gravitas

Gravitas ponderis exprimitur verbis illis, *Χερεὶ ψηλαφόων.* *ε* enim & *σ* coire non possunt; unde mora quædam in allevando pondere. Sic Virg. *Æneid.* 3, *ψ.* 566. gravitatem percussione expressit his versibus,

Ter scopuli clamorem inter cava saxa dedere:

Ter spumam elisam, & rorantia vidimus astra.

P vero significat perseverantiam sive studii, sive mandati; nam non violento motu fertur. ut, *Æneid.* 4, *ψ.* 338.

—*Ille patris magni parère parabat*

Imperio.

Ubi vero ipsi *σ* admiscetur, quædam assiduitatis compressio, atque agitatio denotatur. ut *Æneid.* 1, *ψ.* 118.

Ipsius ante oculos ingens à vertice pontus

In puppim ferit.

Pag. ead. *ψ.* 16. *Οὐδ' εἴ κεν μάλα.*] Celeritatem distylis expressit Homerus. Virg. *Æneid.* 4, de eodem Mercurio,

———*Turbida tranat*

Nubila: jamque volans apicem, & latera ardua cernit
Atlantis duri.

Pag. ead. *ψ.* 18. *Χρόνος Μῆκη.*] Temporis longitudo: ut, Virgilius, *Æneid.* 1, *ψ.* 272.

Hic jam tercentum totos regnabitur annos. vocali O duxit temporis spatium. Et *Æneid.* 3, *ψ.* 284.

Interea magnum sol circumvolvitur annum.

Pag. ead. *ψ.* 19. *Σώμαλ' μέγ'.*] Corporis magnitudo: ut, Virg. *Æneid.* 7, *ψ.* 783.

Ipse inter primos præstanti corpore Turnus. Nam ipso P quasi plausum quendam facit, & I elevationem.

Pag. ead. *ψ.* 19. *Πάθος υπερβολώ.*] Ut, *Æn.* 9, *ψ.* 176. *Excussi manibus radii, revolutaque pensa.* Et gaudii magnitudo celeritate carminis lib. 7, *ψ.* 122. *Æneid.* exprimitur:

Hic domus, hæc patria est. genitor mihi talia, (namque.

Pag. 112, *ψ.* 4. *Ἀμείδιω.*] Dolor per syllabam βλη, & vocales ο, ο, ω, exprimitur. Sic Virg. *Æneid.* 9,

ψ. 477.

ŷ. 477. litera L. dolorem notat, & gemitum per vocales e, o, u: ut,

Evolat infelix, & famineo ululatu, Scissa comam.

Pag. ead. ŷ. 6. Ἡλόχου.] Exemplum de equis Achil-
lis. Sic Virg. *Æneid.* 12, ŷ. 469.

Aurigam Turni media inter lora Motiscum

Excutit, & longè lapsum temone relinquit.

Pag. 114, ŷ. 3. Ροχθαῖ ᾧ μῆλα.] Sic Virg. *Æneid.* 1,
ŷ. 108. fluctum frementem exprimens, utitur litera r:

Tres Notus abreptas in fana latentia torquet.

Pag. ead. ŷ. 4. Αὐτὸς δέ.] Similiter Virg. de colum-
ba, *Æneid.* 5, ŷ. 512.

Illa Notas atque atra volans in nubila fugit.

Pag. ead. ŷ. 5. Αἰὺδάλα.] Sic Virg. lib. 1, ŷ. 207.
tempestatem furentem exprimit,

—— *His unda debiscens*

: *Terram inter fluctus aperit; furit æstus arenis.*

Pag. ead. ŷ. 6. Σείπτε.] Virg. lib. 5, ŷ. 438.

Corpore tela modò, atque oculis vigilantibus exit.

Pag. ead. ŷ. 10. Ἱφ' ὧν ἰδὲ ἀρχομένη.] Animalibus
voces ita attributæ sunt, ut naturam eorum exprimere
videantur. Unde cervorum est, *bardire & rugire*:
Gloss. * ἱλαφθ' νεγίδι, *bardit & rugit*. Varro Aborigi-
nibus: *Mugit bos, ovis balat, equi binniant, gallina pipat,*
grunnit sus: tepido lacte satur molâ mabâtus porcus. Aelius
Spartianus in Getæ vitâ: *Familiares illi fuit has quæstio-
nes Grammaticis proponere, ut dicerent, singula animalia
quomodo vocem emitterent: velut, agni balant, porcelli
grunnunt, palumbes minuriunt, urfi sæviunt, leones rugi-
unt, leopardi risbant, elephanti barriunt, ranæ coaxant,
equi binniant, asini rudunt, tauri mugiant.* Sic etiam di-
ces, *hirundines fritinnire, corvos crocitare, turtures ge-
mere, lupos ululare: ut & caninum genus, cui etiam at-
tribuitur uicitare, latrare, gannire, kirrire, ringere: asini
rudunt, hirci birquitallunt, gannunt vulpes, cygni dren-
sant, anferes gingriunt, cameli blaterant, gallinæ gloci-*

* Andreas Schottus *Observ. Poet.* lib. 2, cap. 51. ἱλέφας legit.
quamobrem non video. Glossarium consule.

unt

unt, & glocitant: milui iugerunt, grues gruunt, minutæ aves minuriunt: ut Festus docet.

Pag. 116, §. 25. 'Η δ' ἐν ἐκ θαλάμῳ.] Sic Virg. Æneid. 1, §. 496.

*Regina ad templum formâ pulcherrima Dido
Incessit, magnâ juvenum stipante ceterâ.
Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.*

et Æneid. 12, §. 67.

*Indum sanguineo veluti violaverit ostro
Si quis ebur, vel mista rubent ubi lilia multa
Alba rosâ; tales virgo dabat ore colores.*

Pag. 118, §. 11. Σπυδαίῳ δ'.] Sic Virg. Æneid. 12, §. 332.

*Sanguineus Mavors chypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos. et,
Iraque, Insidiæque, Dei comitatus, aguntur.*

et, 10, §. 591.

Quem pius Æneas dictis affatur amaris.

et, Æneid. 8, §. 433.

*Parte aliâ Marti currumque rotasque volucres
Instabant; quibus ille viros, quibus excitat urbes:
Ægidaque horrifera, turbatæ Palladis arma,
Certatim squammis serpentum, auroque polibant,
Connexosque angues, ipsamque in pectore divæ
Gorgona, deserto vertentem lumina collo.*

Pag. ead. §. 18. 'Ως δ' ὅτε χαμῶδες.] Virg. Æneid. 10, §. 603.

*Torrentis aquæ, vel turbinis atrî
More furens,*

et, Æneid. 2, §. 496.

*Non sic, aggeribus ruptis cùm spumeus amnis
Exiit, oppositasque evicit gurgite moles,
Fertur in arva furens cumulo, camposque per omnes
Cum stabulis armenta trahit.*

Pag. 120, §. 1. Δανὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα.] Sic Virg. Æneid. 10, §. 305. de nave Tarchontis,

Solvitur, atque viros mediis exponit in undis:

Fragmina

*Fragmina remorum, quos & fluitantia transtra
Impediunt, retrahitque pedes simul unda relabens.*

Pag. ead. v. 8. Σὺ δὲ δύο μάγλας.] Virg. *Æneid.* 3, v. 623.

*Vidi egomet, duo de numero cū corpora nostro
Prensa manu magnā, medio resupinus in antro
Frangeret ad saxum, sanieque adpersa natarent
Limina: vidi, atro cū membra fluentia tabo
Manderet, & tepidi tremarent sub dentibus artus.*

et *Æneid.* 1, v. 44.

*Illum expirantem transfixo pectore flammās
Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto.*

Pag. 122, v. 14. Βοιωτῶν μὲν Πλωτῆρας.] Sic Virg. *Georg.* 4, v. 334.

— *Eam circum Miletia vellera Nymphæ
Carpebant, byali saturo fucata colore:
Drymoque, Xanthoque, Ligeaque, Phyllodoceque,
Cæsariem effusæ nitidam per candida colla:
Nesæ, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque,
Cydippeque, & flava Lycorias; altera virgo,
Altera tum primos Lucinæ experta labores:
Clioque & Beroe soror, Oceanitides ambæ,
Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ,
Atque Ephyre, atque Opis, & Asia Dæiopea;
Et tandem positis velox Arethusa sagittis.*

et *Æneid.* 2, v. 261.

*Thessandrus, Sthenelusque duces, & dirus Ulysses,
Demissum lapsi per funem, Acamasque, Thoasque,
Pelidesque Neoptolemus, primusque Machaon,
Et Menelaus, & ipse doli fabricator Epæos.*

et lib. 7, v. 710.

*Una ingens Amiterna cohors, priscique Quirites,
Ereti manus omnis, oliviferæque Mutusæ:
Qui Nomentum urbem, qui Rosea rura Velini,
Qui Tetricæ borrentis rupes, montemque Severum,
Casperiamque colunt, Forulosque, & flumen Himellæ:
Qui Tiberim Fabarimque bibunt, quos frigida misit
Nursia, & Hortinæ classes, populique Latini:
Quosque secans infaustum interluit Allia nomen.*

Pag.

Pag. 126, v. 7. Ἀλλ' ὅς σ'] Simile carmen ex pyrrhi-
chiis apud Marium Victorinum lib. 3.

Id agite, peragite celeriter.

Pag. ead. v. 10. Πολὺν δὴδ' ὀρέσσω.] Sic ille versus
Ennii ex puris spondeis:

Olli respondit rex Albai longai.
et Lucretii lib. 6, v. 1133.

* *An cælum nobis naturam intro corruptam.*

Pag. ead. v. ult. Ἐπεὶ χολή.] Horat. Epod. 2.

Beatus ille, qui procul negotiis.

Pag. 128, v. 2. Θῦμα θῦμα.] Exemplum trocheorum
erit in illo carmine Mauri Terentiani, lib. 1.

Roma, Roma, cerne, quanta sit Deum benignitas.
et lib. 2.

*Phæbe, tu lyrà sonante, flecte corda, cum sorore canti-
cisque.*

Pag. ead. v. 9. Βέβαια δοξαμόφρα.] Apud eundem sunt
tribrachi, seu proceleusmatici, in his:

Nemus ave reticuit, ager homine sonat.
item,

Perit, abit avipedis animula leparis.

Pag. 128, v. 16. ὦ Ζηῖος.] Molossi in hoc carmine
apud eundem, eodem libro:

Ite, ô Parcæ primoræ faustæ, nunc Parcas ducentes:

Pag. ead. v. 22. Ἰαχὴ διδυγμαίε.] Sic illa apud Vir-
gil. Ecl. 8. ex Amphibrachis constabunt,

— *Ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.*

Pag. ead. v. 17. Βαρεῖ μοι.] Cicero anapestis utitur,
Tibi causam aliquam reditûs darem.

purum anapesticum apud Marium Victorinum tale est:

Nitet aurea purpureæ Veneris comâ roscida, lactea cervix.

Pag. 130, v. 3. Ἰαόθεν μέ.] Ex dactylis illud Virg.
Æneid. 9, v. 503. constat:

At tuba terribilem sonitum procul ære canoro.
et illud Georg. lib. 3, v. 284.

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.

* Variè hic versus legitur: quem Faber ita exhibet,
An cælum nobis ultro natura cruentum.

U

Pag.

Pag. 132, v. 3. *Οἱ δ' ἐπεὶ σὺ λῶ.*] Sic Cretici apud Terentium in *Andria*, Act. 4. Sc. 1, v. 8. licet quarto in loco resolvatur :

Tum coacti, necessariò se aperiunt : et timent.

Pag. ead. v. 5. *Ἐὰν γὰρ ἀρχῶ.*] Rufinus de metris Comicis : *Ful. Carisus de numeris Comicis sic dicit, Bacchium metrum tale est :*

Bacchare, letare, præsente Frontone.

Porro exemplum Antibacchii habes apud Marium Victorinum lib. 2. in hoc carmine ; sed tantum in primis tribus pedibus :

Ab Euro sonorum, quis Ætnæ per maria.

Pag. 136, v. 6. *Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε.*] Apud Livium primam periodum elegantissimam dicere possumus, propter pedes, ex quibus conficitur, elegantes. Nam etsi quidam non admodum videantur exornare orationem ; tamen adeò quorundam bonitate vincuntur, ut non appareant. Est igitur principium historiæ ejus :

Facturusne operæ pretium sim, si à primordio Urbis res Populi Romani perscripserim, nec satis scio ; nec si sciam, dicere ausim. Quippe qui quum veterem tum vulgatam esse rem videam, dum novi semper scriptores, aut in rebus certius aliquid allaturos se, aut scribendi arte rudem vetustatem superaturas credunt.

Periodus hæc elegantissimis pedibus constat. Primum membrum duodecim pedes continet. Primus est spondeus, gravis & honorandus : alter (* non collis vocalibus) dactylus pulcher & splendidus : tertius amphibrachys, qui mollis quidem, sed à sequenti hypobacchio, qui gravis & magnificus est, excipitur duobus spondeis consequentibus, cum hypobacchio, deinde & spondeo. sequitur deinde anapæstus, quem venerandum, & amplitudini aptissimum dixit Dionysius : hunc duo spondei, cum ultimo Cretico, quem generosum

* Malè. colliduntur enim vocales, quemadmodum multi annotarunt, ut sit heroici carminis hemistichium, *Facturusne operæ pretium sim.*

author docet, consequuntur. Alterum membrum, *Nec satis scio; nec si sciam, dicere ausim.* Hic quinque pedes contineri videas. Primus est Creticus, alter hypobacchius, tertius Creticus, quartus dactylus, quintus spondeus. Ad finem periodi, viginti quatuor pedes numerantur, omnes elegantes, quarto decimo excepto. Horum primus est Creticus, alter dactylus: tum duo spondei; quintus Bacchius, qui virilis censetur, sextus dactylus cum spondeo septimo; octavus hypobacchius, cum quatuor sequentibus spondeis: tertius decimus est Bacchius: quartus decimus tribrachys, sed à quinque spondeis sequentibus obscuratur: vigesimus, & vigesimus primus sunt hypobacchii, vigesimus secundus est dactylus, vigesimus tertius est molossus, summæ dignitatis & amplitudinis; ultimus spondeus.

Pag. 138, §. 12. Ἐπεὶ μὲν ἡμῖν.] Sallustius in bello Catilinario, *Omnes homines, qui sese student præstare cæteris animalibus, summâ ope niti decet, ne vitam silentio transeant, veluti pecora; quæ natura prona, atque ventri obedientia finxit.* Periodo hac viginti tres pedes continentur: Primus spondeus, alter anapæstus, tertius spondeus, quartus Creticus, quintus Bacchius, sextus dactylus, septimus anapæstus, octavus hypobacchius, nonus dactylus, decimus Bacchius: undecimus cum duodecimo spondei, decimus tertius amphibrachys: hunc sequitur spondeus, quem denuo duo amphibrachii. Hic quoque nullus pes est, qui gravitatem orationis impediat. Rufinus lib. de metris Comicis, *Nunc si videatur, inquit, Sallustianæ periodi numeros inspiciamus.* Res populi dactylus | li Romani Marco, tres spondei | Lepido, anapæstus | Quinto Catulo, spondeus, & anapæstus | Consulibus, Pæan primus | ac deinde, dichoreus, sive ditrochæus | militi dactylus | æ & domi, Creticus | gestas, spondeus | composui, choriambus, ex longâ & brevi, brevi & longâ.

Pag. 140, §. 8. Ἡ παράλασεν.] Adhibet carmen Homeri ex Iliad, ψ. quod etiam Virg. 5, Æneid. §.

325. expressit; — *Spacia & si plura supersint, Tractus elapsus prior, ambiguumque relinquat.*

Pag. ead. §. 16. *Ἐὼς ἐνι τῷ ἀναπαιστῷ.] Demostheni Ciceronem opponamus, qui orationem post reditum in Senatu, à gravissimis pedibus incipiat. Ejus itaque prima periodus est; Si, *Patres conscripti, pro vestris immortalibus in me, fratremque meum, liberosque nostros meritis, parum vobis cumulatis gratias agero.* In hoc primo membro pedes præstantissimi quindecim sunt. Primi tres molossi, quartus spondeus, quintus dactylus, hunc sequitur spondeus cum Bacchio, mox amphibrachii duo, quos excipit spondeus cum anapaesto: rursus * amphibrachys cum hypobacchio, ad extremum duo Cretici. Alterum membrum: *Quæso, obsecroque, ne mea nature potius, quàm magnitudinem vestrorum beneficiorum, id tribuendum putetis.* In hoc membro sunt pedes tredecim: primi duo spondei, tertius Creticus, quartus hypobacchius, quintus Bacchius; hunc sequitur hypobacchius, mox Creticus cum hypobacchio; hunc sequitur Bacchius: decimus est tribrachys, sed bonitate aliorum pedum obscuratur; undecimo loco ponitur Creticus, duodecimo anapaestus: hos claudit dichoreus, familiaris Ciceroni. Sic in oratione pro Milone, *Et si veretur, Judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere.* Primus pes spondeus est, secundus anapaestus, spondeo par intervallo, non syllabis: tertius amphimacer, utroque gravior; quartus rursus spondeus: quintum locum tenet iambus, sexto loco spondeus, septimo iterum amphimacer: octavo iambus secundus: nono amphimacer tertius: decimo tertius anapaestus, omnes pedes nobiles, & generosi.*

Pag. 144, §. 5. *Ὅς ὃ μὴ ἐξέρον.]* Quod Dionysius in Hegesia ostendit exemplum ineptæ collocationis, etiam in Latino historico Hegesippo ostendi potest, quanquam in alio affectu. Nam apud hunc equis distrahitur rex vivus; apud illum autem mater deplo-

* Perperam vobis omiserat Bircovius: hic ergo amphibrachys conficitur ex parum & primâ in cumulatis.

rat

rat filium, quem putavit interfectum. Hunc ergo affectum ita describit lib. 5, de excidio urbis Hierosolymitanæ, Cap. 23.

Comperio mater filii sui vulnere, Et insulantium latronum conſternata vocibus, mortis ejus formidinem ſimul Et fidem induit. miſerabiliter quoque deplorare occæpit, ad hos fructus ſæcunditatis ſe reſervatam, ut nec officio vivæntis filii potiretur, nec ſepeliret defunctum. Voti quidem fuiſſe, ut ipſe potius matri ſepulturam daret; inter ejus manus ſupremum exhalaræ ſpiritum. Ille frigidus artus deficientis foveret: ille ultimos ore anhelitus legeret: ille oculos morientis clauderet, ille ſpirantia adhuc ora componeret. Sed quia voto exciderat, ſolatium fuiſſe, ſi vel ipſa intereſſe potuiſſet filii morientis ſupremis. Miſerabili quidem ſorte, ſed tolerabili tamen, ut quem ſuperſtitem optaverat, ejus vel funus teneret. Veruntamen vel de muro, inquit, ſpectare mihi mea funera liceat: Et ſi contingere non licet, utinam quidem nemo arceret. Sed quem metuam tanto deſtituta filio? Quid perſtimeſcam, cui beneficium eſt mori? utinam in me tela ſua omnes contorqueant. omnes gladio me tranſſigant: quod vivens non potui, ſaltem filii mei corpus veſte meâ protegam. Abundat unius veſtimentum ad ſepulturam duorum: Et fortasſe quiſquam hoſtium miſerebitur, ut amiçtu filii matris oculos tegat, Et aculeis oculis, manus manibus, ori ora connectat. Proripiens itaque ſe ad muros, cælum ipſum miſerabili queſtu replebat. Inſultabant ſui, flebant Romani: apud ſocios crudelitas, apud hoſtes miſericordia. Figite (inquit) me, ſi qua eſt pietas; ego genui, quem perſequendum putatis. Ego infelicia ubera dedi; me extinguite, ſi de illa vindictam quæritis. Eundem affectum Virgilius quantâ ſua- vitate protulerit, lib. Æneid. 9, v. 743. legenti conſpicuum erit.

*Interea pavida volant pennata per urbem
Nuntia fama ruit, matrisque adlabitur aures
Euryan: at ſubitus miſera calor oſſa reliquit.
Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa.*

*Evolat infelix, & fœmineo ululatu,
 Scissa comam, muros amens atque agmina cursu
 Prima petit. non illa virum, non illa pericli
 Telorumque memor: cælum debinc questibus implet.*

*Hunc ego te, Euryale, aspicio? tune ille senectæ
 Sera meæ requies; potuisti linquere solam,
 Crudelis? nec te, sub tanta pericula missum,
 Adfari extremum miseræ data copia matri?
 Heu, terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis
 Alitibusque jaces! nec te tua funera mater
 Produxi, pressæve oculos, aut vulnera lavi,
 Veste tegens; tibi quam noctes festina diesque
 Urgebam, & telâ curas solabar aniles.*

*Quo sequar? aut quæ nunc artus, avolsaque membra,
 Et funus lacerum tellus habet? hoc mihi de te,
 Nate, refers? hoc sum terræque marique secuta?
 Figite me, si qua est pietas; in me omnia tela
 Conjicite, ô Rutuli: me primam absumite ferro:
 Aut tu, magne pater divum, miserere, tuoque
 Invisum hoc detrude caput sub Tartara telo:
 Quando aliter nequeo crudelem abrumpere vitam.
 Hoc fletu concussi animi, mæstusque per omnes
 It gemitus.*

Pag. 150, v. 6. Ἡ δὲ ἐν "Ἐλογῷ.] Eundem affectum
 Virg. expressit lib. 2. Æneid. v. 268.

*Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris
 Incipit, & dono divum gratissima serpit.
 In somnis, ecce! ante oculos mæstissimus Hector
 Visus adesse mihi, largosque effundere fletus;
 Raptatus bigis, ut quondam, aterque cruento
 Pulvere, perque pedes trajectus lora tumentes.
 Hei mihi, qualis erat! quantum mutatus ab illo
 Hectore; qui redit exuvias indutus Achillei,
 Vel Danaum Phrygios jaculatus puppibus ignes!
 Squalentem barbam, & concretos sanguine crines,
 Vulneraque illa gerens, quæ circum plurima muros
 Acepit patrios.*

Pag.

Pag. 156, γ. 11. Ἡ δὲ περὶ λέξις.] Numerum atque concentum ad amussim examinari, veteres in solo carmine, & poemate voluerunt, non item in sermone. Causa fuit, quoniam in illis totum hoc quærebant, quod Græce dicunt ἑμμελες & ἑρμῆιον. In oratione itaque solutâ, non cernitur hæc harmoniæ perfectio: sed tamen obscurè adhibetur. Hæc diligentia cùm commendetur à Dionysio in Græcis, in Cicerone etiam observari potest. Proponamus igitur loco exempli verba hæc, ex oratione pro Milone: *Est enim, iudices, hæc non scripta, sed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verùm ex naturâ ipsâ arripuimus, hausimus, expressimus: ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus.* In hoc exemplo quatuor *metaboles* concinnitatis partes observare poteris, si paullum ordinem mutaveris: erit enim strophe, *Hanc non didicimus, accepimus, legimus:* sequitur antistrophe, principio similis; *Verùm ex naturâ ipsâ arripuimus, hausimus, expressimus:* postea sequitur extensio, *Ad quam non docti, sed facti; non instituti, sed imbuti sumus.* clauditur epiphonemate, tanquam epodo, *Hæc enim lex, iudices, non scripta, sed nata est.* Hujus ergo loci in hunc modum disposita concinnitas, quatuor *metaboles* partes habebit manifestas.

Pag. 160, γ. 18. Ὁμολογούμενος δὲ παρὰ.] Decorum positum est, vel in sermone moribus personæ idoneo, scilicet ut temerè loquatur puer, sollicitè mater, perturbatus exclamet: ut, Æneid. 2, γ. 66,

*Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygia agmina circumspexit:
Heu! quæ nunc tellus, inquit, quæ me æquora possunt
Accipere?*

vel in aptâ compositione verborum, quasi res ipsa ante oculos habeatur: non solùm enim personæ moribus necesse est convenire dictionem, sed etiam rebus.

Pag. 164, v. 2. Ὁ ποιεῖν εὐαδεν ὁ δαίμωνιός ται[ε].] Hoc idem πρῆπον in Virgilio videre possumus. Examinemus enim eâdem formâ aliquot exempla, & primo ex lib. 2, Æneid. v. 237.

—*Scandit fatalis machina muros,*
Fata armis.

Hic quasi oculis tarditas illa primùm spondei, deinde molossi, & literarum ἀνίσταται, trahentium conatum, ipsiusque machinæ pondus & resistantiam ostendit. *Scandit fatalis*, hic videtur vix posse subduci: deinde quasi in declive aliquod protracta, paululum decurrit dactylo & spondeo, *Machina muros*. Rursum resistens, ut fieri solet, succumbentibus molliter viribus hominum, subsistit etiam, *Fata armis*. nec tantùm subsistit ratione pedum, sed etiam lassitudinem trahentium, interceptionem spiritûs, collisione vocalium expressit. Item illud, quod sequitur,

Ille subit, mediceque minans illabitur urbi.

Hic syllaba *Nans*, veluti pendentem, & tanquam suspensam anteriorem partem equi ostendit. Nam litera *N* naturâ sursum spiritum trahit, & linguam palato suspendit: tum quies inter hanc & secundam dictionem, motum dirimit, ut paululum ex eo loco prospectasse urbem totam undique arbitreris. Jam post parvam quietem, statim illa machina prona ruit; *Illabitur urbi*. Hic ergo pedes exprimant rei naturam. Quomodo verò literæ exprimant naturas rerum, apud eundem multis locis notari potest, & primùm in illo, Æneid. 10, v. 336.

Et jacit; illa volans clypei transverberat æra.

Nam tres sunt in hoc versu varietates, à totidem rebus. Primò enim jactus est, qui per *T* repræsentatur, quia conatum ostendit: deinde volatum exprimit, qui per *L* literam sæpius inculcatam notatur: postremò, est armorum transverberatio, qui motus, quia est in re durâ & ferreâ, ideo per literam *R* exprimitur. Item lib. 2, Æneid. v. 304. multam vocum asperitatem, multumque horrorem in iis quæsiuit, quæ naturâ sic erant:

In

*In segetem velut cū flamma furentibus austris
 Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
 Sternit agros, sternit sata lata, boumque labores;
 Præcipientesque trahit sylvas: stupet infcius alto
 Accipiens sonitum saxi de vertice pastor.*

Hic plures sunt renitentiae asperitates, quam dictiones. *Flamma furentibus austris*: *Torrens rapidus*: omnia hæc aspera sunt, & furorem imitantia: *Montano* vastum: in *Flumine* prima syllaba insuavis est. *Sternit* asperum est, cū natura caninæ literæ, tum *antitypiā* ejusdem cum *N*. *Agros sternit*, asperum. *Sternit sata lata*, dissyllabæ dictiones tres, duæ vastæ, una aspera. *Boumque* mugitum refert, & sonitum, quem inter montes referunt *catachysmi*. *Præcipientesque*, hic est rictus caninæ literæ, nulla verò consonans suavis, aut liquida mixta: quin etiam ipsæ vocales stridulæ, minimumque jucundæ sunt. *Trahit sylvas*, *antitypia* *T* & *S*, *L* & *V* consonantis, & plusquam agrestis expressa natura semivocali *S*. quæ sequuntur, non tam horrida videntur, quam affecta. *Stupet* enim brevitate syllabarum & tenuitate consonantium, ac vocalium ingratitudine, spiritum tanquam defecisse docet pastoris illius, quem solitudo etiam deterrebat. *Infcius alto* suavius est, & dignum misericordiâ. Sic & mœstum, quod sequitur, ob vocalium tristitiam. *Accipiens sonitum saxi de vertice pastor*. Aliud exemplum ex eodem lib. 2, *Æneid.* v. 172.

*Vix possum castris simulacrum; arcere coruscæ
 Luminibus flammæ arrectis, saltusque per artus
 Sudor iit. terque ipsa solo (mirabile dictu)
 Emicuit, parmamque ferens hastamque tremantem.*

Hæc non tam à Sinone dicta, quam timore & horrore signata esse videntur. Sic Cicero in *Miloniana* cap. 10. exiguas voces accumulans, muliebrem certè moram expressit: *Paulisper, dum se uxor, (ut fit) comparat, commoratus est*. Dionysii exemplum (ex *Homero* allatum) refert illud *Virg.* lib. 6. *Saxum ingens volunt alii*. Nam densitatem consonantium insuavium habet; canina siquidem litera in principio ponitur *S*;
A verò

A verò amplitudinem habet : elifio verò hiatum, & defatigationem designat : *antitypiam* verò, *S* & *V* consonantes.

Pag. 180, §. 13. Ποιητῶν μὲν ἐν Πίνδαρχῳ.] Quæ in Pindari ode observavit Dionysius; eadem observari possunt in illa Horatii Ode 12, Carm. lib. 1 :

Quem virum, aut heroa, lyra, vel acri

Tibiâ sumes celebrare, Clio?

Quem Deum? cujus recinet jocosa

Nomen imago.

Hic sunt duo membra, duobus verbis clausa. Primum membrum habet nomina appellativa quinque, unum adjectivum, præpositiones duas, infinitum unum, omnia appellativa aspera. Nam *virum*, *heroa*, *lyra*, *acri*, propter frequens *R*, caninum quendam, & asperum sonitum faciunt. *Tibiâ*, propter repetitum *I*, motum significat. Jam *sumes* ingratum propter sibilum, & *V* vocalem, & *M* quod os claudit. *Celebrare* verò, propter mutam & liquidam *B R*, asperum. *Clio*, propter vocalium concursum, ingens. Alterum membrum duo nomina substantiva habet, unum epitheton cum relativo, & unum verbum: quæ etsi ita grandia non sunt, tamen ἀνίσχυται habent. Hæc de singulis verbis. Jam conjunctio verborum habent *antitypiam*. Nam *Quem virum*, propter *M* & *V* consonantes, quæ in unam syllabam coire non possunt, *antitypiam* faciunt. Conjunctio *aut*, hiat propter elisionem: *Heroa* amplum, propter vocalium διαίρεσιν, & amplitudinem: *Lyra*, *vel acri*, propter *I* & *A* repetitum, amplum est: & *sumes celebrare*, propter *S* & *C*, *antitypiam* habent, & silentium inferunt: *Clio* hiatum refert.

Quem Deum? cujus recinet jocosa

Nomen imago.

Habent ἀνίσχυται *M D*: deinde *M* & *C*, postea *S R*, post *T* & *J* consonans. *Nomen imago*, propter *O* repetitum, & *A* penultimum, magnificam orationem habet.

Pag. ead. Δεῦρ' ἐν χορῶν.] Hos Pindari versus suis numeris restituit, Latine interpretatus est, & pro eâ quâ

quâ pollet, humanitate mecum communicavit vir egregius, quo nemo fere mortalium de Græcis literis præclarius meritus est, J. Barneſius, amicorum optimus & integerrimus.

Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
 Ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπτε χάριν, θεοί·
 Πολύβοιον οἷτ' ἄσεσθ' ὀμφαλὸν θυόεντα
 Ἐν Ἰεραῖς Ἀθύναις
 Οἰχνηῖτε, πανδαίδαλον τ' ἀκλεῶ αἰσροῖν.
 Ἰοδέταν λάβετε σεφάνων
 Τῶν ἱερῶν δρέπων λοισάν.
 Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἴδεις,
 Πορδύσαντες αἰοιδαῖς δόρυτον
 Ἐπὶ κιοσδέταν Θεόν,
 Ὀν Βρόμιον, ὃν Ἑρμῶν βροτοὶ καλέομεν
 Γόνον ὑπ' αὐτῶν πατέρων μέλπωμεν,
 Γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
 Ἐν Ἀργίᾳ Νεμέᾳ μάνιν εἰ λανθάνῃ
 Φοῖνικ' ἐργ' ὅπ' ὅτ',
 Οἰχθήν' ὧρεσθ' Ὀρέων θαλάμῃ,
 Εὐδομον ἐπαύωσιν ἱερῶν
 Φυλὰ νεκράρεα.
 Τότε βάλλετε,
 Τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρεσσιν,
 Ἐρεῖα τ' ἰὼν φόβα,
 Ῥόδα τε κόμαισι μίσνυτε.
 Τμνέτ' ὀμφᾷ μελέων σὺν αἰλαῖς,
 Τμνέτε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα, χοροί.

*Nostris adeste, numina sancta, choris ;
 Et celebrem, Dii, affundite gratiam :
 Qui frequentem populis, urbis umbilicum, suffutibus odorum
 Castis in Athenis
 Adventatis, varium mobilemque cætum
 Cinethæ violis vere decerpitis,
 Dona accipite blanda corollæ.*

Meque

*Atque de caelo respicite benignè,
 Carmine nunc iterum canentem
 Hederâ coronatum Deum;
 Quem Bromium, quem Gravistrepum vocant mortales,
 Prolem canamus superûm Parentum,
 Cadmeamque decus Semelen puellis.
 Argivâ in Nemeâ vatem baud latebunt
 Virgulta palmæ, quando,
 Horarum thalamo recluso,
 Nectareæ olfaciant plantæ
 Veris odores.
 Tum diffunditur,
 Tum tellure virenti
 Formosa violarum juba,
 Miscenturque comis rosæ.
 Tibiis mixtâ carminum voce
 Celebrate, chori, Semelon celebrate decentem.*

Ex Editione Hudsoni desumpta.

Pag. 192, v. 4. Ὁμοῖδης ὃ λαμβανόμενος.] Apud Sallustium, in principio belli Jugurthini, summum dicendi genus, & collocationis neglectum observare licebit. Verba illius sunt: *Bellum scripturus sum, quod populus Romanus cum Jugurtha rege Numidarum gessit: primum, quia magnum & atrox, variaque victoria fuit: dein, quia tum primum superbiæ nobilitatis obviam itum est. quæ contentio divina & humana cuncta permiscuit, eoque recordiæ processit, ut studiis civilibus bellum, atque vastitas Italiæ finem facerent.* In eo exemplo eadem, quæ in Thucydidis Dionysius annotavit, observari poterunt. In primis membrum hoc, * *Bellum scripturus sum*, propter MS, manifestam διάσπαρσιν habet, & geminatum S sibilum facit alterum membrum, *Quod populus Romanus cum Jugurtha rege Numidarum gessit*, propter voca-

* Observes carmen esse heroicum, quinto pede spondeo:
Bellum scripturus sum, quod populus Romanus.

lium amplitudinem, & propter manifestam dictionum distantiam, amplum est. Nam *D* & *P* coire in unam syllabam non possunt, & *S* cum *R*, & cum *G*: & *M* cum *J* consonante pugnant, asperumque sonitum faciunt, ut & *M* cum *G* *aisilunlar*. præterea *R* quater repetitum, mutæ etiam *P D C G* orationis splendorem obtundunt: & *V* vocalis, gratiam aufert. Tertium membrum, *Primum, quia magnum & atrox, varique victoria fuit*, nullam gratiam habet. primo, quia ter repetit *ia*, nimis ingratè: deinde, quia *aisilunlar* *M* & *Q*, *X* & *V*, consonantes habent. Quartum membrum, *Dein, quia tum primum superbie nobilitatis obviam itum est*. Hæc oratio magnifica est propter res amplas: verba quoque, *nobilitatis obviam itum*, magnifica; *aisilunlar* autem literarum *N* & *Q*, *M* & *P*, *M* & *S*, ultimum membrum, *Eoque vecordie processit; ut studiis civilibus bellum, atque vastitas Italiae finem facerent*, verba habet satis ampla, & quæ suis basibus imitantur, quanquam non adeò frequens *aisilunlar*, nisi *S* & *B*, & *M* cum *F*, jam membrorum harmonia neglecta esse videtur: nam continuis spondeis primum membrum absolvit. Alterum membrum hæc in quantitate minimè respondet: nam multis dictionibus protenditur varios pedes habentibus, licet duobus spondeis claudatur. Tertium membrum, qui dactylo clauditur, studiosè effectum esse videtur. Quartum membrum dicoreo terminatum est, sed hiat propter elisionem. Quintum membrum aliud quiddam, & diversum à totâ periodo, infert. Unde in periodo hac nullus circulus, nulla certa basis, sed omnia divisa, omnia dissipata.

Pag. 202, §. 7. *Ἀρχομαι ᾧ ἀπὸ τῆς.*] Hæc ode Sapphus etfi ex Horatio commodum exemplum comparari possit, tamen quoniam hujus Poetrie aliam oden Catullus vertit, eam ob rem illius exemplum examinabo. Incipit autem illius Ode,

Ἄρχομαι

Φαίνεται μοι κείνῳ ἴσῳ θεοῖσιν.

Eam sic vertit Catullus;

Ille mi par esse deo videtur,

Ille, si fas est, superare divos,

Qui sedens adversus, identidem te

Spestat, & audit

Dulce ridentem: misero quod omnis

Eripit sensus mihi: nam simul te,

Lesbia, adspexi, nihil est super mi,

Quod loquar amens.

Partibeniis.

Lingua sed torpet. tenuis sub artus

Flamma dimanat: sonitu suopte

Tintinant aures; geminâ teguntur

Lumina nocte.

In eo carmine causæ hujus elegantiae eadem annotari possent, quas in Poetriæ suæ odario Dionysius observavit. Imprimis, dictiones ita secum conjunguntur, ut naturali complexione conjunctæ esse videantur. Nam, exceptis sex locis, in quibus diversæ dictiones ἀνίλοντιαν habent, aliæ omnes mollissimæ & lenissimæ sunt. Jam vocales frequentius subjunguntur mutis, consonantibus, & semivocalibus, quàm præponuntur. Præterea semivocales secum non pugnant: vocalium verò concursus; & hiatus haud frequens est. Ad extremum, membra membris ita cohærent, ut nullum manifestum tempus inter ea appareat; sed ut verbum ex verbo, sic membrum ex membro, fluere videatur. Quare, quod auctor ait, non ultra examinanda ode hæc, ne ταυτολογίας vitium incurramus. De naturâ enim vocalium, & consonantium satis jam dixit.

Pag. 212, γ. 12. [Ἐνὸς ἔτι ἀβελήσῳ.] Apud Cicero-
nem verò, quem Isocrati opponimus, etsi studiosè
omnia inflexa sunt; (vir enim summus, ab humilitate,
vulgique sermone abhorruit) tamen, quoniam ipse ora-
tionem pro Cæcinâ in hoc genere esse scribit, ideo
principium hujus orationis exemplo huic Isocratis op-
ponamus. Est autem hoc; *Si, quantum in agro locisque*
desertis

desertis audacia potest, tantum in foro, atque in judiciis impudentia valeret: non minus nunc in causâ cederet A. Cecina Sex. Æbutii impudentiæ, quàm tum in vi facienda cessit audaciæ. Verum & illud considerati hominis esse putavit, quâ de re jure decertari oporteret, armis non contendere: & hoc constantis, quicum vi, & armis certare nolisset, eum jure, judicioque superare. In hoc exemplo verba secum ita cohærent, ut ἀνίσχυία rara sit, membra autem ita exæquata & directâ, ut quod in austero dicendi genere vitium esset, hîc cum summâ elegantîâ, & venustate positum sit. Quare & ea omnia, quæ Dionysius inesse in exemplo Isocratis ostendit, hîc nullo negotio reperies.

Pag. 224, γ. 6. Φίξε δὴ τις ἐκ αὐτῶν ὁμολογήσειε.] Ab istâ diligentîâ Cicero nunquam abhorruit, qui studiosè numeris orationem suam exornabat, & de numero multa conscripsit. Illius exempla aliquot adducenda sunt, ut fidem oratio habeat. Ac primùm occurrit locus ex oratione pro Plancio; in quâ cum dixisset, *Victoriæ nostræ graves adversarios paratos*, ad sensus perfectionem subjunxit, *Interitus nullos ultores esse videbam*. Et in oratione post reditum ad Quirites ita habet: *Sed etiam rerum mearum,*

Auctores, testes, laudatoresque fuere.

Præterea in principio Archianæ, integro hexametro utitur; cum enim ait, *Aut si qua exercitatio dicendi*, subjungit versum,

In quâ me non inficior mediocriter esse

Versatum. Et in reliquo Academicæ, *Quæ*

Cum sint dicta in conspectu, consedimus omnes.

et Tuscul. 4. *Illud*, inquit, *animorum corporumque dissimile est, quod animi valentes*, addit versum:

Morbo tentari non possunt, corpora possunt.

et Tusculan. 5. ubi ita Cicero, *Hoc loco multa ab Epicureis disputantur.*

Hæque voluptates singillatim extenuantur.

Magis autem est artificiosum in orationibus versus admiscere, ubi ad impellendos animos non parum juvat numeri

numeri suavitas; ut Cicero in Orat. scribit: qui gloriatur sese orationem numerosam adhibuisse, in *Accus. in Verrem secundo*, ubi de Siciliae laude dixit: & in Senatu, de Consulatu suo. Sic & in quarto *Accus. de Eumenii Cerere*; de Segestana Diana; de Syracusarum situ: sed & in principio orationis pro Sex. Roscio Amerino, hoc observari potest: ejus loca aliquot annotabo, sunt verba Ciceronis, *Credo ego vos, iudices, mirari, quid sit, quod, cum tot summi oratores hominesque, nobilissimi sedeat*: en statim hexametrum integrum collocavit. deinde profequitur, *Ego potissimum surrexerim, qui neque aetate, neque ingenio, neque auctoritate*, sequitur carmen hendecasyllabum, unâ syllabâ in medio abundante obscuratum: *Sim cum iis, qui sedant, comparandus. omnes*: &c. Paulo post: *At tanto officiosior, quam ceteri*. trimeter choræum habens in secundo pede; rursusque paulo post, duos trimetros ponit, nonnullis interjectis, oratione solutâ: *His de causis ego huic cause patronus exiti*: deinde interponit, *Non electus sum, qui maximo ingenio, sed relictus*. alter trimeter, *Ex omnibus, qui minimo periculo Possem dicere*; &c. Multi etiam sunt dimetri: ut, *Tales viros impediatur*. sunt etiam alia carmina summo artificio occultata, quod facile observari potest. In quartâ etiam Verrinâ multa carmina observari possunt: primum quidem, primis remotis verbis, incipit à dimetro hypercatalectico sic: *Venio nunc, * Ad istius, quemadmodum ipse*, &c. deinde hemistichium hexametri proponit illis, *Nescio, rem vobis proponam*, &c. Tum Alcaicum dactylicum, cum inquit, *Genus * Ipsum prius cognoscite, iudices*; sicut & illud Horatianum, *O matre pulchrâ filia pulchrior*. Deinde senarium, & simul dimetrum hypercatalecticum, *Nego in Sicilia tota, * Tam locupleti, tam vetere provincia, * Tot oppidis, tot familiis*. paulo post hendecasyllabum habet: nam inquit, *Nego ullam picturam neque in * Tabula, neque textili fuisse*. paulo post Sapphicum hypercatalecticum: † *Non enim ver-*

† Nugatorie satis: nam hæc est Ciceronis sententia: *Non enim verbi, neque criminis augendi causâ complector omnia.*

bi, neque criminis causa. Post hexametrum integrum, latentem tamen ob compositionem solam: nam cum dixisset, *Unde igitur potius incipiam, quàm ab ea civitate, quæ tibi una in amore, atque in*

Delictis fuit? aut ex quo potius numero, quàm ex ipsis laudatoribus. jam verò in Milonianæ orationis peroratione, cap. 35, similia observari possunt. primum est hexametrum carmen integrum, cum sic ait, *Esse*
banc,

Unam, quæ brevitatem vitæ posteritatis
memoriâ consolaretur. et deinde subsequuntur versus hexametri spondaici; ut cum dicit, *De me, inquit, semper*
populus Romanus, semper * Omnes gentes loquentur. & post
sic, *Quam*

Fines imperii populi Romani sunt,
ea non solum fama jam de illo, &c. & paullo post, *Omnibus in terris, & jam versatur, & semper.* sed in quinto vice dactyli Creticum habet. Rursus hendecasyllabum sequitur, uno tantum tempore longius, *Sed, quo est illa*
magis divina virtus: post paullo, acephalum hexametrum
Quidnam ego concepi tantum scelus? aut quod—in me tantum
facinus admisi? rursus duo fines hexametri, *Meosque*
redundant †. & *Ex isto fonte dolores.* Non vitavit itaque Cicero carmina, imo studiose accersivit; ut ex multis aliis locis colligi posset. Ut & illud ad Varronem, *Latent ista omnia, Varro,*

Magnis obscurata, & circumfusa tenebris. & in Verrinis plenum versum una syllaba inutilem fudit, *Cum loquerer, tanti fletus gemitusque fiebant.* Nec finem vitavit elegi, *Oderat ille bonos.* incurrit etiam in hendecasyllabum, *Successit tibi Lucius Metellus.* & multis aliis locis probari posset Ciceronem versus non vitasse. Alii quoque authores Latini effugere non poterant: Sallustius ab hexametro incipit bellum Jugurthinum: *Bellum*
scripturus sum, quod populus Romanus. & Plinius Panegy-

† At vera lectio est, *omnes in me meosque redundant ex fonte illo dolores.*

ricum incepit à fine hexametri, cui subjungit integrum hexametrum: *Bene ac sapienter,*

Patres Conscripti, majores instituerunt.

et Livius lib. 1. hexametrum habet, *Pugnatum est*

Porta Collina totius viribus urbis.

et ibid. *Ipse ubi illuxit, in radicibus montium extendere aciem cœpit*

Sedulò, ut adversus montes confisteret hostis.

Sed de his satis est. nam si quis vellet Hieronymi Peripatetici more (quod Cicero dicit) versus apud ipsum Ciceronem, & alios scriptores observare, fortasse nullum esset verbum, quod non in aliquâ metri lege collocatum esset. Illud verò multo artificiosius est, quod annotat Hermogenes de formis Orat. lib. 2, (pag. 381, y. 2: edit. Porti, 1569) cum de Politica oratione agit, Homerum in suis carminibus omnia genera poematum effinxisse. Cùm enim poësis omnium sit imitatio, optimus omni in genere Homerus est dicendus: vivam enim, accommodatamque subjectis personis imitationem, & in his, quæ ad dictionem pertinent, & inductionem personarum, & varias differentias metrorum præstitit; ex quibus varia quoque carmina fieri contingit. Verba Hermogenis hæc sunt de Homero:

* *Ἄριστον ἔστι πάντα λόγων εἶδη, καὶ ποιητῶν ἀπάντων, καὶ ῥητόρων, καὶ λογογράφων Ὅμηρος, καὶ γὰρ μυθήθη, καὶ ἡδονὰς, καὶ θρηνημασίας, καὶ δεινότηας, καὶ τὸ μέλιτον ποιήσεως, μίμησιν ἐναργῆ, καὶ πρέπασαν τοῖς ὑποκειμένοις, καὶ τοῖς καὶ λέξιν, καὶ εἰσαγωγαῖς τῶν προσώπων, καὶ μύθων ἀφαιτυπώσεις, καὶ μέτρων ἀφαιρέσεις ποικίλεις, ἐξ ὧν καὶ ἀφαιρέτως συμβαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δέοντι, καὶ καὶ λόγον μέλαβαλλόμενα πρὸς τῷ, καὶ τὸ φύσει πάντων ἄριστον μέτρον προσηρῆσθαι, καὶ ὅλως τὸ ποικίλον, καὶ ἐξ ἀπάντων ἐν ὅτι κάλλιστον, ὃ μάλιστα ἐρῶσάμεθα καὶ πάντα ποιητάς, ἕως ἐσιν.* Id est, Omnibus igitur dicendi figuris, præstantissimus omnium poetarum, & oratorum, & scriptorum Homerus. Nam & orationis amplitudines, & suavitates, & descriptiones accuratas, & gravitates, & quod maximum est in poësi, apertam imitationem & convenientem rebus personisque subjectis, tum verborum genere & orna-

men. i;

mentis, tum personarum productione, descriptione & fabularum conformatione, tum versuum sectionibus variis, quibus varia & differentia versuum genera fieri solent, & hæc ipsa convenienter, & ratione certâ inter se variata, ut hoc illudve, quod natura præstantissimum sit, carminis genus propositum habeat: denique ut varium, & ex omnibus præstantissimum qui effecerit, præ cæteris poetis sit Homerus. Deinde (pag. 385, §. 5.) multis interjectis ait, Ἐξίστα' ᾧ καὶ τῷ οἰκίῃ πολλάκις τὸ μέτρον ῥυθμῷ καὶ τὰς ποίας τ' εἰχὼν ποιάς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν καὶ τὰ κῶλα. τὸ γέν, — Αὐτὸς δ' ἐλώελα τεύχε κιώεσιν. — ἀναπαυσικόν πως ἐστὶ, ἡρομένης ἀναπαύσεως ἐν τῷ, Ἡρώων. Id est, sæpe enim versus declinat à suo numero proprio, & sectiones varias versuum habet: & clausulas sententiarum in ipsis membris. Nam illud, Αὐτὸς δ' ἐλώελα τεύχε κιώεσιν, anapesticus est numerus, cum clausula facta fuerit in primo verbo Ἡρώων. Quod etiam nos in Latino poeta observare possumus, is enim pro diversitate materiarum, diversis carminibus uti videtur: ita ut paucis mutatis, genus aliud carminis manifestum sit. Nam lyrica carmina inter hexametra inseruit, cum lyricam materiam narrabat: similiter elegiaca, cum elegi cantandi essent. Exemplis rem demonstrabo: lib. 5, Æneid. §. 245, carmen Sapphicum miro artificio in hexametrum immiscuit. nam in his,

Victorem magna præconis voce Cloanthum

Declarat, viridique advelat tempora lauro:

abjice vocem Cloanthum, & in verbo, advelat, præpositionem omitte, erit Sapphicum:

Voce declarat, viridique velat

Tempora lauro.

Ibidem est carmen,

Cuncti adsint, meritaque expectent præmia palmæ:

quod videtur Sapphicum præ se ferre, si pauca mutaveris. Sic in Ecloga 6, §. 30,

Nec tantum Rhodope miratur & Ismarus Orphea.

fiet ex eo Asclepiadeum,

Nec tantum Rhodope & Ismarus Orphea :
tum illud,

Tum durare solum, & discludere Nerea ponto
Cæperit :

refert Asclepiadeum,

Tum durare solum, & cludere Nerea
Ponto cæperit.

et Eclog. 9, v. 53.

Nunc oblita mihi tot carmina : vox quoque Mærin
Ipsa fugit :

fiet Asclepiadeum.

Nunc oblita mihi carmina : vox quoque
Mærin ipsa fugit.

Et innumera ejusmodi alia quis inveniet apud Maronem, quæ non sine summâ industriâ, atque incredibili artificio elaborata sunt. Sed non licet præterire Eclogam illam, quæ Gallus inscribitur ; quæ, quia lacrymabiles elegos continet, ipsa quoque carmina elegiaca esse videntur. en secundum carmen,

Pauca meo Gallo, quæ legat ipsa Lyco—ris. Et,
Naiades, indigno cum Gallus amore periret :

abjice cum, & ultimam syllabam, erit pentameter ;

Naiades, indigno Gallus amore perit.

hoc carmen si conjungeretur cum superiori hexametro, quàm miram suavitatem faceret ? Sic & in illo versu,

Omnes, unde amor iste, rogant, tibi ? venit Apollo :

abjice primam literam, & verba transpone, erit pentameter ;

Unde amor iste, rogant, venit, Apollo, tibi.

fic ex eo versu,

Vestra meos olim si fistula dicat amores :

abjice si, & ultimam syllabam, erit pentameter. Similiter ex eo,

Hic gelidi fontes : hic mollia prata, Lycori :

abjice alterum hic cum ultimâ syllabâ : sensus quidem pervertitur, aut nullus erit ; sed nos numerum, non sensum quærimus, dum ex hexametro pentametrum elicere volumus. Sunt ergo in hac ultimâ Eclogâ mul-

ta, quæ duobus dactylis cum cæsurâ finiunt, quæ potius imaginem retinent finis pentametri, quàm principium hexametri: ut,

Me sine sola vides. et, Omnia vincit amor.

quapropter hæc mirâ dulcedine aures complent. Sed de his satis fit.

Pag. 230, ψ. 3. Αὐτίκα δ' ἔχ' Ἀριστοκράτης λόγῳ.] Exemplum Demosthenis examinat Dionysius: in quo observavit primum metrum esse anapæsticum, uno pede mutilum. huic autem adhæret pentameter elegiacus exactissimus, si synalæphen auferas: deinde paucis solutè interjectis, adest Sapphicum metrum Epithalamium, & Aristophaneum tetrametrum: posthæc duplex iambicum dimetrum: rursus anapæsticum pedum octo, ac demum iambicum. quare verba Demosthenis ita digeri possunt:

Μηδείς ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με
μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἐνεχ'
ἦκειν, Ἀριστοκράτης καὶ ἡγήσασθαι τυχεῖ,
μήτε μικρὸν ὀργῶντά τι ἢ Φαῦλον αἰ-
μαρτήμα, ἐτοιμῶς ἔτις ὅπῃ τέτῳ
προάειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν
ἀλλ' εἴπερ αἶρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι,
ἢ σκοπῶ,

ὥς εἰ ἢ Χερρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, ἢ μὴ παρὰ κρημνίσ-
τας.

Σοπίστερ βλῶαι πάλιν αὐτῆς.

Pag. 248, ψ. 5. Ὡς ἢ παρέμειν.] Quæ præcepta exemplis Homeri, Euripidis, & Simonidis illustrat, nos eadem apud Virgilium, Terentium, & Horatium ostendemus. In Virgilio itaque, cum omnia pæne scripta sic examinari possunt, tum etiam locus ille in lib. Æneid. 1, ψ. 180. *Æneas scopulum interea conscendit, — unum membrum: alterum, et omnem Prospektum latè pelago petit, — id membrum longius est, & hemistichia duo amplectitur: jam verò, quod sequitur, longius est,*

— *Anthea si qua*

Factatum vento videat, Phrygiasque biremas :

Aut Capyn, aut celsis in puppibus arma Cæci.

Hæc prima periodus tria membra inequalia habet : nullum verò uno carmine absolvit. Alterius periodi primum membrum :

Navem in conspectu nullam : tres littore cervos

Prospicit errantes :

alterum membrum minùs priori,

— *hos tota armenta sequuntur*

A tergo : tertium adhuc minus, & longum per valles pascitur agmen. Tertiæ periodi primum membrum exiguum, Constitit hic, — alterum huic prorsus inæquale, —

— arcumque manu, celeresque sagittas

Corripuit ; tertium autem τὸ πᾶσι πρὸς τὸν ἄνθρωπον proferri potest,

— fidus quæ tela gerebat Achates. deinde quartum majus,

Ductoresque ipsos primum, capita alta ferentes

Cornibus arboreis, sternit ;

hemistichio clausit membrum : & sequens carmini integro additum membrum facit, — *tum vulgus & omnem*

Miscet agens telis nemora inter frondea turbam.

Hæc periodus. observabis hic non tantum compositionem solutæ orationi similem, sed & carmina, ita secum cohære, ut epitheta sequentia trahant vocabula : verba diversa carmina conjugant, eaque prorsus omnia, quæ dissipatam & fluxam, sed sibi cohærentem, orationem faciant.

Pag. 256, §. 6. 'Εκ τῆς 6. περιόδου.] Hoc idem in Phormione Terentii demonstrari potest, ubi Davus loquitur :

Amicus summus meus, & popularis Geta

Hæc ad me venit :

Membrum primum ex integro carmine & hemistichio conflatum : aliud membrum magis hoc priori,

— *erat ei de ratiunculâ*

Jampridem apud me reliquum paucillulum

Nummorum :

Reliquum

Reliquum membrum minus prioribus,—*id ut conficerem.*—
deinde duo verba, seorsim suas sententias habentia,
Confeci : adfero. alterius periodi primum membrum,

Nam berilem filium ejus duxisse audio

Uxorem :

alterum membrum minus est, *ei credo munus hoc contraditur.* Periodus altera. tertia periodus membrum parvum habet, nec carmen implet,

Quam inique comparatum est,—alterum prolixius, quod hemistichio, & carmine integro constat : ut,—*ii qui minus habent,*

Ut semper aliquid addant divitioribus !

Pag. 258, §. 7. 'Εκ τῆς μελικῆς.] Sic & illa apud Horat. 3, Carm. Ode 27. legi possunt, ut pauca vestigia carminum appareant. Etsi enim sunt strophæ, tamen collocatione membrorum ita diffident, ut non tam repetitum carmen, quàm continua oratio esse videatur. est autem Europa, errorem suum incusans :

Quæ simul centum tetigit potentem oppidis Creten : Pater, ô relictum filiae nomen, pietasque ! dixit victa furore. Unde ? quò veni ? levis una mors est virginum culpæ. vigilansne ploro turpe commissum ; an vitiis carentem ludit imago vana, quæ portâ fugiens eburnâ, somnium ducit ? meliusne fluctus ire per longos fuit, an recentes carpere flores ? Si quis infamem mihi nunc juvenum dedat iratæ, lacerare ferro & frangere enitar modò multum amati cornua tauri. Impudens liqui patrios Penates : impudens orcum moror ! ô Deorum si quis hæc audis, utinam inter errem nuda leones : antequam turpis macies decentes occupet malas, teneræque succus defluat prædæ, speciosa quero pascere tigres. Hæc, & multa alia apud hunc poetam videntur esse similia solutæ orationi, id autem maximè ob eas causas, quas auctor memoravit.

INDEX Verborum & Formularum, quæ visæ sunt notatu digniores.

A

A *Literæ sonus*, 94, 17.

ἀβασανίστως τιθέναι, 244, 8.

αἰεὶς σχῆμα, 34, 22. αἰετὸς πῶς,

126, 8. αἰετὸς ἔρυθμοι, 144, 12.

ἀγέρωχ^ο ὄψις, *insolens* ἔ^ς *immane*
visum, 118, 7.

ἀῶσαι τῶν γεροφῶν, *duabus*, 154, 8.

ἀδιάνητοι παρειαίς, 250, 15.

ἀδολέσχης κ^ι φλύαρχ^ο λόγ^ο, 252, 8.

ἄζηλα κ^ι φαῦλα, 20, 21.

ἀθληταὶ τῷ ἔργῳ, 240, 3.

ἀθρὺν ψόφον λαμβάνειν, 188, 7.

αἰ *Eolice* pro ei, si, 206, 6.

δι' αἰσχύνης θέσθαι, 144, 20.

ἀκαιρίμην γλῶσσαν, 8, 4.

ἀκαρῆς παραλλαγή, 106, 5.

ἀκαλᾶστροφ^ο, 198, 14.

ἀκαλονόμας^ο, ἀώνυμ^ο, 174, 3.

ἀκέραιοι φωναί, 196, 24.

ἀκόμψευ^ο συνθεσίς, 178, 12. *sc*

ἀκόμψευ^ο ἀρμονία, 200, 11.

ἀκόμεν^ο καὶ ἀκαλᾶστροφ^ο, 198,
14.

ἀκραλίζεσθαι, *jentare*, 18, 12.

εἰς ἄκρον, *summe*, 220, 2.

ἄκρως εἰδότες αὐτεῖν, 246, 8.

ἀκροσόμιοι, 96, 5.

ἀκώλις^ο περιόδ^ο, 200, 11.

ἀλκιφάρμακον, *remedium*, 222, 7.

ἀλληλεσχίας βάσις, 202, 16.

ἄλο^ο αἰσθησις *sc* ἀνάλο^ο, 106,

13. ἄλοιοι κ^ι ἰνθασινώεις ὄρμαι,

8, 1.

ἄλλο pro ἡλλο, 48, 3.

ἀμ^ο ἡοῖ, 18, 18.

ἀμειλιχὴν γούωσα, 112, 4.

ἀμβολὰς pro ἀναβολῆς, *dilatatio*,

240, 1.

ἀμβροσί^ο χίρσ^ο, 182, 10.

ἀμειλίχης κ^ι ἀσιμ^ο, 134, 13.

ἀμείρον κακῶν, 260, 14.

ἀμυδρότερα, 170, 16.

ἀμφήρειον ἔθηκε, 140, 10.

ἀνακοπαὶ *in verb. compos.* 198, 10.

ἀνακυλίσαι ὑπὲρ ὄχθης, 164, 13.

ἀνάπαιστοι ἔρυθμοι, 230, 15.

ἀνάπαυλαι *in dictione*, 158, 2.

ἀναπόδεικτα λείπειν, 18, 1.

ἀνέλκ^ο, 180, 9.

ἀνέδρας^ο βάσις, 198, 18.

ἀνεπιστάτως εἰπείσθαι, 16, 4.

ἀνεπίηδεν^ο κ^ι ἀφελῆς, 178, 2.

ἀνέκκεκτα, 26, 9.

ἀνίστροφ^ο, *respondens*, 130, 12.

ἀνίστροφοι, pro ἀνίστροφαί, 154, 8.

ἀνίτυπ^ο ἀρμονία, 184, 19. ἀν-

τίτυπ^ο *συζυγία*, 188, 7. *ult.*

ἀνλωνυμ^ο *proponina*, 12, 9.

ἀνωθεῖσθαι, 164, 24. *idem* ἀνω ὠ-

θεῖσθαι *ibidem* 20: *Et ἀνακυλί-*

εσθαι 164, 13.

ἀξιολύγ^ο, 216, 6.

ἀπαγγέλλειν *enunciare*, 164, 8.

ἀπαγγέλια, *idem* ac ἐξηγησία, *elo-*

cutio, 168, 8.

ἀπαρέμφατα ῥήματα, 50, 9.

ἀπαρχὰς προχειρίσασθαι, 18, 7.

κατ' ἀπαρίσμον, *absolute*, 218,

10.

ἀπερίγραφ^ο βάσις, 198, 18.

ἀπερίοδ^ο λίξις, 200, 11. ἀπ-

εῖοδ^ο νῆς, 254, 23.

ἀπευθύειν, 80, 5.

ἀπέχθεσθαι, *offendi*, 200, 4.

ἀπῆναι, *naves*, 132, 4.

ἀπὸ τῷ ῥάστ^ο, *facillime*, 246, 7.

penult. *idem* ἐκ τῷ ῥάστ^ο, 246,

5. ἀπὸ τῆς ἐξέως, *habitu*, 246, 5.

υπ

INDEX.

αὐτὸ ἀπὸ (κοινῶν, 120, 22.
 ἀποδέχομαι, *probo*, 160, 2.
 ἀποζῆν, *vitam tolerare*, 194, 6.
 ἀπώλη^ς λόγ^{ος}, 10, 14.
 ἀποκρῆσαι, *in disput. rejicere*, 242, 1.
 ἀποκυμάλειν τὸν ἥχοι 212, 1.
 ἀπομαχόμεν^{ος} μὴ — 22, 15.
 ἀποπλανᾶσθαι ἀπὸ τῆς ἀληθείας,
 42, 5.
 ἀπώπερθε κοίτας, 78, 7.
 ἀποψυσμῶ δηλωτικὰ γράμματα,
 90, 15.
 ἀποσφάττει πάντας, 146, 4.
 ἀπολείρα^ς χυκν, *sine γ*, 184, 3.
æra priore syllaba producta, 234, 16.
 ἀρατῆσθαι περὶ πίστεως, 120, 4.
 ἀρεῦλης ἵχ^{ος}, 78, 5.
 Ἀργία Νημία, 182, 8.
 ἀρεμία *pro ἀργία*, 222, 7.
 ἀρεθρα τῷ λόγ^ῳ, 12, 7.
 ἀριθμοὶ *pro* ἔνθεμοι, *Numeri Orato-*
rii, 124, 8.
 ἀρμάτει^{ος} δίφρ^{ος}, 146, 7. *Curtius*
lib. 4. currum vocat.
 ἀρμολογία τῶν ὀνομάτων, 248, 15. ἀρ-
 μογή τῶν κώλων, 58, 1. ἀρμο-
 γαί περιόδων, 200, 16.
 ἀρμόζον, *conveniens*, 160, 5. *penult.*
 ἀρμονία, *Compositio, seu concinna*
compositio, 62, 22. 72, 7. 88,
 15. 176, 2. *pro eodem* Συνθεσις,
 172, 8. ἀρμονίας λεκτικῆς δύν-
 αμις, 16, 9. ἀρμονία γραμμα-
 των, 116, 23.
 ἀρμόσαι ὀνόματα πρὸς ἀλλήλα, *ar-*
taré, 58, 8. *Sic* ἀρμόττεισθαι
 πρὸς ἀλλήλα, 52, 15.
 ἀρτηρία τῆς ἀρτηρίας ὑπερχύσεως τῷ
 πνεύματι, 104, 2.
 ἀρχαῖκον κάλλ^{ος}, 194, 17.
 ἀρχαιοπρεπὴ σχήματα, 204, 7.
 ἀσεμν^{ος} εἶχ^{ος}, 152, 7.
 ἀστυμαί ὠδαί, 100, 7.
 ῥοσινεῖς τε καὶ ἄνοσοι, 10, 1.
 ἀσύμφων^{ος} χορδῇ, 72, 24. ἀσυμ-
 φώνως ἐμπνεύσας, 72, 5. *ult.*

ἀτοπία, 82, 11.
 ἀτρέκτιαν εἰπεῖν, 174, 7.
 ἀτρεκτὴς ἐρεῖς ὄνου^ς, 248, 4.
 Ἀτρυλῶνη, Διδὸς τέκ^{ος}, 44, 19.
 αὐ^{τὸ} ἔρυσαν, 48, 13.
 αὐαλία κόμα, 258, 9.
 αὐλὸς τῷ πνεύματι^{ος}, 94, 7.
 αὐτὰ τὰ ἀναγκαϊότατα, *pro* μόν^α
 τὰ ἀναγκαϊότατα, 52, 10. αὐτὰ
 τὰ φανερώτατα, *pro* μόν^α τὰ φα-
 νερώτατα, 174, 5. *ult.*
 αὐτομαλισμῷ καὶ τύχῃ χηρσαίμενα,
 182, 22. φύσις αὐτομαλίζουσα,
 166, 22. αὐτομαλισμῷ γενομέ-
 να, 234, 12. καὶ αὐτομαλισμῶν,
 232, 1.
 αὐτοσχεδιάζειν μέτρα, 230, 15.
 αὐτολεῖν, *perfecta*, 92, 3. αὐτολε-
 λῶς, *perfecte*, 92, 5.
 ἀφαιρεσησμαι *pro* ἀφαιρεθῆσμαι,
 56, 14.
 Ἀφροδίτη, *venustas*, 16, 12.
 ἀφωνα γράμματα, 92, 5.

B

B *Litera ut proferatur*, 102, 13.
 βαίνεισθαι, *scandi, de metro*, 28,
 15.
 βάρε^{ος}, *gravitas dictionis*, 70, 15.
 βάρε^{ος} ἢ Σεμνότης, 204, 8.
 βάσεις δεατρικαὶ ἢ γλαφυραὶ, 178,
 5.
 βλαβ^{ος} τι σοι γένηται, 24, 15.
 βλοσυρῶπις Γοργῶ, 118, 12.
 βοστρυχίζειν τὴν λόφον, 242, 15.
 βρέμει ἀνιμ^{ος}, 258, 14. βρέμειαι
 αἰθιαλῶ, 114, 5.
 βρόμ^{ος} ἀνέμων, 114, 12. ἔφ φθόβ-
 γ^{ος}, 258, 9.
 Βρόμ^{ος}, *Bacchus*, 128, 9. 182, 5.

Γ

Γ Αλαθηνὸν ἦτορ, 258, 6.
 γαμίη, *uxor*, 4, 3.
 γενέθλι^{ος} ἡμέρα, 2, 3.

γει-

INDEX.

γενικωτάτη διαφορὰ, *differentia generalissima*, 10, 9.
 γλαφυράς κ' ἀνθηρὰς Συνθέσις χα-
 ρακτῆρ, 200, 17.
 γλίχεται τῶν, 176, 16.
 γλυκαίνειν τὴν ἀκοήν, 108, 26. γλυ-
 κύτης λέξις, 70, 6.
 γλωτταί, *orationem figurant*, 20, 23.
 γλωττημαθικά ὀνόματα, 250, 18.
 γοητεύεσθαι ὑπὸ — 72, 17.
 γοητεία ἢ ἡ γοητεία, 74, 17.
 γοργὰ πῶλα, 158, 6.
 γράμματα *unde dicta*, 90, 5.

Δ

Δ Αἱ *pro* δὲ, 60, 2.
 δαιμόνιος, *divinus, excellens*,
 140, 7. δαιμονίως, *divine, ex-*
cellenter, 236, 14.
 δακτυλικὸς *pro* δάκτυλος, 130, 5.
 δάμνα *dogma, subige*, 202, 10.
 δασία ἄφωνα, 102, 8.
 δαψιλίς, *crebrum, frequens*, 54,
 21.
 δέον Συλλαβῇ τῇ τελείᾳ, *syllaba ia-*
digens ad perfectionem, 238, 6.
 δεινμάθ, ἢ παραδεινμάθ ἕνεκα,
 162, 7.
 Δεῖμός τε Φόβος τε, 118, 13.
 δεξιῶς εἶρησαι, 22, 19.
 δημιουργοὶ τέχνης, 52, 11. δημιώ-
 γημα χειρῶν, 4, 1.
 διὰ πέντε, 76, 15. διὰ πᾶσιν,
 76, 15.
 διαδεχόμενα εἰς πλάττω ὀνόματα,
 176, 11.
 διαβάσεις εὐμεγέθεις, 166, 6.
 διακλέπειν, *occulere*, 134, 20.
 διάλεκτος, *sermo, elocutio*, 20, 23.
 διάλεκτος περὶ, 22, 7. διαλέκτις
 μέλος ὡς μετρεῖται, 76, 1.
 διαλλάττειν, *mutare*, 34, 14. διαλ-
 λάττειν ὅτι διαφέρειν *pro eodem*,
 102, 23. τῷ ποσῷ διαλλάττωσα
 τῆς — 74, 23. διαλλαγή, *mutatio*,
 74, 7. *uit.*

διαναπαύειν, 86, 12.
 διασαλεύειν τὰς ἡχάς, 210, 16.
 διασαλεύειν τὰς ἀρμονίας, 196,
 14.
 διάτονος μαλαγδαί, 154, 17. 156, 7.
 τὸ διάτονος, 76, 16.
 διαφέρειν ἢ δὲν αὐτῇ διαφέρει, *nihil*
ejus interest, 176, 8.
 διαφθορά φρενῶν, 144, 13.
 διαχαλάσματα τῶν ἀρμονιῶν, 198, 5.
 διδῶς ἐαυτὸν εἰς, *dedens se*, 240,
 7. *penult.* διδῶς αὐτὸν ὑπεύ-
 θυτον, *judicandum se præbens*,
 242, 5.
 διεργόμενα χρόνοις αἰσθητοῖς, 176,
 6. διείρειν, *trajicere*, 148, 12.
 διεργόμενος λόγος, 258, 3.
 διεκυσμός, *distractio*, 166, 20.
 διερεῖδειν τὰ μέρη, 186, 2.
 δίσκος *harmonica*, 76, 16.
 διευκρινῶ κακίαν, 170, 7. *penult.*
 διευτοκίαν ἐν ἅπασιν, 74, 18.
 Διθύραμβος, *Bacchi Epiteton*, 128,
 21.
 δις γάνειν τὰς ἀρμονίας, 168, 19.
 διέτακε, *distribavit*, 196, 7. *penult.*
max. διασπᾶν *dicat.*
 διοχεῖν τὴν ἀκρόασιν, 66, 3.
 δίχα μοι νότος ἀτρεΐειαν εἰπεῖν, 174,
 6.
 δίχρονα φωνήεντα, 92, 21.
 δολοπλόκος, *Venus*, 202, 9.
 δῆπ' ἀκόντων, 114, 6.
 δύναμις ἐγγείλο. *pro* δυνατὸν ἦν, 52, 9.
 δυσαρρετίσθαι, ὅτε — 74, 8.
 δύσεδρον, 54, 5.
 δυσέκφορα, 116, 22, 118, 9.
 δυσηχίς, γράμμα, 96, 12.
 δυσπερίληπτα γραφή, 170, 17.
 δυσχείμεροι Ἀρκάδες, 256, 10.
 δυσωπεῖσθαι ἢ δὲν, 86, 7.

Ε

Ε Αἰδρεπτοὶ γέφανοι, 182, 3.
 εἰγένηται, *concedatur, liceat*,
 170, 11.

εἰγέ-

INDEX,

ἐγγίνῃαί μοι σχολή, *detur otium*, 8, 15.

ἐκβαθίσματα in Compositione, 200, 6.

ἐκβαλῶν φθίνεις, 140, 4.

ἐκβαλλέειν, 84, 23.

ἐκβάλλειν φράσεις, 140, 12.

ἐκβαιμένη pro συβαιμένη, 226, 4. 250, 5.

ἐκκαλμένα ῥήματα, 50, 8.

ἐκκλίσσις verborum, nominantur à quibusdam etiam πλίσσις, 54, 22.

ἐκκοπή τῆς ἁρμονίας, 186, 13.

ἐκκύκλιον παιδεία, 240, 6.

ἐκχωροῖν, *liceret, contingeret*, 120, 7. *penult.* ἐκ ἐκχωρεῖ, non conceditur seu licet, 72, 3. ἐφ' ὅποσον ἀν' ἐκχωρεῖ, 56, 5.

ἐδράσαι ἐπὶ — 56, 5. 54, 4.

εἰ δὴ ἄρα, *si modo*, 10, 1.

εἰδεχθῆς ἐκθρόος, 148, 7. *ult.*

εἰδικαὶ διηφορεῖ, 172, 8.

εἶδος, *forma, pulcritudo*, 24, 2.

εἰσαῖ, *sem eis aii*, 194, 21.

εἴτε ἄρα, *five, seu*, 236, 17.

ἐκλογίζεσθαι, *expendere*, 162, 9.

ἐκμιμᾶσθαι, *imitando exprimere*, 224, 3.

ἐκμέλειαν αὐλῶν, 74, 1.

ἐκμιμᾶσθαι, *imitando effingere*, 10, 14.

ἐκφανής, *evidens*, 216, 8.

ἐκφέρειν γραφὴν, *edere, scribere*, 8, 16. ἐκφέρεισθαι, *proferri, enuntiari*, 92, 4. *idem* ἐκφωνεῖσθαι, 92, 6.

ἐκφορά, *prolatio, pronuntiatio*, 94, 12.

ἐκφωνεῖσθαι, *pronuntiari*, 92, 6. 94, 3. 98, 11.

ἐκλεισμένον συνάμειτρον, 232, 4.

ἐκκαμπυξ Σιμίλη, 182, 12.

ἐκπύσις, *catui*, 192, 8.

ἐκμελής ἢ ἑμμελής συνθεσις, 248, 11. ἑμμελής ἢ εὐμελής, *diversa*, 80, 10.

ἑμμελής ἢ εὐρυθμὸς λέξις quæ dicatur, 228, 13. ἑμμελής περὶ

ὄδων, 243, 16.

ἐμφαίνειν, *indicare, ostendere*, 178, 3.

ἐν χορὸν, *Doricè pro ἐς χορὸν*, 180, 7. *ult.*

ἐν ιδόσι λίσιν, *peritis scientibusque loqui*, 124, 1.

ἐναγώνιοι λόφοι, *quibus in iudicio, vel pro concione causa aliqua agitur*, 158, 9. Ἐ' ἐναγώνιον πλάσμα, 34, 3.

ἐναρμόνιον pro εὐαρμόνιον, 56, 2.

ἐναρμόνιεν τὰ πῶλα τοῖς τόποις, 240, 12.

ἐνδεικνύμεν oculis exhibens, 120, 5.

ἐνεξισιάζειν τοῖς ῥυθμοῖς, 156, 8.

ἐνθεσιώδεις ὁρμαὶ, 8, 1.

ἐνόνημα, *sententia*, 244, 7.

ἐνερυθμον Ἐ' εὐερυθμον *diversa*, 80, 12. *usitatus* ἔρρυθμῳ.

ἐπλεχον λόφῳ 252, 9.

Ἐνυάλιον, *Bacchi Epitheton*, 128, 9.

ἐπαλωφικὸν πλάσμα, 34, 10.

ἐπαναλείνασθαι prius est quàm τὸ πλῆξαι, 48, 7. *ult.*

ἐπιγραφαὶ παραφασειῶν, *librorum tituli*, 50, 20.

ἐπισόδια orationis, 158, 16.

ἐπι, *epici versus*, 250, 3.

ἐπὶ Cεαυλῷ, *per seipsum, tuapte Marte*, 116, 15. ἐπὶ τελευτῇς, 226, 1. ἐπὶ τῷ τῷ, *post hoc*, 58, 3.

ἐπὶ γλῶσσαν ἰλθεῖν, 8, 4.

ἐπίδοσις pro ἐπιήδουσις, 38, 10.

ἐπιείκελῳ, *affimilis*, 46, 13.

ἐπικὴ ποιήσις, 178, 7. *ult.*

ἐπίκοινον, *seu μέσον ἄφωνον, ut β, γ, δ*, 102, 7. *penult.*

ἐπίκρανον, 130, 3.

ἐπικρατεῖν, *potiri*, 194, 10.

ἐπιλαμπρύνειν τὸν ἥχον, 96, 10.

ἐπιλείπει με ὃ τῆς ἡμέρας χρεῶν, 40, 5.

ἐπὶ μακρότατον Cκοπεῖν, 192, 18.

ἐπιεξήματα διείλον τινεὶ ἀπὸ ῥημάτων, 12, 11.

ἐπισκοπεῖσθαι, *obscurari*, 84, 26.

ἐπε-

INDEX.

ἐπιγασία ἱμφρων, 8, 3.
 ἐπιγροφάδην, 46, 23.
 ἐπισυνάπτειν, 232, 4.
 ἐπίτασις ἔσ' ἀνείσις, 174, 9.
 ἐπιτάφιον λόγον Θεοκυδίδου καὶ Πλάτωνος, 64, 6. 136, 5. 138, 12.
 ἐπιλαχύνειν τὴν συνήθειαν, 166, 7. *penult.*
 ἐπιλερπῆς εἰς ἀκρόασιν, 194, 20.
 ἐπιλήθειν, 236, 20.
 ἐπιπρόχαλον καὶ ταχὺς, 138, 19.
 ἐπιπυλῆς τῶν ἐρῶν ἐγένοιτο, 246, 15.
 ἐποποιοί, *Epici poetæ*, 154, 1.
 ἐπωδαί *pro* ἐπῶδοι, 154, 7. *ult.*
 εἰς ἔδρας ἐρῶν, 240, 1.
 ἐρεῖσις τῷ πατέρη, 166, 21.
 Ἐριβάας, *Bacchus*, 182, 6.
 ἐρμηνείας ἀρετῆς, 18, 15. ὠραῖσ-
 μός, 8, 11.
 ἐρρυθμῶν καὶ ἑμμελῶν λέξεις *quæ di-*
catur, 226, 17. *pro eodem* ἑ-
 ρρυθμῶν, 80, 10. *minus usitatum.*
 ἐρίανδρος ἐρῶν, 156, 3.
 ἐξ ἱστορίας λαμβάνειν, 14, 23.
 εὐ λέγειν, 6, 4.
 εὐγλωσσον, 10, 12.
 εὐλαμμῶν βάσις, 198, 13.
 εὐγνώμοι βάσις, 176, 9.
 εὐδαίδαλον, *affabre factus*, 240, 3.
 εὐδρον ποιῆσαι, 54, 6.
 εὐεπῆς λέξις, 194, 13. εὐεπεία τῶν
 κώλων, 248, 2. λέξεως εὐεπεία
 καὶ χάρις, 210, 9. εὐεπῶς συγ-
 γράμματα, 200, 1.
 εὐήτριον ὕψος, 198, 7. *ult.*
 εὐήχον γράμμα, 96, 11.
 εὐθείῳ εἰς χάριν, 4, 4.
 κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολὴν,
 212, 8.
 εὐκρασία ἡχῶν, 186, 17.
 δι' εὐλαβείας ἔχειν, *religiose canere*,
 200, 5.
 εὐμελὲς ἔσ' ἑμμελὲς *diversa*, 80, 9.
 εὐμελὴ ἔσ' ἑρρυθμῶν, 84, 20. εὐπι-
 νῆς καὶ αὐστηρὰ ἀρμονία, 196, 2.
 Εὐρυπιδεῖα, 32, 15.
 εὐρεῖς λέξεις, 208, 7. εὐρωτέρως,
 158, 17.

εὐρυθμῶν καὶ εὐμελῶν λέξεις τίς, 228.
 12. εὐρυθμον ἔσ' ἑρρυθμον *di-*
versæ, 80, 12. εὐρυθμίας πῶς,
 228.
 εὐτομία λέξεως, 58, 15.
 εὐτοχίαν ὑποδείκνυσθαι, 244, 13.
 εὐτοχῶν φράσις, 170, 7.
 ἐφάμιλλα τοῖς—64, 13.
 ἐφάπτεσθαι, *attingere*, 36, 7. *ult.*
 100, 5.

Z

Z *Omniū dupliciū suavis-*
mè aures afficit, 102, 2. *Z*
profertur per σ ἔσ' δ, 98, 3.
 ζωγράφος, ἔσ' οἱ τὰ ζωὰ γράφοντες,
pictores, 172, 13.

H

H *Litteræ sonus*, 94, 7. *ult.*
 ἡγῶν, *pes idem qui Pyrrhi-*
chius, 126, 3.
 ἡδονὴ λέξεως, *quas sub se contineat*
species, 70, 12.
 ἡϊόνες βοῶσιν, 110, 8.
 ἡικία πολιαῖς κατηρῆμεν, 6, 10.
 ἡμισίχων *pro* ἡμισίχων, 254, 13.
 ἡμιέλειαι φωναί, 92, 6.
 ἡμιόλιον, 76, 7, 22.
 ἡμίφωνα γράμματα, 96, 16.
 ἡρῶν μέτρον, 170, 2.
 ἡγεῖσθαι καθ' αὐτὸ, 90, 7. *penult.*

Θ

Θ Ἀρινὰ, *identidem*, 82, 23.
 Θεατρικὴ συνθέσις χαίρεις,
 194, 16.
 οἷς θέμις ἐστὶ, 224, 7. *penult.*
 Θηραλὸς ἐπιστήμη, 84, 13.
 Θρυλίσμων αὐλαί, 72, 7. *ult.*

I

I *Litteræ sonus*, 96, 8. *finalis li-*
tera in impropriis diphthongis
 α,

α, η, ω, 190. *ψ. ult.* I in τεινον
compositiōni aliquid addit ponderis
 ἔσ decoris, 56, 5.
 ἱάμβειον τρέμειρον ὀρθόν, 234, 13.
 ἱάμβειον ἔσ ἱαμβικόν *pro eodem*,
 236, 4. ἱαμβικὸς πᾶς, 126, 12.
 ἰδιώματα συνθέσις, 212, 2.
 ἰδιώτης λόγος, 252, 4.
 ἰδρυθεῖσαι, 54, 14.
 ἴησι; *unde ἰξίησι pro ἰξισι, exit.*
 32, *ψ. penult.*
 ἴθυφάλλια μέτρα, 30, 1.
 ἴλιον *pro ἴλιον*, 150, *ψ. penult.*
 ἰόδιον γέφανοι, 182, 3.

K

K Αθολικὴ καὶ ἰσχυρὴ περιλήψις,
 84, 12.
 καινολομεῖν εἶδέν, 228, 17.
 καίτοι ἔχει, *quantum habet*, 78, 5.
 κακόφωνα, 82, 15.
 καλλιεπής, 138, 5.
 καλλιλογία, 120, 14. καλλιλο-
 γεῖσθαι, 22, 17.
 καλλιῤῥήμων λέξις, 18, 1.
 καλλιῤῥήμονα λέξεως μορφή, 120, *ψ.*
ult.
 κάλλος τῆς λέξεως *quas contineat sub*
se species, 70, 9. τὸ καλόν, *se-*
paratur ἔσ *distinguitur*, ἀπὸ τῆς
 ἡδέος, 68, 15.
 καπύσσαι, 46, *ψ. penult.*
 κατὰ τῆς ἀκρας ἑξέως, *pro* μετὰ, 72,
 26. κατ' ὀρεσφι, *pro* κατ' ὀρέων,
 118, 10.
 κατελελάσας, 146, 12. ἐπὶ κατε-
 γέλῳ, *τίς/us moriendi gratia*,
 152, 4.
 κατεαγότες ἄνθρωποι, 152, 2.
 καταδαπανᾶν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον,
 200, 14.
 καταδιδόναι τὰ πρῶτεία, 140, 16.
 κατακεκλασμένοι πῶδες, 238, 14.
 κατακεκλασμέναι γραφαί, 144, 6.
 κατακλείειν τὸν λόγον, 254, 1.
 κατὰληξις, 138, 2. 138, 9. ἔσ

ψ. penult.
 καταπυκνῶσαι ἀφώνους συλλαβὰς,
 118, 9.
 κατάστας τῆς ψυχῆς, 162, 11.
 καταλείβειν τὸν λόγον περὶ — 72, 4.
 καταφορὰ τῷ πτέρει, 168, 10.
 καταχλευάζειν, 240, 19.
 καλιδὼν *pro* ἰδὼν, 54, 26.
 κερρολημένως, 248, 5.
 κεραιοειδὲς ἦχοι, 100, 3.
 κεφάλαια τῆς γραφῆς, 10, 5. *κε-*
φαλαιωδῶς περιλαβεῖν, 70, 10.
 κήδια, *curae*, 128, 2.
 κηλεῖν τὰς ἀκίας, 20, 11.
 κίβδαλον ἄν, 100, 9.
 Κισσοδίτας θεός, *Bacchus*, 182, 15.
 κλαγγὰς πείτελο, 114, 4.
 κνώσσειν, *dormire*, 258, 9.
 κοίτη, *cubile*, 26, 1.
 κόμματι βραχύτερα χώλων, 248,
 22. κομμάτιον *colo minis*, 256, 3.
 κόπιοντα τὴν ἀκρόασιν, 158, 9.
 κορυφὴ ἀπάντων καὶ σκοπὸς, 218,
ψ. penult.
 μέχρι κορυφῆς διελθεῖν, *usque ad*
calcem perlegere, 38, 16.
 Κρησίους ἐν ῥυθμοῖς, 238, 2.
 κρησίου πικρὰ μετὰπίπτει, 222, 6.
 κρότησις *in pronuntiatione*, 98, 8.
 κρινίζειν καὶ βοσρυχίζειν, 242, 15.
 κλῆμα καὶ χεῖμα ἰσόμενον, 4, 5.
 κυάνειος δρόμος, 260, 6.
 κύκλος, *pes qui*, 130, 15. κύκλος
 ἐκπλήρωσις *in compos.* 178, 4.
 κῶλον *eā ferè significatione, quā*
vulgo κόμμα; pro imperfecto sci-
licet periodi membro, 194, 19.
 ἔσ 198, 2. *Et in seq.* κῶλα,
membra orationis, contexuntur
è partium orationis connexu,
 12, *ψ. ult.* κῶλα, *quibus Rhe-*
ttores, ἔσ natura ipsa periodos di-
stinguit, diversa sunt à metricis
odorum colis, 184, 8. κῶλα *pe-*
destris orationis, diversa sunt ab
eis quibus Aristophanes ἔσ ejus
generis alii sunt usi, 184, 12.
 κῶλα

INDEX.

κῶλα quomodo inter se contex-
enda, ut apta fiat orationis
compositio, 56, 17. κῶλα perio-
dorum ut varianda in optimo
dicendi genere, 158, 3. κῶλα
quædam transformantur ut con-
cinnior fiat compositio, 62, 5.
κῶλα in austerâ compositione li-
beriora, 173, 18. κῶλων εὐρυθ-
μία magis spectatur quàm ἀκρί-
βεια, 66, 21. κῶλων ἀσυμμι-
τρία, 200, 8. κῶλα Heroici car-
minis examinata, 254, 5. κῶ-
λα Iambici carminis examinata,
256, 9. Τρικῶλα periodi exem-
plum, 64, 17. τρικῶλον elegans,
64, 16.

Α

Α Ut proferatur, 98, 12. semi-
vocalium dulcissima, 98, 7.
ult.

λαίνειν τὴν καλασκευὴν, 116, 21.

λέγεσθαι, pronunciari, 102, 16, 25.

idem ἐκφωνεῖσθαι, ibid. 9.

λεκλικὸς τόπος, 8, 16. Ε 6, 4.

Ε 40, 7. penult.

λίξις, prosa oratio, 70, 1.

λευκὸν ἵχνος, vestigium levi pede
impressum, ita ut vix appare-
at, Ε quodammodo album sit,
78, 5.

λήρων ἱερεὺς, 36, 4.

λοιογράφοι, 112, 13.

λοιοειδεια, vitium ποίσεως, 250, 7.
ult.

λοιγὴ γεφάων, 182, 3.

λόφος Ε ὄχθος pro eodem, 164,
12.

λελύσειαι pro λυθήσεται, 56, 9.

Μ

Μ Ut proferatur, 98, 13, Ε
100, 1.

μαλθακὸν σχῆμα, 36, 4.

μαρμαίρειν πυρὶ, 236, 1.

μαλαιοθελία, 258, 16.

μελικὴ ποιήσις 258, 4. μελικὴ χα-
ρις, 226, 5.

τὸ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀποαῖς, 10,
12.

μελοποιοὶ, melici poetæ, 154, 18.

μέλος καὶ μέτρον τί, 228, 10. μέλος
εὐφρῆς, 88, 6.

μελωδῶν genera tria, 154, 6, Ε
156, 6.

μεσότης ἡ ἀρσῆ, 218, 7.

μεταστάσεις, 12, 6.

μεταναστάσεις, migrationes, 194, 2.

μεταπληθικά φωνήεντα, 94, 3.

μετασκινᾷς τὰς λέξεις, 56, 17.

μετασκινῆς τρόποι τρεῖς, 52, 12.

μειωρότεροι ὁδοί, 102, 20.

μειοχαί, participia, 12, 13.

μέτρον τί, καὶ τί λέξις ἑμμελές,
228, 9.

μηδὲν ἥτιον, nihilominus, 250, 20.

μηκύνειν absolute ponitur, 216,

7. penult. sic Aristoph. in Ly-
sist.

—πόσους

εἴποιμ' ἂν ἄλλως εἴ με μηκύνειν
δέοι.

μὴ ποί' ἂν κρείττον ᾖ — subaudito
verbo κρείττον, aut simili, 174, 9.

μικρόκομλον σχῆμα, 36, 3.

μικρόφωνα γράμματα, 94, 15.

μισογάγεια pro μισογάγεια, 118,
19.

μοσοράκος Εἰλεθυνα, 48, 6.

μονογράμματα Συλλαβῆ, 108, 1.

μονόμετρα quibus legibus adstricta,
250, 8.

μόρος οἰκτρὸς, 118, 20.

μῦσα ποιητικὴ, poetica Ε musica
concinnitas, 226, 4.

μυκήματα ταύρων, 114, 12.

Ν

Ν Ut proferatur, 98, 15. Ε
184, 17. N literæ sonus
qualis

INDEX.

qualis, 100, 1. *N* *verbis in terminatis additum aut detractum aliquid ad compositionis elegantiam confert*, 56, 13. *N* *non recipit post se π* 184, 15. *N* *cum χ in unam eandemque syllabam non cōit*, 184, 8. *ναυπηγός τίνα παραμαρτυρίαι*, 54, 6. *ναρὰ ἡλικία*, 6, 14. *τὸ ναρὸν ἔχουσιν πολλοί*, 216, 13. *alibi παραμῶδες dicit*. *ναάτης καὶ ὑπάτης ἴσον ἀπὶ χι καὶ μέση*, 174, 11. *Νεκίαιρα φύλα*, 182, 10. *εἰς νέμια*, 8, 18. *νῆς ἔσ' διάνοια pro eodem, id est sententia*, 254, 23. *Sic νῦν τινα ἔχιν habere aliquam sententiam*, 256, 5. *ἔσ' ἐπὶ νῦν ἄλιν, in mentem afferre*. 10, 3. *νυκτιλαμπὶς δῶμα*, 258, 3. *alii Lunæ cognomen esse volunt*.

Ξ

Ξ *Profertur pro x ἔσ' σ*, 98, 3. *ἔσ' 102, 3.*

Ο

Ο *Literæ sonus*, 96, 11. *ὀδῶ τὸ παραίμα χωρεῖ*, 44, 4. *καθ' ὁδὸν χωρεῖ ὁ λόφος*, 72, 10. *οἰκῆες pro οἰκίται*, 254, 16. *οἰκημα, cubiculum*, 24, 17. *οἰκοδομική*, 14, 18. 52, 12. *οἶομαι ἔσ' οἶμαι*, 212, 14. *ὀλίγον ὕψος*, 86, 17. *ὀλισσύνδεσμος συνθεσις*, 178, 11. *ὀλισθαίνειν illabi*, 194, 14. *τὸ ὅλον, in summa*, 84, 21. *ὁμοζυγία, in compositione*, 224, 4. *ὁμοιοειδῆ μέτρα*, 248, 13. *ὁμοιοσχήμωνες περιόδοι*, 248, 5. *ult.* *ὁμοιότονα*, 82, 16. *ὁμοιόχρενα*, 82, 17.

ὁμότονος συλλαβή, 78, 11. *ὁμόφωνοι λίξεις*, 78, 13. *ὁμφὰ μελέων*, 182, 12. *ὁμφαλον ἄστρ' οὐδὲν ἴα*, 182, 1. *ὄναρ' εἰδὲ ὄναρ εἶδον, ne per somnium quidem viderunt*, 40, 16. *ὀνόμαλ' καὶ δόξης ἀξιώθει*, 40, 11. *ὀνομαλικά*, 12, 8. *ὀνομαλικά αἱ semper praeponenda adiectivis*, 48, 16. *ὀνομαλίων πλώσεις*, 82, 5. *ult.* *ὀνομασία, nomenclatura*, 226, 7. *ὄπα γε, cum* 40, 4. *ὄρσανική μῦσα*, 76, 13. *ὄρεσφι pro ὄρειων*, 118, 10. *ὄρθη πλώσις*, 54, 7. *ὄρθα ῥήματα*, 54, 11. *ὄρθον πλάσμα*, 34, 3. *ὀτιδήποισι*, 54, 4. *ὀδὲν ὅτε μή*, 26, 9. *ὀκ εἶπον μὲν, ὀκ ἔγραψα δὲ*, 60, 19. *ἔχ' τὰ μὲν—αἱ δὲ—* 74, 4. *ὀ μὴν—γε non tamen*, 68, 11, 13. *ὀδὲν ἔτε μείζον ἔτε ἑλαττον*, 42, 1. *ὀρανός, palatum*, 94, 18. *ὀττωσι pro αὐτομάτως*, 258, 13. *ὀχθον Dionysius vocat quem Homerus λόφον, collem, clivum*, 164, 13. *ἔσ' 5. penuli.*

Π

Π *Litera ut proferatur*, 102, 11. *ἔσ' 188, 4.* *παῖδες ζωγράφων pro οἱ ζωγράφοι*, 244, 12. *sic παῖδες ῥητόρων, pro οἱ ῥητορες*, 184, 15. *παμπληθῆ, permulta*, 114, 9. *πανδαίδαλα ἄστροα*, 182, 2. *πανησυρικὴ διάλεκτος*, 216, 15. *παρ' ἄλληλα*, 14, 2. *παρ' ὁ, quam obrem*, 224, 25. *παραδείσμαλ' ἐνικά, exempli gratia*, 120, 18. *παραθεσις τῶν γραμμάτων*, 108, 25. *ἔσ' 190, 22. παραθεσις τῶν φωνήων*, 196, 20. *παραθεσις συσχεύσαι*, 82, 13.

Παραλ-

παραλλαγή, *mutatio*, 106, 5.
 παραλυπιῖν, 162, 6.
 παραπλήρωμα λείως, 62, 20.
 παραυξηθεὶς ποροσθήκαις, 106, 16.
 παραφυλάττειν, *observare*, 242, 13.
 παρειλάσαι, *superare*, 140, 9.
 παρειφαίκεα ἐήματα, 48, 20.
 παρθενωπὰ ὀνόματα, 200, 3.
 παρίσα κῶλα, 64, 2.
 παύσσω, pro παχίονα, 36, 15.
 πάτα- ἀνέμων, 114, 12. πάτα-
 γ- ὑδάτων, 118, 14.
 πατρῶης ἐξῆς, 32, 3.
 πείδοντι, *in planitiem*, 168, 5.
 ἡ πειθὼ τῶν λόγων, 20, 13.
 πεντάχρον- ῥυθμός, 238, 10.
 πείρα τῶν τριῶν τόνων, 76, 2.
 περαιτέρω προβαίνειν, 40, 8.
 περιόδος *ea ferè significatione qua*
υπόλο κῶλον, 198, 12. 15, 20.
 ἐκ περιόψεως φανερὸς, 204, 6.
 περιουσίαν ἔχειν, *copiam habere*,
 194, 7.
 περισπένει- χάρος, 254, *ver. ult.*
 περισπώμεναι συλλαβαί, 76, 13.
 περισπασμός, *circumflexio*, 78,
 14.
 περιττός, δεινός, ἔσ δαίμονιος, *pro*
eodem, 140, 8.
 ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι, 176, 4. ἔσ
 200, *ver. ult.*
 πέτρος *Dionysio, qui Homero λῶ-*
ας, 164, 13. *pro eodem* πέτρα
 168, 6.
 πεφυλαγμένος, *caute*, 100, 5.
 πειλόμενος κακοῖς, 148, 12.
 πίνος τῆς συνθέσεως, 200, 20. ὁ
 πίνος *in austera compositione pro*
ornamento est, 178, 10.
 πίνεις παρασχεῖν, 14, 23.
 πλάγναι πλώσεις, 54, 7.
 ἐν πλάτει θεωρεῖσθαι, 174, 14. ἔσ
 218, 11.
 πλὴν ὅτι, *nisi quod*, 104, 4.
 ποιεῖν, *poesin condere*, 172, 4. ποι-
 ποιημένα ὀνόματα, 22, 2.

ποῖημα, καὶ γένημα ψυχῆς 4, 5.
 ποιήματα, *carminis versus*, 18,
 16.
 ποικιλλόμενοι ἄνθρωποι, 180, 6. ποικιλική, 14, 17.
 πολέμοκέλαδος, *Bacchus*, 128, 9.
 πολίτικοι λόγοι, 4, 9. 252, 6. ἔσ
alibi passim.
 πολὺ ἂν ἔργον εἴη, 120, 10. πολὺ
 πλείους, 212, *ver. ult.*
 πολύδαίς, *celebris, frequens*,
 182, 1.
 πολυειδῶς γράφειν, 244, 4.
 πολυφωνότατος ποιητῶν Ὀμηρος,
 116, 16.
 πραγματικῶς τόπος, 6, 3. ἔσ πολ-
 λὰ πραγματευθέντες, *non magno*
negotio, 246, 9.
 πράξεις ἀρμονίαι, 214, 7. *ult.*
 πρέπον τί, 160, 18.
 πρόδομος, 254, 19.
 προέκθεσις τῷ χαρακτῆρι, 208,
 14.
 προπροκυλινδόμενος- παῖδες, 110,
 17.
 προσαγόρευσις, *compellatio in exor-*
dio orationis, 236, 16.
 προσανίστασθαι ἀπὸ τοῖς ὀδοῖς,
impingi summis dentibus, 188, 3.
 προσειραγίζεσθαι, 64, 8.
 προσηγορικὰ διήρηται ἀπὸ τῶν ὀνομα-
 τικῶν, 12, 8.
 προσίστασθαι ταῖς ἀκοαῖς, *aures of-*
fendere, 82, 20.
 προσκαλίσκεν ὁρᾶσαι, 58, 10.
 πρόσδοτον ποιεῖν, *ad dicendum acce-*
dere, 212, 18.
 προσωδία, *accentus*, 158, 8.
 προσωδικοὶ *versus*, 28, 19.
 τὰ πρῶτα φέρεσθαι, 218, 6.
 πῦργον εἶναι, 18, 1.
 προχειρίσασθαι, *deligere*, 18, 7. ἔσ
 202, 6.
 πῖλα, *pinnae*, 244, 14.
 πλώσεις τῶν ἐμάτων, 54, 13.

INDEX.

P

- P** *Quomodo proferatur*, 98, 17.
P semivocalium generosissima,
 100, 1.
ἐκ τῆ ῥάφης, 246, 5. *idem* ἀπὸ
 τῆ ῥάφης, 246, 28.
ῥηματικόν, *verbum à reſto ſuo the-*
mate deſlexum, 186, 16.
ῥοῖζος ῥῖσων, 114, 6. *ῥοῖζα* δηλω-
 τικὸν γράμμα, 90, 14.
ῥοχθαῖ κύμα πολλόν — 114, 3.
ῥυθμίζειν κῶλα, 138, 18.
ῥυθμός τῆς ψδῆς, 258, 10. *ῥυθμός καὶ*
πῆς, ταυτὸ, 124, 5. *ῥυθμῶν ob-*
ſervatio multum afficit, 74, 7.
ῥυθμός ἀξιοματικὸς, 88, 5.
ἐν ῥύσει Συνεχίει ὄλη, 214, *ῥ. ult.*
ῥῶθνες, *nares*, 98, 15. *ῥ* 188,
 4.

Σ

- Σ** *Quomodo proferatur*, 98, 19.
Σ inſuavem ſonum reddit,
ac, ſi pluries uſurpetur, vehe-
menter offendit, 100, 3. *Σ ra-*
rius ἔς cautius uſurpatum à ve-
teribus; à quibuſdam etiam
planè in carminibus vitatum,
 100, 6. *Σ non præponitur du-*
plex & in una eademque ſyllaba,
 196, 8.
Σατηνέσσα φιλότης, 208, 14.
Σαν, τὸ *Σίμα*, 100, 10.
Σέλις, *pagina libri*, 144, 17.
Σιμυλογία, *ſpecies τῆ κάλλως* 70,
 15.
Σίτα, *Σίτα*, *tactiſe*, 78, 5.
Σιμωνίδεια μίλη, 258, 6.
Σιπυλίου ἀπὸ Μαθηſίας, 36, 7.
Σκυωρία καὶ φλυαρία, 240, 8.
Σκηπίσθαι idem quod διερίδεσθαι,
 164, 19.
Σμαραγεῖ πόντος, 114, 5.
Σμερδαλέος ἰφάνη, 118, 11.

- Σολοικισμός riſum movet*, 148, 16.
Σοφόκλεια, 66, 5.
Σπαδοῖζειν τὸν ἥχον, *ſpadonicum*
ſonum reddere, 94, 15.
Σπάνει κρείττονος ὀνόματι, *maioris*
nominis inopia, 218, 3.
Σπαδὴν ἔχειν, *operam dare*, 178, 6.
Σπαδὴ, *ſtudio ἔς diligentia addibita*,
 70, 19.
ἀπὸ γάθους, 204, 4.
τάσεις λαμβάνειν ἰσχυράς in verbo-
rum compoſitione, 176, 4.
οἱ ἀπὸ τῆς Στοῆς, 42, 10. *iidem οἱ*
Στωϊκοί, *ἔς οἱ τῆς Στωϊκῆς αἰρέ-*
σεως, 12, 6.
στοιχεῖα φωνῆς, 90, 6. *στοιχεῖα τῆς*
λέξεως, 12, 1. *στοιχειώδεις δυνά-*
μεις, 92, 1.
στρατηλάται φρόνιμοι, 84, *ῥ. ult.*
τρογύλλεσθαι, *rotundari*, 96, 3.
τρογύλλη λέξις, 58, 25.
στρυφή καὶ τραχεῖα λέξις, 194, 15.
τύφειν ἔς διαχεῖν, *oppoſ.* 108, 26.
τυγγραφεῖς, *hiſtorici*, 50, 10. 62, 9.
τυγκατακυλίεσθαι, 168, 6.
τυγκαταφέρονται ἀλλήλοις, 168, *ῥ.*
penult.
τυκοπή πινύματι, 112, 4. *τυ-*
κοπαὶ τῶν ἥχων, 196, 12.
τυκρύπτειν, *occulere*, 86, 10.
τυκίει χρωσαί, 214, 21.
τυζυγία τῶν ὀνομάτων, 28, 5. *τυζυ-*
γίαν λαβὼν ἑτέραν, 54, 6. *ἔς*
 58, 4.
τυμβάλλεσθαι τι τῷ, 38, 5.
τυμμερίσσειν, 80, 11.
τυναλείφειν δύο κυλλὰς, 190, 5.
τυναλείφεται ἀλλήλοις, 184, 22.
τυναλοιφῇ κερασθέντα, 184, 11.
τυναλοιφῇ per Apoſtrophum, 56,
 11.
τυναπαθίζειν τοῖς εἴχοις, 244, 5.
τυναρμόττειν οἰκειώς, 66, 24.
τυναρτίζειν τὸν νῦν, 174, 23.
τυνασκαῖν, 258, 10.
τὰ τυνδρεύοντα αὐτοῖς, 44, 19.
τυνελρέχειν τῷ εἴχῳ, 254, 20.

Υ

τυν-

INDEX.

Συνεκφορά, 194, 1.
 Συνεισμέναι βάσεις, 176, 10. Συν-
 εισμέναι αρμονίαι, 194, 12.
 Συνηχίσθαι, 100, 2.
 Σύνοσις τί ἐστι, 10, 19.
 Συνθιλικῆς ἐπιστήμης ἑρσα τρία, 52,
 2.
 Συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις, 168, 5.
penult.
 εἰς Σύνοψιν ἰδεῖν, 172, 9.
 τὰς Συνιάξεις ὑποσιλιῖν, 212, 5. *ult.*
 Συνιάτθασθαι, *componere, conscri-*
bere, 40, 18.
 Συνυφάσκειν, 144, 2. Συνυφάνθαι
 τοῖς κύλοις, 202, 7.
 Συνῶδος ἡχοῦ, 186, 17. Ὡ 190,
 23.
 Σύριγμα, *sibilus*, 98, 22. Συριγ-
 μὸς, Θηριώδης φωνή, 100, 4. *apud*
Virgil. stridor rudentum. Συρίμῳ
 δηλωτικὸν γράμμα, 90, 15.
 Σύρρισις πωλομένων, 118, 14.
 Φαλαγγίς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθ-
 ισώτων, 212, 19.
 Ξηδία λόγῳ, 144, 20.
 Ξηῆμα *pro* Ξημασίμωδός τῆς ἐκφο-
 ρᾶς, *pronuntiationis figura seu ha-*
bitus, 102, 18. Ὡ 104, 3. Ξη-
 μασίμωδός λέξεων, 60, 11.
 Ξηοινοῖν ἡ φωνήνεια, 100, 9.
 Ξολῆ γ' αἶν — *aggrè, vix*, 88, 11.
 Ξηλικὸν Σύσταγμα, 180, 8.

T

TΑ΄σεις, *seu* τόνοι, 78, 10. τά-
 σεις φωνῆς, *toni, seu accentus*,
 158, 8.
 τὰττεσθαι κατὰ διαφόρων, *pro* λεί-
 σθαι, 252, 5. *penult.*
 ταυτολογίας δόξαν παρίχυν, 212, 4.
 ταυτότητα διαναπαύειν, 86, 3.
 τικνόφι, *filiis operâ*, 260, 15.
 τικλονική, 14, 18.
 τελείαι, *ritus* Ὡ *ceremoniæ*, 224,
5. penult.
 τελικώτατα, 68, 8.

τένοιες ποδῶν, 150, 7. τῷ ταύρῳ,
 50, 1.
 τηνάλλως, 134, 7.
 τιμωτάτῳ ἱμοὶ φίλων, 4, 12.
 τίτρηνη, *perforavit*, 150, 7.
 τόπῳ, *locus, quasi* *onis caput*, τόπῳ
 λειπικός, 6, 4. τόπῳ πραγματι-
 κός, 6, 3.
 τορευταὶ *Caelatores*, 244, 12. τορ-
 υτὰ, *caelata*, 242, 11.
 τρανός κ' καθαρός, 194, 14.
 τέτρημμένα ὀνόματα, 226, 13.
 τροπικὴ διάλεκτος, 20, 5. *ult.*
 τυτῖδε, *huc, Æolice*, 208, 1.
 τύποι τῶν γραμμάτων, *literarum*
forma seu figura, 246, 20. τύ-
 ποι ἐν τῇ διανοίᾳ, *notæ menti*
impressæ, 246, 3. Ὡ τὴν
 περιλαβεῖν, *ut crasse delineam*,
 10, 17.

Υ

Υ Literæ sonus, 96, 5.
 ὑγιαῖ λόγος, 24, 5.
 ὑλάειν, *latrare*, 18, 5. *ult.*
 ὑπαλλασαί, *trophi*, 20, 22.
 ὑπὲρ τῆς Συνιάξεως, *de structura*,
 40, 14.
 ὑπέρυ, *supra modum, bene*, 18,
 12.
 ὑπηχεῖν, 104, 2.
 ὑπόδειγμα, 130, 14. *idem* παρά-
 δεῖγμα, *ibid.* 6. Ὡ 128, 8, 13.
 ὑποπραχύνειν τὴν ἀκοήν, 188, 12.
 ὑπὲρ ἡγήματα, 54, 21.
 ὑπερολογίας *seu* πρωθυεῖα *exempla*,
 48, 20.

Φ

Φ Litera ut proferatur, 102,
 10.
 φάοςδε, *in lucem*, 46, 18.
 φάρμακα, *pigmenta*, 172, 14.
 φαῦλον ἀμάρτημα, *frivolum* Ὡ *leve*
peccatum, 224, 13.

φίλο-

INDEX.

φιλορίχνης, 134, 20. φιλορίχνης,
114, 3. Ὡ 164, 4.
φλίβια seu φλεβία, *venula*, 244,
14.

φλυαρήματα, *pugamenta*, 152, 5.
φόβα ἰων, *coma violarum*, 182,

II.

φρυαῖσος τράβων, 114, 11.
φωνεῖσθαι καθ' αὐτὸ, 92, 2.
φωνήεντα γράμματα, 92, ψ. *pen-
ult.*

X

X Αλεπή νέους, 6, 8.
χαλκίμβολοι ἀπῆναι, *navi-
gia*, 132, 4.

χαλκίοσμοφον δῶμα, 258, 5.
χαρακτὴρ προ ἰδῶμα, 22, 23.
χαρακτῆριστικὰ τῆς αὐστηρᾶς ἀρμονί-
ας, 176, 2.

χαράττειν τὴν ἀκοήν, 196, 13.

χάρις λέξεως, 70, 13.

χειλέων ἀκρων, 102, 12. *item con-
tra* ἔχειλῶν ἀνοιξίς, 188, 6.

χείμαρροι ποταμοὶ, 118, 18.

χειρορίχνης, 20, 18.

χερνήτις γυνή, 28, 12.

χλευάζειν, *ludificari*, 248, 7. ἐπὶ
χλευασμῷ, *per illusionem*, 152, 4.

χινῆς, *lanugo plumea*, 244, 14.

χρεμίσμος ἵππων, 114, 11.

χρονίζειν ἐπὶ — 120, 6.

χρόνιⓈ ἀσκήσις, 246, 2.

χρυσαιγίς Ἰταλίας, 240, 2.
χώραν ἔχει διενέραν, 14, 13.
χωροφιλήσαι προ φιλοχωρῆσαι, 56,
16.

ψ

Υ *Profertur per* π Ὡ σ, 98, 4.
102, 3.

ψαλίον προ ψέλλιον, *armilla, circum-
lus, orbis*, 148, 12.

ψάλλειν καὶ αὐλεῖν, 246, 7.

ψιλὰ ἄφωνα, 102, 4. ψιλὴ φωνή,
simplex vox, 80, 9. ψιλὴ λέξις,
prosa oratio, 224, 2.

ψόφος ἀπολειπὴν γράμματα, 90,
12.

ψοφοειδῆ φωνήεντα, 118, 9.

ψύμα τὸ μείζον τῶν ὀνομάτων, 166,
17.

Ω

Ω *Litteræ sonus*, 96, 3.

ᾠρα λέξεως, 70, 6. ᾠραν
καὶ χάριν ἔχειν, 74, 7. ᾠρα ἑω-
θινή, *tempus matutinum*, 18, 11.

ᾠραν *exili spiritu* : ᾠραν ποιῆσθαι
μνηδεῖαν τῷ — *idem quod*, φρο-
ντίδα ποιῆσθαι μνηδεῖαν, 20, 19.

ᾠραϊσμός τῆς Ἑρμηνείας, 8, 1.

ᾠριασμένⓈ, *Orgiis operatus*, 30,
4.

ὥς ἡ ἐμὴ δόξα, 138, 23.

I N D E X

Rerum notatu digniorum.

A

- A**ccentuum diversitas, 158, 8.
 accusatio unius non debet incommodare omnibus, 66, 13.
 Achilles flumine circumdatus, 120, 1. Hectorem bigis raptat, 150, 5.
 acies à prudentibus ducibus instrui ut soleat, 86, 7. ult.
 acutos duos unum verbum capere non potest, 78, 12.
 additio compositioni sæpè aliquid confert, 56, 4.
 Adjectiva an semper postponantur, 50, 6.
 adolescentium impetus, 8, 1.
 adverbia à verbis separata, 12, 10. adverbia verbis quandoque præponuntur, 46, 19. adverbiorum significationes, 46, 6.
 ædificator tria spectat, 54, 1.
 Æschinis locus ad ostendendam aptam colorum in periodo conformationem, 64, 16.
 Æschylus auctero compositionis genere usus in suis tragædiis, 180, 2.
 affectiones rerum, vocum, & syllabarum consimilibus affectionibus exprimendæ sunt, 110, 18.
 affectuum varietas compositionem quoque variat, 158, 4.
 Alcæus, unus è priscis Melicis, breves faciebat Strophas, 154, 18. Alcæi dictio qualis, 220, 7.
 Alei filia Auge, 256, 16.
 Alexander ad Gazam vulneratus, & maleficum, & urbem gravibus pœnis afficit, 146, 15.
 Alys fluvius Lydiæ, 32, 6.
 amphibrachys pes qui, & qualis, 128, 17.
 Anacreontis dictio qualis, 202, 1.
 anapæstus pes qui, & qualis, 128, 21. anapæsticum tetrametrum, 250, 4.
 ancipites, seu bitempores vocales, 94, 1.
 Antilogi (vel potius Antiochi Syracusam) stylus, 40, 2.
 Antimachus Colophonius, poeta Epicus, auctera compositione usus, 178, 7. ult.
 Antiphontis Rhamnusi dictio pulchra quidem, at non item suavis, 68, 19. Antipho auctera compositione usus in suis orationibus, 180, 3.
 appellativum nomen, ut *Atbeniensis*, 196, 6. appellativa à nominibus separata, 12, 9. appellativa an semper præponantur in orationis contextu, 50, 6.
 Arcades hyberni, 256, 10.
 Arcefilaus, Bæotorum dux, 122, 5.
 archaïsmus in auctera compositione pro ornamento est, 176, 13.
 Architectura tria spectat, 54, 1.
 Aristophanis cœla 184, 13. Aristophanis versus tetrameter anapæsticus, ex *Νεφέλαις* 230, 13.
 Aristophaneum tetrametrum, 232, 20.
 Aristoteles virtutem dicit esse medietatem, 218, 7. Orationis partes quot & quas fecerit, 12, 1. Aristoteles de civili orationis genere

I N D E X.

genere quæ tradiderit Rhetoricâ, libro tertio, 228, 17. Aristotelis compositio qualis, 220, 10.

Aristoxenus musicus de literarum discrimine ut existimârit, 90, 10.

Artium præcepta non aspernanda, 248, 7. artium præcepta sine assidua meditatione atque exercitatione, nihili sunt, 260, 7. penult.

articulos à conjunctionibus separantur Stoici, 12, 5. articulis parcius & rarius utitur austerâ compositio, 178, 11.

aspiratæ mutæ, 102, 8.

Athenæ sacræ, 182, 2.

auditus & visus ferè eodem modo afficiuntur, 82, 3. 66, 24.

Auge, Alei filia, ex Hercule gravida, 256, 16.

Aulis Bœotiæ oppidum, 122, 16.

auribus fidei tribuitur minus quàm oculis, 24, 1. aurium iudicium duò requirit, ut compositio suavis sit & pulchra, 68, 1. aures quibus delectentur, 72, 1. aures permulcentur eleganti verborum compositione, 20, 12.

austerâ compositionis character, 176, 2. austero compositionis genere qui scriptores usi, 180, 1. austerâ compositionis optimi artifices Pindarus & Thucydides, 180, 14.

B

Bacchi sputum, 36, 8. Bacchi epitheta seu nomina, 128, 9. Bacchæus pes qui, & qualis, 132, 12.

Bacchylidis locus, 142, 1.

bigis raptatus hostis, 148, 14.

Bœoticorum ducum & oppidorum catalogus ex Homero, 122, 13.

breves syllabæ quæ, 104, 19. quomodo inter se differunt, 104, 11.

Bromius, Bacchus, 128, 9.

C

CÆlatorum diligentia 244, 12. Calantianus Demetrius 40, 1. est autem Calantis, seu Callantis, Siciliae oppidum, Cæcili Rhetoris patria, teste Suida.

Candaules, Lydorum rex, 22, 6. canes notis adblandiuntur, ignotos adlatrant, 18, 21.

carmen quid, 228, 3. proſæ orationi simile ut fiat, 248, 11.

casuum mutatio compositionem adjuvat, 54, 15. casus verborum, 54, 23.

catalogus oppidorum per se minus pulcer & suavis, quibus scitamentis ab Homero sit conditus, 122, 11.

Chloris, Nelei uxor, 118, 5.

choreus pes qui, & qualis, 128, 8.

Chrysippi Stoici libri duo de Orationis partium Collocatione, ad Civilem eloquentiam nihil conferunt, 42, 15. Chrysippus Stoicus in scriptis suis compositionis elegantiam neglexit, 40, 9. circumflexæ syllabæ, 76, 13. circumflexus in moduli pronuntiatione oblitteratus, 78, 14.

Cisseus, rex, 236, 1.

citharista ob unius chordæ dissonantiam explosus, 72, 23.

civilis eloquentia, 4, 9. civile seu Politicum dicendi genus, 246, 14. civilis Eloquentia Musicæ quædam species, 74, 22.

Clonius, Bœotorum dux, 122, 15. cola, quære in Græco Indice.

collisio vocalium inter se, & item consonantium, austeram efficit compositionem, 198, 19.

Y 3

commata

I N D E X.

commata colis breviora, 248, 7.
ult. 256, 3.
commune (seu medium) compositionis genus quod, 218, 2.
componere quælibet cum quibuscumque, non similiter animum & aures afficit, 54, 12.
Compositio quid sit, 10, 20. Electio posterior est, 14, 11. Perfectius opus quam Electio, 18, 2. Plus virium habet quam Electio, 14, 8. Magis afficit quam Electio, 20, 12. Pulchra ut fiat, 88, 2. Compositio elegans quot & quæ spectare debeat, 54, 8. Compositio suavis ut fiat, 80, 12. & 86, 18. Compositio apta & concinna, debet esse suavis & pulchra, 68, 9. Compositio pro affectuum varietate varia est, 162, 3. Compositionis species quot sint, & qui cuiusque character, 172, 11. Compositionis species quæ primas ferat, 218, 6. Compositionis artificiosæ munus triplex, 52, 12. Compositio artificiosa Minervæ Homericæ comparari potest, 36, 14. Compositio à veteribus diligenter observata; à recentioribus neglecta fuit, 38, 9, 38, 9. Compositio prosæ Orationis ut poemati & carmini fiat similis, 222, 11. Compositionis genus occultum seu latens, 158, 19. Compositio confidenter pertexenda est, 86, 13. Compositio vim quantam habeat, 14, 13. Compositionis austeræ character, 176, 1. Compositionis politæ ac floridæ character, 200, 16. Compositionis deformis exemplar, 146, 12. Compositione verborum gravi ac suavi ornatur oratio, 8, 7. Compositionis

mutatio venustatem orationis adimit, 32, 9. Compositoriæ artes, 14, 18.
conjunctionum usus in austerâ compositione rarior, 178, 11.
consecutionis ratio sæpè negligitur in austerâ compositione 178, 12.
consuetudo longo usu in naturam vertitur, 246, 13.
contractiones per apostrophum, sæpè compositioni aliquid afferunt elegantiae, 56, 11.
Cratylus Platonis, 114, 18.
Creticus pes qui, & qualis, 132, 1. Creticus & Pæan pro eodem, 236, 17. Creticus numeris decantare, 238, 2.
Cræsus, Alyattæ filius, Lydorum rex. 34, 5.
Ctesiae Cnidii dictio suavis quidem, at non item pulchra, 70, 2.
curru raptatus hostis, 146, 7. & 148, 14.
Cyclops in visis orbitate gemens ac palrans, qualibus verbis ab Homero expressus, 110, 12.

D

Dactylus pes qui, & qualis, 130, 4. Dactyli ad celeberrimos motus exprimendos apti, 170, 7.
Danae fortunam suam deplorans apud Simonidem, 258, 13.
Decorum quid sit, 160, 18. decorum quantam vim habeat, 74, 19. Figura & habitus omnes commendat, 160, 7.
delectus verborum plurimum potest, 226, 6. visæ & verba.
Demetrii Calantiani stylus, 40, 1.
Democriti compositio qualis, 220, 9.

Demo-

INDEX.

- Demosthenes** qua re Platoni præstet, 140, 9. Demosthenes in scribendis orationibus, an sursum ac deorsum voluntatis verbis & membris, ad metricam numerorum concinnitatem exegerit omnia, 240, 10. Post diuturnam exercitationem consuetudine & habitu facile præstitit, quod primis annis magno labore ac studio vix assequi potuit, 246, 2. Verborum compositione quali usus, 220, 9. Demosthenis dictio pulcris & suavis mutationibus variata, 158, 15. Demosthenis Orationes optimis poematibus & carminibus similes, 224, 7. Demosthenis oratio pro Ctesiphonte omnium orat. præstantissima, 236, 15. Demosthenis locus, è quo docetur quantum elegantiae afferat apta verborum figuratio, 60, 16. Locus, è quo elegans colorum inter se coagmentatio demonstratur, 60, 3. Locus, quo elegans colorum transformatio ostenditur, 64, 1. item ex Oratione contra Leptinem, 66, 13. è Demosthenis Oratione pro Ctesiphonte proœmium; ad ostendendam in eo Oratore poeticam & modulatam compositionem, 236, §. ult. è Demosthenis Oratione pro Corona pulcræ compositionis exemplum, 142, 1. è Demosthenis Oratione adversus Aristocratem proœmium; ad ostendendam in eo scriptore poeticam & modulatam compositionem, 224, 7.
- detractio colis in oratione sæpè multum affert elegantiae, 66, 2. Dii inferi, 164, 11.
- Dialecticæ artis scriptores, compositionis elegantiam neglexerunt, 40, 6. Dialecticæ artis ductus an ad compositionis elegantiam necessarius, 42, 10, 50, 19. Dialecticas artes Chrysippus Stoicus omnium exactissimè tractavit, 40, 10.
- dicendi exercitatio in duobus consistit, 6, 1. Dicendi venustas affectatur à juvenibus, 6, 16. Dicendi primas Demostheni tribuit Dionysius, 140, 16.
- ditiones modulis subjiciendæ, non moduli dictionibus, 78, 1. dictio optima quæ sit, 158, 1. dictionis elementa, 12, 1.
- Dionysius Halicarnassæus Rhetoricen Romæ vel publicè vel privatim docuisse videtur, 170, 17. Promittitur librum de Electione verborum, 8, 15. promittit ὑπογράφειν τὰς χαρακτῆρας τῶν ἀρμονικῶν, 72, 6. de quibus infra.
- dissonantiæ levis causa explosus citharista & tibicen, 72, 22.
- distinctiones pro periodorum & colorum commatumque ratione, 257, 5.
- Dithyrambus apud veteres certis legibus adstrictus erat, 156, 10. Dithyrambi poetæ quibus usi mutationibus, 156, 4. Junceas exilesque literas repudiârunt, veteres dithyrambici, 100, 8: divitias comitatur vecordia & intemperantia, 214, 14.
- Dorii modi in Dithyrambis, 156, 5.
- duplices literæ quot, quæ, & cur sic diæ, 98, 1. Duplicium literarum suavissima ζ, 102, 2.
- Duris quali usus stylo 38, 16.
- duces prudentes aciei ordines instruere ut soleant, 86, §. ult.

Electio

I N D E X.

E.

Electio verborum, natura prior est quàm compositio, 14, 6.
 In eleganti oratione requiritur, 8, 6.
 Elegiacum pentametrum, 232, 4.
 elementa dictionis, 12, 1. elementa vocis, literæ, 90, 3.
 Eleæn, oppidum Bœotix, 122, 7. penult.
 eloquentiæ studiosis observanda quæ, 6, 5. Eloquentiæ principatum Demostheni tribuit Dionysius, 140, 16.
 Empedocles physicus, austerâ compositione usus in suo carmine, 180, 1.
 Ephori dictio qualis, 204, 7. ult.
 Epici poetæ metrum mutare non possunt, 154, 1. Epici austero compositionis genere usi, Antimachus & Empedocles, 180, 1.
 Epicurus & Epicurei elaboratum compositionis genus spreverunt, 222, 3.
 Epidamnus, urbs Illyriæ, 14, 18.
 epodos mutare licet melicis, non item strophas & antistrophas, 154, 16. epodis paucis utebantur prisca melici, 154, 7. ult.
 Erythræ, Bœotix, oppidum, 122, 19.
 Eteonus, Bœotix oppidum, 122, 17.
 Etymologiam primus attigit Plato, 114, 18.
 Euripidis dictio qualis, 204, 18. Euripidis locus, 32, 16. Locus ex Oreste, quo docetur dictiones servire modulis, non contra, 78, 4. Locus de Auge; quo docetur pulcrâ esse poesin, quæ ad prosæ orationis

similitudinem fit composita, 156, 8.

Eutresis, oppidum Bœotix, 122, 8.
 exempla magnarum rerum esse possunt etiam res parvæ, 196, 3.
 exercitatio assidua requiritur ad artium præceptiones, 254, 20.
 exercitationis diurnæ vis, 260, 13.
 experientia & usus, dicendi magister, 50, 10.

F.

Figuræ dictionis multæ, sicut etiam sententiæ, 60, 13.
 figuratio dictionis 60, 12. Figurationum innovatio, 200, 10.
 Floridæ compositionis character, 200, 16. vise & Polita compositio.
 fluviorum confluentum Homerus quomodo expresserit, 118, 19.
 futurum medium pro passivo 56, 14. futurum paulo post, pro futuro simplici, 56, 16.

G

GAza, Syriæ urbs, 146, 1.
 generosa dictio, 88, 11.
 Generosi moduli, 88, 8.
 generum mutatio (masculinorum scilicet in fœminina, vel neutra, & contra) sæpè compositionem adjuvat, 54, 15.
 Glaucos, Aristonis filius, 244, 5.
 Gorgias de tempestivitatibus artificio nihil scripsit, quod sit memorabile, 84, 11.
 Gorgo truci aspectu, 118, 12.
 Græcia non fuit olim firmiter habitata, 194, 1.
 Graja, seu Græa, Bœotix oppidum, 122, 8.
 Grammaticen quemadmodum pueri discant, 246, 18.

Habitus

I N D E X.

H

H Abitus longo usu contractus
difficilia reddit facilia, 246,
3.

Harma, Bœotiz oppidum, 122, 19.
Hector mortuus ab Achille bigis
raptatur, 150, 6.

Hegesiæ Magnetis stylus, 34, 21.

Hegesiæ Magnes, deformis
compositionis primas, medias,
& postremas omnibus præripuit,
144, 8. ex **Hegesiæ Magnete**
deformis compositionis exem-
plum, 146, 13. **Hegesiaca**
dictionis forma, qualis, 34, 21.

Helena Homeri quibus verbis
Telemacho Xenia dederit, 2, 1.

Heraclidæ Historici stylus, 40, 3.

Herodoti compositio qualis, 220,
8, & 68, 16. **Herodoti** dictio
pulcris & suavis mutationi-
bus variata, 158, 14. **Herodo-
ti** locus de Gyge, 24, 1. Lo-
cus de Cræso 32, 20. **Hero-
doteæ** dictionis compositio &
pulcra est & suavis, 70, 6.
Herodoteæ dictionis elegantia
magis in compositione verbo-
rum sita quàm in Electione,
26, 7.

heroicum metrum, 28, 12. **He-
roici metri pedes**, 170, 1. **He-
roicum metrum dactylo pede**
ornatur, 230, 6.

Hesiodi dictio qualis, 204, 16.

Hieronymi (Cardiani) stylus, 40, 2.
hinnitus equorum, 114, 11.

Homerus scriptorum omnium ve-
luti caput & fons, 218, 7.
penult. In rerum affectioni-
bus exprimendis, aptis eam
ad rem vocabulorum ac syl-
labarum accentibus usus est,
110, 5. In Imitatione rerum
semper novum aliquod arti-

ficiam adhibet, 164, 3. De-
formiores compositionis par-
tes ut tegat, 122, 3. An sem-
per nomina verbis, & verba
adverbis præposuerit in ora-
tionis contextu, 44, 7. **Ho-
mericæ** dictionis elegantia ma-
gis in compositione verhorum
quàm in electione posita est,
18, 16. **Homeri Helena** qui-
bus verbis *Telemacho xenia* ob-
tulerit, 2, 1. **Homeri lanifica**,
28, 12. **Locus de Hectore** ab
Achille bigis raptato, cum **He-
gesiæ** loco simili collatus, 149,
5. **Locus ex Odyss. æ.** quo
docetur, pulcrum esse carmen
quod ad prosæ orationis simili-
tudinem fit compositum, 254, 4.

Horarum thalamus, 182, 9.

Hyle, oppidum Bœotiz, 122, 7.
penult.

hypate scil. chorda 174, 11.

hypobacchæus pes qui, & qualis
132, 7. penult.

Hyria, Bœotiz oppidum, 122,
15.

I

I Accus, Bacchus, 128, 21.

Iambus pes qui & qualis,
126, 11. **Iambicum trimetrum**
rectum, 234, 13. & 236, 4.

jentare soliti veteres, 18, 12.

**ignorantia interdum scopum at-
tingit**, 144, 15.

Ilesium, Bœotiz oppidum, 122,
19.

Ilithia partus dolore gravidas
liberat, 48, 6.

imitari rerum & animi affectus
in enuntiatione solemus 162,
11. **imitari rerum affectiones**
consimilibus vocum & syllaba-
rum affectionibus, natura do-
cuit, 114, 7.

imperiti

I N D E X.

imperiti artem & exercitationem
contemnunt, 240, 5.
infernalis poena sempiterna, 164,
11.

invidiæ censura, 242, 6.

Ionicum metrum, 30, 8.

Isocrates Panegyrico decem an-
nos impendit, 242, 13. Isocra-
tis dictio qualis, 206, 3. Iso-
cratea dictio Herodoteam, Pla-
tonicam & Demosthenicam
mutationum varietate non ad-
æquat, 158, 20. Isocratis pro-
cemium ex Areopagitico; quo
docetur, eum politum & flori-
dum compositionis genus secta-
tum esse, 212, 17. Isocratica
secta magistrum suum non ad-
æquavit, 160, 4.

Ithyphallici versus, 28, 20.

Itonia, Minerva, 240, 2.

L

Labor dulcedine temperatur,
220, 7. penult.

lacrymæ præ gaudio, 20, 10.

lata verba, 176, 11.

laurus pullulans, 118, 3. & 182,
8.

Ledæ filii, Servatores, 128, 15.

Leitus, Bœotorum dux, 122, 14.

Leonatus Macedo, 148, 8.

literæ, vocis articulatæ prima
principia, & elementa, 90, 3.
a litura seu delineatione de-
nominatæ, 90, 5. Ut discan-
tur, 246, 18. Literæ numero
quot sint, 92, 6. Ut pronun-
tiantur, 94, 2. Ut differant,
90, 10.

litoris ventosi expressio, 110, 7.

loco priora an semper esse de-
beant, quæ priora sunt tem-
pore, 48, 9.

longæ syllabæ quæ, 104, 19.

Quomodo inter se differant,
104, 19.

Lydii modi in Dithyrambis,
156, 5.

M

MEdesân, Bœotici oppidum,
122, 7. ult.

medietas virtus est, 218, 7.

meditatio & exercitatio assidua
requiritur ad artium præcep-
tiones, 258, 20.

medium seu mixtum compo-
sitionis genus quod, 218, 1.

Medium dicendi genus quo
sensu dicatur, 174, 6.

Melici poetæ quæ in re plus liber-
tatis habeant quàm Epici &
cæteri, 154, 5. Quibus legi-
bus adstricti, & quibus in rebus
liberiores sint Epici, 154, 1.

Melici veteres faciebant parvas
strophas, 154, 19.

Melitus Rufus, 4, 12.

Menæti filius, 126, 7. ult.

mesa, scil. chorda, æqualiter à
Nete & hypate distat, 174, 12.

metaphoris utimur ubi propria
desunt nomina, 174, 2.

metrum intercideret, 248, 20.

Metrica oratio quid, 228, 3.

Metrica oratio sæpè nobis ex
tempore excidit, 230, 15.

Minervæ Homericæ in Ulyssæ
transmutando artificium, 36, 14.

mixtione & temperatione oc-
cultare, 82, 13. Miscenda me-
lioribus sæpè deteriora ob pe-
nuriam, 86, 10. & 122, 2.

Mixtum dicendi genus; quæ-
re Medium dicendi genus, 218,

2.

modulata Oratio quid, 228, 3.

moduli non dictionibus servi-
unt, sed dictiones modulis, 78,

1.

molossus pes qui & qualis, 128,
11.

motus

I N D E X.

motus tardiores & celeres quomodo expreſſerit Homerus, 164, 17. & 168, 5.
 mugitus taurorum, 114, 10.
 muſica Organica, & vocalis, 76, 18. Muſices & orationis concinnitas qua re differant, 74, 23.
 mutæ literæ, 102, 5. & 92, 3. quot ſint, quomodo differant, quomodo proferantur, & quomodo aures afficiant, 102, 6.
 mutationum & Decori vis, 74, 6.
 mutatio in quavis re grata eſt, 86, 4. Mutatio ſeu variatio, compoſitioni multum aſſert elegantiz, 152, 17. Mutationis ſeu transformationis modi tres, 52, 2.
 Myrſilus Græcis qui Lydis Candaules, 22, 12.
 myſteria non efferuntur in vulgus, 224, 19.

N

Natalis dies ſolenni feſto celebratus, 4, 1.
 natura, omnis rei & omnis quæſtionis optimum principium, 42, 16. Natura in propriis ac ſignificantibus nominibus conſingendis dux & magiſtra optima, 114, 7. Naturæ ductus an ubique ſequendus, 44, 2.
 navis fabricator quæ ſpectet, 52, 21. Navium Periphrasis, 132, 4.
 negotiationes genti cum gente conſuetudinem pariunt, 194, 4.
 Neleus Chlorin ducit, 118, 5.
 Neoptolemus hiſtrio, 56, 8.
 nomina rebus indita ut fors tulit, 134, 19. Nomina ad Imitationem conſicta rebus impo-
 nere, docuit natura, 114, 7.
 Nominibus propriis & ſignificantibus enuntiandæ res ſunt,

112, 15. Nomina Metaphorica ulurpantur, cū defunt propria, 174, 3. Nomina minus pulchra & ſuavia, quibus condiſi ab Homero ſcitamentis ſoleant, 122, 11. Nomina Poetica, Gloſſematica, peregrina, tropica, factitia, poeſi ſuavitatem conciliant, 226, 7. nomina, rerum ſubſtantiam indicant; verba earumdem accidentia, 44, 15. Nomina ſubſtantiva & adjectiva, appellativa & ſubſtantiva, an eodem ſemper ordine in orationis contextu vel præponantur vel poſtponantur, 50, 6. Nomina an ſemper verbis præponenda in orationis contextu, 44, 14. Nominum caſus ſæpè mutantur, concinnitatis gratia, 48, 19.

nudam videre mulierem, nefas, 24, 7.
 nugatorium diſcionis genus, 34, 21.

numerus & pes idem, 124, 14.
 Numerus Metricus occultatur, ſi poema ſecundum proſæ orationis diſtinctiones legatur, 258, 8. Numerus nullus è ſoluta diſtione excluditur, 134, 22. Numerus ad compoſitionis gravitatem & magnificenciam permultum confert, 124, 8. De numeris oratoriis tradidit etiam Ariſtoteles, 228, 18.
 numeroſa oratio quæ, 228, 10.
 Numeroſa concinnitate delectamur omnes, 72, 12.
 numeri mutatio ſæpè compoſitionem juvat, 54, 5.

O

Ocalea, Bœotiz oppidum, 122, y. ult.
 Oncheſtus,

INDEX.

Onchestus, oppidum Boeotiae, 122, 8.

oppidorum catalogum, per se minus elegantem & suavem, quibus scitamentis condierit Homerus, 122, 11.

orator bonus res de quibus verba facit, imitari debet. 162, 17.

Orationis elementa, 12, 1. Oratio fit primum literis, deinde syllabis, tum vocalibus variè compositis, 116, 1. Oratio è plurimis colorum periodis contextitur, 14, 1. Orationis partes quot & quæ, 12, 2. Orationis partes elementares, Theodecti & Aristoteli tres sunt; nomen, Verbum, Coniunctiones, 12, 1. Orationis partes quomodo aptè componantur, 44, 2. De Orationis partium collocatione scripsit Chrysippus Stoicus, 42, 15. Orationis partes non omnes æquè aures afficiunt, 82, 2. Orationis toni, 76, 6.

Oratio ut figuretur, 60, 12. Oratio elegans, rebus præclare gestis multum addit ornamenti, 64, 9. Oratio pulcra, non item suavis est, 68, 17. Oratio pulcra ut fiat, 116, 5. Oratio suavis & pulcra fit quatuor modis, 70, 9. Oratio aut metrica est, aut metri expers, 16, 2. Oratio pedestris seu prosa, omnem variandi potestatem habet, 156, 11. Oratio prosa, poeticae orationi seu pulcro poemati similis ut fiat, 222, 10. Orationes scalpro & cælo expolitæ, ut Isocratis & Platonis, 242, 11. Orationis concinnitas à Musices concinnitate quid differat, 74, 23.

Oratio plebeia quæ, & quæ ci-

vilis, 252, 4. Oratio civilis quomodo componenda, ut suaviter aures afficiat, 82, 2. Orationes Civiles plus accurationis mereantur quam picturæ & sculpturæ, 244, 12.

ordine priora an semper esse debeant quæ priora sunt tempore, 48, 10.

osculo excipitur amicus, 20, 9.

P

Pæan, seu pæon pes compositus, 236, 17.

pæones pedes, 142, 11.

pagina in Megesia nulla est, in qua reperiatur concinnæ compositionis exemplum, 144, 17. panegyrica dictio è quibus conficitur, 216, 15.

Partheneius mons Arcadiæ, 256, 19.

participia ab Appellativis sejunxerunt nonnulli, 12, 12.

Passeres Veneris, currum trahunt, 208, 5.

Peloponnesiacum bellum Thucydidi videtur omnium maximum, 192, 6.

Pelops, Peloponnesi conditor, 256, 8.

Penelaus, Boeotorum dux, 122, 14.

Penelopes è thalamo egressus, 116, 5. penult.

pentametrum Elegiacum, 232, 4. peplum Telemacho donat Helena, 4, 2.

periodi Orationis è colis complentur, 14, 1. Periodorum cola ut numerosa sint & concinna, magis spectatur quam ut sint perfecta, 66, 20. Periodi & Cola in polito & florido compositionis genere qualia, 202, 8. Periodi in austera compositione liberiores, 176,

22.

I N D E X.

22. Periodi ut variandæ in optimo dicendi genere, 158, 5. Periodorum Thucydidei Proœmii examen, 194, 12. Periodorum variatio, 248, 18. Periodorum inequalitas, 200, 9. Periodi iusta magnitudo, 202, 21. Periodorum exitus in polita & florida compositione quales, 202, 10. Periodis quando utendum & quousque, 66, 25. Periodi *τρίων* exemplum, 140, 19.
- Perseum in cunis ut allocuta sit Danae Simonidea, 258, 11.
- pes & numerus idem, 124, 14. pedes disyllabi qui, & quomodo differant, 124, 16. Pedes trisyllabi qui, & quomodo differant, 128, 5. Pedes compositi 132, 15.
- Peteon oppidum Bœotizæ, 122, *†*. penult.
- philosophi compositionis elegantiam neglexerunt, 40, 7. è Philosophis qui temperatissimo Compositionis genere usi, 220, 9.
- Philotas Macedo, 148, 9.
- Philoxenus Melicus, 156, 9.
- Phrygii modi in Dithyrambis, 156, 5.
- Phylarchi Stylus, 38. *†*. ult.
- pietorum diligentia, 244, 12.
- pieturæ lumina, 202, 12.
- pigmentorum in pingendo mistura, 172, 15.
- Pindarus Melicus, austerâ compositione usus in suis modulis, 180, 2. Epodos in multa metra & cola diffudit, 154, 4. Locus de exilibus, Dithyramborum vocalibus, & adulterino *Σ*, 100, 9. Locus è Dithyrambo quodam, ad præbendum austeræ compositionis exemplum, 180, *†*. ult.
- Plataensium apud Thucydidem Oratio, 58, 20.
- Plato Socraticus, Etymologiam primus & omnium optime attingit, 114, 17. Poetica & alia consimilia vocabula compositioni suæ inferit, 226, 10. Demosthene qua re inferior, 140, 10. Dialogos suos usque ad annum ætatis LXXX pectere & calamistrare non desit, 242, 15.
- Platonis compositio qualis, 220, 10. Platonis dictio pulcris & suavis mutationibus variata, 158, 15. Platonis tabellæ diligentiz illius indices, 244, 2. è Platonis Funebris oratione, pulcræ compositionis exemplum, 138, 12. Locus ex Epitaphio, ad ostendendam elegantem colorum in periodo conformationem, 64, 9.
- plebeium, seu vulgare, dictionis genus, 36, 3.
- poemata pulcræ orationi similia, pulcra sunt; & contra, 248, 10. Poematis vitium *ἡ ἀσφαιδία*, id est compositio, prosæ orationi similis, 250. *†*. ult.
- poesi suavitas quilibet verbis concilietur, 226, 7. Poesis solutz Orationi similis ut fiat, 248, 12.
- poeta bonus, res de quibus verba facit, imitari debet, 162, *†*. penult. Poetica verba, 250, 19. Poetica ut fiat prosa oratio, non tamen poema, 226, 17.
- politæ comptæque, seu floridæ compositionis character, 200, 17. Polito compositionis genere qui scriptores usi, 204, *†*. penult.
- Polybii stylus, 40, 1.
- præceptiones sine quotidiana meditatione atque exercitatione nihili sunt, 258, 15.

Priapei

INDEX.

Priapei versus, 30, 3.

priora tempore, an etiam loco
priora semper accipienda, 48,
10.

pronomina à nominibus sejuncta,
12, 7. Pronomina an appella-
tivis in oratione semper præpo-
nenda, 50, 6.

pronuntiationis instrumenta, 94,
3, & deinceps.

profodici versus, 28, 20.

pulcritudo compositionis, quibus
rationibus paretur, 88, 5. Pul-
critudo orationis quas contineat
sub se species, 70, 10.

pyrrichius pes qui, & qualis, 126, 4.

Q

Quæstionis omnis optimum
principium natura, 44, 2.

R

Rerum substantiam significant
nomina; accidentia, verba,
44, 15. Rerum locus seu cha-
racter, difficilis, 6, 7. Res
enuntiandæ sunt propriis &
significantibus nominibus, 26,
12. Rei omnis optimum prin-
cipium natura, 44, 3.

Rufus Melitius, 4, 12. 290, 2.

rythmici, 130, 10.

S

Saltationis gratia, 74, 17.

Saonis stylus, 40, 1.

Sapphūs dictio qualis, 202, 1.

Sappho, una è priscis meli-
cis breves faciebat strophas,
154, 18. Sapphonis Ode ad
Venerem, è qua ostenditur,
eam politum & floridum com-
positionis genus sectatam esse,
208, 11. Sapphūs locus ex

Epithalamio, 232, 16.

satietas offendit, 74, 14. Sati-
tatem afferunt, etiam pulcra
& suavia, si eadem semper
maneant, nec mutatione aliqua
varientur, 152, 17.

saxum ex alto delabens ut ex-
presserit Homerus, 168, 4.

Schænus, Bœotix oppidum, 122,
17.

Scolus, Bœotix oppidum, 122, 17.
scribere laboriosum esse negavit
Epicurus, 222, 5.

sculptorum diligentia, 244, 12.

Semele Cadmea, 180, 7.

semivocales literæ, 96, 14. Semi-
vocales nulli mutæ præponi
possunt, 188, 17. Semivocalium
numerus & differentia, 96, 15.

sensus non omnes similiter affici-
untur à quibuscumque objectis seu
moventibus, 82, 2.

sententiarum & verborum affini-
tas, 16, 16. Sententia figuratur
variè, 60, 13.

sibilus, magis brutæ quàm ratio-
nalis vocis sonus est, 100, 3.

Simonidis dictio qualis, 204, 18.

Simonidis locus de Danae; quo
docetur pulcræ esse poesin,
quæ ad prosæ orationis simili-
tudinem sit composita, 258, 6.

Sipylenfis ex Magnesia, 36, 7.

Sisyphi apud inferos labor, arti-
ficiofa imitatione ab Homero
expressus, 164, 17.

Sophoclis compositio qualis, 220,
8. Sophoclis locus ad ostenden-
dam aptam colorum in periodo
conformationem, 66, 7.

Sotadea carmina, 32, 1.

spondeus pes qui, & qualis, 126, 8.
Stesichorus Melicus epodos in
multa metra & cola diffudit,
156, 1. Stesichori dictio qualis,
220, 6.

Stoici non exigua cura dictionis
locum

INDEX.

locum seu artificium tractarunt, 42, 12. Stoicæ sectæ principes quot partes orationis fecerint, 12, 5.
 stropharum & Antistropharum lex apud Melicos, 154, 5.
 studio delinquere, 144, 13.
 suavitas Orationis quas sub se contineat species, 70, 13.
 substantia naturâ prior est accidentibus, 44, 16. Substantiva nomina an semper adjectivis præponenda in orationis contextu, 50, 5.
 supina verba, 54, 21.
 supplices preces quomodò expresserit Homerus, 110, 17.
 syllabæ undè fiant, 104, 12. Syllaba longa, etiam si usque ad septem literas extendatur, non tamen excedit naturam suam: nec brevis, etiam si è pluribus ad unam redigatur, 108, 3.
 Syllabarum quantitas, & syllabarum in vocibus numerus, multum confert ad artificiosam affectionum imitationem, 164, 19. Syllabarum quantitatem Musica & Rythmica sæpè mutant, 80, 3.
 synalœphæ sæpè compositioni afferunt aliquid elegantiz, 56, 11.

T

TAbellæ Platonis, 244, 2.
 Taulantiii, gens Illyrica, 34, 19.
 Telemachi è Peloponnesiaca professione relictus, 18, 10.
 Telestes Melicus, 156, 9.
 tempestivitas, suavitatis & insuavitatis norma optima, 84, 9.
 Tempestivitatis artificium nemo hæcenus tradidit, 84, 16.
 tempus & invidia accurati præteritorum iudices, 236, 17.
 temporum quinque numerus seu

pes, 242, 6.
 tenues Mutæ, 102, 6.
 tetrametrum melos, 30, 9. tetrametrum Anapæsticum seu Aristophanicum, 230, 9. versus tetrametri comici, 232, 18.
 Theatricum iudicium, 72, 20.
 Theodectes orationis partes quot & quas fecerit, 12, 1.
 Theophrasti liber de dictione, seu oratione, 120, 16.
 Theopompi dictio qualis, 206, 1.
 Thespia, Bœotiæ oppidum, 122, 8.
 Thisbe, oppidum Bœotiæ, 122, 9.
 Thucydides Atheniensis, 192, 5.
 Thucydidis stylus qualis, 180, 3.
 Thucydides de stylo suo quæ ipse sit testatus, 194, 19. Thucydidis dictio pulcra quidem, at non item suavis, 68, 9. Thucydidis locus ex Historiæ præmio, ad ostendendum in eo auctore austerum compositionis genus, 192, 6. Locus è *Funebris* Oratione ad præbendum gravis & magnifica compositionis exemplum, 136, 6. Locus è *Platæensi* oratione, 58, 20. Locus de Epidamno, 34, 16.
 tibicen optimus ob leviculum delictum explosus, 72, 24.
 Timotheus Melicus, 156, 9.
 toni orationis, 76, 3.
 tragicorum poetarum solus Euripides politum & floridum compositionis genus secutus est, 204, 7. penult.
 transformationis modi tres, 52, 11.
 tribrachys pes, 128, 8.
 trimetrum Iambicum rectum, 234, 13.
 trisyllabi pedes, 128, 4.
 trachæus pes qui, & qualis, 126, 14.

V

Varietas ut in aliis, ita etiam in compositione delectat, 152, 14. & 158, 11.

Venus

INDEX.

Venus à Sapphone invocatur, 208, 1.

verborum & sententiarum affinitas, 16, 16. Verba pulcra quæ verba, rerum accidentia; nomina substantiam significant, 44, 16. Verborum accidentia mutari, sæpè compositionem juvat, 54, 16. Verborum mutatio, rectorum scilicet in supina, & vice versa, sæpè compositionem adjuvat, 54, 16. Verba nominibus quandoque præponuntur in orationis contextu, 44, 15. Verba recta an inflexis, & finitiva an infinitivis semper in oratione præponantur, 50, 8. Verba adverbii an semper præponantur in orationis contextu, 46, 17.

videre sua licitum; aliena, nefas est, 24, 8.

vinum suave, sed furiosum, vel amnis potius, 36, 10.

virgæ contactu Ulysssem mutat Minerva, 36, 14.

virilem togam sumere, 2, 7.

virtus, mediætas est, 218, 7.

vitia pro virtutibus ponenda non sunt, 252, 2.

Ulysses à Minerva subinde transmutatus, 36, 14. Descensum suum ad inferos Phæacibus eleganti rerum imitatione exponit, 164, 8.

umbilicus urbis, 182, 1.

vocales literæ, 92, 17. Vocalium concursus austeram compositionem efficit, 198, 19.

vocis elementa quot sint, 92, 6. Vocis articulatæ principia & elementa literæ, 90, 3. Vocis moduli, 76, 5.

usus, dicendi magister, 50, 12.

vulgare seu idioticum dicendi genus, 252, 4.

uxor cuique sua tantum spectanda, 24, 9.

X

X Enopiontis Socratici dictio suavis quidem, at non pulchra 70, 3.

FINIS.

DO NOT CIRCULATE

BOUND IN LIBRARY
JUL 31 1903

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 01990 9129

